

Prezes Rady Ministrów

Mateusz Morawiecki

Warszawa, dnia /elektroniczny znacznik czasu/

RM-0610-119-23
UC1

Pan Szymon HOŁOWNIA
Marszałek Sejmu

Szanowny Panie Marszałku,

na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej przedstawiam Sejmowi projekt ustawy o zmianie ustawy – Prawo restrukturyzacyjne oraz niektórych innych ustaw.

Projekt ma na celu wykonanie prawa Unii Europejskiej.

Do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Sprawiedliwości.

Z poważaniem
Mateusz Morawiecki
/podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym/

Do wiadomości:
wnioskodawca

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy – Prawo restrukturyzacyjne oraz niektórych innych ustaw^{1), 2)}

Art. 1. W ustawie z dnia 15 maja 2015 r. – Prawo restrukturyzacyjne (Dz. U. z 2022 r. poz. 2309 oraz z 2023 r. poz. 1723 i 1860) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 2 otrzymuje brzmienie:

„Art. 2. 1. Restrukturyzację zapobiegawczą przeprowadza się w:

- 1) postępowaniu o zatwierdzenie układu;
- 2) przyspieszonym postępowaniu układowym;
- 3) postępowaniu układowym.

2. Restrukturyzację sanacyjną przeprowadza się w postępowaniu sanacyjnym.”;

2) po art. 5a dodaje się art. 5b w brzmieniu:

„Art. 5b. Minister Sprawiedliwości gromadzi, przechowuje oraz udostępnia Komisji Europejskiej dane, na zasadach określonych w art. 29 dyrektywy 2019/1023 z dnia 20 czerwca 2019 r. w sprawie ram restrukturyzacji zapobiegawczej, umorzenia długów i zakazów prowadzenia działalności oraz w sprawie środków zwiększających skuteczność postępowań dotyczących restrukturyzacji, niewypłacalności i umorzenia długów a także zmieniająca dyrektywę (UE) 2017/1132 (dyrektywa o restrukturyzacji i upadłości) (Dz. Urz. UE L 172 z 26.06.2019, str. 18 oraz Dz. Urz. UE L 43 z 24.02.2022, str. 93).”;

¹⁾ Niniejsza ustawa w zakresie swojej regulacji wdraża dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1023 z dnia 20 czerwca 2019 r. w sprawie ram restrukturyzacji zapobiegawczej, umorzenia długów i zakazów prowadzenia działalności oraz w sprawie środków zwiększających skuteczność postępowań dotyczących restrukturyzacji, niewypłacalności i umorzenia długów, a także zmieniającej dyrektywę (UE) 2017/1132 (dyrektywa o restrukturyzacji i upadłości) (Dz. Urz. UE L 172 z 26.06.2019, str. 18 oraz Dz. Urz. UE L 43 z 24.02.2022, str. 93).

²⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, ustawę z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe, ustawę z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy i ustawę z dnia 15 czerwca 2007 r. o licencji doradcy restrukturyzacyjnego.

3) w art. 6:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Postępowanie o zatwierdzenie układu, przyspieszone postępowanie układowe oraz postępowanie układowe może być prowadzone wobec dłużnika niewypłacalnego lub zagrożonego niewypłacalnością.”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Postępowanie sanacyjne może być prowadzone wobec dłużnika niewypłacalnego.”;

4) tytuł rozdziału 3 otrzymuje brzmienie:

„Plan restrukturyzacyjny oraz test zaspokojenia”;

5) w art. 10:

a) w ust. 1 po pkt 8 dodaje się pkt 8a–8d w brzmieniu:

„8a) zestawienie aktywów i pasywów dłużnika wraz ze wskazaniem wartości aktywów oraz opis sytuacji ekonomicznej dłużnika i położenia jego pracowników;

8b) informację o wierzycielach, którzy będą objęci układem, z podaniem imienia i nazwiska albo nazwy każdego z nich, wraz z wysokością przysługujących im wierzytelności oraz wskazaniem grup, do których należą, jeżeli przewidziano taki podział;

8c) informację o wspólnikach lub akcjonariuszach dłużnika, z podaniem imienia i nazwiska albo nazwy każdego z nich, wraz ze wskazaniem przysługujących im udziałów lub akcji;

8d) imię i nazwisko albo nazwę nadzorcy lub zarządcy”;

b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a i 2b w brzmieniu:

„2a. Opis przedsiębiorstwa, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, zawiera wskazanie, czy w dniu złożenia wniosku restrukturyzacyjnego dłużnik był mikroprzedsiębiorcą, małym przedsiębiorcą lub średnim przedsiębiorcą w rozumieniu art. 7 ust. 1 pkt 1–3 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2023 r. poz. 221, 641, 803, 1414 i 2029).

2b. W przypadku planu restrukturyzacyjnego sporządzanego w postępowaniu restrukturyzacyjnym dłużnika, który jest mikroprzedsiębiorcą, nie stosuje się przepisów ust. 1 pkt 1, 6 i 7. Plan restrukturyzacyjny dłużnika, który jest mikroprzedsiębiorcą, zawiera opis przedsiębiorstwa.”,

c) dodaje się ust. 5–7 w brzmieniu:

„5. Pełny opis i przegląd planowanych środków restrukturyzacyjnych, o którym mowa w ust. 1 pkt 4, zawiera również:

- 1) określenie ogólnych skutków w zakresie zatrudnienia, w tym planowanych zwolnień i organizacji pracy w zmniejszonym wymiarze czasu;
- 2) ustalenia dotyczące informowania przedstawicieli pracowników i przeprowadzania z nimi konsultacji.

6. W przypadku ubiegania się przez dłużnika o pomoc publiczną na podstawie ustawy z dnia 16 lipca 2020 r. o udzielaniu pomocy publicznej w celu ratowania lub restrukturyzacji przedsiębiorców (Dz. U. poz. 1298), plan restrukturyzacji powinien dodatkowo zawierać elementy, o których mowa w art. 43 ust. 2 tej ustawy.

7. Minister Sprawiedliwości, na stronie podmiotowej w Biuletynie Informacji Publicznej, udostępnia wzór planu restrukturyzacyjnego, dostosowany do potrzeb mikroprzedsiębiorców oraz wzór planu restrukturyzacyjnego, dostosowany do potrzeb małych i średnich przedsiębiorców, zawierające wskazówki dotyczące ich prawidłowego sporządzenia.”;

6) po art. 10 dodaje się art. 10a w brzmieniu:

„Art. 10a. 1. Nadzorca lub zarządca sporządza test zaspokojenia, który zawiera:

- 1) wycenę wskazującą metody i założenia przyjęte w trakcie jej sporządzania, która obejmuje:
 - a) wartość przedsiębiorstwa dłużnika przy założeniu realizacji planu restrukturyzacyjnego i kontynuacji działalności gospodarczej przez dłużnika,
 - b) wartość majątku dłużnika przy założeniu ogłoszenia jego upadłości i sprzedaży przedsiębiorstwa jako całości oraz odstąpienia od sprzedaży przedsiębiorstwa jako całości i sprzedaży poszczególnych składników majątku. Jeżeli składniki majątku dłużnika są obciążone hipoteką, zastawem, zastawem rejestrowym, zastawem skarbowym, hipoteką morską lub innymi prawami i skutkami ujawnienia praw i roszczeń osobistych, w wycenie należy oddzielnie podać, które z tych praw pozostają w mocy po sprzedaży w postępowaniu upadłościowym, a także ich wartość oraz wartość składników majątku nimi obciążonych;

- 2) informację o przewidywanym stopniu zaspokojenia wierzycieli, których wierzytelności są objęte układem, w postępowaniu upadłościowym, które byłoby prowadzone wobec dłużnika, zawierającą następujące dane:
 - a) wartość majątku dłużnika, o której mowa w pkt 1 lit. b,
 - b) przewidywany czas trwania postępowania upadłościowego oraz przewidywaną wysokość kosztów postępowania upadłościowego oraz innych zobowiązań masy upadłości,
 - c) kategorię, w której w postępowaniu upadłościowym byłiby zaspokajani wierzyciele stanowiący grupy reprezentujące odrębne kategorie interesu;
- 3) ocenę, czy wierzytelności objęte układem będą zaspokojone w większym stopniu w przypadku zawarcia i wykonania układu, czy w postępowaniu upadłościowym.

2. W przypadku dłużnika, którego upadłości nie można ogłosić zgodnie z przepisami ustawy – Prawo upadłościowe wycena, o której mowa ust. 1 pkt 1 lit. b, oraz informacje, o których mowa w ust. 1 pkt 2, odnoszą się do postępowania egzekucyjnego.

3. Nadzorca lub zarządca może zlecić sporządzenie wyceny, o której mowa w ust. 1 pkt 1, osobom trzecim. Nadzorca lub zarządca może wziąć pod uwagę wskazania uczestników postępowania, co do metodyki sporządzenia wyceny oraz osób sporządzających wycenę.

4. Testu zaspokojenia, o którym mowa w ust. 1, nie sporządza się w postępowaniu restrukturyzacyjnym dłużnika, który jest mikroprzedsiębiorcą.”;

- 7) po art. 17 dodaje się art. 17a w brzmieniu:

„Art. 17a. Sąd może porozumiewać się z nadzorcą albo zarządcą w sprawach dotyczących postępowania restrukturyzacyjnego bezpośrednio oraz z użyciem środków bezpośredniego porozumiewania się na odległość, w szczególności przez telefon, faks lub pocztę elektroniczną.”;

- 8) w art. 18 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Jeżeli do wykonania określonej czynności właściwy jest sędzia-komisarz, a czynność ta ma być wykonana przed dniem otwarcia postępowania restrukturyzacyjnego lub po dniu zakończenia postępowania albo uprawomocnienia się postanowienia o umorzeniu postępowania, lub w postępowaniu, w którym nie został ustanowiony sędzia-komisarz, właściwy do jej wykonania jest wyznaczony sędzia. Zdanie pierwsze stosuje się również do czynności sędziego-komisarza dokonywanych na podstawie art. 139 ust. 2.”;

9) w art. 24 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Nadzorcą albo zarządcą może być osoba fizyczna, która posiada pełną zdolność do czynności prawnych i licencję doradcy restrukturyzacyjnego wydaną na zasadach i w trybie określonych w ustawie z dnia 15 czerwca 2007 r. o licencji doradcy restrukturyzacyjnego (Dz. U. z 2022 r. poz. 1007), zwanej dalej „ustawą o licencji doradcy restrukturyzacyjnego”, ma konto doradcy restrukturyzacyjnego w systemie teleinformatycznym obsługującym postępowanie sądowe oraz złożyła oświadczenie, o którym mowa w art. 17 ust. 6 ustawy o licencji doradcy restrukturyzacyjnego, albo spółka handlowa, której wspólnicy ponoszący odpowiedzialność za zobowiązania spółki bez ograniczenia całym swoim majątkiem albo członkowie zarządu reprezentujący spółkę posiadają taką licencję i złożyli oświadczenia, o których mowa w art. 17 ust. 6 ustawy o licencji doradcy restrukturyzacyjnego, oraz ma konto doradcy restrukturyzacyjnego w systemie teleinformatycznym obsługującym postępowanie sądowe.”;

10) po art. 25 dodaje się art. 25a w brzmieniu:

„Art. 25a. 1. Nadzorca i zarządca udzielają pomocy dłużnikowi i wierzycielom w prowadzonych przez nich negocjacjach w przedmiocie zawarcia układu.

2. Nadzorca i zarządca, za zgodą dłużnika, mogą przybrać mediatora do pomocy w negocjacjach, o których mowa w ust. 1. Umowę z mediatorem zawiera nadzorca lub zarządca.”;

11) w art. 28:

a) w ust. 1 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) na wniosek dłużnika, do którego dołączono pisemną zgodę wierzyciela lub wierzycieli mających łącznie więcej niż 30% sumy wierzytelności, z wyłączeniem wierzycieli określonych w art. 80 ust. 3, art. 109 ust. 1 i art. 116 i zgodę osoby, która spełnia wymogi, o których mowa w art. 24, na pełnienie funkcji w postępowaniu.”,

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 4, sąd może odmówić powołania wskazanej osoby, jeżeli zachodzą uzasadnione przyczyny, w szczególności jeżeli jest oczywiste, że wskazana osoba nie daje rękojmi należytego wykonywania obowiązków. Na odmowę powołania wskazanej osoby przysługuje zażalenie.”;

12) po art. 34a dodaje się art. 34b w brzmieniu:

„Art. 34b. 1. W sprawach dotyczących zlecenia sporządzenia planu restrukturyzacyjnego osobom trzecim, o którym mowa w art. 10 ust. 4, zlecenia sporządzenia wyceny osobom trzecim, o którym mowa w art. 10a ust. 3, zawarcia umowy z mediatorem, o której mowa w art. 25a ust. 2, zlecenia sporządzenia opinii, o którym mowa w art. 164 ust. 3a, nadzorca dokonuje czynności w imieniu własnym na rachunek dłużnika.

2. Nadzorca nie odpowiada za zobowiązania zaciągnięte w sprawach, o których mowa w ust. 1.”;

13) w art. 35:

a) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Od dnia dokonania obwieszczenia, o którym mowa w art. 226a ust. 1, na wnioski wierzycieli mających łącznie więcej niż 50% sumy wierzytelności, z wyłączeniem wierzycieli określonych w art. 80 ust. 3, art. 109 ust. 1 i art. 116, sąd zwalnia nadzorcę układu z pełnienia funkcji. W razie zwolnienia z pełnienia funkcji umowa, o której mowa w ust. 1, wygasa.”,

b) dodaje się ust. 5 i 6 w brzmieniu:

„5. W razie zwolnienia z pełnienia funkcji, o którym mowa w ust. 3a, sąd powołuje osobę, o której mowa w art. 24 ust. 1, do pełnienia funkcji nadzorcy układu. O wynagrodzeniu nadzorcy układu powołanego przez sąd orzeka sąd stosując odpowiednio przepisy o wynagrodzeniu nadzorcy sądowego z uwzględnieniem zakresu czynności wykonanych przez nadzorcę układu zwolnionego z pełnienia funkcji.

6. W przypadku stwierdzenia przez sąd rażącego naruszenia w wykonywaniu obowiązków nadzorcy układu, sąd zawiadamia Ministra Sprawiedliwości.”;

14) w art. 38:

a) ust. 1a–1c otrzymują brzmienie:

„1a. Sąd powołuje nadzorcę sądowego na podstawie sądowej listy doradców restrukturyzacyjnych według pierwszeństwa w danej kategorii spraw.

1b. Przepisu ust. 1a nie stosuje się w przypadku powołania na funkcję nadzorcy sądowego osoby, która była ustanowiona tymczasowym nadzorcą sądowym w postępowaniu w przedmiocie otwarcia postępowania układowego.

1c. W przypadku:

- 1) przedsiębiorcy, który w co najmniej jednym z dwóch ostatnich lat obrotowych:
 - a) zatrudniał średniorocznie 250 lub więcej pracowników lub
 - b) osiągnął roczny obrót netto ze sprzedaży towarów, wyrobów i usług oraz operacji finansowych przekraczający równowartość w złotych 50 milionów euro, lub
 - c) osiągnął sumy aktywów bilansu sporządzonego na koniec jednego z tych lat, które przekroczyły równowartość w złotych 43 milionów euro,
- 2) spółki o istotnym znaczeniu dla gospodarki państwa, umieszczonej w wykazie określonym w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 31 ust. 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2016 r. o zasadach zarządzania mieniem państwowym (Dz. U. z 2023 r. poz. 973 i 1859),
- 3) przedsiębiorcy realizującego zadania na rzecz Sił Zbrojnych, o których mowa w art. 648 ustawy z dnia 11 marca 2022 r. o obronie Ojczyzny (Dz. U. poz. 2305 oraz z 2023 r. poz. 347, 641, 1615, 1834 i 1872),
- 4) deweloperów,
- 5) emitentów obligacji

– sąd powołuje do pełnienia funkcji nadzorca sądowego osobę posiadającą licencję doradcy restrukturyzacyjnego z tytułem kwalifikowanego doradcy restrukturyzacyjnego. Przepisy ust. 1a i 1b stosuje się.”,

- b) po ust. 1c dodaje się ust. 1d–1f w brzmieniu:

„1d. W uzasadnionych przypadkach sąd powołuje nadzorcę sądowego, biorąc pod uwagę specyfikę danej sprawy, a także doświadczenie i dodatkowe kwalifikacje osoby posiadającej licencję doradcy restrukturyzacyjnego. Przepisów ust. 1a i 1b nie stosuje się.

1e. Przepis ust. 1a–1d stosuje się odpowiednio w przypadku powołania nadzorca sądowego będącego spółką handlową.

1f. Na powołanie nadzorca sądowego na podstawie ust. 1d przysługuje zażalenie.”;

- 15) w art. 51:

- a) ust. 1a–1c otrzymują brzmienie:

„1a. Sąd powołuje zarządcę na podstawie sądowej listy doradców restrukturyzacyjnych według pierwszeństwa w danej kategorii spraw.

1b. Przepisu ust. 1 nie stosuje się w przypadku powołania na funkcję zarządcy doradcy restrukturyzacyjnego, który był ustanowiony tymczasowym nadzorcą sądowym albo tymczasowym zarządcą w postępowaniu w przedmiocie otwarcia postępowania sanacyjnego.

1c. W przypadku:

- 1) przedsiębiorcy, który w co najmniej jednym z dwóch ostatnich lat obrotowych:
 - a) zatrudniał średniorocznie 250 lub więcej pracowników lub
 - b) osiągnął roczny obrót netto ze sprzedaży towarów, wyrobów i usług oraz operacji finansowych przekraczający równowartość w złotych 50 milionów euro, lub
 - c) osiągnął sumy aktywów bilansu sporządzonego na koniec jednego z tych lat, które przekroczyły równowartość w złotych 43 milionów euro,
- 2) spółki o istotnym znaczeniu dla gospodarki państwa, umieszczonej w wykazie określonym w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 31 ust. 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2016 r. o zasadach zarządzania mieniem państwowym,
- 3) przedsiębiorcy realizującego zadania na rzecz Sił Zbrojnych, o których mowa w art. 648 ustawy z dnia 11 marca 2022 r. o obronie Ojczyzny,
- 4) deweloperów,
- 5) emitentów obligacji

– sąd powołuje do pełnienia funkcji zarządcy osobę posiadającą licencję doradcy restrukturyzacyjnego z tytułem kwalifikowanego doradcy restrukturyzacyjnego. Przepisy ust. 1a i 1b stosuje się.”,

- b) po ust. 1c dodaje się ust. 1d–1f w brzmieniu:

„1d. W uzasadnionych przypadkach sąd powołuje zarządcę, biorąc pod uwagę specyfikę danej sprawy, a także doświadczenie i dodatkowe kwalifikacje osoby posiadającej licencję doradcy restrukturyzacyjnego. Przepisu ust. 1a nie stosuje się.

1e. Przepis ust. 1a–1d stosuje się odpowiednio w przypadku powołania zarządcy będącego spółką handlową.

1f. Na powołanie zarządcy na podstawie ust. 1d przysługuje zażalenie.”;

- 16) w art. 86 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W przypadku wierzytelności zabezpieczonych w spisie wierzytelności wskazuje się sumę wierzytelności, która odpowiada wartości przedmiotu zabezpieczenia.”;

17) po art. 86 dodaje się art. 86a w brzmieniu:

„Art. 86a. 1. Suma wierzytelności, która odpowiada wartości przedmiotu zabezpieczenia, oznacza sumę wierzytelności, która zostałaby zaspokojona z przedmiotu zabezpieczenia w postępowaniu upadłościowym dłużnika.

2. W przypadku dłużnika, którego upadłości nie można ogłosić zgodnie z przepisami Prawa upadłościowego, suma wierzytelności, która odpowiada wartości przedmiotu zabezpieczenia, oznacza sumę wierzytelności, która zostałaby zaspokojona z przedmiotu zabezpieczenia w postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym wobec dłużnika.”;

18) w art. 87 zdanie drugie otrzymuje brzmienie:

„Przepisy art. 86 i art. 86a stosuje się odpowiednio.”;

19) w art. 92 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Jeżeli sprzeciw nie odpowiada wymaganiom wskazanym w ust. 1 lub 2 lub nie uiszczono należnej opłaty, stosuje się odpowiednio przepis art. 130 Kodeksu postępowania cywilnego, z wyjątkiem § 6. Sędzia-komisarz odrzuca sprzeciw złożony po upływie terminu lub z innych przyczyn niedopuszczalny, jak również sprzeciw, którego braków strona nie uzupełniła, lub sprzeciw, od którego strona nie wniosła należnej opłaty w wyznaczonym terminie.”;

20) w art. 119 uchyla się ust. 3;

21) art. 120 otrzymuje brzmienie:

„Art. 120. 1. W protokole zgromadzenia wierzycieli zawiera się stwierdzenie nadzorcy układu, że układ został przyjęty na podstawie art. 119 ust. 1 lub 2, lub stwierdzenie nadzorcy układu, że układ nie został przyjęty, a także treść układu.

2. Uchylenie przez sędziego-komisarza uchwały zgromadzenia wierzycieli o przyjęciu układu jest niedopuszczalne.

3. Organ, który przewodniczy zgromadzeniu wierzycieli, obwieszcza o stwierdzeniu przyjęcia układu lub o stwierdzeniu, że układ nie został przyjęty.

4. W terminie dwóch tygodni od dnia obwieszczenia, że układ nie został przyjęty, dłużnik lub wierzyciel może złożyć do sądu wniosek o stwierdzenie przyjęcia i zatwierdzenie układu.”;

22) w art. 140 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Jeżeli w postępowaniu restrukturyzacyjnym może dojść do udzielenia przedsiębiorcy przez państwo lub przy użyciu zasobów państwowych wsparcia w jakiegokolwiek formie, w szczególności przez zmniejszenie, w drodze układu, wysokości

zobowiązań, rozłożenie spłaty na raty, odroczenie terminu wykonania zobowiązań lub zawieszenie, z mocy prawa lub na podstawie postanowienia sądu lub sędziego-komisarza, postępowań egzekucyjnych prowadzonych w celu dochodzenia wierzytelności, udzielenie pożyczek, kredytów, poręczeń lub gwarancji, nadzorca lub zarządca sporządza:

- 1) test prywatnego wierzyciela lub test prywatnego inwestora, stanowiący ocenę, czy wsparcie udzielone w postępowaniu restrukturyzacyjnym i w trakcie wykonywania układu będzie stanowiło pomoc publiczną;
 - 2) ocenę, dokonaną na podstawie informacji przedstawionych przez podmiot ubiegający się o pomoc de minimis lub pomoc de minimis w rolnictwie lub rybołówstwie, czy wsparcie udzielone w postępowaniu restrukturyzacyjnym i w trakcie wykonywania układu spełnia kryteria uznania go za pomoc de minimis lub pomoc de minimis w rolnictwie lub rybołówstwie wraz z uzasadnieniem.”;
- 23) w art. 151:
- a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Układ nie obejmuje wierzytelności ze stosunku pracy, chyba że wierzyciel wyraził zgodę na objęcie jej układem. Zgodę na objęcie wierzytelności układem wyraża się w sposób bezwarunkowy i nieodwołalny, najpóźniej przed przystąpieniem do głosowania nad układem. Zgoda może zostać wyrażona ustnie do protokołu zgromadzenia wierzycieli.”,
 - b) uchyla się ust. 2a,
 - c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Układ obejmuje także wierzytelności zabezpieczone przeniesieniem na wierzyciela własności rzeczy, wierzytelności lub innego prawa.”,
 - d) dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Wierzytelności zabezpieczone na składnikach majątku dłużnika hipoteką, zastawem, zastawem rejestrowym, zastawem skarbowym lub hipoteką morską, a także przez przeniesienie na wierzyciela własności rzeczy, wierzytelności lub innego prawa, uznaje się zabezpieczone w tej części wierzytelności, która odpowiada wartości przedmiotu zabezpieczenia.”;
- 24) w art. 155 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:
- „4. Propozycje układowe nie mogą przewidywać dla żadnego wierzyciela zaspokojenia wyższego niż wartość jego wierzytelności.”;

25) w art. 159:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Sprzedaż dokonana w wykonaniu układu, który przewiduje zaspokojenie wierzycieli przez likwidację majątku dłużnika, nie wywołuje skutków sprzedaży egzekucyjnej.”,

b) dodaje się ust. 3–5 w brzmieniu:

„3. Propozycje układowe mogą przewidywać, że likwidacja składników majątku dłużnika dokonana w wykonaniu układu, wywołuje skutki jak sprzedaż dokonana przez syndyka w postępowaniu upadłościowym.

4. Do propozycji układowych, o których mowa w ust. 3, dołącza się zgodę osoby, której przysługują wierzytelności zabezpieczone hipoteką, zastawem, zastawem rejestrowym, zastawem skarbowym i hipoteką morską, a także inne prawa i roszczenia osobiste ciężące na nieruchomości, użytkowaniu wieczystym, spółdzielczym własnościowym prawie do lokalu lub statku morskim wpisanym do rejestru okrętowego, o ile znajdują chociażby częściowe pokrycie w wartości likwidowanego składnika majątku dłużnika, na likwidację przedmiotu zabezpieczenia na podstawie ust. 3. Zgodę wyraża się w sposób bezwarunkowy i nieodwołalny, najpóźniej przed przystąpieniem do głosowania nad układem. Zgoda może zostać wyrażona ustnie do protokołu zgromadzenia wierzycieli.

5. Likwidację, o której mowa w ust. 3, przeprowadza nadzorca wykonania układu lub zarządca przymusowy, posiadający licencję doradcy restrukturyzacyjnego. Nadzorca wykonania układu ustala i wykonuje zgodnie z przepisami Prawa upadłościowego odrębny plan podziału sum uzyskanych z likwidacji rzeczy, wierzytelności i praw obciążonych hipoteką, zastawem, zastawem rejestrowym, zastawem skarbowym lub hipoteką morską oraz innych praw, w tym praw i roszczeń osobistych, które ciążyły na likwidowanym składniku majątku dłużnika i które w wyniku likwidacji wygasły. Do postępowania w sprawie ustalenia i wykonania oddzielnego planu podziału stosuje się odpowiednio przepisy części pierwszej tytułu VIII działu III Prawa upadłościowego. Czynności sędziego-komisarza wykonuje sąd.”;

26) w art. 161:

a) ust. 1 i 1a otrzymują brzmienie:

„1. Propozycje układowe mogą przewidywać podział wierzycieli na grupy obejmujące poszczególne kategorie interesów. Podział wierzycieli na grupy odbywa się w oparciu o obiektywne, jednoznaczne i uzasadnione ekonomicznie lub prawnie kryteria dotyczące stosunków prawnych wiążących wierzycieli z dłużnikiem, z których wynikają zobowiązania objęte propozycjami układowymi.

1a. Dla wierzycieli:

- 1) którym przysługują wierzytelności ze stosunku pracy i którzy wyrazili zgodę na objęcie ich układem,
- 2) którym przysługują wierzytelności z tytułu umów o dostarczenie produktów z własnego gospodarstwa rolnego,
- 3) którym przysługują drobne wierzytelności,
- 4) których wierzytelności są zabezpieczone na składnikach majątku dłużnika hipoteką, zastawem, zastawem rejestrowym, zastawem skarbowym lub hipoteką morską, a także przez przeniesienie na wierzyciela własności rzeczy, wierzytelności lub innego prawa w części znajdującej pokrycie w wartości przedmiotu zabezpieczenia,
- 5) będących wspólnikami lub akcjonariuszami dłużnika będącego spółką kapitałową, posiadających udziały lub akcje spółki zapewniające co najmniej 5% głosów na zgromadzeniu wspólników albo walnym zgromadzeniu akcjonariuszy, chociażby przysługiwały im wierzytelności wymienione w pkt 1–3

– propozycje układowe przewidują podział na grupy obejmujące poszczególne kategorie interesów.”,

b) dodaje się ust. 4–6 w brzmieniu:

„4. Na wniosek podmiotów, o których mowa w art. 155 ust. 1 i 2, sąd zatwierdza podział wierzycieli na grupy obejmujące poszczególne kategorie interesów. W razie odmowy zatwierdzenia podziału na grupy wierzycieli, sąd w sentencji postanowienia wskazuje na uchybienia oraz proponuje zmiany w podziale, których wprowadzenie pozwoli na zatwierdzenie podziału.

5. Zatwierdzony prawomocnie podział oraz podział na grupy uwzględniający proponowane zmiany wiąże sąd, który wydaje postanowienie w przedmiocie zatwierdzenia układu.

6. Wniosek, o którym mowa w ust. 4, rozpoznaje się w terminie dwóch tygodni. Postanowienie w przedmiocie wniosku podlega zaskarżeniu, które rozpoznaje się w terminie dwóch tygodni. Prawomocne postanowienie sądu wraz z podziałem na grupy podlega obwieszczeniu.”;

27) po art. 161 dodaje się art. 161a w brzmieniu:

„Art. 161a. 1. Propozycje układowe dla wierzycieli wymienionych w art. 161 ust. 1a pkt 4 przewidują stopień zaspokojenia nie mniej korzystny, niż w postępowaniu upadłościowym, które byłoby prowadzone wobec dłużnika, chyba że wierzyciel zgodzi się na warunki mniej korzystne.

2. Propozycje, o których mowa w ust. 1, nie mogą przewidywać innego sposobu zaspokojenia niż przewidziany w umowie, chyba że wierzyciel wyraził na to zgodę.

3. Za zgodą wierzyciela, o którym mowa w ust. 1, układ może przewidywać zmianę przedmiotu zabezpieczenia wierzytelności lub jego sprzedaż. Sprzedaż przeprowadza nadzorca wykonania układu lub zarządca przymusowy.

4. W przypadku dłużnika, którego upadłości nie można ogłosić zgodnie z przepisami Prawa upadłościowego, przez stopień zaspokojenia w postępowaniu upadłościowym rozumie się stopień zaspokojenia w postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym wobec dłużnika przez wszystkich wierzycieli z całego majątku dłużnika.”;

28) w art. 162 uchyla się ust. 2;

29) w art. 164:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W przypadku skierowania sprawy na posiedzenie jawne i wyznaczenia rozprawy, rozprawa odbywa się nie wcześniej niż po upływie tygodnia od dnia zakończenia zgromadzenia wierzycieli, na którym przyjęto układ.”;

b) ust. 3a otrzymuje brzmienie:

„3a. W przypadku zgłoszenia zastrzeżeń, których podstawą jest zarzut naruszenia kryterium ochrony najlepszych interesów wierzycieli lub zarzut stwierdzenia przyjęcia układu przez sąd z naruszeniem art. 165b ust. 1 pkt 1, sąd może zobowiązać nadzorcę albo zarządcę do przedłożenia weryfikacji testu

zaspokojenia w części wskazanej przez sąd. Nadzorca albo zarządca zleca sporządzenie opinii podmiotowi wskazanemu przez sąd.”;

30) w art. 165:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Sąd odmawia zatwierdzenia układu, jeżeli jakkolwiek wierzyciel, który głosował przeciw układowi, zgłosił zastrzeżenia zawierające zarzut, że znalazłby się w wyniku realizacji układu w gorszej sytuacji, niż w przypadku przeprowadzenia postępowania upadłościowego lub w przypadku zakończenia postępowania restrukturyzacyjnego bez przyjęcia układu (kryterium ochrony najlepszych interesów wierzycieli), i zarzut ten jest uzasadniony.”;

b) ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Na postanowienie w przedmiocie zatwierdzenia układu przysługuje zażalenie. Zażalenie wnosi się w terminie dwóch tygodni. Sąd może wstrzymać wykonanie zaskarżonego postanowienia w przedmiocie zatwierdzenia układu do czasu rozstrzygnięcia zażalenia, jeżeli wykonywanie układu w okresie do rozpoznania zażalenia skutkowałoby pokrzywdzeniem wierzycieli.”;

31) po art. 165 dodaje się art. 165a i art. 165b w brzmieniu:

„Art. 165a. Sąd może dokonać zmian w układzie, jeżeli zmiany te nie naruszają istotnych postanowień układu i na skutek ich wprowadzenia sąd zatwierdzi układ.

Art. 165b. 1. W przypadku stwierdzenia nieprzyjęcia układu na podstawie art. 119 ust. 1 i 2, na wniosek dłużnika lub za jego zgodą, sąd może stwierdzić przyjęcie układu jeżeli:

- 1) większość grup wierzycieli głosowała za układem, w tym co najmniej jedna grupa wierzycieli, o których mowa w art. 161 ust. 1a pkt 4, lub wierzycieli o wyższym stopniu uprzywilejowania od wierzycieli, o których mowa w art. 342 ust. 1 pkt 2 Prawa upadłościowego, a w przypadku niespełnienia tego warunku, za przyjęciem układu głosowała grupa lub grupy wierzycieli stanowiące co najmniej połowę grup należących do tych kategorii wierzycieli, które w przypadku przeprowadzenia postępowania upadłościowego otrzymałyby jakiegokolwiek zaspokojenie, przy zastosowaniu wyceny zakładającej kontynuację działalności przedsiębiorstwa dłużnika;
- 2) wyrażająca sprzeciw grupa wierzycieli uzyska w drodze układu co najmniej ten sam stopień zaspokojenia, jak każda inna grupa wierzycieli o takim stopniu

uprzywilejowania w postępowaniu upadłościowym oraz wyższy stopień zaspokojenia niż jakakolwiek inna grupa o niższym stopniu uprzywilejowania w postępowaniu upadłościowym;

- 3) dotychczasowi wspólnicy lub akcjonariusze nie uzyskają w wyniku przyjęcia układu korzyści przekraczającej wartość wniesionych przez siebie środków w ramach realizacji planu restrukturyzacyjnego;

2. Warunek wskazany w ust. 1 pkt 3 nie ma zastosowania w przypadku gdy:

- 1) układ przewiduje pełne zaspokojenie wierzycieli lub
- 2) wartość środków wniesionych przez wspólników, udziałowców lub akcjonariuszy jest większa od wartości zmniejszenia wysokości wierzytelności przewidzianej w układzie dla wierzycieli głosujących przeciwko układowi, lub
- 3) wspólnikami dłużnika są wyłącznie osoby fizyczne.

3. Przez wierzycieli o wyższym lub niższym stopniu uprzywilejowania, o których mowa w ust. 1 pkt 2, rozumie się wierzycieli, którzy są zaspokojeni w odpowiednio wyższym lub niższym stopniu w postępowaniu upadłościowym, w szczególności wierzycieli o odpowiednio wyższej lub niższej kategorii zaspokojenia, przy uwzględnieniu wierzycieli zaspokajanych w ramach odrębnego planu podziału.”;

- 32) uchyla się art. 168;

- 33) po art. 168 dodaje się art. 168a w brzmieniu:

„Art. 168a. 1. Od dnia przyjęcia układu lub od dnia wydania przez sąd postanowienia o stwierdzeniu przyjęcia układu na podstawie art. 165b ust. 1 do dnia zakończenia postępowania restrukturyzacyjnego lub prawomocnego umorzenia postępowania restrukturyzacyjnego:

- 1) postępowania egzekucyjne skierowane do majątku dłużnika w celu zaspokojenia wierzytelności objętych układem są zawieszane z mocy prawa;
- 2) skierowanie egzekucji do majątku dłużnika oraz wykonanie postanowienia o zabezpieczeniu roszczenia lub zarządzenia zabezpieczenia roszczenia na tym majątku jest niedopuszczalne w odniesieniu do wierzytelności objętych układem.

2. Sędzia-komisarz na wniosek wierzyciela może uchylić zawieszenie postępowania egzekucyjnego lub zezwolić na skierowanie egzekucji do majątku dłużnika oraz wykonanie postanowienia o zabezpieczeniu roszczenia lub zarządzenia zabezpieczenia roszczenia na tym majątku, gdyby zawieszenie postępowania egzekucyjnego lub zakaz skierowania egzekucji do majątku dłużnika oraz wykonania postanowienia

o zabezpieczeniu roszczenia lub zarządzenia zabezpieczenia roszczenia na tym majątku skutkowały rażącym pokrzywdzeniem wierzyciela.”;

34) w art. 170 otrzymuje brzmienie:

„Art. 170. 1. Z dniem uprawomocnienia się postanowienia zatwierdzającego układ postępowania zabezpieczające i egzekucyjne, prowadzone przeciwko dłużnikowi w celu zaspokojenia wierzytelności objętych układem ulegają umorzeniu z mocy prawa.

2. Sumy uzyskane w postępowaniach egzekucyjnych i zabezpieczających, które uległy umorzeniu z mocy prawa, a jeszcze niewydane, wydaje się wierzycielom, którzy prowadzili egzekucję lub wierzycielom, którzy uzyskali zabezpieczenie wierzytelności umieszczonych w spisie wierzytelności, w łącznej wysokości określonej w treści układu, chyba że układ przewiduje zaspokojenie wierzyciela w sposób niepieniężny.

3. Niewydane sumy uzyskane w umorzonych z mocy prawa postępowaniach zabezpieczających prowadzonych przeciwko dłużnikowi w celu zabezpieczenia wierzytelności, które nie zostały umieszczone w spisie wierzytelności, pozostawia się na rachunku depozytowym Ministra Finansów w łącznej wysokości określonej w treści układu, chyba że układ przewiduje zaspokojenie wierzyciela w sposób niepieniężny.

4. Sumy niewydane wierzycielowi i niepozostawione na rachunku depozytowym Ministra Finansów wydaje się dłużnikowi. Do wydania wierzycielom i dłużnikowi sum uzyskanych w postępowaniach egzekucyjnych i zabezpieczających stosuje się odpowiednio przepisy o podziale sumy uzyskanej z egzekucji.

5. Tytuły wykonawcze lub egzekucyjne, obejmujące wierzytelności objęte układem, tracą wykonalność z mocy prawa.

6. Stronom przysługuje prawo wytoczenia powództwa o ustalenie, że tytuły wykonawcze lub egzekucyjne utraciły wykonalność.”;

35) w art. 180 dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. Przepis art. 161 stosuje się odpowiednio.”;

36) uchyla się art. 181;

37) po art. 189 dodaje się art. 189a – 189e w brzmieniu:

„Art. 189a. 1. Postępowanie egzekucyjne skierowane do majątku dłużnika wszczęte przed dniem otwarcia postępowania restrukturyzacyjnego ulega zawieszeniu z mocy prawa z dniem otwarcia postępowania na okres czterech miesięcy od dnia otwarcia postępowania.

2. Skierowanie egzekucji do majątku dłużnika oraz wykonanie postanowienia o zabezpieczeniu roszczenia lub zarządzenia zabezpieczenia roszczenia na tym majątku jest niedopuszczalne w okresie czterech miesięcy od dnia otwarcia postępowania restrukturyzacyjnego.

3. Sędzia-komisarz na wniosek dłużnika, nadzorcy sądowego lub zarządcy może uchylić zajęcie dokonane przed dniem otwarcia postępowania restrukturyzacyjnego w postępowaniu egzekucyjnym lub zabezpieczającym skierowanym do majątku dłużnika, jeżeli jest to konieczne dla dalszego prowadzenia przedsiębiorstwa. Postanowienie doręcza się również organowi egzekucyjnemu.

4. W odniesieniu do roszczeń, co do których jest niedopuszczalne wszczęcie postępowania egzekucyjnego oraz wykonanie postanowienia o zabezpieczeniu roszczenia lub zarządzenia zabezpieczenia roszczenia, bieg przedawnienia roszczenia nie rozpoczyna się, a rozpoczęty ulega zawieszeniu przez czas trwania postępowania restrukturyzacyjnego.

5. Do egzekucji należności ze stosunku pracy, świadczeń alimentacyjnych oraz rent z tytułu odszkodowania za wywołanie choroby, niezdolności do pracy, kalectwa lub śmierci oraz z tytułu zamiany uprawnień objętych treścią prawa dożywocia na dożywotnią rentę przepisów ust. 1–4 nie stosuje się.

6. Sędzia-komisarz może uchylić zawieszenie postępowania egzekucyjnego, o którym mowa w ust. 1, lub zakaz wszczęcia egzekucji, o którym mowa w ust. 2, jeżeli:

- 1) wniosek taki został złożony przez dłużnika, nadzorcę sądowego lub zarządcę;
- 2) istnieje uzasadnione przypuszczenie, że w głosowaniu nad układem większość, o której mowa w art. 119, nie zostanie osiągnięta;
- 3) zawieszenie postępowania egzekucyjnego lub zakaz wszczęcia egzekucji skutkowałyby rażącym pokrzywdzeniem wierzyciela.

Art. 189b. 1. Na wniosek dłużnika zawarty we wniosku o otwarcie postępowania restrukturyzacyjnego skutki, o których mowa w art. 189a ust. 1 i 2, powstają z dniem obwieszczenia zarządzenia o wpisaniu do repertorium wniosku restrukturyzacyjnego złożonego przez dłużnika i trwają w okresie czterech miesięcy od dnia obwieszczenia.

2. W przypadku złożenia przez dłużnika wniosku, o którym mowa w ust. 1, od dnia obwieszczenia zarządzenia o wpisaniu do repertorium wniosku restrukturyzacyjnego złożonego przez dłużnika do dnia obwieszczenia prawomocnego zarządzenia o zwrocie tego wniosku albo prawomocnego postanowienia o odrzuceniu lub oddaleniu tego

wniosku, lub umorzeniu postępowania w przedmiocie rozpoznania tego wniosku lub postanowienia o otwarciu postępowania restrukturyzacyjnego dłużnik może dokonywać wyłącznie czynności zwykłego zarządu. W terminie trzydziestu dni od dnia otwarcia postępowania restrukturyzacyjnego nadzorca sądowy albo zarządca może wyrazić zgodę na dokonaną przez dłużnika czynność przekraczającą zakres zwykłego zarządu. Czynność przekraczająca zakres zwykłego zarządu dokonana bez wymaganej zgody jest nieważna.

3. Sąd na wniosek dłużnika może uchylić zajęcie dokonane przed dniem obwieszczenia zarządzenia o wpisaniu do repertorium wniosku restrukturyzacyjnego złożonego przez dłużnika w postępowaniu egzekucyjnym lub zabezpieczającym skierowanym do majątku dłużnika, jeżeli jest to konieczne dla dalszego prowadzenia przedsięwzięcia. Postanowienie doręcza się również organowi egzekucyjnemu.

4. Przepisy art. 189a ust. 4–6 stosuje się.

Art. 189c. W postępowaniu sanacyjnym okres, o którym mowa w art. 189a ust. 1 i 2 lub w art. 189b ust. 1, wynosi dwanaście miesięcy.

Art. 189d. 1. Sędzia-komisarz na wniosek dłużnika, nadzorca sądowego lub zarządcy może zawiesić postępowanie egzekucyjne na okres dalszy niż wskazany w art. 189a ust. 1 lub w art. 189b ust. 1 lub zakazać skierowania egzekucji do majątku dłużnika oraz wykonania postanowienia o zabezpieczeniu roszczenia lub zarządzenia zabezpieczenia roszczenia na tym majątku w okresie dalszym niż wskazany w art. 189a ust. 1 lub w art. 189b ust. 1, jeżeli zostanie uprawdopodobnione, że w postępowaniu zostanie zawarty układ. O przedłużeniu zawieszenia postępowania egzekucyjnego obwieszcza się.

2. Wskazane w ust. 1 zawieszenie postępowań egzekucyjnych lub orzeczenie zakazu jest niedopuszczalne, gdyby miało skutkować pokrzywdzeniem wierzycieli.

3. Łączny okres zawieszenia postępowań egzekucyjnych lub trwania zakazu, o którym mowa w ust. 1, nie może przekraczać dwunastu miesięcy. Do łącznego okresu zawieszenia postępowań egzekucyjnych lub trwania zakazu, o którym mowa w ust. 1, wlicza się również okres zawieszenia postępowań egzekucyjnych lub trwania zakazu, o którym mowa w ust. 1, w prowadzonych poprzednio postępowaniach restrukturyzacyjnych, w których prawomocnie umorzono postępowanie albo prawomocnie odmówiono zatwierdzenia układu w ciągu roku przed dniem otwarcia postępowania restrukturyzacyjnego, chyba że z uwagi na wyjątkowe okoliczności sędzia-komisarz postanowi inaczej.

4. Przepisu ust. 3 nie stosuje się do postępowania sanacyjnego.

Art. 189e. Na postanowienie w przedmiocie zawieszenia lub uchylenia zawieszenia postępowania egzekucyjnego, uchylenia zajęcia, zakazu wszczęcia egzekucji lub uchylenia zakazu wszczęcia egzekucji przysługuje zażalenie.”;

38) w art. 196a:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W sprawach uregulowanych w ustawie, w tym w sprawach ze skargi kasacyjnej oraz w sprawach rozpoznawanych przed sądem restrukturyzacyjnym lub sądem właściwym do otwarcia postępowania restrukturyzacyjnego według przepisów Kodeksu postępowania cywilnego pisma procesowe oraz dokumenty, z wyłączeniem pism i dokumentów, o których mowa w art. 196c, wnosi się wyłącznie za pośrednictwem systemu teleinformatycznego obsługującego postępowanie sądowe z wykorzystaniem udostępnianych w tym systemie formularzy.”,

b) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. W przypadku, o którym mowa w ust. 4 pkt 2, oryginał dokumentu albo jego odpis poświadczony za zgodność z oryginałem zgodnie z przepisami Kodeksu postępowania cywilnego, składa się do organu postępowania, do którego wniesiono pismo, bez wezwania, w terminie trzech dni od dnia wniesienia pisma. Przepis art. 130 § 2 Kodeksu postępowania cywilnego stosuje się odpowiednio do oryginału dokumentu albo jego odpisu poświadczonego za zgodność z oryginałem zgodnie z przepisami Kodeksu postępowania cywilnego, złożonego po terminie.”;

39) w art. 196b:

a) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Jeżeli pisma procesowe oraz dokumenty są wnoszone przez adwokata, radcę prawnego, rzecznika patentowego, doradcę restrukturyzacyjnego albo Prokuratorię Generalną Rzeczypospolitej Polskiej, przepisu ust. 1 nie stosuje się.”,

b) uchyla się ust. 5;

40) w art. 200 ust. 1a otrzymuje brzmienie:

„1a. Zażalenia na postanowienia sądu restrukturyzacyjnego rozpoznaje sąd restrukturyzacyjny w innym składzie z wyjątkiem zażaleń na postanowienia, o których mowa w art. 28 ust. 2, art. 30 ust. 5, art. 33 ust. 3, art. 38 ust. 1f, art. 45 ust. 2, art. 51 ust. 1f, art. 56 ust. 5, art. 59 ust. 8, art. 61 ust. 7, art. 133 ust. 2, art. 165 ust. 7, art. 172 ust. 1,

art. 173 ust. 4 i 5, art. 176 ust. 4 i 5, art. 182 ust. 4, art. 226f, art. 236 ust. 1, art. 237 ust. 1, art. 239 ust. 2, art. 286 ust. 1a, art. 327 ust. 1 i 2, art. 331 ust. 4 i art. 332 ust. 3, które rozpoznaje sąd drugiej instancji.”;

41) w art. 209 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W sprawach nieuregulowanych ustawą do postępowania restrukturyzacyjnego stosuje się odpowiednio przepisy księgi pierwszej części pierwszej Kodeksu postępowania cywilnego, z wyjątkiem art. 89 § 1¹, art. 130 § 6, art. 130^{1a}, art. 130², art. 139¹, art. 205¹, art. 205², art. 205⁴–205¹² i art. 219 oraz przepisów o zawieszeniu postępowania, o wznowieniu postępowania i o postępowaniu w sprawach gospodarczych.”;

42) w art. 211:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Dzień układowy przypada nie wcześniej niż cztery miesiące i nie później niż dzień przed dniem złożenia wniosku o zatwierdzenie układu.”;

b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. W przypadku dokonania obwieszczenia na podstawie art. 226a dzień układowy przypada ponadto nie później niż dzień obwieszczenia.”;

43) w art. 211a ust. 1 otrzymuje:

„1. Z dniem ustalenia dnia układowego nadzorca układu zakłada i prowadzi akta w systemie teleinformatycznym obsługującym postępowanie sądowe.”;

44) po art. 211a dodaje się art. 211b w brzmieniu:

„Art. 211b. 1. W terminie co najmniej trzydziestu dni przed rozpoczęciem zbierania głosów wierzycieli lub przed zwołaniem zgromadzenia wierzycieli w celu głosowania nad układem nadzorca układu sporządza:

- 1) spis wierzytelności;
- 2) spis wierzytelności spornych;
- 3) plan restrukturyzacyjny;
- 4) test zaspokojenia, o którym mowa w art. 10a ust. 1;
- 5) opinię o możliwości wykonania układu zgodnie z propozycjami układowymi złożonymi przez podmioty, o których mowa w art. 155;
- 6) test prywatnego wierzyciela lub test prywatnego inwestora, o którym mowa w art.140 ust. 1.

2. Uczestnicy postępowania mogą złożyć zastrzeżenia co do dokumentów, o których mowa w ust. 1, w terminie dwóch tygodni od dnia ich sporządzenia. Nadzorca układu może w terminie dwóch tygodni uwzględnić zastrzeżenia i poprawić dokumenty, co do których złożono zastrzeżenia, lub złożyć oświadczenie o braku uwzględnienia zastrzeżeń wraz z uzasadnieniem. Wniesienie zastrzeżeń nie wpływa na termin rozpoczęcia procedury głosowania lub na termin zwołania zgromadzenia wierzycieli.”;

45) art. 215 otrzymuje brzmienie:

„Art. 215. Głos wierzyciela zachowuje ważność, o ile wniosek dłużnika o zatwierdzenie układu wpłynął do sądu przed upływem czterech miesięcy od dnia oddania głosu.”;

46) w art. 218 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Głosy wierzycieli oddane nie wcześniej niż cztery miesiące przed dniem złożenia wniosku o otwarcie postępowania układowego lub sanacyjnego zachowują ważność w głosowaniu na zgromadzeniu wierzycieli w otwartym postępowaniu układowym lub sanacyjnym, jeżeli zostały złożone do akt wraz z wnioskiem o otwarcie postępowania, niezależnie od daty, w jakiej odbędzie się zgromadzenie, o ile propozycje układowe w postępowaniu układowym lub sanacyjnym są nie mniej korzystne dla wierzycieli niż przedłożone im w postępowaniu o zatwierdzenie układu. Wierzyciela zawiadamianego o zgromadzeniu wierzycieli w celu głosowania nad układem informuje się, że w aktach znajduje się oddany przez niego głos, który będzie uznany za ważny, jeżeli nie złoży odmiennego oświadczenia.”;

47) po art. 218 dodaje się art. 218a w brzmieniu:

„Art. 218a. 1. Postępowanie o zatwierdzenie układu umarza się z mocy prawa z dniem złożenia przez dłużnika nadzorcy układu oświadczenia o rezygnacji z dalszego prowadzenia postępowania. Oświadczenie to może być złożone do momentu złożenia do sądu wniosku o zatwierdzenie układu.

2. Postępowanie o zatwierdzenie układu umarza się z mocy prawa, jeżeli w terminie 4 miesięcy od dnia układowego nie wpłynię do sądu wniosek o zatwierdzenie układu.

3. W przypadku złożenia do sądu wniosku o zatwierdzenie układu, postępowanie o zatwierdzenie układu kończy się z chwilą prawomocnego zwrotu tego wniosku oraz prawomocnego odrzucenia lub oddalenia tego wniosku albo prawomocnego umorzenia postępowania w przedmiocie rozpoznania tego wniosku, albo prawomocnego zatwierdzenia układu, albo prawomocnej odmowy zatwierdzenia układu.”;

- 48) w art. 219 uchyla się ust. 2;
- 49) w art. 221 ust. 1 otrzymuje brzmienie:
„1. Do wniosku dłużnika o zatwierdzenie układu niespełniającego wymogów określonych w art. 219 lub art. 220 stosuje się odpowiednio przepis art. 130 Kodeksu postępowania cywilnego, z wyjątkiem § 6.”;
- 50) w art. 224 ust. 2 otrzymuje brzmienie:
„2. Od dnia wydania postanowienia w przedmiocie zatwierdzenia układu do dnia jego uprawomocnienia przepisy art. 189a, art. 189d i art. 189e stosuje się odpowiednio.”;
- 51) art. 226e otrzymuje brzmienie:
„Art. 226e. W okresie wskazanym w art. 226d przepisy art. 189a, art. 189d, art. 189e, art. 252, art. 253 i art. 256 stosuje się odpowiednio.”;
- 52) po art. 226h dodaje się art. 226i w brzmieniu:
„Art. 226i. Przez dzień złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości i przez zakończenie postępowania restrukturyzacyjnego, o których mowa w art. 131a Prawa upadłościowego, rozumie się także odpowiednio dzień układowy oraz dzień umorzenia postępowania, o którym mowa w art. 218a.”;
- 53) w art. 227 uchyla się ust. 2;
- 54) w art. 256 ust. 1 otrzymuje brzmienie:
„1. Od dnia obwieszczenia zarządzenia o wpisaniu do repertorium wniosku o otwarcie przyspieszonego postępowania układowego złożonego przez dłużnika do dnia obwieszczenia prawomocnego zarządzenia o zwrocie tego wniosku albo prawomocnego postanowienia o odrzuceniu lub oddaleniu tego wniosku, lub umorzeniu postępowania w przedmiocie rozpoznania tego wniosku, a w przypadku otwarcia przyspieszonego postępowania układowego – do dnia jego zakończenia albo uprawomocnienia się postanowienia o umorzeniu przyspieszonego postępowania układowego wypowiedzenie przez wynajmującego lub wdzierżawiającego umowy najmu lub dzierżawy lokalu lub nieruchomości, w których jest prowadzone przedsiębiorstwo dłużnika, bez zezwolenia rady wierzycieli, jest niedopuszczalne.”;
- 55) uchyla się art. 259 i art. 260;

56) art. 261 otrzymuje brzmienie:

„Art. 261. 1. W terminie trzydziestu dni od dnia otwarcia przyspieszonego postępowania układowego nadzorca sądowy sporządza i składa sędziemu-komisarzowi:

- 1) plan restrukturyzacyjny uwzględniający propozycje restrukturyzacji przedstawione przez dłużnika;
- 2) spis wierzytelności;
- 3) spis wierzytelności spornych.

2. W terminie co najmniej trzydziestu dni przed rozpoczęciem procedury głosowania w trybie art. 110 ust. 7 lub przed zwołaniem zgromadzenia wierzycieli w celu głosowania nad układem nadzorca sądowy sporządza i składa sędziemu-komisarzowi:

- 1) test zaspokojenia, o którym mowa w art. 10a ust. 1;
- 2) opinię o możliwości wykonania układu zgodnie z propozycjami układowymi złożonymi przez podmioty, o których mowa w art. 155;
- 3) test prywatnego wierzyciela lub test prywatnego inwestora, o którym mowa w art. 140 ust. 1.

3. Uczestnicy postępowania mogą złożyć zastrzeżenia do dokumentów, o których mowa w ust. 2, w terminie dwóch tygodni od dnia ich złożenia. Nadzorca sądowy może w terminie dwóch tygodni uwzględnić zastrzeżenia i złożyć poprawione dokumenty lub złożyć oświadczenie o braku uwzględnienia zastrzeżeń wraz z uzasadnieniem. Wniesienie zastrzeżeń nie wpływa na termin rozpoczęcia procedury głosowania lub na termin zwołania zgromadzenia wierzycieli.”;

57) w art. 268 uchyla się ust. 2–4;

58) uchyla się art. 278 i art. 279;

59) w art. 280 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 i 3 w brzmieniu:

„2. W terminie co najmniej trzydziestu dni przed rozpoczęciem procedury głosowania w trybie art. 110 ust. 7 lub przed zwołaniem zgromadzenia wierzycieli w celu głosowania nad układem nadzorca sądowy sporządza i składa sędziemu-komisarzowi:

- 1) test zaspokojenia, o którym mowa w art. 10a ust. 1;
- 2) opinię o możliwości wykonania układu zgodnie z propozycjami układowymi złożonymi przez podmioty, o których mowa w art. 155;
- 3) test prywatnego wierzyciela lub test prywatnego inwestora, o którym mowa w art. 140 ust. 1.

3. Uczestnicy postępowania mogą złożyć zastrzeżenia co do dokumentów, o których mowa w ust. 2, w terminie dwóch tygodni od dnia ich złożenia. Nadzorca sądowy może w terminie dwóch tygodni uwzględnić zastrzeżenia i złożyć poprawione dokumenty lub złożyć oświadczenie o braku uwzględnienia zastrzeżeń wraz z uzasadnieniem. Wniesienie zastrzeżeń nie wpływa na termin rozpoczęcia procedury głosowania lub na termin zwołania zgromadzenia wierzycieli.”;

60) w art. 283 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Wniosek o otwarcie postępowania sanacyjnego w stosunku do dłużnika niebędącego osobą fizyczną może zgłosić również jego wierzyciel osobisty.”;

61) w art. 286 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Do wynagrodzenia tymczasowego nadzorcy sądowego oraz tymczasowego zarządcy przepisy art. 268 ust. 6–9 stosuje się odpowiednio.”;

62) uchyla się art. 312;

63) w art. 320 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 i 3 w brzmieniu:

„2. W terminie co najmniej trzydziestu dni przed rozpoczęciem procedury głosowania w trybie art. 110 ust. 7 lub przed zwołaniem zgromadzenia wierzycieli w celu głosowania nad układem zarządca sporządza i składa sędziemu-komisarzowi:

- 1) test zaspokojenia, o którym mowa w art.10a ust. 1;
- 2) opinię o możliwości wykonania układu zgodnie z propozycjami układowymi złożonymi przez podmioty, o których mowa w art. 155;
- 3) test prywatnego wierzyciela lub test prywatnego inwestora, o którym mowa w art. 140 ust. 1;
- 4) sprawozdanie z wykonania planu restrukturyzacyjnego w toku postępowania sanacyjnego oraz efekty podjętych działań, a także główne działania, które zgodnie z planem restrukturyzacyjnym zostaną podjęte po przyjęciu układu.

3. Uczestnicy postępowania mogą złożyć zastrzeżenia co do dokumentów, o których mowa w ust. 2, w terminie dwóch tygodni od dnia ich złożenia. Zarządca może w terminie dwóch tygodni uwzględnić zastrzeżenia i złożyć poprawione dokumenty lub złożyć oświadczenie o braku uwzględnienia zastrzeżeń wraz z uzasadnieniem. Wniesienie zastrzeżeń nie wpływa na termin rozpoczęcia procedury głosowania lub na termin zwołania zgromadzenia wierzycieli.”.

Art. 2. W ustawie z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2023 r. poz. 2505) w art. 54b:

1) po § 2 dodaje się § 2a w brzmieniu:

„§ 2a. Uchylenie czynności egzekucyjnej może nastąpić również w przypadku, o którym mowa w art. 189a ust. 3 ustawy z dnia 15 maja 2015 r. – Prawo restrukturyzacyjne (Dz. U. z 2022 r. poz. 2309 oraz z 2023 r. poz. 1723 i 1860).”;

2) § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. W przypadkach, o których mowa w § 2 i § 2a, pozostają w mocy skutki związane z zastosowaniem środka egzekucyjnego, w ramach którego dokonano uchylonej czynności egzekucyjnej.”;

3) w § 4 dodaje się zdanie drugie w brzmieniu:

„Przepisu zdania pierwszego nie stosuje się w przypadku, o którym mowa w § 2a, jeżeli zobowiązany i dłużnik zajętej wierzytelności zostali na podstawie odrębnych przepisów zawiadomieni o uchyleniu czynności egzekucyjnej w całości albo w części.”.

Art. 3. W ustawie z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe (Dz. U. z 2022 r. poz. 1520 oraz z 2023 r. poz. 825, 1723, 1843 i 1860) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 35 otrzymuje brzmienie:

„Art. 35. W sprawach nieuregulowanych w ustawie do postępowania w przedmiocie ogłoszenia upadłości stosuje się odpowiednio przepisy art. 216a–216ab, art. 219, art. 220, art. 221, art. 224, art. 228 ust. 1, 2 i 3 i art. 229 ust. 2 oraz przepisy części pierwszej księgi pierwszej Kodeksu postępowania cywilnego, z wyjątkiem art. 89 § 1¹, art. 130 § 6, art. 130^{1a}, art. 130², art. 139¹, art. 205¹, art. 205², art. 205⁴–205¹² i art. 219 oraz przepisów o zawieszeniu postępowania, o wznowieniu postępowania i o postępowaniu w sprawach gospodarczych.”;

2) w art. 38 w ust. 1 zdanie drugie otrzymuje brzmienie:

„Do tymczasowego nadzorcy sądowego przepisy art. 156 ust. 4, art. 157, art. 157¹, art. 157a, art. 159–161, art. 166 ust. 6, art. 167 ust. 2, art. 167a, art. 167b, art. 170–172 i art. 178 stosuje się odpowiednio.”;

3) w art. 40 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Do zarządcy przymusowego przepisy art. 38 ust. 1a–3 oraz przepisy ustawy o syndyku stosuje się odpowiednio, z wyjątkiem art. 200a–200g”;

4) po art. 127 dodaje się art. 127a w brzmieniu:

„Art. 127a. 1. Finansowanie udzielone dłużnikowi w postępowaniu restrukturyzacyjnym w celu realizacji planu restrukturyzacyjnego, uwzględnione w tym planie, lub finansowanie udzielone w celu zapewnienia kontynuowania działalności dłużnika, bądź utrzymania lub zwiększenia wartości przedsiębiorstwa dłużnika, nie może być uznane za bezskuteczne w stosunku do masy upadłości lub niepodlegające wykonaniu, jeżeli zostało udzielone za zgodą sędziego-komisarza lub rady wierzycieli albo było przewidziane w planie restrukturyzacyjnym złożonym wraz z wnioskiem o zatwierdzenie układu w postępowaniu o zatwierdzenie układu.

2. Podmioty zapewniające finansowanie, o którym mowa w ust. 1, nie ponoszą odpowiedzialności w przypadku, gdy finansowanie takie wiąże się ze szkodą dla ogółu wierzycieli.”;

5) po art. 129 dodaje się art. 129a w brzmieniu:

„Art. 129a. 1. Umowy oraz operacje finansowe uwzględnione w zatwierdzonym planie restrukturyzacyjnym lub układzie nie mogą zostać uznane za bezskuteczne w stosunku do masy upadłości lub niepodlegające wykonaniu z tego powodu, że działają na szkodę ogółu wierzycieli.

2. Umowy oraz operacje finansowe, o których mowa w ust. 1, obejmują przede wszystkim:

- 1) zapłatę wynagrodzeń i kosztów z tytułu negocjowania, przyjęcia lub zatwierdzenia planu restrukturyzacji;
- 2) zapłatę wynagrodzeń i kosztów z tytułu profesjonalnego doradztwa ściśle związanego z restrukturyzacją;
- 3) zapłatę wynagrodzenia pracowników za już wykonaną pracę;
- 4) wszelkie płatności i wypłaty dokonane w ramach prowadzenia zwykłej działalności, inne niż te, o których mowa w pkt. 1–3.”;

6) w art. 145:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Postępowanie sądowe, administracyjne lub sądownoadministracyjne w sprawie wszczętej przeciwko upadłemu przed dniem ogłoszenia upadłości o wierzytelność, która podlega zgłoszeniu do masy upadłości, może być podjęte przeciwko syndykowi tylko w przypadku, gdy w postępowaniu upadłościowym pomimo dokonania zgłoszenia wierzytelności wierzytelność ta nie została

umieszczona na liście wierzytelności i bezskutecznie minął termin do wniesienia sprzeciwu co do uznania bądź odmowy uznania tej wierzytelności. W przypadku wniesienia sprzeciwu postępowanie sądowe, administracyjne lub sądownoadministracyjne może być podjęte przeciwko syndykowi po prawomocnym rozpoznaniu sprzeciwu.”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Druga strona podjętego przeciwko syndykowi postępowania, o którym mowa w ust. 1, może dochodzić kosztów tego postępowania zgłaszając te wierzytelności syndykowi za pośrednictwem systemu teleinformatycznego obsługującego postępowanie sądowe. Należności z tytułu kosztów postępowania podlegają zaspokojeniu w kategorii, w której zaspokaja się należność objętą takim postępowaniem. Jeżeli przedmiotem postępowania były wyłącznie odsetki, koszty postępowania zaspokaja się w kategorii trzeciej”;

7) w art. 157 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Funkcję syndyka może pełnić osoba fizyczna, która posiada pełną zdolność do czynności prawnych i licencję doradcy restrukturyzacyjnego, ma konto doradcy restrukturyzacyjnego w systemie teleinformatycznym obsługującym postępowanie sądowe oraz złożyła oświadczenie, o którym mowa w art. 17 ust. 6 ustawy z dnia 15 czerwca 2007 r. o licencji doradcy restrukturyzacyjnego (Dz. U. z 2022 r. poz. 1007).

2. Funkcję syndyka może również pełnić spółka handlowa, której wspólnicy ponoszący odpowiedzialność za zobowiązania spółki bez ograniczenia całym swoim majątkiem albo członkowie zarządu reprezentujący spółkę posiadają licencję, o której mowa w ust. 1, i złożyli oświadczenia, o których mowa w art. 17 ust. 6 ustawy z dnia 15 czerwca 2007 r. o licencji doradcy restrukturyzacyjnego, oraz ma konto doradcy restrukturyzacyjnego w systemie teleinformatycznym obsługującym postępowanie sądowe.”;

8) art. 157¹ otrzymuje brzmienie

„Art. 157¹. 1. Sąd wyznacza syndyka na podstawie sądowej listy doradców restrukturyzacyjnych według pierwszeństwa w danej kategorii spraw.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się w przypadku wyznaczenia na funkcję syndyka doradcy restrukturyzacyjnego, który był ustanowiony tymczasowym nadzorcą sądowym albo zarządcą przymusowym w postępowaniu w przedmiocie ogłoszenia upadłości.

3. W uzasadnionych przypadkach sąd wyznacza syndyka, biorąc pod uwagę specyfikę danej sprawy, doświadczenie i dodatkowe kwalifikacje osoby posiadającej licencję doradcy restrukturyzacyjnego oraz, w przypadku jej przedstawienia, opinię co do wyboru osoby syndyka, złożoną przez uznanych przez dłużnika wierzycieli, dysponujących co najmniej połową uznanych przez dłużnika wierzytelności. Przepisu ust. 1 nie stosuje się.

4. Przepisy ust. 1–3 stosuje się odpowiednio w przypadku wyznaczenia syndyka będącego spółką handlową.

5. Na wyznaczenie syndyka na podstawie ust. 3 przysługuje zażalenie.

6. W przypadku:

- 1) przedsiębiorcy, który w co najmniej jednym z dwóch ostatnich lat obrotowych:
 - a) zatrudniał średniorocznie 250 lub więcej pracowników lub
 - b) osiągnął roczny obrót netto ze sprzedaży towarów, wyrobów i usług oraz operacji finansowych przekraczający równowartość w złotych 50 milionów euro, lub
 - c) osiągnął sumy aktywów bilansu sporządzonego na koniec jednego z tych lat, które przekroczyły równowartość w złotych 43 milionów euro,
 - 2) spółki o istotnym znaczeniu dla gospodarki państwa, umieszczonej w wykazie określonym w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 31 ust. 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2016 r. o zasadach zarządzania mieniem państwowym (Dz. U. z 2023 r. poz. 973 i 1859),
 - 3) przedsiębiorcy realizujący zadania na rzecz Sił Zbrojnych, o których mowa w art. 648 ustawy z dnia 11 marca 2022 r. o obronie Ojczyzny (Dz. U. poz. 2305 oraz z 2023 r. poz. 347, 641, 1615, 1834 i 1872),
 - 4) deweloperów, banków, spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych, zakładów ubezpieczeń, zakładów reasekuracji, spółdzielni mieszkaniowych, emitentów obligacji
– sąd wyznacza do pełnienia funkcji syndyka osobę posiadającą licencję doradcy restrukturyzacyjnego z tytułem kwalifikowanego doradcy restrukturyzacyjnego. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się.”.
- 9) w art. 159 ust. 3 otrzymuje brzmienie:
- „3. Do zastępcy syndyka przepisy ustawy o syndyku stosuje się odpowiednio, z wyjątkiem art. 200a–200g.”;

10) w art. 170 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Przed odwołaniem syndyka sąd jest obowiązany do jego wysłuchania. W przypadku uprawdopodobnienia podstaw do odwołania syndyka sąd może do czasu wydania postanowienia w przedmiocie odwołania zawiesić syndyka w wykonywaniu jego czynności, ustanawiając tymczasowego syndyka, do którego przepisy o syndyku stosuje się odpowiednio, z wyjątkiem art. 200a–200g.”;

11) w art. 176 po ust. 2a dodaje się ust. 2b w brzmieniu:

„2b. Syndyk niezwłocznie zawiadamia o ogłoszeniu upadłości Ministra Obrony Narodowej, jeżeli upadły wykonuje działalność gospodarczą, o której mowa w ustawie z dnia 13 czerwca 2019 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (Dz. U. z 2023 poz. 1743).”;

12) w tytule IV w dziale III w rozdziale 2 po oddziale 2 dodaje się oddział 2a w brzmieniu:

„Oddział 2a

Zgromadzenie wierzycieli w celu głosowania nad uchwałą o zmianie syndyka

Art. 200a. 1. W terminie dwóch miesięcy od dnia wyznaczenia syndyka co najmniej trzech wierzycieli lub wierzyciel lub wierzyciele mający łącznie co najmniej piątą część sumy wierzytelności, z wyłączeniem wierzycieli określonych w art. 116 ustawy z dnia 15 maja 2015 r. – Prawo restrukturyzacyjne (Dz. U. z 2022 r. poz. 2309 oraz z 2023 r. poz. 1723 i 1860), oraz wierzycieli, którzy nabyli wierzytelność w drodze przelewu lub indosu po ogłoszeniu upadłości, chyba że przejście wierzytelności nastąpiło wskutek spłacenia przez wierzyciela długu, za który odpowiadał osobiście albo określonymi przedmiotami majątkowymi, ze stosunku prawnego powstałego przed ogłoszeniem upadłości mogą zgłosić w systemie teleinformatycznym obsługującym postępowanie sądowe osobę, która spełnia wymogi, o których mowa w art. 157 ust. 1 lub 2, i która wyraziła zgodę na pełnienie funkcji syndyka w tym postępowaniu.

2. Zgłoszenie obejmuje wskazanie imienia i nazwiska oraz numeru licencji doradcy restrukturyzacyjnego albo nazwy i numeru w Krajowym Rejestrze Sądowym spółki handlowej, która może zostać wyznaczona do pełnienia funkcji syndyka spółki.

3. W przypadku spraw, o których mowa 157¹ ust. 6, wierzyciele mogą wskazać do pełnienia funkcji syndyka wyłącznie kwalifikowanego doradcę restrukturyzacyjnego.

4. Do zgłoszenia załącza się zgodę, o której mowa w ust. 1.

5. Zgłoszenie osoby, o której mowa w ust. 1, po upływie terminu, o którym mowa w ust. 1, jest bezskuteczne.

Art. 200b. 1. W terminie jednego miesiąca od dnia złożenia wniosku, o którym mowa w art. 200a, sędzia komisarz zwołuje zgromadzenie wierzycieli w celu głosowania nad uchwałą o zmianie syndyka.

2. W przedmiocie zmiany syndyka głosują wierzyciele ujęci na liście wierzytelności zatwierdzonej przez sędziego-komisarza.

3. Do czasu zatwierdzenia listy wierzytelności uprawnienia wierzycieli do udziału w zgromadzeniu wierzycieli w celu głosowania nad uchwałą o zmianie syndyka ustala sędzia komisarz na podstawie:

- 1) spisu wierzycieli załączonego przez dłużnika do wniosku o ogłoszenie upadłości;
- 2) spisu wierzytelności bezspornych przedstawionego na żądanie sędziego-komisarza przez syndyka, sporządzonego w oparciu o księgi rachunkowe i inne dokumenty upadłego;
- 3) przedłożonych przez wierzycieli tytułów egzekucyjnych;
- 4) spisu wierzytelności sporządzonego w postępowaniu restrukturyzacyjnym.

4. Wierzyciele oddają głos za pośrednictwem systemu teleinformatycznego obsługującego postępowanie sądowe, w którym syndyk zamieszcza kartę do głosowania, lub na zgromadzeniu wierzycieli, w sposób określony w art. 198.

5. W terminie tygodnia od dnia zwołania zgromadzenia wierzycieli w celu głosowania uchwały o zmianie syndyka, syndyk zamieszcza w aktach sprawy informację o sposobie głosowania za pośrednictwem systemu teleinformatycznego obsługującego postępowanie sądowe z pouczeniem o sposobie uwierzytelnienia się i sposobie wypełnienia karty do głosowania oraz o możliwości głosowania na zgromadzeniu wierzycieli w sposób określony w art. 198.

Art. 200c. W przypadku zgłoszenia kilku osób, o których mowa w art. 200a ust. 2, sędzia-komisarz ustala kolejność głosowania nad zgłoszonymi kandydatami. Pod głosowanie poddaje się wszystkich zgłoszonych kandydatów. Za wybranego uznaje się tego kandydata, który uzyskał największe poparcie wierzycieli liczone w odniesieniu do sumy wierzytelności.

Art. 200d. 1. Uchwała wierzycieli o zmianie osoby syndyka zapada, jeżeli wypowie się za nią większość głosujących wierzycieli, którzy oddali ważny głos, mających łącznie co najmniej dwie trzecie sumy wierzytelności przysługujących głosującym wierzycielom

z wyłączeniem wierzycieli, o których mowa w art. 116 ustawy z dnia 15 maja 2015 r. – Prawo restrukturyzacyjne, oraz wierzycieli, którzy nabyli wierzytelność w drodze przelewu lub indosu po ogłoszeniu upadłości, chyba że przejście wierzytelności nastąpiło wskutek spłacenia przez wierzyciela długu, za który odpowiadał osobiście albo określonymi przedmiotami majątkowymi, ze stosunku prawnego powstałego przed ogłoszeniem upadłości.

Art. 200e. 1. W terminie tygodnia od dnia zgromadzenia wierzycieli, na którym głosowano nad uchwałą o zmianie syndyka, uczestnik postępowania oraz syndyk mogą wnieść zarzuty przeciwko uchwale wierzycieli. Zarzuty wniesione po upływie terminu lub nieodpowiadające wymaganiom formalnym pisma procesowego pozostawia się bez rozpoznania. Przepisu art. 130 § 1 Kodeksu postępowania cywilnego nie stosuje się.

2. Sędzia-komisarz rozpoznaje zarzuty w terminie tygodnia od dnia przedłożenia mu zarzutów.

3. Sędzia-komisarz w wyniku rozpoznania zarzutów lub z urzędu w terminie dwóch tygodni od dnia przekazania mu uchwały wierzycieli może uchylić tę uchwałę, jeżeli jest ona sprzeczna z prawem lub narusza interes wierzycieli. Na postanowienie sędziego-komisarza przysługuje zażalenie.

Art. 200f. 1. Na podstawie uchwały wierzycieli o zmianie osoby syndyka sąd zmienia syndyka i wyznacza do pełnienia tej funkcji osobę spełniającą wymogi, o których mowa w art. 157 ust. 1 lub 2, wskazaną w uchwale zgromadzenia wierzycieli. Przepisów art. 157¹ ust. 1–3 nie stosuje się.

2. Sąd wydaje postanowienie nie wcześniej niż po upływie dwóch tygodni od dnia przekazania uchwały sędziemu-komisarzowi. Sędzia-komisarz może wstrzymać wykonanie uchwały wierzycieli do czasu uprawomocnienia się postanowienia w przedmiocie rozpoznania zarzutów lub postanowienia o uchyleniu uchwały wierzycieli.

Art. 200g. W zakresie nieuregulowanym w niniejszym oddziale do zgromadzenia wierzycieli w celu głosowania uchwały o zmianie syndyka stosuje się odpowiednio przepisy oddziału 2.”;

13) w art. 207a ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Na skutek uchwały rady wierzycieli podjętej w pełnym składzie, za którą głosowało co najmniej czterech członków, albo na skutek uchwały rady wierzycieli podjętej zgodnie z wnioskiem upadłego sąd zmienia syndyka i powołuje do pełnienia tej funkcji osobę spełniającą wymogi, o których mowa w art. 157 ust. 1 lub 2, wskazaną przez

radę wierzycieli, chyba że byłoby to niezgodne z prawem, rażąco naruszałoby interes wierzycieli lub zachodzi uzasadnione przypuszczenie, że wskazana osoba nie będzie należycie pełniła obowiązków. Na postanowienie sądu odmawiające powołania osoby wskazanej przez radę zażalenie przysługuje wyłącznie członkom rady wierzycieli oraz upadłemu. W przypadku powołania na funkcję syndyka na podstawie art. 200f zmiana syndyka wymaga zgody zgromadzenia wierzycieli.”;

14) w art. 216a:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W sprawach uregulowanych w ustawie, w tym w sprawach ze skargi kasacyjnej oraz w sprawach rozpoznawanych przed sądem upadłościowym lub sądem właściwym do ogłoszenia upadłości według przepisów Kodeksu postępowania cywilnego pisma procesowe oraz dokumenty, z wyłączeniem pism i dokumentów, o których mowa w art. 216ab, wnosi się wyłącznie za pośrednictwem systemu teleinformatycznego obsługującego postępowanie sądowe z wykorzystaniem udostępnianych w tym systemie formularzy.”;

b) ust. 1e otrzymuje brzmienie:

„1e. W przypadku, o którym mowa w ust. 1c pkt 2, oryginał dokumentu albo jego odpis poświadczony za zgodność z oryginałem zgodnie z przepisami Kodeksu postępowania cywilnego, składa się do organu postępowania, do którego wniesiono pismo, bez wezwania, w terminie trzech dni od dnia wniesienia pisma. Przepis art. 130 § 2 Kodeksu postępowania cywilnego stosuje się odpowiednio do oryginału dokumentu albo jego odpisu poświadczonego za zgodność z oryginałem zgodnie z przepisami Kodeksu postępowania cywilnego, złożonego po terminie.”;

15) w art. 216aa:

a) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Jeżeli pisma procesowe oraz dokumenty są wnoszone przez adwokata, radcę prawnego, rzecznika patentowego, doradcę restrukturyzacyjnego albo Prokuratorię Generalną Rzeczypospolitej Polskiej przepisu ust. 1 nie stosuje się.”;

b) uchyla się ust. 5;

16) w art. 222 ust. 1a otrzymuje brzmienie:

„1a. Zażalenia na postanowienia sądu upadłościowego rozpoznaje sąd upadłościowy w innym składzie z wyjątkiem zażeń na postanowienia, o których mowa w art. 157¹ ust. 5, art. 163 ust. 4, art. 166 ust. 6, art. 172 ust. 1, art. 362 ust. 1, art. 365 ust. 3, art. 366

ust. 3, art. 368, art. 370a ust. 10, art. 370d ust. 1–2, art. 370e ust. 1, art. 370f ust. 3, art. 371 ust. 3, art. 491¹ ust. 2, art. 491⁵ ust. 2, art. 491¹⁰ ust. 4, art. 491^{12a} ust. 8, art. 491¹⁴ ust. 7, art. 491¹⁹ ust. 1–3, art. 491²⁰ ust. 1, art. 491²¹ ust. 1 i art. 491²² ust. 1 i 2, które rozpoznaje sąd drugiej instancji.”;

17) w art. 229 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W sprawach nieuregulowanych ustawą do postępowania upadłościowego stosuje się odpowiednio przepisy księgi pierwszej części pierwszej Kodeksu postępowania cywilnego, z wyjątkiem art. 89 § 1¹, art. 130 § 6, art. 130^{1a}, art. 130², art. 139¹, art. 205¹, art. 205², art. 205⁴–205¹² i art. 219 oraz przepisów o zawieszeniu postępowania, o wznowieniu postępowania i o postępowaniu w sprawach gospodarczych, chyba że ustawa stanowi inaczej.”;

18) w art. 241 otrzymuje brzmienie:

„Art. 241. Jeżeli zgłoszenie wierzytelności nie odpowiada warunkom formalnym pisma procesowego lub wymaganiom określonym w art. 239 i art. 240 lub wierzyciel w terminie wyznaczonym przez syndyka nie wpłacił zryczałtowanych kosztów, o których mowa w art. 235 ust. 1, stosuje się odpowiednio przepis art. 130 Kodeksu postępowania cywilnego, z wyjątkiem § 6.”;

19) w art. 257 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Jeżeli sprzeciw nie odpowiada wymaganiom wskazanym w ust. 1 lub nie uiszczono należnej opłaty, stosuje się odpowiednio przepis art. 130 Kodeksu postępowania cywilnego, z wyjątkiem § 6. Sędzia-komisarz odrzuca sprzeciw wniesiony po upływie terminu lub z innych przyczyn niedopuszczalny, jak również sprzeciw, którego braków strona nie uzupełniła, lub sprzeciw, od którego strona nie wniosła należnej opłaty w wyznaczonym terminie.”;

20) w art. 262 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio do orzeczeń dotyczących kosztów postępowania sądowego, administracyjnego lub sądownoadministracyjnego podjętego przeciwko syndykowi na podstawie art. 145 ust. 1.”;

21) w art. 376 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Postępowanie w sprawach, o których mowa w art. 373 i art. 374, wszczyna się wyłącznie na wniosek wierzyciela, tymczasowego nadzorcy sądowego, zarządcy przymusowego, syndyka, prokuratora, a także Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów oraz Komisji Nadzoru Finansowego. Wygaśnięcie w toku postępowania

funkcji tymczasowego nadzorcy, zarządcy przymusowego lub syndyka oraz zaspokojenie wierzytelności wierzyciela będącego wnioskodawcą nie ma wpływu na dalszy bieg postępowania wszczętego na jego wniosek. W sprawach tych stosuje się przepisy o postępowaniu nieprocesowym z wyjątkiem art. 89 § 1¹, art. 130 § 6, art. 130¹, art. 130², art. 219 Kodeksu postępowania cywilnego. Przepisy art. 12a, art. 29–30, art. 34, art. 216a–216ab, art. 219 ust. 1a–1c, art. 220 ust. 2–6, art. 221 i art. 228 oraz przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 220 ust. 7 stosuje się odpowiednio.”;

22) w art. 491² ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W sprawach nieuregulowanych w niniejszym tytule przepisy o postępowaniu upadłościowym stosuje się odpowiednio, z tym że przepisów art. 21, art. 25, art. 145, art. 151–155, art. 163, art. 164, art. 168, art. 176 ust. 2, art. 200a–200g, art. 244, art. 245, art. 253–264, art. 307 ust. 1, art. 337–339, art. 343 ust. 1a, art. 346 ust. 2 i art. 347–356 oraz art. 358–366 nie stosuje się. Przepisy art. 13, art. 22a, art. 32 ust. 5, art. 36–40 i art. 43 stosuje się odpowiednio jedynie wówczas, gdy wniosek o ogłoszenie upadłości złożył wyłącznie wierzyciel. Przepis art. 361 stosuje się odpowiednio jedynie wówczas, gdy upadłość została ogłoszona wyłącznie na skutek uwzględnienia wniosku wierzyciela.”;

23) po art. 491^{11a} dodaje się art. 491^{11b} w brzmieniu:

„Art. 491^{11b}. 1. Syndyk przechowuje środki pieniężne wchodzące w skład masy upadłości na:

- 1) rachunku upadłego, do którego uzyskał dostęp w związku z pełnieniem funkcji syndyka upadłego, lub
- 2) na należącym do syndyka, wyodrębnionym rachunku bankowym, lub
- 3) na rachunku depozytowym Ministra Finansów.

2. Na rachunku, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, mogą być przechowywane wyłącznie środki wchodzące w skład masy upadłości.

3. Rachunek, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, jest prowadzony w sposób umożliwiający w każdym czasie identyfikację masy upadłości, w skład której wchodzi przechowywane na nim środki pieniężne.

4. Rachunek, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, nie podlega zajęciu. Syndyk informuje bank o przeznaczeniu rachunku, z podaniem sygnatury postępowania upadłościowego, z którego środki pieniężne będą przechowywane na rachunku bankowym, najpóźniej w dniu dokonania pierwszej wpłaty.

5. W razie ogłoszenia upadłości osoby pełniącej funkcję syndyka, środki pieniężne znajdujące się na rachunku, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, nie wchodzi do masy upadłości osoby pełniącej funkcję syndyka.

6. W przypadku śmierci osoby pełniącej funkcję syndyka, kwoty zgromadzone na rachunku bankowym, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, nie wchodzi do spadku po osobie pełniącej funkcję syndyka.

7. W przypadku zmiany osoby syndyka, środki o których mowa w ust. 1, podlegają przekazaniu nowemu syndykowi.

8. Przepisy ust. 4–7 stosuje się odpowiednio w przypadku wyznaczenia syndyka będącego spółką handlową.

9. Przepisy ust. 1–8 stosuje się w postępowaniu prowadzonym w trybie art. 491¹ ust. 2.”;

24) w art. 491¹⁴ w ust. 3 w pkt 2 kropkę zastępuje się średnikiem oraz dodaje się pkt 3 w brzmieniu:

„3) sprawozdanie z przeprowadzonych czynności.”;

25) w art. 491¹⁵ ust. 1d otrzymuje brzmienie:

„1d. Do okresów spłaty, o których mowa w ust. 1 pkt 4 oraz ust. 1a–1c, zalicza się okres od upływu sześciu miesięcy od dnia ogłoszenia upadłości do dnia ustalenia planu spłaty wierzycieli, chyba że na dzień ustalenia planu spłaty wierzycieli dłużnik nie pokrył w całości kosztów postępowania tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa. Do okresu spłaty nie zalicza się okresu warunkowego umorzenia zobowiązań upadłego bez ustalenia planu spłaty wierzycieli.”.

Art. 4. W ustawie z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy (Dz. U. z 2023 poz. 1087) w art. 3 w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) otwarciu postępowania restrukturyzacyjnego, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 2 i 3 oraz ust. 2 ustawy z dnia 15 maja 2015 r. – Prawo restrukturyzacyjne (Dz. U. z 2022 r. poz. 2309);”.

Art. 5. W ustawie z dnia 15 czerwca 2007 r. o licencji doradcy restrukturyzacyjnego (Dz. U. z 2022 r. poz. 1007) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 7 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. W przypadku pozostawienia wniosku o dopuszczenie do egzaminu bez biegu, wydania decyzji odmawiającej dopuszczenia do udziału w egzaminie albo złożenia przez osobę, która wystąpiła o dopuszczenie do egzaminu, nie później niż 14 dni przed terminem egzaminu pisemnego oświadczenia o odstąpieniu od udziału w egzaminie, dwie trzecie uiszczonej opłaty egzaminacyjnej podlega zwrotowi, na pisemny wniosek tej osoby złożony do Ministra Sprawiedliwości, w terminie 30 dni od dnia złożenia tego wniosku.”;

2) w art. 17:

a) w ust. 2 w pkt 7 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 8 w brzmieniu:

„8) informację, czy osoba wpisana na listę wskazała listę sądów, o których mowa w art. 17c, wraz ze wskazaniem nazwy sądów.”,

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Osoba posiadająca licencję doradcy restrukturyzacyjnego jest obowiązana zgłaszać zmiany danych objętych wpisem na listę osób posiadających licencję doradcy restrukturyzacyjnego w terminie 30 dni od daty ich powstania, z uwzględnieniem ust. 3c i 3d.”,

c) po ust. 3c dodaje się ust. 3d w brzmieniu:

„3d. Osoba posiadająca licencję doradcy restrukturyzacyjnego jest obowiązana niezwłocznie zgłosić zmiany danych, o których mowa w ust. 2 pkt 8.”,

d) dodaje się ust. 6–8 w brzmieniu:

„6. Osoba posiadająca licencję doradcy restrukturyzacyjnego za pośrednictwem systemu teleinformatycznego obsługującego postępowanie sądowe składa pod rygorem pominięcia jej przy powoływaniu do pełnienia funkcji w postępowaniach upadłościowych i restrukturyzacyjnych oświadczenie, w którym wskazuje:

1) nie więcej niż trzy sądy upadłościowe, w których będzie pełnić funkcję tymczasowego nadzorcy sądowego, zarządcy przymusowego, syndyka albo organu, do którego przepisy o syndyku stosuje się odpowiednio, lub

- 2) nie więcej niż trzy sądy restrukturyzacyjne, w których będzie pełnił funkcję nadzorcy sądowego, zarządcy albo organu, do którego przepisy o nadzorcy sądowym albo zarządcy stosuje się odpowiednio;
- 3) kategorie spraw, w których chce pełnił funkcję tymczasowego nadzorcy sądowego, zarządcy przymusowego, syndyka albo organu, do którego przepisy o syndyku stosuje się odpowiednio, lub chce pełnił funkcję nadzorcy sądowego, zarządcy albo organu, do którego przepisy o nadzorcy sądowym albo zarządcy stosuje się odpowiednio.

7. Spółka handlowa, której wspólnicy ponoszą odpowiedzialność za zobowiązania spółki bez ograniczenia całym swoim majątkiem albo członkowie zarządu reprezentujący spółkę posiadają licencję doradcy restrukturyzacyjnego, za pośrednictwem systemu teleinformatycznego obsługującego postępowanie sądowe składa pod rygorem pominięcia jej przy powoływaniu do pełnienia funkcji w postępowaniach upadłościowych i restrukturyzacyjnych oświadczenie, w którym wskazuje:

- 1) nie więcej niż trzy sądy upadłościowe, w których będzie pełnił funkcję tymczasowego nadzorcy sądowego, zarządcy przymusowego, syndyka albo organu, do którego przepisy o syndyku stosuje się odpowiednio, lub
- 2) nie więcej niż trzy sądy restrukturyzacyjne, w których będzie pełnił funkcję nadzorcy sądowego, zarządcy albo organu, do którego przepisy o nadzorcy sądowym albo zarządcy stosuje się odpowiednio;
- 3) firmę, pod którą działa, oraz numer KRS;
- 4) kategorie spraw, w których chce pełnił funkcję tymczasowego nadzorcy sądowego, zarządcy przymusowego, syndyka albo organu, do którego przepisy o syndyku stosuje się odpowiednio, lub chce pełnił funkcję nadzorcy sądowego, zarządcy albo organu, do którego przepisy o nadzorcy sądowym albo zarządcy stosuje się odpowiednio.

8. Osoba fizyczna posiadająca licencję doradcy restrukturyzacyjnego może pozostawać wspólnikiem spółki handlowej, której wspólnicy ponoszą odpowiedzialność za zobowiązania spółki bez ograniczenia całym swoim majątkiem albo członkiem zarządu reprezentującym spółkę w nie więcej niż jednej spółce pełniącej funkcję tymczasowego nadzorcy sądowego, zarządcy przymusowego,

syndyka, nadzorcy sądowego, zarządcy albo organu, do którego przepisy o syndyku albo o nadzorcy sądowym lub zarządcy stosuje się odpowiednio.”;

3) po art. 17b dodaje się art. 17c w brzmieniu:

„Art. 17c. 1. Na podstawie oświadczeń, o których mowa w art. 17 ust. 6 i 7, w systemie teleinformatycznym obsługującym postępowanie sądowe przy każdym sądzie upadłościowym i sądzie restrukturyzacyjnym tworzy się sądowe listy doradców restrukturyzacyjnych.

2. Sądowe listy doradców restrukturyzacyjnych prowadzi Minister Sprawiedliwości, jako administrator systemu teleinformatycznego obsługującego postępowania upadłościowe i restrukturyzacyjne.

3. Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, sposób tworzenia sądowych list doradców restrukturyzacyjnych, kategorie spraw, które mogą zostać wskazane za pośrednictwem systemu teleinformatycznego obsługującego postępowanie sądowe w oświadczeniach, o których mowa w art. 17 ust. 6 i 7, oraz sposób ustalenia pierwszeństwa w danej kategorii spraw w przypadku wskazania przez doradcę restrukturyzacyjnego lub spółkę więcej niż jednej kategorii spraw w jednym sądzie, uwzględniając zasady sprawności, racjonalności, ekonomicznego i szybkiego działania oraz potrzebę zapewnienia rzetelnego wykonywania zadań powierzanych doradcom restrukturyzacyjnym w postępowaniu upadłościowym lub restrukturyzacyjnym, potrzebę zapewnienia równomiernego i obiektywnego obciążenia doradców restrukturyzacyjnych w postępowaniach upadłościowych i restrukturyzacyjnych, a także zapewnienia zbliżonego prawdopodobieństwa wyznaczenia na funkcję w takich postępowaniach oraz wykorzystania rozwiązań informatycznych do przydziału spraw według listy.

Art. 6. 1. W sprawach, w których przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy wpłynął wniosek o ogłoszenie upadłości, wniosek o otwarcie postępowania o zatwierdzenie układu na zgromadzeniu wierzycieli, wniosek o wszczęcie wtórnego postępowania upadłościowego, wniosek o uznanie orzeczenia o wszczęciu zagranicznego postępowania upadłościowego, wniosek restrukturyzacyjny, wniosek o stwierdzenie wykonania, zmianę albo uchylenie układu lub wniosek o orzeczenie zakazu, o którym mowa w art. 373 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 3, stosuje się przepisy dotychczasowe z wyjątkiem przepisów wskazanych w ust. 2.

2. Do spraw, o których mowa w ust. 1, wszczętych po dniu 1 grudnia 2021 r. i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy art. 92 ust. 4, art. 196a ust. 1 i 6, art. 196b ust. 1a, art. 209 ust. 1, art. 221 ust. 1 ustawy zmienianej

w art. 1 oraz przepisy art. 35, art. 216a ust. 1 i 1e, art. 216aa ust. 1a, art. 229 ust. 1, art. 241, art. 257 ust. 2, art. 376 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 3, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą. Przepisów uchylanych w art. 1 pkt 39 lit. b i pkt 48 oraz w art. 3 pkt 15 lit. b nie stosuje się.

Art. 7. Przepisy art. 211 ust. 2 i 2a, art. 218a, art. 226i i art. 256 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie mają zastosowania w postępowaniach o zatwierdzenie układu, w których przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy nadzorca układu nie założył akt w systemie teleinformatycznym obsługującym postępowanie sądowe.

Art. 8. W sprawach wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy zachowują moc czynności dokonane zgodnie z przepisami w brzmieniu dotychczasowym.

Art. 9. Przepisu art. 7 ust. 3 ustawy zmienianej w art. 5 nie stosuje się do opłat egzaminacyjnych uiszczonych przed dniem wejścia w życie tego przepisu.

Art. 10. 1. Minister Sprawiedliwości, mając na uwadze uwarunkowania techniczne i organizacyjne niezbędne do utworzenia w systemie teleinformatycznym obsługującym postępowanie sądowe sądowych list doradców restrukturyzacyjnych, ogłasza w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej komunikat określający termin wdrożenia rozwiązań technicznych umożliwiających sądom upadłościowym i sądom restrukturyzacyjnym korzystanie z takich list.

2. Termin określony w komunikacie nie może być późniejszy niż dzień 31 grudnia 2024 r.

3. Komunikat ogłasza się w terminie co najmniej 90 dni przed dniem wdrożenia rozwiązań technicznych określonym w tym komunikacie.

Art. 11. Ustawa wchodzi w życie z dniem 26 listopada 2024 r., z wyjątkiem:

- 1) art. 1 pkt 38, 39, 41 i 46–48 oraz art. 3 pkt 1, 4–6, 11, 14, 15 i 17–21, które wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia;
- 2) art. 5 pkt 1 oraz art. 9, które wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2024 r.;
- 3) art. 1 pkt 9, 11, 14, 15 i 40, art. 3 pkt 2, 3, 7–10, 12, 13, 16 i 22 oraz art. 5 pkt 2 i 3, które wchodzi w życie z dniem określonym w komunikacie wydanym na podstawie art. 10.

UZASADNIENIE

I. Cel regulacji

1) Implementacja Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1023 z dnia 20 czerwca 2019 r. w sprawie ram restrukturyzacji zapobiegawczej, umorzenia długów i zakazów prowadzenia działalności oraz w sprawie środków zwiększających skuteczność postępowań dotyczących restrukturyzacji, niewypłacalności i umorzenia długów, a także zmieniającej dyrektywę (UE) 2017/1132

Celem niniejszego projektu jest implementacja Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1023 z dnia 20 czerwca 2019 r. w sprawie ram restrukturyzacji zapobiegawczej, umorzenia długów i zakazów prowadzenia działalności oraz w sprawie środków zwiększających skuteczność postępowań dotyczących restrukturyzacji, niewypłacalności i umorzenia długów, a także zmieniającej dyrektywę (UE) 2017/1132 (dyrektywa o restrukturyzacji i upadłości), dalej: „Dyrektywa 2019/1023”.

Dyrektywa 2019/1023 ma na celu ujednolicenie regulacji dotyczących postępowań restrukturyzacyjnych w krajach członkowskich w celu zapewnienia prawidłowego funkcjonowania rynku wewnętrznego. Postępowanie restrukturyzacyjne ma umożliwić przedsiębiorcom znajdującym się w trudnej sytuacji kontynuowanie prowadzonej działalności oraz przeciwdziałać likwidacji miejsc pracy.

Dążeniem twórców Dyrektywy 2019/1023 było, aby w sposób precyzyjny określić przesłanki determinujące jak najszybsze podjęcie działań służących ustaleniu trudności przedsiębiorcy związanych z płynnością finansową, a następnie odpowiednich działań naprawczych, o ile są one możliwe i słuszne. W przeciwnym razie, zasadne będzie podjęcie działań zmierzających do jak najszybszej likwidacji przedsiębiorcy, z zachowaniem praw wierzycieli, tj. zaspokojenie ich roszczeń w sposób rzetelny i w możliwie największym zakresie, równomiernie oraz w najszybszym terminie.

W tym zakresie Dyrektywa 2019/1023, kierując się zamiarem zapobiegania określonym negatywnym skutkom niewypłacalności, obliguje państwa członkowskie do zapewnienia dostępu do tzw. narzędzi wczesnego ostrzeżenia. Narzędzia te mogą obejmować:

- a) mechanizmy alarmowe w przypadkach, gdy dłużnik nie dokonał określonych rodzajów płatności;
- b) usługi doradcze świadczone przez organizacje publiczne lub prywatne;

c) zachęty w ramach prawa krajowego dla osób trzecich posiadających stosowne informacje dotyczące dłużnika, takich jak księgowi, organy podatkowe lub organy ds. zabezpieczenia społecznego, aby podmioty te sygnalizowały dłużnikowi niekorzystne zmiany.

Kolejnym celem, zakładanym przez ustawodawcę unijnego jest, wyrażone w motywie 15 Dyrektywy 2019/1023, zmniejszenie różnic istniejących między państwami członkowskimi, utrudniających wczesną restrukturyzację rentownych dłużników znajdujących się w trudnej sytuacji finansowej oraz możliwość umorzenia długów dla uczciwych przedsiębiorców. Szybkie wykluczenie z rynku nierentownych przedsiębiorstw, które nie mają szans na przetrwanie, pozwoli bowiem na uniknięcie dalszych strat, do zwiększenia których mogłyby się przyczynić wysiłki podjęte w celu restrukturyzacji takiego przedsiębiorstwa.

Dążenie do harmonizacji przepisów dotyczących restrukturyzacji zapobiegawczej w państwach członkowskich jest również podyktowane transgranicznym charakterem prowadzenia działalności gospodarczej w Unii Europejskiej. Rynek wewnętrzny z coraz większą siecią powiązań, na którym istnieje swobodny przepływ towarów, usług, kapitału i pracowników, i który ma coraz silniejszy wymiar cyfrowy, oznacza, że bardzo niewiele przedsiębiorstw zachowuje czysto narodowy charakter, jeśli wziąć pod uwagę wszystkie istotne czynniki, takie jak baza klientów, łańcuch dostaw, zakres działalności, baza inwestorów i baza kapitałowa. Nawet niewypłacalność o charakterze czysto krajowym może mieć wpływ na funkcjonowanie rynku wewnętrznego przez tzw. efekt domina, kiedy niewypłacalność jednego dłużnika może spowodować niewypłacalność kolejnych przedsiębiorstw w łańcuchu dostaw.

Dyrektywa 2019/1023 jest często nazywana „dyrektywą drugiej szansy”, albowiem jednym z kluczowych elementów w niej przewidzianych jest kwestia umorzenia długów przedsiębiorcy. Zgodnie z art. 20 ust. 1 Dyrektywy 2019/1023 państwa członkowskie zapewniają, aby niewypłacalni przedsiębiorcy mieli dostęp do co najmniej jednego rodzaju postępowania, które może prowadzić do całkowitego umorzenia długów. Całkowite umorzenie długów oznacza „uniemożliwienie egzekucji od przedsiębiorców ich niespłaconych zobowiązań podlegających umorzeniu lub umorzenie niespłaconych zobowiązań podlegających umorzeniu jako takich, w ramach postępowania, które mogłoby obejmować sprzedaż majątku lub plan spłaty wierzycieli”. Z uwagi na pozostawienie państwom członkowskim dużej swobody w ukształtowaniu krajowego modelu systemu umorzenia długów przedsiębiorców Dyrektywa 2019/1023 nie wpłynie na istotne zmniejszenie różnic w sposobie regulacji problematyki umorzenia długów w poszczególnych państwach członkowskich, ale można mieć nadzieję, że szeroko zakreślone ramy regulacji dotyczącej

umorzenia długów zostaną wypełnione przez krajowych ustawodawców w sposób na tyle zbieżny, aby przynajmniej w istotny sposób zmniejszyło się uzasadnienie dla podejmowania przez przedsiębiorców decyzji o wyborze korzystniejszej jurysdykcji dla otwarcia postępowania oddłużeniowego (zjawisko *forum shopping*).

Dyrektywa 2019/1023 w znacznej mierze znajduje już odzwierciedlenie w przepisach ustawy z dnia 15 maja 2015 r. – Prawo restrukturyzacyjne (Dz. U. z 2022 r. poz. 2309, z późn. zm., dalej: „Prawo restrukturyzacyjne”) oraz ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe (Dz. U. z 2022 r. poz. 1520, z późn. zm., dalej: „Prawo upadłościowe”), jednak niezbędna jest implementacja części jej zapisów dotyczących m.in. uregulowania zakresu wstrzymania indywidualnych czynności egzekucyjnych, zatwierdzenia planu restrukturyzacji wbrew sprzeciwowi grupy wierzycieli, jak również ochrony nowego finansowania, finansowania przejściowego oraz innych transakcji związanych z restrukturyzacją.

2) Usystematyzowanie reguł wyboru osób powoływanych do pełnienia funkcji pozasądowych organów postępowania upadłościowego oraz restrukturyzacyjnego

Obecne przepisy Prawa upadłościowego w zakresie wyboru osoby do pełnienia funkcji syndyka zawierają ogólne kryteria, którymi powinien kierować się sąd, dokonując wyznaczenia doradcy restrukturyzacyjnego do pełnienia funkcji w konkretnym postępowaniu sądowym (zob. uzasadnienie projektu ustawy o zmianie ustawy o licencji doradcy restrukturyzacyjnego oraz niektórych innych ustaw, druk sejmowy nr 2089/IX kadencja).

Analogiczne rozwiązania ustawodawca przyjął w sytuacji powoływania nadzorcy sądowego, zarządcy w postępowaniach restrukturyzacyjnych. Należy podkreślić, że uwzględniając cele postępowania upadłościowego, w praktyce wybór doradcy restrukturyzacyjnego na funkcje syndyka, w oparciu o ogólne kryteria nie jest wyborem łatwym, a często jest obarczony ryzykiem negatywnej oceny w przestrzeni publicznej. W związku z powyższym uzasadnione jest usystematyzowanie reguł wyboru, osoby do pełnienia funkcji pozasądowych organów postępowania upadłościowego oraz restrukturyzacyjnego, tak aby mechanizm wyboru był mechanizmem prostym oraz czytelnym zarówno dla sądu jak i uczestników postępowania.

Centralnym instrumentem służącym do usystematyzowania wyboru osoby do pełnienia funkcji pozasądowych organów postępowania upadłościowego oraz restrukturyzacyjnego będzie sądowa lista doradców restrukturyzacyjnych. Lista będzie prowadzona w systemie

teleinformatycznym obsługującym postępowanie sądowe, przy każdym sądzie upadłościowym/restrukturyzacyjnym.

Lista będzie tworzona w oparciu o oświadczenia osób posiadających licencję doradcy restrukturyzacyjnego. Oświadczenie woli doradcy restrukturyzacyjnego będzie m.in. zawierać nazwy sądów, w których chciałyby pełnić funkcje organów pozasądowych, i wskazanie tych funkcji.

Sąd będzie wyznaczał, powoływał organ pozasądowy postępowania według kolejności na sądowej liście doradców restrukturyzacyjnych w danej kategorii spraw. Przy czym w uzasadnionych przypadkach, przy spełnieniu ustawowych przesłanek, sąd będzie mógł wyznaczyć, powołać osobę na ten organ z pominięciem powyższej reguły.

Wybór z listy doradców restrukturyzacyjnych będzie również dotyczył postępowania zabezpieczającego, a więc wyznaczenia tymczasowego nadzorcy sądowego, zarządcy przymusowego oraz tymczasowego zarządcy.

Ponadto rozszerza się katalog postępowań w których na funkcje organów pozasądowych w postępowaniach upadłościowych, restrukturyzacyjnych musi być wyznaczona osoba legitymująca się licencją doradcy restrukturyzacyjnego z tytułem kwalifikowanego doradcy restrukturyzacyjnego.

W celu zwiększenia konkurencyjności i wyeliminowania koncentrowania dużej liczby postępowań w gronie ograniczonej liczby doradców restrukturyzacyjnych, proponuje się wprowadzenie ograniczenia liczby sądów, w których doradca restrukturyzacyjny będzie umieszczony na liście doradców restrukturyzacyjnych. Mając na uwadze, że liczba sądów upadłościowych i restrukturyzacyjnych wynosi na obszarze kraju tylko 30 jednostek, przyjmuje się, że działający samodzielnie doradca może efektywnie zarządzać postępowaniami w obszarze właściwości 3 sądów. W odniesieniu do spółek, które mogą pełnić funkcję nadzorcy, zarządcy lub syndyka i złożyć oświadczenie o wpisie na listę doradców restrukturyzacyjnych, proponuje się wprowadzić ograniczenie liczby spółek, w których doradca restrukturyzacyjny może być współnikiem lub członkiem zarządu do jednej. W ten sposób eliminuje się ryzyko tworzenia spółek z powtarzającym się składem osobowym, wyłącznie po to, aby zwiększyć prawdopodobieństwo wyznaczenia do sprawy upadłościowej i restrukturyzacyjnej na terenie całego kraju.

Z uwagi na to, że postępowanie upadłościowe wobec przedsiębiorców jest postępowaniem zbiorowym, realizującym interesy wszystkich wierzycieli upadłościowych (zob. wyrok SN z 22 czerwca 2010 r., IV CNP 95/09, LEX nr 603893; postanowienie SN z 5 marca 1999 r., I CKN 1121/98, LEX nr 406977) oraz z uwagi na podstawowy cel tego

postępowania, który sprowadza się do równomiernego zaspokojenia wszystkich wierzycieli dłużnika w jak najwyższym stopniu, wzmacnia się autonomię wierzycieli upadłościowych w postępowaniu upadłościowym przez przyznanie kompetencji tej grupie uczestników postępowania w przedmiocie wyznaczenia osoby na funkcje syndyka. W związku z tym wprowadza się do postępowania upadłościowego szczególnie rodzaj uchwały zgromadzenia wierzycieli w celu głosowania nad uchwałą o zmianie syndyka. W terminie dwóch miesięcy od dnia wyznaczenia syndyka wierzyciele będą mogli wystąpić o zmianę syndyka na osobę przez siebie wskazaną. Do przeprowadzenia tej zmiany konieczna będzie uchwała zgromadzenia wierzycieli, zwołana w terminie miesiąca od dnia złożenia wniosku. Różne grupy wierzycieli będą mogły zgłosić swych kandydatów na syndyków.

II. Projektowane zmiany

Art. 1 pkt 1 projektu (art. 2 Prawa restrukturyzacyjnego)

Zmiana brzmienia art. 2 Prawa restrukturyzacyjnego jest podyktowana koniecznością wyraźnego rozróżnienia postępowań restrukturyzacyjnych z zakresu restrukturyzacji zapobiegawczej (postępowanie o zatwierdzenie układu, przyspieszone postępowanie układowe, postępowanie układowe) od postępowania sanacyjnego, będącego postępowaniem o szczególnym charakterze. Postępowanie sanacyjne charakteryzuje się możliwością prowadzenia w jego ramach działań sanacyjnych, które mogą polegać m.in. na restrukturyzacji zatrudnienia i restrukturyzacji majątku dłużnika, co sprawia, że postępowanie to wykracza poza ramy pozostałych postępowań restrukturyzacyjnych i zbliża je do postępowania upadłościowego. Postępowanie sanacyjne, jako postępowanie wyłączone z kategorii postępowań dotyczących restrukturyzacji zapobiegawczej, pozostaje poza zakresem stosowania Dyrektywy 2019/1023.

Art. 1 pkt 2 projektu (dodanie art. 5b Prawa restrukturyzacyjnego)

Projektowany przepis stanowi implementację art. 29 dyrektywy 2019/1023, nakazującego państwom członkowskim gromadzenie, przechowywanie i przekazywanie Komisji Europejskiej danych dotyczących restrukturyzacji, niewypłacalności oraz umorzenia długów, jak również danych dotyczących liczby dłużników objętych postępowaniami restrukturyzacyjnymi lub postępowaniami upadłościowymi.

Art. 1 pkt 3 projektu (zmiana art. 6 ust. 1 i dodanie art. 6 ust. 1a Prawa restrukturyzacyjnego)

Zmiana jest związana ze zmianą dokonywaną w art. 1 pkt 1 niniejszego projektu. Postępowania z zakresu restrukturyzacji zapobiegawczej pozostają postępowaniami przeznaczonymi dla dłużników zagrożonych niewypłacalnością i dłużników niewypłacalnych. Postępowanie sanacyjne natomiast, jako postępowanie, które pozostaje poza zakresem stosowania Dyrektywy 2019/1023, powinno być postępowaniem dostępnym wyłącznie dla dłużników niewypłacalnych, ponieważ umożliwia ono skorzystanie z narzędzi pozwalających na przeprowadzenie głębokiej restrukturyzacji przedsiębiorstwa dłużnika (np. restrukturyzacji zatrudnienia, majątku, kontraktów, uzyskanie pomocy publicznej). Są to działania, które w sposób istotny wpływają na prawa wierzycieli i osób trzecich. Należy uznać, że uzasadnieniem dla podjęcia takich działań powinien być jedynie stan niewypłacalności dłużnika i dążenie do uniknięcia jego upadłości w sytuacji, w której nie spowoduje to pokrzywdzenia wierzycieli.

Art. 1 pkt 4 projektu (zmiana tytułu rozdziału III ustawy)

Zmiana jest konsekwencją dodania art. 10a ustawy, dotyczącego testu zaspokojenia – istotnego dla postępowania restrukturyzacyjnego dokumentu, który nie jest elementem planu restrukturyzacyjnego. W związku z tym zasadna jest zmiana tytułu rozdziału ustawy.

Art. 1 pkt 5 projektu (dodanie art. 10 ust. 1 pkt 8a-8d, art. 10 ust. 2a, 2b oraz ust. 5-7 Prawa restrukturyzacyjnego)

Zmiana projektowana w art. 1 pkt 5 lit. a projektu ma na celu zapewnienie prawidłowej implementacji art. 8 ust. 1 Dyrektywy 2019/1023, określającego katalog informacji, które powinny być zawarte w planie restrukturyzacyjnym.

Zmiana proponowana w art. 1 pkt 5 lit. b projektu (dodanie ust. 2a) jest uzasadniona tym, że zgodnie z art. 29 ust. 4 Dyrektywy 2019/1023 państwa członkowskie są zobowiązane do gromadzenia i agregowania danych dotyczących postępowań obejmujących restrukturyzację, niewypłacalność i umorzenie długów, w tym danych dotyczących wielkości

dłużnika. Wprowadzenie obowiązku wskazania w opisie przedsiębiorstwa informacji o tym, czy dłużnik jest mikroprzedsiębiorcą, małym przedsiębiorcą lub średnim przedsiębiorcą, umożliwi Rzeczypospolitej Polskiej prawidłowe wykonanie obowiązków związanych z monitorowaniem postępowań dotyczących restrukturyzacji, nałożonych przez Dyrektywę.

Z kolei zmiana dokonywana przez dodanie ust. 2b ma na celu uproszczenie procedury składania wniosku o otwarcie postępowania restrukturyzacyjnego dla mikroprzedsiębiorców, dla których przygotowanie szczegółowego opisu przedsiębiorstwa, o jego zdolnościach produkcyjnych oraz opis metod i źródeł finansowania może być poważną przeszkodą dla złożenia wniosku o otwarcie postępowania restrukturyzacyjnego w momencie wystąpienia pierwszych sygnałów o zagrożeniu takiego dłużnika niewypłacalnością.

Zmiana projektowana w art. 1 pkt 5 lit. c projektu (dodanie ust. 5) ma na celu dostosowanie przepisów Prawa restrukturyzacyjnego do art. 8 ust. 1 dyrektywy 2019/1023, zawierającego wskazanie obligatoryjnych informacji, jakie mają być zawarte w planie restrukturyzacji przedkładanym przez dłużnika. W obecnym stanie prawnym art. 10 Prawa restrukturyzacyjnego nie zawiera obowiązku wskazania w tym dokumencie skutków, jakie postępowanie restrukturyzacyjne będzie wywoływać w zakresie zatrudnienia w przedsiębiorstwie dłużnika, ustaleń dotyczących informowania przedstawicieli pracowników o możliwych skutkach postępowania restrukturyzacyjnego oraz przeprowadzania z nimi konsultacji zgodnie z prawem UE i prawem krajowym. Projektowana zmiana spowoduje dodanie tych informacji do obowiązkowego zakresu planu restrukturyzacyjnego.

Zmiana polegająca na dodaniu art. 10 ust. 6 Prawa restrukturyzacyjnego ma na celu doprecyzowanie, że w przypadku ubiegania się przez dłużnika, który złożył wniosek o otwarcie postępowania restrukturyzacyjnego, o pomoc publiczną, plan restrukturyzacyjny powinien dodatkowo zawierać elementy wskazane w art. 43 ust. 2 ustawy z dnia 16 lipca 2020 r. o udzielaniu pomocy publicznej w celu ratowania lub restrukturyzacji przedsiębiorców (Dz. U. poz. 1298).

Dodanie art. 10 ust. 7 Prawa restrukturyzacyjnego jest podyktowane koniecznością prawidłowej implementacji art. 8 ust. 2 Dyrektywy 2019/1023, nakazującego państwom członkowskim udostępnić online kompleksowej listy kontrolnej dla planów restrukturyzacji, dostosowanej do potrzeb małych i średnich przedsiębiorstw. Lista ta powinna zawierać praktyczne wskazówki dotyczące prawidłowego sporządzenia planu restrukturyzacyjnego. W przepisie przewidziano, że Minister Sprawiedliwości, na stronie podmiotowej w Biuletynie Informacji Publicznej, udostępni wzór planu restrukturyzacyjnego, dostosowany do potrzeb mikroprzedsiębiorców oraz wzór planu restrukturyzacyjnego, dostosowany do potrzeb małych

i średnich przedsiębiorców, zawierający zawierające wskazówki dotyczące jego ich prawidłowego sporządzenia.

Art. 1 pkt 6 projektu (dodanie art. 10a Prawa restrukturyzacyjnego)

Proponowany przepis wiąże się ściśle z regulacjami, które umożliwiają wierzycielom kwestionować zasadność zawarcia układu, a z drugiej strony pozwalają dłużnikowi na wystąpienie do sądu o przeforsowanie układu wbrew sprzeciwowi części grup wierzycieli w trybie mechanizmu *cramdown*. Decyzje w tych sprawach mają być podejmowane nie tylko w oparciu o doświadczenie sądu, ale także w oparciu o wiadomości eksperckie (art. 14 dyrektywy). Aby umożliwić odpowiednią kontrolę ekonomicznej zasadności prowadzenia postępowania restrukturyzacyjnego konieczne było zaprojektowanie czynności, które powinny poprzedzać ewentualną sądową kontrolę spełnienia zasady ochrony najlepszych interesów wierzycieli albo możliwości zastosowania mechanizmu *cramdown* (art. 164 ust. 3a oraz art. 165b). Chodziło także o to, aby spór dotyczący wycen nie był przesunięty na koniec postępowania, ale by wierzyciele, już przed głosowaniem nad układem, mogli dysponować materiałami pozwalającymi na podjęcie świadomej decyzji co do głosowania za lub przeciw, ewentualnie mogli zaproponować alternatywne rozwiązania wobec propozycji układowych dłużnika lub nadzorcy. Porównanie planowanych skutków realizacji planu restrukturyzacyjnego z przewidywanymi konsekwencjami przeprowadzenia postępowania upadłościowego powinno dać wierzycielom możliwość oceny co do decyzji o sposobie głosowania nad układem.

Chcąc ograniczyć zarzuty wierzycieli co do przygotowania wycen pod zbyt dużą kontrolą dłużnika, przewidziano, że zawarcie umowy z ekspertem będzie możliwe bezpośrednio przez nadzorcę (podobnie jak przygotowanie planu restrukturyzacyjnego, wyceny na żądanie sądu, umowy z mediatorem) – art. 34b.

Przygotowanie wycen będzie też miało znaczenie dla prawidłowego zastosowania art. 161ba, gdyż od wycen wartości przedmiotu zabezpieczenia będzie zależała wysokość płatności wypłacanych wierzycielom, przy założeniu utrzymania zabezpieczenia i przesunięcia terminów płatności.

Art. 1 pkt 7 projektu (dodanie art. 17a Prawa restrukturyzacyjnego)

Proponowana zmiana, polegająca na umożliwieniu porozumiewania się przez sąd z nadzorcą lub zarządcą na odległość, ma na celu zapewnienie bezpośredniego i niezwłocznego kontaktu, który jest niezbędny dla zapewnienia szybkości, efektywności i prawidłowości postępowania. Przepis ten będzie uzupełnieniem art. 19 ust. 2 Prawa restrukturyzacyjnego, regulującego sposoby porozumiewania się nadzorcy i zarządcy z sędzią-komisarzem.

Art. 1 pkt 8 projektu (art. 18 ust. 4 Prawa restrukturyzacyjnego)

Zmiana ma na celu doprecyzowanie dotychczasowego brzmienia art. 18 ust. 4 i objęcie jego zakresem również sytuacji, w których czynności mają być dokonane przed otwarciem postępowania restrukturyzacyjnego lub mają być dokonane w postępowaniu, w którym nie ustanawia się sędziego-komisarza (postępowanie o zatwierdzenie układu). W takich sytuacjach przepis ten będzie podstawą do przyznania wyznaczonemu sędziemu uprawnienia do dokonania takiej czynności. Wyznaczony sędzia będzie *de facto* zastępcą sędziego-komisarza, tak samo, jak sędzia wyznaczony na podstawie art. 21 ust. 5 Prawa restrukturyzacyjnego.

Art. 1 pkt 9 projektu (art. 24 ust. 1 Prawa restrukturyzacyjnego)

Przepis art. 24 ust. 1 Prawa restrukturyzacyjnego określa przesłanki, które muszą być spełnione łącznie do powołania na funkcje nadzorcy, zarządcy w postępowaniu restrukturyzacyjnym. Z uwagi na to, że powołanie będzie się odbywało na podstawie sądowej listy doradców restrukturyzacyjnych, warunkiem *sine qua non* wyznaczenia osoby posiadającej licencję doradcy restrukturyzacyjnego na funkcje organu pozasądowego jest złożenie przez tą osobę oświadczenia, w którym wskazuje sądy upadłościowe, w których chciałaby pełnić funkcję tymczasowego nadzorcy sądowego, zarządcy przymusowego, syndyka albo organu, do którego przepisy o syndyku stosuje się odpowiednio. Celem wprowadzenia tego warunku jest zapewnienie sprawnego funkcjonowania mechanizmu wyznaczenia organów pozasądowych w postępowaniu upadłościowym na podstawie sądowej listy doradców restrukturyzacyjnych. Przedmiotowa zmiana jest analogiczną zmianą do zmian z art. 157 ust. 1 i 2 Prawa upadłościowego.

Art. 1 pkt 10 projektu (dodanie art. 25a Prawa restrukturyzacyjnego)

Obecnie, poza uproszczonym postępowaniem restrukturyzacyjnym, rola nadzorcy i zarządcy postrzegana jest raczej jako przejęcie zarządu nad przedsiębiorstwem dłużnika w celu zapobieżenia nieprawidłowościom, podczas gdy w restrukturyzacji zapobiegawczej powinna być to rola polegająca na wspieraniu negocjowania propozycji układowych. Projektowany art. 25a ust. 1 ma również na celu podkreślenie, że rolą nadzorcy i zarządcy nie jest wyłącznie pomoc dłużnikowi. Nadzorca i zarządca są organami postępowania restrukturyzacyjnego, które mają za zadanie dbanie o interesy zarówno dłużnika, jak i wierzycieli. Stąd też propozycja wyraźnego wskazania, że nadzorca i zarządca udzielają pomocy wszystkim uczestnikom postępowania, tj. dłużnikowi i wierzycielom w prowadzonych przez nich negocjacjach dotyczących zawarcia układu. Zmiana ta wynika z faktu, że art. 2 ust. 1 pkt 12 Dyrektywy 2019/1023, zawierający definicję nadzorcy restrukturyzacyjnego, wyraźnie wskazuje, iż jednym z zadań osoby lub podmiotu powołanego przez organ sądowy lub administracyjny na nadzorcę restrukturyzacyjnego, jest pomoc dłużnikowi lub wierzycielom w przygotowaniu lub negocjowaniu planu restrukturyzacji. W ust. 2 dodawanego art. 25a przewidziano możliwość skorzystania przez nadzorcę lub zarządcę, za zgodą dłużnika, z usług mediatora w celu przeprowadzenia negocjacji.

Art. 1 pkt 11 projektu (art. 28 ust. 1 pkt 4 i ust. 2 Prawa restrukturyzacyjnego)

W przepisie art. 28 ust. 1 pkt. 4 Prawa restrukturyzacyjnego wskazano, że do wniosku o zmianę nadzorcy sądowego albo zarządcy należy dołączyć zgodę na pełnienie wyżej wymienionych funkcji osoby, która spełnia wymogi, o których mowa w art. 24 Prawa restrukturyzacyjnego.

Zmiana w ust. 2 sprowadza się do wprowadzenia instytucji zażalenia na odmowę powołania przez sąd wskazanej osoby we wniosku o zmianę nadzorcy sądowego albo zarządcy.

Art. 1 pkt 12 projektu (dodanie art. 34b Prawa restrukturyzacyjnego)

Celem projektowanej zmiany jest wprowadzenie zasady, iż w sprawach, w których w sporządzenie planu restrukturyzacyjnego lub wyceny, stanowiącej część testu zaspokojenia, są zaangażowane osoby trzecie, którym nadzorca zlecił przygotowanie tych dokumentów,

w zakresie tego zlecenia działa on we własnym imieniu, na rachunek dłużnika. Oznacza to, że czynności te wywierają wpływ bezpośrednio na majątek dłużnika. To samo dotyczy sytuacji, w której nadzorca decyduje się na skorzystanie z pomocy mediatora do prowadzenia negocjacji w przedmiocie zawarcia układu, jak również w przypadku, gdy sąd zobowiąże nadzorcę do złożenia weryfikacji testu zaspokojenia, która zostanie dokonana na podstawie opinii sporządzonej przez podmiot wskazany przez sąd.

Art. 1 pkt 13 projektu (dodanie ust. 3a, 5 i 6 w art. 35 Prawa restrukturyzacyjnego)

Zgodnie z art. 26 ust. 1 lit. d Dyrektywy 2019/1023 państwa członkowskie zapewniają, aby – w celu uniknięcia konfliktu interesów – dłużnicy i wierzyciele mieli możliwość wniesienia sprzeciwu wobec wyboru lub powołania nadzorcy albo możliwość wystąpienia o jego zmianę.

Projektowana zmiana ma na celu umożliwienie wierzycielom zmiany nadzorcy układu wybranego przez dłużnika w postępowaniu o zatwierdzenie układu. Z wnioskiem takim mogą wystąpić wierzyciele mający łącznie więcej, niż 50% sumy wierzytelności z wyłączeniem wierzycieli, którzy nie mają prawa głosu w sprawach dotyczących układu.

W postępowaniu o zatwierdzenie układu podstawowym założeniem jest szybkie przeprowadzenie postępowania, co jednak nie powinno uniemożliwiać wierzycielom przeprowadzenia zmiany doradcy restrukturyzacyjnego. W projekcie przyjęto jednak, że zmiana doradcy restrukturyzacyjnego nie może wiązać się z koniecznością wydawania orzeczenia, które wymagałoby przeprowadzenia przez sąd oceny działania doradcy i następnie możliwość zaskarżenia tej decyzji, gdyż w takim przypadku ograniczony czas trwania postępowania wyklucza praktyczne znaczenie odwołania doradcy i powołanie nowego. Próg 50% wierzytelności pozwala przyjąć, że żądanie zmiany doradcy restrukturyzacyjnego ma istotne znaczenie dla powodzenia postępowania restrukturyzacyjnego, gdyż sprzeciw takiej grupy wierzycieli praktycznie wyłącza przyjęcie układu. Należy też założyć, że zastrzeżenia tak kapitałowo znaczącej grupy wierzycieli będą istotnie utrudniały prowadzenie negocjacji z udziałem doradcy, który nie jest przez nich akceptowany, niezależnie od przyczyn tego stanu rzeczy. Szybka zmiana doradcy, w niespornej procedurze, będzie w takiej sytuacji dawała szansę na przełamanie impasu i podjęcie próby przyjęcia układu, w limitowanym czasie przeznaczonym dla postępowania o zatwierdzenie układu. Dla przypadków rażącego naruszenia prawa przez doradcę w postępowaniu o zatwierdzenie układu przewidziano dodatkowo tryb administracyjny, to jest zawiadomienie organu nadającego uprawnienia licencję

doradcy restrukturyzacyjnego o stwierdzonym uchybieniu. Ma to działać dyscyplinująco na sposób wykonywania obowiązków przez doradców i umożliwiać, w wyjątkowych przypadkach, podjęcie decyzji o zawieszeniu praw z licencji lub jej cofnięciu, co jednak będzie następowało w odrębnym postępowaniu i niezależnie od przebiegu postępowania restrukturyzacyjnego.

Art. 1 pkt 14 projektu (art. 38 Prawa restrukturyzacyjnego)

Zgodnie z brzmieniem art. 38 ust. 1a Prawa upadłościowego sąd będzie powoływał nadzorcę sądowego na podstawie sądowej listy doradców restrukturyzacyjnych według kolejności określonej na tej liście w danej kategorii spraw. Będzie to podstawowy sposób powoływania nadzorcy sądowego, od którego przewidziano wyjątki.

Sąd będzie również posługiwał się listą doradców restrukturyzacyjnych w przypadku wyznaczenia tymczasowego nadzorcy sądowego (zarządcy tymczasowego). W przypadku otwarcia postępowania restrukturyzacyjnego, ta sama osoba wybrana wcześniej do pełnienia funkcji tymczasowego nadzorcy sądowego (zarządcy tymczasowego) będzie mogła być powołana na funkcję nadzorcy sądowego (zarządcy). Nie będzie wówczas stosowana lista doradców restrukturyzacyjnych, choć sąd będzie mógł to uczynić, w przypadku uznania potrzeby zmiany osoby zajmującej się restrukturyzacją dłużnika. Założeniem projektowej zmiany jest utrzymanie wybranej losowo osoby pełniącej funkcję na etapie zabezpieczenia wniosku restrukturyzacyjnego w fazie właściwego postępowania restrukturyzacyjnego, przy zachowaniu możliwości zmiany tej osoby.

W projektowanym art. 38 ust. 1c określono przypadki, w których sąd będzie zobowiązany do powoływania do pełnienia funkcji nadzorcy sądowego osoby posiadającej licencję doradcy restrukturyzacyjnego z tytułem kwalifikowanego doradcy restrukturyzacyjnego. Dotyczy to: przedsiębiorcy, który w co najmniej jednym z dwóch ostatnich lat obrotowych zatrudniał średniorocznie 250 lub więcej pracowników lub osiągnął roczny obrót netto ze sprzedaży towarów, wyrobów i usług oraz operacji finansowych przekraczający równowartość w złotych 50 milionów euro, lub osiągnął sumy aktywów bilansu sporządzonego na koniec jednego z tych lat, które przekroczyły równowartość w złotych 43 milionów euro, spółki o istotnym znaczeniu dla gospodarki państwa, umieszczonej w wykazie określonym w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 31 ust. 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2016 r. o zasadach zarządzania mieniem państwowym (Dz. U. z 2023 r. poz. 973, późn. zm.), przedsiębiorcy realizującego zadania na rzecz Sił

Zbrojnych, o których mowa w art. 648 ustawy z dnia 11 marca 2022 r. o obronie Ojczyzny (Dz. U. poz. 2305, z późn. zm.) oraz deweloperów i emitentów obligacji.

W uzasadnionych przypadkach sąd będzie mógł powołać nadzorcę sądowego, biorąc pod uwagę specyfikę danej sprawy, a także doświadczenie i dodatkowe kwalifikacje osoby posiadającej licencje doradcy restrukturyzacyjnego.

Powyższe zasady znajdą odpowiednie zastosowanie w przypadku powoływania nadzorcy sądowego będącego spółką handlową.

Na powołanie nadzorcy sądowego z pominięciem reguły określonej w ust. 1a, czyli poza kolejnością określoną na sądowej liście doradców restrukturyzacyjnych będzie przysługiwać zażalenie do sądu drugiej instancji.

Projektowana zmiana ma również na celu zapewnienie pełnej implementacji art. 26 ust. 1 lit. c Dyrektywy 2019/1023, który przy powołaniu nadzorcy sądowego w konkretnej sprawie nakazuje m.in. branie pod uwagę specyfiki danej sprawy.

Art. 1 pkt 15 projektu (art. 51 Prawa restrukturyzacyjnego)

Przedmiotowa zmiana dotyczy sposobu powołania zarządcy i jest oparta na analogicznych założeniach co zmiana w art. 38 Prawa restrukturyzacyjnego.

Projektowana zmiana ma również na celu zapewnienie pełnej implementacji art. 26 ust. 1 lit. c Dyrektywy 2019/1023, który przy powołaniu zarządcy w konkretnej sprawie nakazuje m.in. branie pod uwagę specyfiki danej sprawy.

Art. 1 pkt 16 projektu (art. 86 ust. 3 Prawa restrukturyzacyjnego)

Proponowane rozwiązanie ma pozwolić na określenie w spisie wierzytelności części wierzytelności, która, mając pokrycie w wartości przedmiotu zabezpieczenia, będzie podlegać odrębnym regułom dotyczącym przygotowywania propozycji układowych, tworzenia grup wierzycieli, głosowania i zatwierdzania układu.

Art. 1 pkt 17 (art. 86a Prawa restrukturyzacyjnego)

Projektowana zmiana ma na celu definitywne przesądzenie, że wartość przedmiotu zabezpieczenia, o której mowa w zmienianym art. 86 ust. 3 ustawy oraz dodawanym art. 151 ust. 4 ustawy, jest wartością przy założeniu ogłoszenia upadłości dłużnika, a dla podmiotów,

które nie posiadają zdolności upadłościowej, przy założeniu prowadzenia postępowania egzekucyjnego z przedmiotu zabezpieczenia.

Art. 1 pkt 18 (zmiana art. 87 zdania drugiego Prawa restrukturyzacyjnego)

Projektowana zmiana jest konsekwencją zmiany art. 86 ust. 3 oraz dodania art. 86a Prawa restrukturyzacyjnego. Przepisy te znajdą również odpowiednie zastosowanie w przypadku spisu wierzytelności spornych.

Art. 1 pkt 19 (art. 92 ust. 4 Prawa restrukturyzacyjnego)

Projektowanej zmianie przyświeca to samo założenie systemowe, jak w przypadku zmiany proponowanej w art. 3 pkt 1 i 19 projektu, dotyczącej art. 35 i art. 257 ust. 2 Prawa upadłościowego. Zostało ono przedstawione w komentarzu do tych przepisów.

Art. 1 pkt 20 projektu (uchylenie art. 119 ust. 3 Prawa restrukturyzacyjnego)

Projektowana zmiana polegająca na uchyleniu art. 119 ust. 3 wiąże się z wprowadzeniem nowego mechanizmu zatwierdzania układu wbrew sprzeciwowi grupy wierzycieli, który został umieszczony w art. 165b.

Art. 1 pkt 21 projektu (art. 120 Prawa restrukturyzacyjnego)

Zmiana wynika z poprawionego modelu zatwierdzania układu. Dla usprawnienia tej procedury proponuje się odejście od stwierdzenia przyjęcia układu przez organ sądowy, gdyż czynność ta ma charakter przede wszystkim techniczny (przeliczenie głosów), a ponadto podlega kontroli sądowej związanej z obowiązkową procedurą zatwierdzenia układu. W obecnym modelu stwierdzenie przyjęcia układu przez sędziego – komisarza podlega ponownemu badaniu przez sąd, na którego postanowienie przysługuje zażalenie. Proponuje się, aby stwierdzenie, czy doszło do przyjęcia układu dokonywał nadzorca lub zarządca. Stwierdzenie to będzie następnie podlegało kontroli sądowej, w związku z koniecznością zatwierdzenia układu dla wywołania skutków prawnych związanych z przyjęciem układu przez wierzycieli lub zatwierdzeniem układu wbrew sprzeciwowi grupy wierzycieli, to jest w trybie dodawanego art. 165b.

Art. 1 pkt 22 projektu (art. 140 Prawa restrukturyzacyjnego)

Projektowana zmiana jest związana ze zmianą dokonywaną w art. 1 pkt niniejszego projektu (dodanie art. 10a Prawa restrukturyzacyjnego) i ma na celu wyraźne zaakcentowanie, że test prywatnego wierzyciela lub test prywatnego inwestora, a także ocena charakteru pomocy udzielonej przedsiębiorcy, są sporządzane przez nadzorcę lub zarządcę.

Art. 1 pkt 23 projektu (art. 151 ust. 2, 2a, 3 i 4 Prawa restrukturyzacyjnego)

Katalog roszczeń, które państwa członkowskie mogą wyłączyć z zakresu objętego przez postępowania z zakresu restrukturyzacji zapobiegawczej, został wskazany wyczerpująco w art. 1 ust. 5 dyrektywy 2019/1023. Są to:

- a) roszczenia istniejące lub roszczenia przyszłe obecnych lub byłych pracowników;
- b) roszczenia alimentacyjne wynikające z więzi rodzinnych, pokrewieństwa, małżeństwa lub powinowactwa;
- c) roszczenia, które wynikają z odpowiedzialności deliktowej dłużnika.

Oznacza to, że wszelkie inne kategorie roszczeń muszą być bezwarunkowo objęte postępowaniami z zakresu restrukturyzacji zapobiegawczej, a przez to układ zawierany przez dłużnika w postępowaniu restrukturyzacyjnym musi obejmować wierzytelności, których dotyczą te roszczenia.

Projektowana zmiana polega na usunięciu z treści ust. 2 wierzytelności zabezpieczonej na mieniu dłużnika hipoteką, zastawem, zastawem rejestrowym, zastawem skarbowym lub hipoteką morską, co oznacza, że wierzytelność taka będzie z mocy prawa objęta układem. Ponadto konieczne jest uchylenie ust. 2a, albowiem art. 1 ust. 5 Dyrektywy 2019/1023 nie daje możliwości objęcia określonych kategorii roszczeń w sposób warunkowy. Zmiana projektowana w ust. 3 oznacza bezwarunkowe objęcie układem wierzytelności zabezpieczonych przeniesieniem na właściciela własności rzeczy, wierzytelności lub innego prawa.

Art. 1 pkt 24 projektu (dodanie art. 155 ust. 4 Prawa restrukturyzacyjnego)

Przepis ust. 4 stanowi transpozycję normy zawartej w art. 11 ust. 1 lit d. Dyrektywy 2019/1023. Rozwiązanie to ma chronić uczestników postępowania przed nadmiernym

zaspokojeniem wierzycieli finansujących, którzy na podstawie propozycji układowych mogliby otrzymać wyższe zaspokojenie od wartości wierzytelności (np. w drodze konwersji).

Art. 1 pkt 25 projektu (art. 159 Prawa restrukturyzacyjnego)

Proponowane rozwiązanie polega na wprowadzeniu możliwości zawarcia układu likwidacyjnego, w ramach którego możliwe jest dokonanie sprzedaży składników majątku dłużnika ze skutkami sprzedaży egzekucyjnej. Rozwiązanie to wiąże się ściśle z możliwością wyrażania zgody przez wierzyciela zabezpieczonego rzeczowo na sprzedaż przedmiotu zabezpieczenia, co wprowadzono w art. 161a projektu, i ma ułatwić zawieranie układu w drodze konsensualnej, z zabezpieczeniem praw wierzyciela rzeczowo, które zgoda jest konieczna dla dokonania sprzedaży przedmiotu zabezpieczenia. Dla zachowania bezpieczeństwa obrotu przewiduje się, że sprzedaż składników majątku zabezpieczonych rzeczowo będzie przeprowadzona w trybie przewidzianym w prawie upadłościowym, a więc z udziałem sądu.

Proponowane rozwiązanie zawarte w dodawanych ust. 3–5, należy czytać łącznie z regulacją zawartą w art. 161a ust. 3. W konsekwencji odrębnego uregulowania sytuacji prawnej wierzytelności zabezpieczonych rzeczowy w postępowaniach restrukturyzacyjnych oraz wprowadzenia możliwości sprzedaży przedmiotu zabezpieczenia, w ramach realizacji planu restrukturyzacyjnego, proponuje się także uelastycznienie zawarcia układu likwidacyjnego. Układ taki będzie mógł przewidywać przeprowadzenie likwidacji majątku dłużnika ze skutkami sprzedaży egzekucyjnej.

W literaturze dotyczącej funkcjonowania postępowań restrukturyzacyjnych w systemie amerykańskim, stanowiącym główną inspirację dla proponowanego w Dyrektywie 2019/1023 modelu tego typu postępowań wskazuje się na dużą popularność układów przewidujących dokonanie sprzedaży przedsiębiorstwa dłużnika. W polskim systemie takie rozwiązanie jest przyjęte tylko w ramach postępowania sanacyjnego (art. 323 ust. 3–5 Prawa restrukturyzacyjnego). Proponowane rozwiązania ma ułatwić przeprowadzenie postępowania restrukturyzacyjnego także w przypadku podjęcia decyzji o całkowitej lub częściowej likwidacji majątku dłużnika. Należy podkreślić, że projekt zapewnia pełną ochronę wierzycieli zabezpieczonych, którzy po pierwsze muszą wyrazić zgodę na objęcie układem likwidacyjnym przedmiotu zabezpieczenia i po drugie, wprowadza nadzór sądowy nad ustalaniem i wykonaniem oddzielnego planu podziału. Proponowane rozwiązanie powinno istotnie

wpłynąć na zmniejszenie liczby postępowań upadłościowych przeprowadzonych w przypadku niepowodzenia postępowania restrukturyzacyjnego.

Mając na uwadze, że likwidacja majątku w układzie likwidacyjnym następuje po zakończeniu postępowania restrukturyzacyjnego, a zarządca przymusowy (art. 169 ust. 2 Prawa restrukturyzacyjnego) nie musi być doradcą restrukturyzacyjną, projekt zastrzega że układ likwidacyjny przeprowadzony w trybie art. 159 ust. 3 nie może powierzyć zarządu przymusowego osobie nie posiadającej licencji doradcy restrukturyzacyjnego.

Art. 1 pkt 26 projektu (art. 161 ust. 1 i 1a Prawa restrukturyzacyjnego)

Zmiana proponowana w art. 1 pkt 10 niniejszego projektu ma na celu zmianę dotychczasowej zasady, według której podział wierzycieli na oddzielne grupy i głosowanie grupami jest wyjątkiem od ogólnej reguły stanowiącej, że wszystkie wierzytelności uczestniczące w układzie głosują łącznie, jako że wszyscy wierzyciele powinni być traktowani jednakowo. Zgodnie z art. 9 ust. 4 Dyrektywy 2019/1023 podział zainteresowanych wierzycieli na grupy, odzwierciedlające wystarczającą wspólnotę interesów na podstawie sprawdzalnych kryteriów, jest obligatoryjny, przy czym Dyrektywa bezwzględnie nakazuje wyodrębnić grupę wierzycieli zabezpieczonych od grupy wierzycieli niezabezpieczonych.

W ust. 1a wskazuje się wierzycieli, którzy powinny znaleźć się w odrębnych grupach, przy czym podział tej nie jest wyczerpujący i, w oparciu o kryteria z ust. 1, nadzorca lub zarządca, może wyodrębnić inne grupy wierzycieli. Przy dokonywaniu podziału na grupy należy pamiętać, że nieprzestrzeganie wskazanych w art. 161 reguł, przy uwzględnieniu regulacji zawartych w art. 162 i 163 Prawa restrukturyzacyjnego, będzie podlegała ocenie sądy przy zatwierdzaniu układu. Dokonanie prawidłowego podziału wierzycieli na grupy, z uwzględnieniem uprzywilejowania w prawie upadłościowym, będzie miało też istotne znaczenie w przypadku wystąpienia z wnioskiem o zatwierdzenie układu wbrew sprzeciwowi grupy wierzycieli (art. 165b projektu).

Art. 1 pkt 27 projektu (dodanie art. 161a Prawa restrukturyzacyjnego)

Wobec przewidzianego w prawie polskim odrębnego traktowania wierzycieli zabezpieczonych rzeczowo w postępowaniu upadłościowym oraz wprowadzonego dyrektywą obowiązku objęcia układem także tego typu wierzytelności, konieczne jest uregulowanie

sposobów restrukturyzacji wierzytelności zabezpieczonych w ramach postępowań restrukturyzacyjnych. Rozwiązanie zawarte w ust. 1 ma zapewnić właściwą ochronę interesów tej kategorii wierzycieli tak, aby ewentualne przyjęcie propozycji układowych wbrew zgodzie tej kategorii wierzycieli zabezpieczonych, nie wiązało się ze zmianą sposobu zaspokojenia, bez zgody tego podmiotu. Brak takiej regulacji mógłby negatywnie wpłynąć na dostępność finansowania dla podmiotów wypłacalnych poza postępowaniami restrukturyzacyjnymi, gdyż podmioty finansujące musiałyby się liczyć z przymusową konwersją wierzytelności na akcje lub udziały, co zazwyczaj nie wchodzi w zakres działalności podmiotów zawodowo finansujących przedsięwzięcia gospodarcze.

W ust. 2 i 3 przewiduje się z kolei możliwość dokonania sprzedaży przedmiotu zabezpieczenia ze skutkami sprzedaży egzekucyjnej lub jego zmianą. Rozwiązanie to jest zaczerpnięte z systemu amerykańskiego, który stanowił inspirację dla proponowanych w dyrektywie rozwiązań związanych z zatwierdzeniem układu. Regulacje te dają dużą elastyczność w prowadzeniu negocjacji dłużnika z wierzycielami i pozwalają na zawarcie układu także w przypadku, gdy sama działalność gospodarcza w całości lub części nie może być kontynuowana. Tym samym zakłada się, że proponowane rozwiązanie pozwoli na zakończenie postępowania restrukturyzacyjnego, bez konieczności otwierania postępowania upadłościowego. Ochronę wierzycielom rzeczowym zapewni kontrola sądowa sporządzenia i wykonania oddzielnego planu podziału, oparta na regulacjach prawa upadłościowego (por. art. 159 ust. 3–5, dodawane w niniejszym projekcie).

Art. 1 pkt 28 projektu (uchylenie art. 162 ust. 2 Prawa restrukturyzacyjnego)

Projektowana zmiana ma na celu implementację art. 10 ust. 2 lit. e Dyrektywy 2019/1023 przez usunięcie istniejącej w aktualnym stanie prawnym możliwości przyznania korzystniejszych warunków restrukturyzacji zobowiązań dłużnika wierzycielom, którzy po otwarciu postępowania restrukturyzacyjnego udzielili lub mają udzielić dłużnikowi nowego finansowania. Takie uprzywilejowanie, jako powodujące niesprawiedliwe traktowanie interesów wierzycieli, nie jest dopuszczalne w świetle Dyrektywy 2019/1023.

Art. 1 pkt 29 projektu (art. 164 ust. 2 i ust. 3a Prawa restrukturyzacyjnego)

Zmiana projektowana w ust. 2 ma na celu usprawnienie procesu zatwierdzenia układu przez ograniczenie wymogu wyznaczania rozprawy do przypadków, gdy jest to uzasadnione

ochroną słusznym interesów uczestników postępowania, a nie w każdym przypadku, gdy dochodzi do zawarcia układu. Za uzasadnione można uznać np.: złożenia wniosku o zatwierdzenie układu, a więc w postępowaniu prowadzonym poza sądem, w przypadku złożenia zastrzeżeń przez uczestników postępowania oraz gdy, w ocenie sądu, zachodzi taka potrzeba. W przypadku uznania, że konieczna jest weryfikacja wycen przygotowanych przez nadzorcę lub zarządcę na wcześniejszym etapie postępowania, sąd będzie uprawniony do wskazanie podmiotu, który dokona weryfikacji wyceny. Rozwiązanie to należy łączyć z regulacją zawartą w art. 10a oraz 165 oraz 165b. Jest to realizacja wymogu zawartego w art. 14 Dyrektywy 2019/1023.

Art. 1 pkt 30 projektu (art. 165 ust. 2 i 7 Prawa restrukturyzacyjnego)

Projektowana zmiana art. 165 ust. 2 wynika z faktu, iż przepisy Dyrektywy 2019/1023 dają jednoznaczne wskazanie, że układ zawarty z wierzycielami musi spełniać kryterium ochrony najlepszych interesów wierzycieli (art. 10 ust. 2 lit. d), zdefiniowane w art. 2 ust. 1 pkt 6 Dyrektywy 2019/1023. W konsekwencji w przypadku, gdy układ nie spełnia wskazanego wyżej kryterium, nie powinien zostać zatwierdzony, jeśli zainteresowany wierzyciel wniesie zastrzeżenie zawierające zarzut naruszenia tego kryterium. Obecnie w polskich regulacjach brak jasnych rozwiązań, które pozwalałyby uznać spełnienie w tym zakresie wymogów Dyrektywy.

W obowiązującym art. 165 ust. 2 Prawa restrukturyzacyjnego wskazuje się, że „sąd może odmówić zatwierdzenia układu, jeżeli jego warunki są rażąco krzywdzące dla wierzycieli, którzy głosowali przeciw układowi i zgłosili zastrzeżenia.”. W praktyce oznacza to, że w takim przypadku sąd działa w ramach swej dyskrecjonalnej władzy, gdyż jedynie może, a nie musi odmówić zatwierdzenia układu, nawet wówczas, jeśli stwierdzi, że warunki układu są „rażąco krzywdzące dla wierzycieli”. Regulacja ta posługuje się nieostrym określeniem dla zastosowania oceny poziomu naruszenia interesów wierzycieli, w przypadku którego sąd miałby rozważyć odmowę zatwierdzenia układu. Tym samym zawarty w Dyrektywie wymóg jasnego określenia poziomu ochrony praw wierzyciela wnoszącego zastrzeżenia do przyjętego układu stanowi racjonalne rozwiązania, pozwalające ułatwić organom sądowym stosowanie prawa w sposób spójny i przewidywalny dla wszystkich uczestników postępowania restrukturyzacyjnego.

Propozycja zmiany art. 165 ust. 2 polega na usunięciu fakultatywności jego stosowania przez sąd i wprowadzeniu jasnego kryterium oceny stopnia pokrzywdzenia wierzyciela

zgłaszającego zastrzeżenia, dla zaistnienia podstawy odmowy zatwierdzenia układu. Rozwiązanie to należy czytać łącznie z innymi zmianami wynikającymi z transpozycji Dyrektywy – w szczególności zmianami w art. 165b oraz w zakresie przygotowywania wycen (art. 10a i art. 164 ust. 3a), koniecznych dla ustalenia stopnia naruszenia praw wierzycieli. Należy podkreślić, że możliwość odmowy zatwierdzenia układu na podstawie art. 165 ust. 2 istnieje wyłącznie w sytuacji, gdy wierzyciel kwestionuje układ podnosząc zarzut naruszenia kryterium ochrony najlepszych interesów wierzycieli, bowiem tylko w takiej sytuacji sąd ma możliwość badania tej przesłanki.

Kryterium ochrony najlepszych interesów wierzycieli odnosi się do dwóch alternatywnych scenariuszy – upadłości, w ramach której dochodzi do sprzedaży majątku lub sprzedaży funkcjonującego przedsiębiorstwa albo innego alternatywnego scenariusza, to jest wówczas, gdy nie dochodzi do zawarcia układu i jednocześnie nie jest ogłaszana upadłość. Ten ostatni przypadek będzie miał zastosowanie np. wówczas, gdy podmiot w restrukturyzacji jest tylko zagrożony niewypłacalnością i nieprzyjęcie układu będzie skutkowało np. sprzedażą przedsiębiorstwa poza upadłością lub zwykłą likwidacją (por. art. 2 ust. 1 pkt 6 Dyrektywy 2019/1023 w zw. z motywem 52).

Zmiana treści art. 165 ust. 7 polega na dodaniu zdania trzeciego i przyznaniu sądowi uprawnienia do wstrzymania wykonania postanowienia w przedmiocie zatwierdzenia układu, które zostało zaskarżone zażaleniem przez uczestnika postępowania, do czasu rozpoznania tego zażalenia. Przesłanką takiego zawieszenia będzie mogło być pokrzywdzenie wierzycieli, będące wynikiem wykonywania układu. Projektowana zmiana jest zgodna z art. 16 ust. 3 zdanie drugie Dyrektywy 2019/1023, który dopuszcza możliwość odstępstwa od generalnej zasady, przewidzianej w tym przepisie, zgodnie z którą odwołanie od decyzji zatwierdzającej plan restrukturyzacji nie powoduje skutków zawieszających w odniesieniu do wykonania tego planu.

Art. 1 pkt 31 projektu (art. 165a i 165b Prawa restrukturyzacyjnego)

Zmiana projektowana w dodawanym art. 165a ma na celu umożliwienie sądowi restrukturyzacyjnemu dokonywania zmian w układzie przedłożonym mu do zatwierdzenia. W obecnym stanie prawnym sąd nie ma możliwości ingerowania w układ, może go jedynie zatwierdzić lub odrzucić. Może to w określonych sytuacjach prowadzić do wydłużenia postępowania restrukturyzacyjnego. Projektowana zmiana pozwalająca sądowi na dokonywanie niewielkich zmian w treści układu pomoże uchronić wszystkich interesariuszy

przed sytuacją, w której po przeprowadzeniu postępowania restrukturyzacyjnego i głosowaniu nad układem, sąd odmawia zatwierdzenia układu z powodu drobnych nieprawidłowości, co skutkuje zakończeniem restrukturyzacji, prowadząc najprawdopodobniej do upadłości dłużnika.

Z kolei zmiana projektowana w dodawanym art. 165b stanowi transpozycję mechanizmu zatwierdzania układu wbrew sprzeciwowi grupy wierzycieli (mechanizm *cramdown*), kluczowego rozwiązania przewidzianego w dyrektywie dla zapewnienia efektywności procedur restrukturyzacyjnych przy utrzymaniu odpowiedniej ochrony wierzycieli uprzywilejowanych (art. 11 Dyrektywy 2019/1023).

Istota proponowanego rozwiązania polega na przyjęciu, że w przypadku braku większości do przyjęcia układu w każdej grupie wierzycieli, sąd będzie mógł pomimo tego stwierdzić przyjęcie układu na wniosek dłużnika lub za jego zgodą, jeśli większość grup wierzycieli głosowała za układem, w tym co najmniej jedna grupa wierzycieli zabezpieczonych rzeczowo lub wierzycieli o wyższym stopniu uprzywilejowania od wierzycieli kat. II z regulacji prawa upadłościowego, a w przypadku niespełnienia tego warunku, co najmniej jedna grupa wierzycieli głosowała za przyjęciem układu, pod warunkiem że grupa ta należy do tej kategorii wierzycieli, która w przypadku przeprowadzenia postępowania upadłościowego otrzymałaby częściowe zaspokojenie, przy zastosowaniu wyceny zakładającej kontynuację działalności przedsiębiorstwa dłużnika (art. 11 ust. 1 lit. b (i) i (ii)). Dyrektywa 2019/1023 umożliwia zwiększenie liczby grup, których zgoda na przyjęcie układu jest wymagana dla zastosowania mechanizmu *cramdown*, w przypadku opisanym w art. 11 ust. 1 lit. b (ii) w zw. z art. 11 ust. 1 lit. d akapit drugi.

W projektowaniu transpozycji jako punkt wyjścia przyjęto zasadę względnego pierwszeństwa (motyw 55 *in principio* oraz art. 11 ust. 1 lit. c). Drugą opcją była możliwość zastosowania zasady bezwzględnego pierwszeństwa (motyw 55 *in fine* oraz art. 11 ust. 2 Dyrektywy 2019/1023).

W przygotowaniach do transpozycji dyrektywy, w ramach projektu „Support to strengthen insolvency framework in Poland” pozyskanego przez Ministerstwo Sprawiedliwości i finansowanego przez Unię Europejską (DG Reform), w odniesieniu do regulacji zawartej w art. 11 Dyrektywy, rekomendowano zastosowanie w polskim porządku prawnym zasady bezwzględnego pierwszeństwa (art. 11 ust. 2 Dyrektywy). Zespół ekspertów powołany przez Ministra Sprawiedliwości do przygotowanie projektowanej ustawy wskazywał na skomplikowany charakter regulacji *cramdown*, choć nie był jednomyślny co do sposobu transpozycji tej regulacji. Projektodawca zdecydował ostatecznie o przyjęciu rekomendowanej

w dyrektywie zasadzie względnego pierwszeństwa. Uczyniono to jednak z odpowiednim zabezpieczeniem interesów kluczowych dla powodzenia restrukturyzacji wierzycieli zabezpieczonych, przez wprowadzenie regulacji uniemożliwiającej nadużycia w stosowaniu zasady względnego pierwszeństwa (art. 161a).

Warto też odnotować, że zasada względnego pierwszeństwa jest bliższa obecnemu modelowi *cramdown* w prawie polskim, to jest regulacji zawartej w art. 119 ust. 3 Prawa restrukturyzacyjnego, niż proponowana w dyrektywie zasada bezwzględnego pierwszeństwa, gdyż opiera się wyłącznie na teście ochrony najlepszych interesów wierzycieli, ale bez obowiązku pełnego zaspokojenia wierzyciela uprzywilejowanego przed jakimkolwiek zaspokojeniem wierzyciela zwykłego. W opracowaniach dotyczących Dyrektywy 2019/1023 pojawiły się z kolei poważne zastrzeżenia dotyczące zasady względnego pierwszeństwa, jako nowej koncepcji, która nie była do tej pory przetestowana w praktyce. Rozwiązanie to miałyby być szczególnie niebezpieczne dla wierzycieli zabezpieczonych, gdyż pozwala na przyjęcie układu w którym wierzyciel zabezpieczony rzeczowo mógłby otrzymać niewiele więcej niż zwykły wierzyciel, co w kategoriach ekonomicznych, oznacza transfer majątkowy na rzecz wierzycieli nieuprzywilejowanych, kosztem wierzycieli finansujących. Rozwiązaniem dla tego typu niebezpieczeństwa jest wprowadzenie szczególnej regulacji dotyczącej wierzycieli zabezpieczonych, która jest przyjęta w systemie amerykańskim, a co zaproponowano w projektowanym art. 161a. Rozwiązanie to jest też powiązane z modyfikacją regulacji układu likwidacyjnego (art. 159).

Jest to również uzasadnione tym, że w polskim porządku prawnym ugruntowana jest zasada wyłączenia udziału wierzycieli rzeczowych w postępowaniu o charakterze restrukturyzacyjnym, o ile nie zostanie przez nich wyrażona zgoda na objęcie tym postępowaniem (obecne brzmienie art. 151 ust. 2 Prawa restrukturyzacyjnego). Ma to swoje aksjologiczne i ekonomiczne uzasadnienie w zapewnieniu bezpieczeństwa obrotu, a przez to łatwego i możliwie taniego dostępu do kapitału dla przedsiębiorców nie będących w stanie zagrożenia niewypłacalnością. Obniżenie poziomu ochrony wierzycieli w postępowaniach restrukturyzacyjnych stanowiących głównych dostawców środków finansowych dla prowadzenia działalności gospodarczej mogłoby negatywnie wpłynąć na rynek kredytowy dla tych, którzy rozpoczynają lub rozwijają swą działalność.

Proponowane rozwiązania, w powiązaniu z regulacjami zaproponowanymi w art. 159 i 161a nie powinny być więc traktowane jako zagrożenie dla pozycji wierzycieli uprzywilejowanych w postępowaniach restrukturyzacyjnych, w szczególności wierzycieli rzeczowych, ale jako nowoczesny mechanizm zapewniający optymalne wykorzystanie

zainwestowanych aktywów w przedsięwzięcie podmiotu, który zagrożony jest niewypłacalnością.

W tym miejscu należy także odnieść się do proponowanych zmian dotyczących propozycji układowych. W art. 162, obok istniejących obecnie regulacji przewidującej uprzywilejowanie wierzycieli finansujących restrukturyzację dłużnika, proponuje się rozszerzenie możliwego uprzywilejowania na wierzycieli, którzy jednocześnie są kluczowymi partnerami biznesowymi dłużnika.

Wprowadzenie wskazanej wyżej regulacji pociąga za sobą konieczność zapewnienia uczestnikom postępowania efektywnego mechanizmu weryfikacji proponowanych rozwiązań zawartych w planie restrukturyzacyjnym oraz w propozycjach układowych. Mając na uwadze, że przyjęcie układu wbrew sprzeciwowi grupy wierzycieli oraz w przypadku przedstawienia zarzutu naruszenia słuszych interesów wierzycieli wymaga wyceny przedsiębiorstwa dłużnika, co w praktyce może znacznie wydłużyć czas postępowania, za niezbędne uznano jak najszybsze opracowanie wycen, tak aby uczestnicy postępowania mogli ocenić opłacalność przyjęcia układu w ramach planu restrukturyzacyjnego dłużnika (por. zmiany dotyczące testu zaspokojenia oraz weryfikacji przez sąd prawidłowości wyceny i możliwości jej weryfikacji – art. 10a, art. 34b oraz art. 164 ust. 3a).

Jednocześnie podkreślenia wymaga, że Dyrektywa 2019/1023 dopuszcza weryfikację przez biegłego wyceny przedsiębiorstwa dłużnika tylko w dwóch przypadkach: podniesienia zarzutu naruszenia kryterium najlepszego interesu wierzycieli lub przyjęcia układu przy akceptacji jednej grupy wierzycieli, którzy nie byliby pozbawieni zaspokojenia w przypadku przeprowadzenia postępowania upadłościowego (art. 14 ust. 1 lit. a i b Dyrektywy 2019/1023, por. zmiana w art. 164 ust. 3a).

W związku z powyższym proponuje się, aby test zaspokojenia zawierał taką wycenę w trzech wariantach – to jest w przypadku realizacji planu restrukturyzacyjnego, w przypadku sprzedaży przedsiębiorstwa w postępowaniu upadłościowym oraz w przypadku sprzedaży poszczególnych składników przedsiębiorstwa. Propozycja ta nie wymaga, aby wycena była przygotowana przez biegłego, ale nadzorca lub zarządca będzie mógł skorzystać z pomocy osób trzecich, tak aby ograniczyć podstawy do kwestionowania przygotowanych wycen na późniejszym etapie postępowania. Niezależność nadzorcy lub zarządcy w dokonaniu wyboru eksperta ma zapewnić regulacja zawarta w art. 34b. Projekt zapewnia jednak, aby wycena ta zawsze mogła zostać zweryfikowana, na zarzut, przez podmiot wskazany przez sąd (art. 164 ust. 3a), co spełnia wymóg Dyrektywy 2019/1023 zawarty w art. 14.

Wymóg przedstawienia trzech wycen, w tym dwóch o charakterze prognozy, ma pozwolić wierzycielom realnie ocenić korzyści wynikające z przyjęcia układu. Co istotne, w przypadku wyceny przedsiębiorstwa w wyniku przyjęcia układu, wymóg przygotowania tej wyceny ma zabezpieczać interesy wierzycieli nieuprzywilejowanych. Należy bowiem pamiętać, że przyjęcie układu i realizacja planu restrukturyzacyjnego, powinno zwiększyć wartość przedsiębiorstwa, a tym samym umożliwić większe zaspokojenie także wierzycieli o niższym stopniu uprzywilejowania, niż mogłoby to wynikać z odnoszenia się tylko do relacji między aktualną wyceną oraz wyceną przewidywaną w postępowaniu upadłościowym. Wierzyciele będą mieli możliwość jego szybkiej weryfikacji wycen i wniesienia zarzutów do tak przedstawionej wyceny (art. 211b oraz art. 261 ust. 2). Do organów sądowych będzie należała decyzja, czy wyceny wymagają powołania eksperta dla weryfikacji przedstawionych w nich obliczeń, czy też są one wystarczająco jasne (art. 164 ust. 3a).

Art. 1 pkt 32 projektu (uchylenie art. 168 Prawa restrukturyzacyjnego)

Projektowana zmiana jest konsekwencją projektowanej zmiany treści art. 151 ust. 2 Prawa restrukturyzacyjnego i przyjęciu zasady, że wierzytelności zabezpieczone hipoteką, zastawem, zastawem rejestrowym, zastawem skarbowym lub hipoteką morską, są bezwarunkowo objęte układem, bez względu na udzielenie przez wierzyciela zgody w tym przedmiocie.

Art. 1 pkt 33 projektu (art. 168a Prawa restrukturyzacyjnego)

Projektowana zmiana, polegająca na dodaniu art. 168a Prawa restrukturyzacyjnego, ma na celu zapewnienie dłużnikowi ochrony przed egzekucją w okresie między przyjęciem układu a zakończeniem postępowania restrukturyzacyjnego (czyli uprawomocnieniem się postanowienia o zatwierdzeniu układu lub postanowienia o odmowie zatwierdzenia układu) lub prawomocnym umorzeniem postępowania restrukturyzacyjnego. Zmiana ma na celu zwiększenie ochrony dłużnika, wobec którego jest prowadzone postępowanie restrukturyzacyjne, przed egzekucją ze strony jego wierzycieli. Art. 6 ust. 1 Dyrektywy 2019/1023 zobowiązuje państwa członkowskie do zapewnienia, aby dłużnicy korzystający z ram restrukturyzacji zapobiegawczej, mogli korzystać ze wstrzymania indywidualnych czynności egzekucyjnych, aby pomóc w negocjowaniu planu restrukturyzacji. Celem takiego rozwiązania jest wzmocnienie pozycji negocjacyjnej dłużnika wobec wierzycieli w czasie

ustalania treści przyszłego układu. Zakres czasowy ochrony przewidzianej w art. 6 ust.1 Dyrektywy obejmuje okres od otwarcia postępowania restrukturyzacyjnego, względnie od momentu wydania decyzji w przedmiocie zawieszenia czynności egzekucyjnych przez sąd (jeżeli zawieszenie nie następuje z mocy prawa), do momentu zakończenia negocjacji, czyli zawarcia przez dłużnika układu z wierzycielami. Projektowana zmiana rozszerza zakres tej ochrony na okres od dnia zawarcia układu do dnia zakończenia postępowania restrukturyzacyjnego lub jego prawomocnego umorzenia. W praktyce bowiem często dochodzi do sytuacji, gdy okres oczekiwania na zatwierdzenie lub odmowę zatwierdzenia układu przez sąd wynosi 2-3 miesiące, w trakcie których dłużnik byłby pozbawiony ochrony przed ewentualną egzekucją roszczeń przez wierzycieli.

Art. 1 pkt 34 projektu (art. 170 Prawa restrukturyzacyjnego)

Projektowana zmiana ma na celu uregulowanie sposobu postępowania z sumami uzyskanymi w postępowaniach egzekucyjnych i zabezpieczających, które uległy umorzeniu z mocy prawa z dniem uprawomocnienia się postanowienia zatwierdzającego układ. Sumy te będą podlegały jednorazowemu wydaniu wierzycielom, którzy prowadzili egzekucję w łącznej wysokości określonej w treści układu. W konsekwencji, wierzyciel egzekwujący otrzyma z sum uzyskanych w postępowaniu egzekucyjnym tyle ile uzyskałby w wyniku realizacji układu. Pewnym uprzywilejowaniem tego wierzyciela będzie fakt, że otrzyma zaspokojenie jednorazowo, niezależnie od tego czy układ przewiduje zaspokojenie ratalne czy też nie. Jest to jednak usprawiedliwione tym, że ten wierzyciel przeprowadził przed otwarciem postępowania restrukturyzacyjnego skuteczne postępowanie egzekucyjne. Jeżeli układ przewiduje zaspokojenie wierzyciela w sposób niepieniężny to sumy uzyskane w postępowaniu egzekucyjnym będą podlegały wydaniu dłużnikowi. Wydania sum wierzycielom i dłużnikowi będzie dokonywał komornik stosując odpowiednio przepisy o podziale sumy uzyskanej z egzekucji.

Art. 1 pkt 35 projektu (dodanie art. 180 ust. 5 Prawa restrukturyzacyjnego)

Projektowana zmiana ma na celu doprecyzowanie, że również w przypadku złożenia przez dłużnika propozycji układowych dotyczących jedynie niektórych jego zobowiązań, wierzyciele objęci układem częściowym podlegają obligatoryjnemu podziałowi na grupy, na zasadach określonych w art. 161 Prawa restrukturyzacyjnego.

Art. 1 pkt 36 projektu (uchylenie art. 181 Prawa restrukturyzacyjnego)

Projektowana zmiana jest konsekwencją projektowanej zmiany treści art. 151 ust. 2 Prawa restrukturyzacyjnego i przyjęciu zasady, że wierzytelności zabezpieczone hipoteką, zastawem, zastawem rejestrowym, zastawem skarbowym lub hipoteką morską, są bezwarunkowo objęte układem, bez względu na udzielenie przez wierzyciela zgody w tym przedmiocie.

Art. 1 pkt 37 projektu (dodanie art. 189a-189e Prawa restrukturyzacyjnego)

Obowiązek zapewnienia przez państwo członkowskie, aby dłużnicy, wobec których jest prowadzone postępowanie restrukturyzacyjne, mogli skorzystać ze wstrzymania indywidualnych czynności egzekucyjnych, został określony w art. 6 ust. 1 Dyrektywy 2019/1023. Przepis ten wskazuje, że takie wstrzymanie ma być pomocą dla dłużnika w celu wsparcia w negocjowaniu planu restrukturyzacji w ramach restrukturyzacji zapobiegawczej.

Z kolei w motywie 32 Dyrektywy wskazano, że dłużnik powinien móc skorzystać z tymczasowego wstrzymania indywidualnych czynności egzekucyjnych w celu wsparcia negocjacji dotyczących planu restrukturyzacji, aby móc kontynuować działalność lub przynajmniej zachować wartość swojej masy układowej i upadłościowej podczas negocjacji.

Celem projektowanej zmiany jest przyznanie dłużnikom, którzy złożyli wniosek o otwarcie postępowania restrukturyzacyjnego, ochrony przed postępowaniem egzekucyjnym wszczętym przed dniem otwarcia postępowania restrukturyzacyjnego, jak również przed ewentualnym wszczęciem egzekucji w trakcie trwania postępowania restrukturyzacyjnego.

Co do zasady, ochrona przed egzekucją będzie się aktualizować z dniem otwarcia postępowania restrukturyzacyjnego (projektowany art. 189a ust. 1). Jednak na wniosek dłużnika zawarty we wniosku o otwarcie postępowania restrukturyzacyjnego skutki, o których mowa w art. 189a ust. 1 i 2, powstają z dniem obwieszczenia zarządzenia o wpisaniu do repertorium wniosku restrukturyzacyjnego złożonego przez dłużnika (projektowany art. 189b ust. 1). Projektowane rozwiązanie ma na celu umożliwienie objęcia ochroną przed egzekucją dłużnika od pierwszego momentu, w którym informacja o złożeniu przez dłużnika wniosku o otwarcie postępowania restrukturyzacyjnego zostanie publicznie obwieszczona. Ten moment niesie bowiem za sobą poważne ryzyko podjęcia lub zintensyfikowania przez wierzycieli czynności egzekucyjnych. Dla zabezpieczenia praw wierzycieli w okresie od dnia

obwieszczenia o wpisaniu do repertorium wniosku dłużnika o otwarcie postępowania restrukturyzacyjnego do dnia otwarcia postępowania restrukturyzacyjnego konieczne jest wprowadzenie regulacji ograniczających dłużnika w zarządzie majątkiem (projektowany ust. 2 art. 189b).

Pierwotny okres zawieszenia postępowań egzekucyjnych będzie trwał 4 miesiące i będzie rozpoczynał się w dniu otwarcia postępowania restrukturyzacyjnego. Po upływie tego okresu sędzia-komisarz, a w postępowaniu przed otwarciem postępowania restrukturyzacyjnego sąd, na wniosek nadzorcy sądowego lub zarządcy będzie mógł zawiesić postępowanie egzekucyjne na dalszy okres (nieprzekraczający łącznie z okresem pierwotnego zawieszenia 12 miesięcy), jeżeli postęp w negocjacjach dłużnika z wierzycielami będzie wskazywać na prawdopodobieństwo zawarcia układu, chyba że dalsze zawieszenie egzekucji skutkowałoby pokrzywdzeniem wierzycieli. Projektowana zmiana zakłada również przyznanie sędziemu-komisarzowi prawa do uchylenia pierwotnego zawieszenia postępowania egzekucyjnego (które będzie następować ex lege z chwilą otwarcia postępowania restrukturyzacyjnego) w sytuacji, gdy zawieszenie takie skutkowałoby rażącym pokrzywdzeniem przynajmniej jednego wierzyciela, gdy istnieje uzasadnione przypuszczenie, że na zgromadzeniu wierzycieli nie zostanie podjęta uchwała o przyjęciu układu lub gdy z wnioskiem o takie uchylenie wystąpi sam dłużnik lub nadzorca sądowy.

Art. 1 pkt 38 projektu (art. 196a Prawa restrukturyzacyjnego)

Projektowanej zmianie przyświeca to samo założenie systemowe, jak w przypadku zmiany projektowanej w art. 3 pkt 1 i 19 projektu, dotyczącej art. 35 i art. 257 ust. 2 ustawy – Prawo upadłościowe. Zostało ono przedstawione w komentarzu do tych przepisów.

Art. 1 pkt 39 projektu (art. 196b Prawa restrukturyzacyjnego)

Uchylenie przepisu ust. 5 w art. 196b jest podyktowane wyłączeniem stosowania w postępowaniu restrukturyzacyjnym przepisu art. 130 § 6 k.p.c. W związku z tym derogacja przepisu z art. 196b ust. 5 jest oparta na tym samym założeniu, co projektowane zmiany w art. 92 ust. 4, art. 209 ust. 1, art. 219 ust. 1 oraz 221 ust. 1 Prawa restrukturyzacyjnego.

Art. 1 pkt 40 projektu (art. 200 ust. 1a Prawa restrukturyzacyjnego)

Zmiana treści jest konsekwencją uchylecia art. 268 ust. 2-4 Prawa restrukturyzacyjnego, w związku z dodaniem w art. 1 pkt 28 art. 189a–189e, które w sposób kompleksowy będą regulować kwestię zawieszenia postępowań egzekucyjnych skierowanych do majątku dłużnika w toku każdego postępowania restrukturyzacyjnego. Jednocześnie, zgodnie z przyjętym założeniem, zażalenie na postanowienie w przedmiocie zawieszenia lub uchylecia zawieszenia postępowania egzekucyjnego, uchylecia zajęcia, zakazu wszczęcia egzekucji lub uchylecia zakazu wszczęcia egzekucji będzie rozpoznawał sąd restrukturyzacyjny jako sąd drugiej instancji.

Zmiana uwzględnia również dodanie zażaleń, o których mowa w projektowanych art. 28 ust. 2 zdaniu drugim, art. 38 ust. 1f, art. 51 ust. 1f, art. 268 ust. 4 oraz art. 286 ust. 1a Prawa restrukturyzacyjnego.

Art. 1 pkt 41 projektu (art. 209 ust. 1 Prawa restrukturyzacyjnego)

Art. 209 zawiera odesłanie do odpowiedniego stosowania przepisów części pierwszej Kodeksu postępowania cywilnego m.in. do art. 89 ust 1¹ oraz 130 § 6. Przepis art. 89 ust. 1¹ k.p.c. zwalnia pełnomocnika z obowiązku przedłożenia dokumentu wykazującego jego umocowanie do reprezentowania mocodawcy w postępowaniu jeżeli czynności procesowej dokonuje za pośrednictwem systemu teleinformatycznego, w przypadku gdy przepis szczególnie przewiduje, że czynności można dokonać wyłącznie za pośrednictwem tego systemu. W takim przypadku pełnomocnik powołuje się na pełnomocnictwo, wskazując jego zakres oraz okoliczności wymienione w art. 87 k.p.c. Geneza art. 89 ust 1¹ k.p.c. sięga elektronicznego postępowania upominawczego, w którym pełnomocnik nie przedstawia sądowi pełnomocnictwa, ale powinien pełnomocnictwo to posiadać i opisać je w pozwie lub w elektronicznym sprzeciwie od nakazu zapłaty.

W tym miejscu należy podkreślić, że specyfika postępowania restrukturyzacyjnego jest inna niż elektronicznego postępowania upominawczego, które w przeciwieństwie do tego pierwszego jest postępowaniem o małym stopniu skomplikowania i tym samym może być uregulowane w sposób mniej formalny, niż postępowanie upadłościowe. Za wykluczeniem stosowania art. 89 ust. 11 k.p.c. w postępowaniach restrukturyzacyjnych przemawia to, że postępowania te wywierają skutki nie tylko na prawa i obowiązki dłużnika oraz jego

wierzycieli ale również na osoby trzecie. W związku z tym kwestia umocowania pełnomocnika do reprezentowania mocodawcy w postępowaniach upadłościowych nie powinna budzić wątpliwości i w konsekwencji pełnomocnik powinien przy pierwszej czynności procesowej dołączyć do akt sprawy pełnomocnictwo z podpisem mocodawcy lub wierzytelny odpis pełnomocnictwa.

Przepis art. 130 § 6 k.p.c. stanowi, że jeżeli przepis szczególny przewiduje, że pismo może być wniesione wyłącznie za pośrednictwem systemu teleinformatycznego, pismo wnosi się wraz z opłatą. Pismo wniesione bez opłaty nie wywołuje skutków, jakie ustawa wiąże z wniesieniem pisma do sądu, o czym sąd poucza wnoszącego pismo. W razie jednoczesnego wniesienia za pośrednictwem systemu teleinformatycznego więcej niż jednego pisma podlegającego opłacie żadne z tych pism nie wywołuje skutków, jakie ustawa wiąże z wniesieniem pisma do sądu, jeżeli nie uiszczono opłaty w wysokości sumy opłat należnych od wszystkich pism.

Przepis ten w głównej mierze dotyczy elektronicznych postępowań upominawczych, w których opłaty sądowe uiszcza się wyłącznie za pośrednictwem systemu e-Płatności gwarantującego nieodwracalne zainicjowanie procedury opłacenia pisma i identyfikację wnoszącego opłatę sądową. W systemie teleinformatycznym obsługującym postępowanie upadłościowe zostały zaimplementowane funkcjonalności umożliwiające dokonywanie opłat sądowych również innymi kanałami niż z wykorzystaniem e-Płatności, co nie czyni zadość dyspozycji art. 130 § 6 k.p.c. W związku z tym przepis ten nie powinien być stosowany w postępowaniu restrukturyzacyjnym.

Również z uwagi na specyfikę postępowania restrukturyzacyjnego nie wskazane jest łączenie spraw w przedmiocie ogłoszenia upadłości do wspólnego rozpoznania.

Art. 1 pkt 42 projektu (art. 211 Prawa restrukturyzacyjnego)

Projektowana zmiana brzmienia art. 211 ust. 2 ma na celu usunięcie wewnętrznej niespójności związanej z wprowadzeniem do postępowania o zatwierdzenie układu podtypu tego postępowania związanego z możliwością obwieszczenia o ustaleniu dnia układowego (Rozdział 3, Dział I, Tytuł II Prawa restrukturyzacyjnego). W art. 226g wskazuje się, że skutki obwieszczenia wygasają po upływie 4 miesięcy od dnia obwieszczenia, podczas gdy w obecnym brzmieniu art. 211 ust. 2 Prawa restrukturyzacyjnego, konieczne jest złożenie wniosku o zatwierdzenie układu w terminie 3 miesięcy od ustalenia dnia układowego. W praktyce oznacza to, że prowadzenie postępowania o zatwierdzenie układu w trybie

przewidzianym w Rozdziale 3 nie może trwać dłużej niż 3 miesiące, choć art. 226g wskazuje na 4 miesiące. Warto też zaznaczyć, że regulacja stanowiąca inspirację dla rozdziału 3, tj. uproszczone postępowanie restrukturyzacyjne, przewidywała 4-miesięczny czas trwania postępowania.

W odniesieniu do ust. 2a, proponowana zmiana ma celu wykluczenie możliwości ustalania dnia układowego podlegającego obwieszczeniu na dzień późniejszy od dnia obwieszczenia. Nie powinno budzić wątpliwości, że skoro obwieszczenie wywołuje skutki równoznaczne z otwarciem postępowania restrukturyzacyjnego przez sąd (por. art. 226e), dzień układowy nie powinien być wyznaczany na przyszłość, po dniu kiedy informacja o otwarciu restrukturyzacji jest podana do publicznej wiadomości. Możliwość wskazania wcześniejszego dnia wynika z konstrukcji postępowania o zatwierdzenie układu, która zakłada, że obwieszczenia można dokonać nie tylko na początku prowadzenia negocjacji z wierzycielami, ale także w trakcie, np. miesiąc przed złożeniem wniosku o zatwierdzenie układu. Bez wskazanej regulacji, dłużnik i doradca restrukturyzacyjny (nadzorca układu) w postępowaniu o zatwierdzenie układu mógłby określać skutki otwarcia postępowania na czas po obwieszczeniu, czego nie może uczynić nawet sąd restrukturyzacyjny otwierający pozostałe 3 rodzaje postępowań restrukturyzacyjnych.

Art. 1 pkt 43 projektu (art. 211a ust. 1 Prawa restrukturyzacyjnego)

Projektowana zmiana ma na celu wyeliminowanie możliwości wstecznego ustalania dnia układowego przez dłużnika, który dowiedział się o tym, że wierzyciel złożył wniosek o ogłoszenie upadłości. Zmiana polega na tym, że dniem w którym nadzorca układu zakłada i prowadzi akta w systemie teleinformatycznym obsługującym postępowanie sądowe jest dzień ustalenia dnia układowego. Będzie to dawać gwarancję, że jeżeli w systemie teleinformatycznym, do którego dostęp ma sąd upadłościowy, są prowadzone przez nadzorcę akta w repertorium „GRz-nu” to oznacza to, że dzień układowy nie przypada wcześniej, niż dzień założenia tych akt.

Art. 1 pkt 44 projektu (art. 211b Prawa restrukturyzacyjnego)

Przepis stanowi uzupełnienie regulacji dotyczącej postępowania o zatwierdzenie układu i ma zapewnić transparentność postępowania, przez określenie terminów, w których powinny zostać przygotowane kluczowe dla tego postępowania dokumenty. W szczególności należy zwrócić uwagę na test zaspokojenia, test prywatnego wierzyciela lub inwestora oraz opinię o możliwości wykonania układu. Dokumenty te są bowiem podstawą oceny czy realizacja planu restrukturyzacyjnego oraz przyjęcie układu jest ekonomicznie uzasadnione dla głosujących wierzycieli. Uzasadnieniem dla przyjęcia proponowanej regulacji jest nadanie postępowaniu odpowiedniej dynamiki i stanowi odpowiedź na podnoszone przez podmioty reprezentujące wierzycieli zarzuty co do braku wystarczającej komunikacji ze strony dłużnika oraz nadzorca na etapie przed głosowaniem nad układem, co w przypadku postępowania o zatwierdzenie układu jest szczególnie istotne, ze względu na ograniczony czas trwania tego postępowania oraz rozszerzenie możliwości stosowania mechanizmu *cramdown* (art. 165b).

Ze względów praktycznych wyłączono konieczność przedstawiania testu zaspokojenia przez przedsiębiorców będących mikroprzedsiębiorcami, co jest skorelowane z treścią art. 10a ust. 4.

Art. 1 pkt 45 projektu (art. 215 Prawa restrukturyzacyjnego)

Proponowana zmiana polega na wydłużeniu czasu ważności oddanego głosu, który to czas jest liczony w odniesieniu do dnia złożenia wniosku o zatwierdzenie układu. Głos zachowuje ważność jeżeli został złożony w okresie 4 miesięcy przed złożeniem wniosku. Poprzednia regulacja wskazywała na okres 3 miesięcy. Zmiana ta jest skorelowana ze zmianą art. 211 ust. 2 oraz zasadą, że czynności związane z zawarciem układu nie mogą trwać dłużej niż 4 miesiące, do czasu złożenia wniosku o zatwierdzenie układu.

Art. 1 pkt 46 projektu (art. 218 ust. 2 Prawa restrukturyzacyjnego)

Zmiana wynika ze zmiany art. 211 ust. 2 (wydłużenie czasu dzielącego dzień układowy i dzień złożenia wniosku o zatwierdzenie układu z 3 do 4 miesięcy) i jest analogiczna do zmiany w art. 215.

Art. 1 pkt 47 projektu (art. 218a Prawa restrukturyzacyjnego)

Projektowana zmiana ma na celu jednoznaczne rozstrzygnięcie kwestii długości trwania postępowania o zatwierdzenie układu – tożsamy przepis obowiązywał w *ustawie z dnia 19 czerwca 2020 r. o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami COVID-19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem COVID-19* (Dz. U. z 2022 r. poz. 2141).

Art. 1 pkt 48 projektu (uchylenie art. 219 ust. 2 Prawa restrukturyzacyjnego)

Uchylenie przepisu art. 219 ust. 2 ma na celu ograniczenie warunków formalnych projektu planu spłaty. Uzasadnieniem proponowanego rozwiązania jest to, że w związku z prowadzonymi aktami postępowania w systemie teleinformatycznym obsługującym postępowanie sądowe, sąd ma dostęp do akt postępowania prowadzonego przez doradcę restrukturyzacyjnego, w tym do informacji objętych dyspozycją art. 219 ust. 2. W konsekwencji wymóg dołączania przez doradcę dokumentów (w tym również sprawozdania nadzorca układu, które jest sporządzane w postaci elektronicznej), znajdujących się w elektronicznych aktach postępowania jest niecelowy.

Art. 1 pkt 49 projektu (art. 221 ust. 1 Prawa restrukturyzacyjnego)

Projektowanej zmianie przyświeca to samo założenie systemowe, jak w przypadku zmiany projektowanej w art. 3 pkt 1 i 19 projektu, dotyczącej art. 35 i art. 257 ust. 2 ustawy Prawo upadłościowe. Zostało ono przedstawione w komentarzu do tych przepisów.

Art. 1 pkt 50 projektu (art. 224 ust. 2 Prawa restrukturyzacyjnego)

Projektowana zmiana jest konieczna z uwagi na uchylenie art. 259 i 260, dokonywane w pkt 37 niniejszego projektu, jak również z uwagi na fakt kompleksowego uregulowania kwestii zawieszenia postępowania egzekucyjnego, skierowanego do majątku dłużnika w toku każdego postępowania restrukturyzacyjnego przez dodanie w pkt 32 projektu art. 189a-189e Prawa restrukturyzacyjnego.

Art. 1 pkt 51 projektu (art. 226e Prawa restrukturyzacyjnego)

Konieczność zmiany brzmienia art. 226e wynika z uchylecia art. 312 Prawa restrukturyzacyjnego, do którego odwoływał się zmieniany przepis, jak również z faktu kompleksowego uregulowania kwestii zawieszenia postępowania egzekucyjnego skierowanego do majątku dłużnika w toku każdego postępowania restrukturyzacyjnego przez dodanie art. 189a -189e Prawa restrukturyzacyjnego.

Art. 1 pkt 52 projektu (dodanie art. 226i Prawa restrukturyzacyjnego)

Projektowana zmiana ma na celu uzupełnienie luki istniejącej w obecnym brzmieniu art. 131a Prawa upadłościowego, polegającej na tym, że przepis ten nie obejmuje sytuacji, w których ogłoszenie upadłości nastąpiło nie później niż w terminie 3 miesięcy od zakończenia postępowania o zatwierdzenie układu.

Art. 1 pkt 53 projektu (uchylenie ust. 2 art. 227 Prawa restrukturyzacyjnego)

Zmiana jest konsekwencją projektowanej zmiany treści art. 151 ust. 2 Prawa restrukturyzacyjnego i przyjęciu zasady, że wierzytelności zabezpieczone hipoteką, zastawem, zastawem rejestrowym, zastawem skarbowym lub hipoteką morską, są bezwarunkowo objęte układem, bez względu na udzielenie przez wierzyciela zgody w tym przedmiocie.

Art. 1 pkt 54 projektu (zmiana art. 256 ust. 1 Prawa restrukturyzacyjnego)

Projektowana zmiana rozszerza ochronę dłużnika przed zmianą lub wypowiedzeniem mu przez wierzycieli umów o podstawowym znaczeniu dla prowadzonego przez niego przedsiębiorstwa. Konieczność rozszerzenia tej ochrony wynika z art. 7 ust. 5 lit. a Dyrektywy 2019/1023, stanowiącego że państwa członkowskie zapewniły, aby wierzyciele nie mogli wstrzymywać się z wykonaniem, rozwiązywać, przyspieszać wykonania lub w jakikolwiek inny sposób zmieniać umów wzajemnych podlegających wykonaniu ze szkodą dla dłużnika na mocy klauzuli umownej przewidującej takie środki, wyłącznie z powodu wystąpienia z wnioskiem o wszczęcie postępowania dotyczącego restrukturyzacji zapobiegawczej. W wyniku dokonywanej zmiany treści art. 256 dłużnik będzie chroniony od dnia obwieszczenia

zarządzenia o wpisaniu do repertorium złożonego przez niego wniosku o otwarcie przyspieszonego postępowania układowego. W przypadku, gdy wniosek ten nie doprowadzi do otwarcia postępowania, ochrona ta skończy się z dniem obwieszczenia prawomocnego zarządzenia o zwrocie tego wniosku albo prawomocnego postanowienia o odrzuceniu lub oddaleniu tego wniosku lub umorzeniu postępowania w przedmiocie rozpoznania tego wniosku.

Art. 1 pkt 55 projektu (uchylenie art. 259 i art. 260 Prawa restrukturyzacyjnego)

Zmiana jest konsekwencją projektowanej zmiany, dokonywanej w art. 1 pkt 36 niniejszego projektu, polegającej na dodaniu art. 189a i art. 189b, które w sposób kompleksowy będą regulować kwestię zawieszenia postępowań egzekucyjnych skierowanych do majątku dłużnika w toku każdego postępowania restrukturyzacyjnego.

Art. 1 pkt 56 projektu (art. 261 Prawa restrukturyzacyjnego)

Projektowany przepis ma podobny cel do regulacji zawartej w art. 211b. Regulacja ta ma nadać odpowiednią dynamikę postępowaniu, wymuszając na doradcy restrukturyzacyjnym przygotowanie i dostarczenie wierzycielom kluczowych dla postępowania dokumentów, w tym wycen zawartych w teście zaspokojenia, co należy łączyć z regulacją zawartą w art. 10a, art. 164 ust. 3a, art. 165 ust. 2 oraz art. 165b. W odniesieniu do ust. 1 termin ten został wydłużony do 1 miesiąca, gdyż w praktyce termin 2 tygodni był w dużej części przypadków niedotrzymywany z obiektywnych powodów.

Art. 1 pkt 57 projektu (uchylenie art. 268 ust. 2-4 Prawa restrukturyzacyjnego)

Projektowana zmiana jest konieczna z uwagi na uchylenie art. 259 i 260, dokonywane w pkt 37 niniejszego projektu i fakt kompleksowego uregulowania kwestii zawieszenia postępowania egzekucyjnego, skierowanego do majątku dłużnika w toku każdego postępowania restrukturyzacyjnego przez dodanie w pkt 36 projektu art. 189a-189e Prawa restrukturyzacyjnego.

Art. 1 pkt 58 projektu (uchylenie art. 278 i 279 Prawa restrukturyzacyjnego)

Zmiana jest konsekwencją projektowanej zmiany, dokonywanej w art. 1 pkt 36 niniejszego projektu, polegającej na dodaniu art. 189a–189e, które w sposób kompleksowy będą regulować kwestię zawieszenia postępowań egzekucyjnych skierowanych do majątku dłużnika w toku każdego postępowania restrukturyzacyjnego.

Art. 1 pkt 59 projektu (art. 280 Prawa restrukturyzacyjnego)

Projektowany przepis ma podobny cel do regulacji zawartej w art. 211b. Regulacja ta ma nadać odpowiednią dynamikę postępowaniu, wymuszając na doradcy restrukturyzacyjnym przygotowanie i dostarczenie wierzycielom kluczowych dla postępowania dokumentów, w tym wycen zawartych w teście zaspokojenia, co należy łączyć z regulacją zawartą w art. 10a, art. 164 ust. 3a, art. 165 ust. 2 oraz art. 165b. W odniesieniu do ust. 1 termin ten został wydłużony do 1 miesiąca, gdyż w praktyce termin 2 tygodni był w dużej części przypadków niedotrzymywany z obiektywnych powodów.

Art. 1 pkt 60 projektu (art. 283 ust. 2 Prawa restrukturyzacyjnego)

Zmiana ma na celu umożliwienie złożenia wniosku wierzyciela o otwarcie postępowania sanacyjnego wobec nie tylko osoby prawnej, ale także tzw. ułomnych osób prawnych, co obecne brzmienie przepisu wyłącza (np. spółki jawne, komandytowe). Jednocześnie, wobec zmiany w art. 6 ust. 1a, wniosek taki może być skierowany przez wierzyciela tylko wobec podmiotu niewypłacalnego, stąd możliwe było usunięcie odniesienia do niewypłacalności, jako elementu zbędnego i wynikającego z przepisów ogólnych prawa restrukturyzacyjnego.

Art. 1 pkt 61 projektu (art. 286 ust. 2 Prawa restrukturyzacyjnego)

Projektowana zmiana jest konsekwencją uchylecia art. 268 ust. 2-4, do którego odsyła przepis w aktualnym brzmieniu, jak również kompleksowego uregulowania kwestii zawieszenia postępowania egzekucyjnego w dodawanych projektem art. 189a-189e.

Art. 1 pkt 62 projektu (uchylenie art. 312 Prawa restrukturyzacyjnego)

W związku z dodaniem art. 189a-189e, które znajdują się w Dziale VIII Tytułu I ustawy i dotyczą wszystkich postępowań restrukturyzacyjnych, w tym również postępowania sanacyjnego, konieczne jest uchylene art. 312 Prawa restrukturyzacyjnego, który reguluje kwestię zawieszenia postępowania egzekucyjnego skierowanego do majątku dłużnika wchodzącego w skład masy sanacyjnej.

Art. 1 pkt 63 projektu (art. 320 Prawa restrukturyzacyjnego)

Projektowany przepis ma podobny cel do regulacji zawartej w art. 211b. Regulacja ta ma nadać odpowiednią dynamikę postępowaniu, wymuszając na doradcy restrukturyzacyjnym przygotowanie i dostarczenie wierzycielom kluczowych dla postępowania dokumentów, w tym wycen zawartych w teście zaspokojenia, co należy łączyć z regulacją zawartą w art. 10a, art. 164 ust. 3a, art. 165 ust. 2 oraz art. 165b. W odniesieniu do ust. 1 termin ten został wydłużony do 1 miesiąca, gdyż w praktyce termin 2 tygodni był w dużej części przypadków niedotrzymywany z obiektywnych powodów.

Art. 2 projektu (zmiana art. 54b ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji)

Projektowana zmiana ma związek z dodawanym art. 189a ust. 3 Prawa restrukturyzacyjnego, zgodnie z którym sędzia-komisarz na wniosek dłużnika, nadzorcy sądowego lub zarządcy może uchylić zajęcie dokonane przed dniem otwarcia postępowania restrukturyzacyjnego w postępowaniu egzekucyjnym lub zabezpieczającym skierowanym do majątku dłużnika, jeżeli jest to konieczne dla dalszego prowadzenia przedsiębiorstwa. W związku z tym mogą powstać wątpliwości co do skutków uchylania zajęcia w świetle regulacji zawartej w przepisach ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2023 r. poz. 2505). Ponieważ intencją projektodawcy jest, aby uchylene zajęcia dokonane przez sędziego-komisarza nie niweczyło materialnoprawnych skutków, jakie ta czynność wywołała w stosunku do postępowań egzekucyjnych i zabezpieczających, prowadzonych przez administracyjne organy egzekucyjne, konieczne jest dodanie przepisu w proponowanym brzmieniu.

Art. 3 pkt 1 projektu (zmiana art. 35 Prawa upadłościowego)

Art. 35 odsyła do odpowiedniego stosowania przepisów części pierwszej Kodeksu postępowania cywilnego m.in. do art. 89 ust 1¹ oraz 130 § 6 k.p.c. Przepis art. 89 ust. 1¹ k.p.c. zwalnia pełnomocnika z obowiązku przedłożenia dokumentu wykazującego jego umocowanie do reprezentowania mocodawcy w postępowaniu jeżeli czynności procesowej dokonuje za pośrednictwem systemu teleinformatycznego, w przypadku gdy przepis szczególnie przewiduje, że czynności można dokonać wyłącznie za pośrednictwem tego systemu. W takim przypadku pełnomocnik powołuje się na pełnomocnictwo, wskazując jego zakres oraz okoliczności wymienione w art. 87 k.p.c. Geneza art. 89 ust 1¹ k.p.c. sięga elektronicznego postępowania upominawczego, w którym pełnomocnik nie przedstawia sądowi pełnomocnictwa, ale powinien pełnomocnictwo to posiadać i opisać je w pozwie lub w elektronicznym sprzeciwie od nakazu zapłaty.

W tym miejscu należy podkreślić, że specyfika postępowania upadłościowego jest inna niż elektronicznego postępowania upominawczego, które w przeciwieństwie do postępowania upadłościowego jest postępowaniem o małym stopniu skomplikowania i tym samym może być uregulowane w sposób mniej formalny, niż postępowanie upadłościowe. Za wykluczeniem stosowania art. 89 ust. 1¹ k.p.c. w postępowaniach upadłościowych przemawia to, że postępowania te wywierają skutki nie tylko na prawa i obowiązki dłużnika/upadłego i jego wierzycieli ale również na osoby trzecie. W związku z tym kwestia umocowania pełnomocnika do reprezentowania mocodawcy w postępowaniach upadłościowych nie powinna budzić wątpliwości i w konsekwencji pełnomocnik powinien przy pierwszej czynności procesowej dołączyć do akt sprawy pełnomocnictwo z podpisem mocodawcy lub wierzitelny odpis pełnomocnictwa.

Przepis art. 130 § 6 k.p.c. stanowi, że jeżeli przepis szczególnie przewiduje, że pismo może być wniesione wyłącznie za pośrednictwem systemu teleinformatycznego, pismo wnosi się wraz z opłatą. Pismo wniesione bez opłaty nie wywołuje skutków, jakie ustawa wiąże z wniesieniem pisma do sądu, o czym sąd poucza wnoszącego pismo. W razie jednoczesnego wniesienia za pośrednictwem systemu teleinformatycznego więcej niż jednego pisma podlegającego opłacie żadne z tych pism nie wywołuje skutków, jakie ustawa wiąże z wniesieniem pisma do sądu, jeżeli nie uiszczono opłaty w wysokości sumy opłat należnych od wszystkich pism.

Przepis ten w głównej mierze dotyczy elektronicznych postępowań upominawczych, w których opłaty sądowe uiszcza się wyłącznie za pośrednictwem systemu e-Płatności gwarantującego nieodwracalne zainicjowanie procedury opłacenia pisma i identyfikację wnoszącego opłatę sądową. W systemie teleinformatycznym obsługującym postępowanie

upadłościowe zostały zaimplementowane funkcjonalności umożliwiające dokonywanie opłat sądowych również innymi kanałami niż z wykorzystaniem e-Płatności, co nie czyni zadość dyspozycji art. 130 § 6 k.p.c. W związku tym przepis ten nie powinien być stosowany w postępowaniu upadłościowym.

Również z uwagi na specyfikę postępowania upadłościowego nie wskazane jest łączenie spraw w przedmiocie ogłoszenia upadłości do wspólnego rozpoznania.

Art. 3 pkt 2 projektu (zmiana art. 38 ust. 1 zdania drugiego Prawa upadłościowego)

Zmiana tego przepisu ma na celu stosowanie do wyboru tymczasowego nadzorcy analogicznych zasad jak w przypadku wyboru syndyka.

Art. 3 pkt 3 projektu (zmiana art. 40 ust. 4 Prawa upadłościowego)

Przepis art. 40 ust. 4 Prawa upadłościowego *in fine* stanowi, że do zarządcy przymusowego przepisy o syndyku stosuje się odpowiednio. Ratio legis zmiany w przepisie tym sprowadza się do tego, że do zarządcy przymusowego nie będzie miała zastosowania uchwała zgromadzenia wierzycieli dotycząca zmiany zarządcy przymusowego. Za wykluczeniem stosowania tej instytucji do zarządcy przymusowego, po pierwsze przemawia to, że sąd upadłościowy może zabezpieczyć majątek dłużnika przez ustanowienie zarządu przymusowego nad jego majątkiem na etapie postępowania w przedmiocie ogłoszenia upadłości, czyli w postępowaniu, w którym sąd bada czy zachodzą przesłanki do ogłoszenia upadłości. Po drugie, przedmiotowe zabezpieczenie ma charakter czasowy i upada z dniem ogłoszenia upadłości albo uprawomocnienia się postanowienia o odrzuceniu lub oddaleniu wniosku o ogłoszenie upadłości albo umorzeniu postępowania w przedmiocie rozpoznania tego wniosku (art. 43 Prawa upadłościowego *in principio*). Po trzecie, na tym etapie postępowania upadłościowego nie występują wierzyciele upadłościowi w rozumieniu art. 189 Prawa upadłościowego.

W konsekwencji nie ma uzasadnienia do odpowiedniego stosowania przepisów regulujących zasady wyboru syndyka w drodze uchwały zgromadzenia wierzycieli.

Art. 3 pkt 4 projektu (dodanie art. 127a Prawa upadłościowego)

Projektowana zmiana ma na celu implementowanie do polskiego porządku prawnego normy zawartej w art. 17 ust. 1 Dyrektywy 2019/1023, nakazującej państwom członkowskim zapewnienie należytej ochrony nowego oraz przejściowego finansowania dłużnika, wobec którego jest prowadzone postępowanie z zakresu restrukturyzacji zapobiegawczej. Zgodnie z definicjami zawartymi w art. 2 ust. 1 pkt 7 i 8, nowe finansowanie oznacza każdą nową pomoc finansową zapewnioną przez istniejącego lub nowego wierzyciela w celu realizacji planu restrukturyzacji i która jest uwzględniona w tym planie restrukturyzacji, natomiast przejściowe finansowanie oznacza każdą nową pomoc finansową zapewnianą przez istniejącego lub nowego wierzyciela, która obejmuje co najmniej pomoc finansową w okresie obowiązywania wstrzymania indywidualnych czynności egzekucyjnych, i która jest racjonalna i niezwłocznie konieczna, aby zapewnić kontynuowanie działalności przedsiębiorstwa dłużnika lub aby utrzymać lub zwiększyć wartość tego przedsiębiorstwa.

Minimalny zakres ochrony uregulowanej w art. 17 ust. 1 Dyrektywy 2019/1023 musi obejmować to, że w przypadku ewentualnego późniejszego ogłoszenia upadłości dłużnika:

a) nowe finansowanie i finansowanie przejściowe nie mogą być uznane za bezskuteczne, nieważne lub niepodlegające wykonaniu,

b) podmioty zapewniające takie finansowanie nie ponoszą odpowiedzialności cywilnej, administracyjnej ani karnej z tego powodu, że finansowanie takie wiąże się ze szkodą dla ogółu wierzycieli, chyba że obecne są inne dodatkowe przesłanki przewidziane w prawie krajowym.

W związku z powyższym niezbędne jest uzupełnienie regulacji zawartej w art. 127 Prawa upadłościowego, mówiącej o bezskuteczności w stosunku do masy upadłości czynności prawnych dokonanych przez upadłego w ciągu roku przed dniem złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości, którymi rozporządził on swoim majątkiem, jeżeli dokonane zostały nieodpłatnie albo odpłatnie, ale wartość świadczenia upadłego przewyższa w rażącym stopniu wartość świadczenia otrzymanego przez upadłego lub zastrzeżonego dla upadłego lub dla osoby trzeciej. Projektowany art. 84a Prawa upadłościowego ma na celu zagwarantowanie, że finansowanie, które zostało udzielone dłużnikowi w trakcie uprzednio toczącego się postępowania restrukturyzacyjnego i mające na celu realizację planu restrukturyzacyjnego, nie może być uznane za bezskuteczne w stosunku do masy upadłości, jeżeli było uwzględnione w tym planie, a następnie zostało udzielone za zgodą rady wierzycieli lub sędziego-komisarza.

Art. 3 pkt 5 projektu (dodanie art. 129a Prawa upadłościowego)

Projektowana zmiana ma na celu implementowanie do polskiego porządku prawnego normy zawartej w art. 18 ust. 1 Dyrektywy 2019/1023, nakazującej państwom członkowskim zapewnienie, aby w przypadku późniejszego ogłoszenia upadłości dłużnika transakcje, które były racjonalne i niezwłocznie konieczne do negocjowania planu restrukturyzacji, nie mogły zostać uznane za bezskuteczne, nieważne lub niepodlegające wykonaniu z tego powodu, że takich transakcji dokonano ze szkodą dla ogółu wierzycieli. Przepis ten ma na celu zapewnienie ochrony transakcjom związanym z procesem restrukturyzacji, które obejmują przynajmniej:

- 1) zapłatę honorariów i kosztów z tytułu negocjowania, przyjęcia lub zatwierdzenia planu restrukturyzacji;
- 2) zapłatę honorariów i kosztów z tytułu profesjonalnego doradztwa ściśle związanego z restrukturyzacją;
- 3) zapłatę wynagrodzenia pracowników za już wykonaną pracę, bez uszczerbku dla innych form ochrony przewidzianych w prawie UE lub prawie krajowym;
- 4) wszelkie płatności i wypłaty dokonane w ramach prowadzenia zwykłej działalności, inne niż te, o których mowa w pkt 1–3.

Projektowana zmiana ma na celu zapewnienie minimalnego zakresu ochrony określonego w art. 18 ust. 1 i 4 Dyrektywy 2019/1023.

Art. 3 pkt 6 projektu (zmiana art. 145 Prawa upadłościowego)

Zgodnie z art. 145 ust. 1 Prawa upadłościowego postępowanie sądowe, administracyjne lub sądownoadministracyjne w sprawie wszczętej przeciwko upadłemu przed dniem ogłoszenia upadłości o wierzytelność, która podlega zgłoszeniu do masy upadłości, może być podjęte przeciwko syndykowi tylko w przypadku, gdy w postępowaniu upadłościowym wierzytelność ta po wyczerpaniu trybu określonego ustawą nie zostanie umieszczona na liście wierzytelności.

W literaturze i praktyce orzeczniczej wątpliwości wywołuje rozumienie zwrotu „po wyczerpaniu trybu określonego ustawą”. Spotykane są cztery różne interpretacje. Według pierwszego stanowiska, wierzyciel nie ma obowiązku zgłaszania wierzytelności w postępowaniu upadłościowym, a dla wyczerpania trybu określonego ustawą wystarczające jest, że na sporządzonej przez syndyka liście wierzytelności nie zostanie umieszczona wierzytelność wierzyciela. Drugi pogląd zakłada, że wierzyciel ma obowiązek dokonać zgłoszenia wierzytelności, ale w razie odmowy uznania zgłoszonej wierzytelności nie musi wnosić sprzeciwu. Według trzeciego poglądu wierzyciel musi zaskarżyć odmowę uznania

wierzytelności na liście wnosząc sprzeciw, a według czwartego poglądu dla wyczerpania trybu określonego ustawą konieczne jest wniesienie nie tylko sprzeciwu, ale również zażalenia. Szczególnie krzywdzące dla wierzycieli jest wskazane wyżej czwarte stanowisko. Oznacza to bowiem, że wierzyciel, który w procesie uiścił opłatę sądową, musi nie tylko zgłosić wierzytelność w postępowaniu upadłościowym, ale w razie odmowy uznania tej wierzytelności musi wnieść sprzeciw i zażalenie, od których musi uiścić opłatę. Biorąc pod uwagę rozbieżności w orzecznictwie oraz ryzyko pokrzywdzenia wierzycieli projekt przewiduje rozwiązanie, zgodnie z którym postępowanie sądowe, administracyjne lub sądownoadministracyjne w sprawie wszczętej przeciwko upadłemu przed dniem ogłoszenia upadłości o wierzytelność, która podlega zgłoszeniu do masy upadłości, będzie mogło być podjęte przeciwko syndykowi tylko w przypadku, gdy w postępowaniu upadłościowym pomimo dokonania zgłoszenia wierzytelności wierzytelność ta nie została umieszczona na liście wierzytelności i bezskutecznie minął termin do wniesienia sprzeciwu co do uznania bądź odmowy uznania tej wierzytelności. W przypadku wniesienia sprzeciwu postępowanie sądowe, administracyjne lub sądownoadministracyjne będzie mogło być podjęte przeciwko syndykowi po prawomocnym rozpoznaniu sprzeciwu. W konsekwencji, zgodnie z projektowanym rozwiązaniem jeżeli w postępowaniu upadłościowym wierzyciel dokonał zgłoszenia wierzytelności i wierzytelność nie została umieszczona na liście wierzytelności, to postępowanie cywilne powinno zostać z urzędu podjęte wówczas gdy:

- a) wierzyciel nie wniósł sprzeciwu i termin do wniesienia sprzeciwu upłynął;
- b) wierzyciel wniósł sprzeciw, który został oddalony postanowieniem sędziego-komisarza i upłynął termin do wniesienia zażalenia na to postanowienie;
- c) wierzyciel wniósł zażalenie na postanowienie sędziego-komisarza wydane w wyniku rozpoznania sprzeciwu i zażalenie to zostało oddalone postanowieniem sądu upadłościowego.

W obecnym stanie prawnym, w sytuacji podjęcia zawieszzonego postępowania z udziałem syndyka nie sposób nie zauważyć pewnej niespójności regulacji dotyczących obciążania stron kosztami postępowania. Otóż, wierzyciel, który poniesie w postępowaniu upadłościowym koszty ewentualnego sprzeciwu lub zażalenia, nie jest uprawniony do dochodzenia tych kosztów od syndyka nawet wówczas, gdy w wyniku wniesienia sprzeciwu lub zażalenia wierzytelność zostanie ostatecznie uznana na liście wierzytelności (art. 233 Prawa upadłościowego). W podjętym z udziałem syndyka postępowaniu cywilnym sąd stosuje ogólne zasady orzekania o kosztach procesu, co oznacza, że zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy, obciąży kosztami stronę przegrywającą postępowanie, a więc w sytuacji, gdy uzna zasadność roszczenia wierzyciela, to wydając wyrok zasądzający obciąży kosztami

postępowania syndyka. Koszty postępowania zasądzone po ogłoszeniu upadłości stanowią inne zobowiązania masy upadłości (art. 230 ust. 2 Prawa upadłościowego), co oznacza, że powinny być regulowane na bieżąco przez syndyka (art. 343 ust. 1 Prawa upadłościowego). Nie sposób jednak nie zauważyć, że rozwiązanie takie, aczkolwiek wpisujące się w ogólne założenie, iż innymi zobowiązaniami masy są zobowiązania powstałe po ogłoszeniu upadłości, prowadzi do uprzywilejowanego zaspokojenia kosztów niektórych postępowań cywilnych prowadzonych w celu dochodzenia wierzytelności powstałych przed ogłoszeniem upadłości i wszczętych przed ogłoszeniem upadłości, przy czym kryterium pozwalającym na uprzywilejowane zaspokojenie jest wyłącznie fakt, że postępowanie cywilne nie zakończyło się przed ogłoszeniem upadłości, wskutek czego po zawieszeniu i podjęciu było dalej prowadzone z udziałem syndyka. Regulacja taka, aczkolwiek systemowo spójna, budzi wątpliwości aksjologiczne. Zdecydowanie bardziej przekonujące wydaje się wprowadzenie regulacji, która nieodmiennie łączyłaby dochodzenie kosztów postępowania z wierzytelnością, której te koszty dotyczą. Koszty postępowania dotyczącego wierzytelności podlegającej zaspokojeniu z masy upadłości powinny być zawsze zaspokajane w tej samej kategorii, co wierzytelność niezależnie od tego, czy koszty powstały po czy przed ogłoszeniem upadłości. Zaproponowane rozwiązanie jest sprawiedliwe, gdyż wyrównuje sytuację wierzycieli i likwiduje nieuzasadnione uprzywilejowanie niektórych wierzycieli w zakresie dochodzenia z masy upadłości zwrotu kosztów postępowania związanego z dochodzeniem wierzytelności. Rozwiązanie to można przyrównać do sytuacji, w której wszyscy wierzyciele przed ogłoszeniem upadłości prowadziliby postępowania przeciwko dłużnikowi i wszyscy uzyskaliby rozstrzygnięcia wraz z zasądzeniem kosztów przed ogłoszeniem upadłości. W obecnym stanie prawnym, co jak wyżej wskazano nie ma uzasadnienia celowościowego, uprzywilejowany jest ten wierzyciel, którego postępowanie toczy się wolniej i w rezultacie nie zakończy się prawomocnie przed ogłoszeniem upadłości. Z uwagi na powyższe projekt przewiduje wprowadzenie rozwiązania, zgodnie z którym druga strona podjętego przeciwko syndykowi postępowania, o którym mowa w ust. 1, może dochodzić kosztów tego postępowania zgłaszając te wierzytelności syndykowi za pośrednictwem systemu teleinformatycznego obsługującego postępowanie sądowe. Należności z tytułu kosztów postępowania podlegają zaspokojeniu w kategorii, w której zaspokajają się należność objętą takim postępowaniem. Jeżeli przedmiotem postępowania były wyłącznie odsetki koszty postępowania zaspokajają się w kategorii trzeciej.

Art. 3 pkt 7 projektu (zmiana art. 157 ust. 1 i 2 Prawa upadłościowego)

Przepisy art. 157 ust. 1 i 2 Prawa upadłościowego określają przesłanki, które muszą być spełnione łącznie do wyznaczenia osoby na funkcje syndyka w postępowaniu upadłościowym. Z uwagi na to, że wyznaczenie syndyka będzie się odbywało na podstawie sądowej listy doradców restrukturyzacyjnych, warunkiem *sine qua non* wyznaczenia osoby posiadającej licencje doradcy restrukturyzacyjnego na funkcje organu pozasądowego jest złożenie przez tą osobę oświadczenia, w którym wskazuje sądy upadłościowe, w których chciałaby pełnić funkcję tymczasowego nadzorcy sądowego, zarządcy przymusowego, syndyka albo organu, do którego przepisy o syndyku stosuje się odpowiednio. Celem wprowadzenia tego warunku jest zapewnienie sprawnego funkcjonowania mechanizmu wyznaczenia organów pozasądowych w postępowaniu upadłościowym na podstawie sądowej listy doradców restrukturyzacyjnych.

Art. 3 pkt 8 projektu (zmiana art. 157¹ Prawa upadłościowego)

Zgodnie z brzmieniem art. 157¹ ust. 1 Prawa upadłościowego sąd będzie wyznaczał syndyka na podstawie sądowej listy doradców restrukturyzacyjnych według kolejności określonej na tej liście w danej kategorii spraw. Będzie to podstawowy sposób wyznaczenia syndyka, od którego w ust. 2 i 3 przewidziano wyjątki. Po pierwsze, sąd będzie mógł na funkcję syndyka wyznaczyć doradcę restrukturyzacyjnego, który wcześniej był ustanowiony tymczasowym nadzorcą sądowym albo zarządcą przymusowym w postępowaniu w przedmiocie ogłoszenia upadłości, w drodze wyboru z listy doradców restrukturyzacyjnych. W takim przypadku nie ma potrzeby ponowne stosowanie listy doradców restrukturyzacyjnych, chyba że sąd będzie chciał wyznaczyć inną osobę na funkcję syndyka, niż ustanowiony wcześniej tymczasowy nadzorca sądowy lub zarządca przymusowy.

Po drugie w uzasadnionych przypadkach sąd będzie miał również uprawnienie do wyznaczenia syndyka z pominięciem reguły określonej w ust. 1, czyli poza kolejnością określoną na sądowej liście doradców restrukturyzacyjnych. Ratio legis tego rozwiązania sprowadza się do tego, że sąd uwzględniając, w szczególności specyfikę prowadzonej działalności gospodarczej przez upadłego, a także doświadczenie oraz dodatkowe, czy też specjalistyczne kwalifikacje osoby posiadającej licencje doradcy restrukturyzacyjnego, będzie mógł według swojego uznania wyznaczyć osobę do pełnienia funkcji syndyka. Rozwiązanie to pozwoli na wybór przez sąd takiego doradcy restrukturyzacyjnego, który w ocenie sądu swoimi kwalifikacjami i doświadczeniem zawodowym daje gwarancje sprawnego, efektywnego przeprowadzenia postępowania upadłościowego. Sąd będzie brał również pod uwagę,

w przypadku jej przedstawienia, opinię co do wyboru osoby syndyka, złożoną przez uznanych przez dłużnika wierzycieli, dysponujących co najmniej połową uznanych przez dłużnika wierzytelności.

Na wyznaczenie syndyka z pominięciem reguły określonej w ust. 1, czyli poza kolejnością określoną na sądowej liście doradców restrukturyzacyjnych przysługuje zażalenie do sądu drugiej instancji. Sąd, na etapie ogłaszania upadłości, będzie mógł się przychylić do stanowiska większości znanych wierzycieli, czym zmniejszy się prawdopodobieństwo podejmowania uchwały przez wierzycieli w trybie dodawanych przepisów art. 200a-200g.

W art. 157¹ ust. 6 Prawa upadłościowego rozszerzono katalog postępowań, w których na funkcje syndyka w postępowaniach upadłościowych musi być wyznaczona osoba legitymująca się licencją doradcy restrukturyzacyjnego z tytułem kwalifikowanego doradcy restrukturyzacyjnego. W ocenie ustawodawcy z natury rzeczy postępowania dotyczące podmiotów dysponujących większym majątkiem lub dużą liczbą pracowników, czy też postępowania dotyczące banków, spółdzielni, deweloperów oraz emitentów obligacji są z reguły znacznie bardziej skomplikowane, a przy tym mają istotne znaczenie dla gospodarki i rynku pracy.

Art. 3 pkt 9 projektu (art. 159 ust. 3 Prawa upadłościowego)

Przepis art. 159 ust. 3 Prawa upadłościowego stanowi, że do zastępcy syndyka przepisy o syndyku stosuje się odpowiednio. *Ratio legis* zmiany w przedmiotowym przepisie sprowadza się do tego, że do zastępcy syndyka nie będzie miała zastosowania nowa regulacja dotycząca uchwały zgromadzenia wierzycieli o zmianie syndyka. Uzasadnieniem dla wykluczenia stosowania tej instytucji w stosunku do zastępcy syndyka jest to, że podmiot ten wykonuje tylko czynności w zakresie określonym przez sędziego-komisarza (art. 159 ust. 2 Prawa upadłościowego).

Art. 3 pkt 10 projektu (zmiana art. 170 ust. 2 Prawa upadłościowego)

Przepis art. 170 ust. 2 Prawa upadłościowego *in fine* stanowi, że do tymczasowego syndyka przepisy o syndyku stosuje się odpowiednio. *Ratio legis* zmiany w przedmiotowym przepisie sprowadza się do tego, że do tymczasowego syndyka nie będzie miała zastosowania nowa regulacja dotycząca zmiany syndyka uchwałą zgromadzenia wierzycieli. Za wykluczeniem stosowania tej instytucji do tego podmiotu przemawia to, że funkcja

tymczasowego syndyka jest funkcją tymczasową i w konsekwencji rozszerzenie autonomii wierzycieli na tą funkcję tymczasowego syndyka byłoby rozwiązaniem irracjonalnym i mogącym negatywnie wpływać na szybkość postępowania upadłościowego.

Art. 3 pkt 11 projektu (art. 176 ust. 2b Prawa upadłościowego)

Projektowany przepis zapewnia dodatkowy czas na uzyskanie przez Ministra Obrony Narodowej informacji o danym przedsiębiorcy, pomiędzy okresem po ogłoszeniu upadłości przedsiębiorcy a momentem wystosowania przez syndyka zawiadomienia o zamiarze sprzedaży składników majątku służących do prowadzenia działalności w dziedzinie obronności i bezpieczeństwa państwa (art. 311 ust. 1aa Prawa upadłościowego). Powyższe ułatwi analizę, czy zachodzi potrzeba pozyskania wszystkich lub wybranych składników majątku upadłego oraz ustalenie źródła finansowania, także w przypadku konieczności przeprowadzenia przez Prezesa Rady Ministrów finansowania ze środków Funduszu Inwestycji Kapitałowych, o którym mowa w art. 33a – art. 33c w zw. z art. 9a – art. 9b ustawy z dnia 16 grudnia 2016 r. o zasadach zarządzania mieniem państwowym (Dz. U. z 2023 r. poz. 973, z późn. zm.). Ma to istotne znaczenie w przypadkach konieczności nabycia środków trwałych upadłego o dużej wartości (np. specjalistyczne budynki czy budowle wraz z wyposażeniem).

Art. 3 pkt 12 projektu (dodanie Oddziału 2a „Uchwała wierzycieli w przedmiocie zatwierdzenia wyznaczenia syndyka albo zmiany syndyka”)

Art. 200a

Ratio legis przedmiotowej regulacji sprowadza się do przyznania wierzycielom uprawnienia do zainicjowania procesu wyboru osoby syndyka wolą wierzycieli przez zgłoszenie kandydata, który spełnia ustawowe wymogi do pełnienia funkcji syndyka w postępowaniu upadłościowym. Przy czym z uwagi na fakt, iż postępowanie upadłościowe w stosunku do przedsiębiorców jest postępowaniem wspólnym, które prowadzone jest na rzecz

wszystkich wierzycieli istotne jest, aby przedmiotowy wniosek był legitymizowany odpowiednią wartością kapitałową wierzytelności. Wartość ta nie może być zbyt wysoka, gdyż przedmiotowe uprawnienie stałoby się uprawnieniem iluzorycznym. W związku z tym ustawodawca w tym zakresie wzorował się na rozwiązaniu przyjętym w art. 201 ust. 2 Prawa upadłościowego, które w praktyce nie budzi żadnych wątpliwości.

Do zgłoszenia osoby, która spełnia wymogi, o których mowa w art. 157 ust. 1 lub 2 Prawa upadłościowego wymagane jest załączenie zgody tej osoby na pełnienie funkcji syndyka w postępowaniu upadłościowym. Rozwiązanie to ma na celu ochronę autonomii woli doradców restrukturyzacyjnych, czyli nienakładania na nich obowiązków mocą woli wierzycieli bez ich zgody.

Art. 200b

Zgodnie z art. 200b Prawa upadłościowego w przedmiocie zmiany syndyka głosują wierzyciele ujęci na liście wierzytelności zatwierdzonej przez sędziego-komisarza. Jest to podstawowa reguła, od której w ust. 3 przewidziano wyjątek.

Wprowadzenie wyjątku od powyższej reguły jest konieczne z uwagi na to, że w praktyce często się zdarza, że sporządzenie listy wierzytelności i zatwierdzenie jej przez sędziego-komisarza trwa dłużej niż trzy miesiące.

Konstrukcja normatywna przepisu art. 200b ust. 3 Prawa upadłościowego jest znaną konstrukcją normatywną w prawie upadłościowym (por. art. 201 ust. 3 Prawa upadłościowego). W związku z tym stosowanie art. 200b ust. 3 Prawa upadłościowego w praktyce nie powinno budzić żadnych wątpliwości.

Przepis art. 200b ust. 4 Prawa upadłościowego określa, że wierzyciele oddają głos za pośrednictwem systemu teleinformatycznego obsługującego postępowanie sądowe oraz nakłada na syndyka obowiązek zamieszczenia w tym systemie kart do głosowania. Ponadto na syndyka nałożono obowiązek zamieszczania w aktach sprawy informacji o sposobie głosowania za pośrednictwem systemu teleinformatycznego obsługującego postępowanie sądowe z pouczeniem o sposobie uwierzytelnienia się i sposobie wypełnienia karty do głosowania (art. 200b ust. 5 Prawa upadłościowego).

Art. 200c

Przepis art. 200c Prawa upadłościowego zawiera normę kolizyjną, której sens sprowadza się do usprawnienia procedury głosowania nad kandydaturami na funkcje syndyka. Jeżeli zgłoszono kilka kandydatur, to kolejność głosowania ustala sędzia-komisarz. Przy czym jest to czynność techniczna na którą nie przysługuje zażalenie.

Jeżeli zgłoszono kilka kandydatur na funkcje syndyka, to głosowane muszą być wszystkie kandydatury. Przyjęcie jednej z kandydatur nie wyklucza bowiem głosowania pozostałych. Ze wszystkich kandydatur, które spełnią wymagania określone w 200d Prawa upadłościowego, za wybranego kandydata na funkcje syndyka uważa się tego, którego poparli wierzyciele dysponujący ogółem największą kwotą wierzytelności. W konsekwencji poddanie pod głosowanie wszystkich kandydatur skutkuje tym, że przyjęta przez sędziego-komisarza kolejność głosowania nie ma większego znaczenia dla wyników głosowania.

Art. 200d

Zgodnie z projektowanym art. 200d ust. 1 Prawa upadłościowego do podjęcia uchwały w przedmiocie zmiany osoby syndyka konieczne jest łączne zachowanie dwóch większości – osobowej i kapitałowej. Przedmiotowe rozwiązanie zostało oparte o naczelną zasadę postępowania upadłościowego, czyli zasadę dominacji grupowego interesu wierzycieli, która sięga istoty upadłości. W konsekwencji, prawo upadłościowe co do zasady przyjmuje, że wobec grup wierzycieli reprezentujących różne grupy interesów najistotniejszy jest „zobiektywizowany interes większości wierzycieli”, któremu muszą być podporządkowane interesy poszczególnych wierzycieli.

W odniesieniu do większości osobowej uchwała o zmianie osoby syndyka zapada, jeżeli wypowie się za nią większość głosujących wierzycieli, którzy oddali ważny głos.

Jeżeli chodzi o większość kapitałową, to ta jest uzależniona od osiągnięcia określonej większości sumy wierzytelności przysługujących głosującym wierzycielom, a więc wierzycielom biorącym aktywny udział w głosowaniu. Tak więc, przy obliczaniu tej większości nie ma znaczenia wartość wierzytelności wierzycieli ujętych np. na zatwierdzonej liście wierzytelności.

Art. 200e

W przepisie art. 200e Prawa upadłościowego uregulowano instytucje zarzutów przeciwko uchwale wierzycieli. Przepis ten stanowi przejaw wyposażenia uczestników

postępowania w znamienne w skutkach uprawnienie kontrolne. Legitymacja do złożenia zarzutów przysługuje każdemu uczestnikowi postępowania oraz syndykowi. Zarzuty wniesione po upływie terminu lub nieodpowiadające wymaganiom formalnym pisma procesowego pozostawia się bez rozpoznania. Przy czym art. 130 § 1 k.p.c. nie stosuje się.

Zgodnie z art. 200e ust. 2 Prawa upadłościowego sędzia-komisarz rozpoznaje zarzuty w terminie tygodnia od dnia przedłożenia mu zarzutów. Przepis ten jest przejawem zasady szybkości postępowania upadłościowego. Sędzia-komisarz w wyniku rozpoznania zarzutów lub z urzędu w terminie dwóch tygodni od dnia przekazania mu uchwały wierzycieli może uchylić tę uchwałę, jeżeli jest ona sprzeczna z prawem lub narusza interes wierzycieli. Przy czym sędzia-komisarz nie może zmienić treści uchwały wierzycieli. Może tylko uchylić wadliwą uchwałę.

Art. 200f

W sytuacji podjęcia przez wierzycieli uchwały w przedmiocie zmiany syndyka sąd zobowiązany jest odwołać syndyka i wyznaczyć do pełnienia tej funkcji inną wskazaną przez wierzycieli osobę. Przy czym w tej sytuacji nie mają zastosowania reguły określone w art. 157¹ ust. 1-3 Prawa upadłościowego. Brak stosowalności tych reguł jest uzasadniony wykluczeniem potencjalnego konfliktu, pomiędzy wolą wierzycieli wyrażoną w uchwale, a ogólnym reżimem prawnym dotyczącym wyznaczania osoby do pełnienia funkcji syndyka.

Przepis art. 200f ust. 1 Prawa upadłościowego stanowi *lex specialis* w stosunku do przepisu art. 170 ust. 3 Prawa upadłościowego

Art. 200g

W przepisie tym wyjaśnia się, że w zakresie nieuregulowanym do zgromadzenia wierzycieli głosującego nad uchwałą o zmianie syndyka, stosuje się odpowiednio przepisy o zgromadzeniu wierzycieli.

Art. 3 pkt 13 projektu (zmiana art. 207a ust. 1 Prawa upadłościowego)

Przepis art. 207a ust. 1 Prawa upadłościowego przyznaje radzie wierzycieli daleko idącą kompetencję do podjęcia uchwały w przedmiocie zmiany syndyka. Rada wierzycieli jest

fakultatywnym organem reprezentujących wierzycieli w postępowaniu upadłościowym, co oznacza, że nie ma bezwzględnego obowiązku jej powołania. Rada wierzycieli maksymalnie składa się z pięciu członków oraz dwóch zastępców powoływanych spośród wierzycieli dłużnika będących uczestnikami postępowania (art. 202 ust. 1 Prawa upadłościowego *in principio*).

Z uwagi na to, że do podjęcia uchwały wierzycieli w trybie art. 200a – 200g Prawa upadłościowego wymagana jest większość osobowo-kapitałowa, czyli przedmiotowa uchwała ma większą moc legitymizacji wierzycieli, niż uchwała rady wierzycieli, to zasadnym jest wprowadzenie ograniczenia stosowania uchwały rady wierzycieli w trybie art. 207a ust. 1 Prawa upadłościowego w stosunku do syndyka wyznaczonego w oparciu o uchwałę wierzycieli. Dla wywołania wiążącego skutku, uchwała rady wierzycieli będzie musiała znaleźć poparcie zgromadzenia wierzycieli.

Art. 3 pkt 14 projektu (art. 216a ust. 1 i ust. 1e Prawa upadłościowego)

Celem przedmiotowej zmiany jest globalne objęcie dyspozycją art. 216 ust. 1 Prawa upadłościowego wszystkich postępowań, które mogą być pochodną postępowania upadłościowego. Rozwiązanie to pozwoli na pełną elektroniczną postępowania upadłościowych, niezależnie od tego, czy mamy do czynienia m.in. z postępowaniem w przedmiocie stwierdzenia wykonania, zmiany, uchylenia odpowiednio planu spłaty lub układu, jak również skargi kasacyjnej, postępowania o ustanowienie pełnomocnika z urzędu i/lub zwolnienia z kosztów sądowych prowadzonych przed złożeniem głównego wniosku.

Z kolei zmiana dokonywana w ust. 1e przepisu ma na celu doprecyzowanie, że oryginał dokumentów składa się do właściwego organu postępowania. Obecnie oryginały dokumentów są składane w sądzie upadłościowym niezależnie od tego, czy dany etap postępowania upadłościowego jest prowadzony przez sąd czy też przez doradcę restrukturyzacyjnego. Innymi słowy przedmiotowa zmiana ma na celu optymalizację postępowania upadłościowego.

Art. 3 pkt 15 projektu (art. 216aa ust. 1a i ust. 5 Prawa upadłościowego)

Zmiana ma na celu wyeliminowanie pojawiających się w praktyce rozbieżności, czy profesjonalny pełnomocnik może w imieniu mocodawcy, który jest tzw. „wykluczony cyfrowo” złożyć pismo procesowe i dokumenty z pominięciem systemu teleinformatycznego obsługującego postępowanie sądowe. Konsekwencją złożenia dokumentacji papierowej jest to,

że treść tych dokumentów musi zostać wprowadzona do systemu teleinformatycznego obsługującego postępowanie sądowe przez pracowników organów postępowania. W związku z tym przedmiotowa zmiana przyczyni się do zwiększenia sprawności postępowania upadłościowego przez zmniejszenie dokumentacji papierowej.

Uchylenie przepisu ust. 5 jest podyktowane wyłączeniem stosowania w postępowaniu upadłościowym przepisu art. 130 § 6 k.p.c. W związku z tym derogacja przepisu z art. 216aa ust. 5 jest oparta na tym samym założeniu, co zmiany projektowane w art. 35, art. 229, art. 241, art. 257 ust. 2 oraz art. 376 ust. 1 ustawy.

Art. 3 pkt 16 projektu (zmiana art. 222 ust. 1a Prawa upadłościowego)

Zmiana w art. 222 ust. 1a Prawa upadłościowego sprowadza się do tego, że zażalenie na wybranie syndyka w oparciu o art. 157¹ ust. 3 Prawa upadłościowego rozpoznaje sąd drugiej instancji.

Art. 3 pkt 17 projektu (art. 229 ust. 1 Prawa upadłościowego)

Uzasadnienie projektowanej zmiany zawarto w komentarzu do art. 3 pkt 1 projektu.

Art. 3 pkt 18 projektu (art. 241 ust. 1 Prawa upadłościowego)

Uzasadnienie projektowanej zmiany zawarto w komentarzu do art. 3 pkt 1 projektu.

Art. 3 pkt 19 projektu (art. 257 ust. 2 Prawa upadłościowego)

Uzasadnienie projektowanej zmiany zawarto w komentarzu do art. 3 pkt 1 projektu.

Art. 3 pkt 20 projektu (art. 262 ust. 4 Prawa upadłościowego)

Projektowana zmiana jest związana ze zmianą dokonywaną w art. 145 Prawa upadłościowego i ma na celu usunięcie wątpliwości, co do tego, czy orzeczenia co do kosztów sądowych postępowania podjętego przeciwko syndykowi na podstawie art. 145 ust. 1, mogą stanowić podstawę do sprostowania listy wierzytelności.

Art. 3 pkt 21 projektu (art. 376 Prawa upadłościowego)

Uzasadnienie projektowanej zmiany zawarto w komentarzu do art. 3 pkt 1 projektu.

Art. 3 pkt 22 projektu (zmiana art. 491² ust. 1 Prawa upadłościowego)

Główna zmiana w art. 491² ust. 1 Prawa upadłościowego polega na wykluczeniu stosowania w postępowaniu upadłościowym wobec osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej nowej instytucji prawa upadłościowego tj. uchwały zgromadzenia wierzycieli w przedmiocie zmiany syndyka. Za przedmiotowym rozwiązaniem przemawia to, że postępowanie upadłościowe wobec osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej jest skupione na oddłużeniu dłużnika, a nie na jak najwyższym stopniu zaspokojenia roszczeń jego wierzycieli.

Ponadto zmiana art. 491² ust. 1 Prawa upadłościowego obejmuje wyłączenie stosowania art. 168 Prawa upadłościowego w postępowaniu upadłościowym wobec osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej. Przepis art. 168 Prawa upadłościowego reguluje sprawozdania syndyka i jego zastępcy. Dotychczasowe brzmienie art. 491² ust. 1 Prawa upadłościowego reguluje niestosowanie tylko art. 168 ust. 1-3 i 5 Prawa upadłościowego. W oparciu o wnioskowanie *a contrario* w praktyce pojawiła się wątpliwość, czy w postępowaniu upadłościowym wobec osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej zastępca syndyka musi składać sprawozdania oraz czy syndyk, zastępca syndyka musi składać sprawozdanie ostateczne, skoro nie musi składać sprawozdań. Przedmiotowa zmiana przesądza, że zastępca syndyka, syndyk nie ma takiego obowiązku. Mając jednak na uwadze konieczność podsumowania przez syndyka przeprowadzonych czynności przy zakończeniu postępowania odpowiednią zmianę zaproponowano w art. 491¹⁴ ust. 3.

Art. 3 pkt 23 projektu (zmiana art. 491^{11b} Prawa upadłościowego)

Zmiana zaproponowana w art. 491^{11b} ma na celu zwiększenie transparentności i bezpieczeństwa środków finansów powierzanych doradcom restrukturyzacyjnym w ramach postępowań upadłościowych osób nieprowadzących działalności gospodarczej. W przypadku tego typu postępowań w praktyce pojawia się problem obsługi wpływów i wydatków masy upadłościowej w sytuacji nieposiadania przez upadłego rachunku bankowego. W takich

przypadkach konieczne staje się posługiwanie się przez syndyka swoim własnym rachunkiem, co może wiązać się z trudnościami z ustaleniem wpływów i wydatków w poszczególnych postępowaniach upadłościowych prowadzonych przez tego samego syndyka, trudnościami z nadzorem nad czynnościami wykonywanymi przez syndyka, komplikacjami w przypadku zaistnienia nietypowych przypadków, jak prowadzenie egzekucji z rachunku doradcy restrukturyzacyjnego na podstawie tytułu wykonawczego wystawionego przeciwko doradcy restrukturyzacyjnemu poza zakresem wykonywanego zawodu doradcy lub śmiercią doradcy w czasie pełnienia funkcji syndyka. We wszystkich tych przypadkach pojawia się ryzyko utraty co najmniej części środków pieniężnych powierzonych doradcy restrukturyzacyjnemu, kosztem interesów wierzycieli i samego upadłego. Proponowana regulacja ma na celu oddzielenie środków pieniężnych poszczególnych mas upadłościowych gromadzonych na rachunku doradcy restrukturyzacyjnego od jego prywatnych środków i zapewnienie tym pierwszej ochrony przed ryzykiem ich utraty z przyczyn niezwiązanych z prowadzonymi przez danego doradcę restrukturyzacyjnego postępowaniami.

Art. 3 pkt 24 projektu (zmiana art. 491¹⁴ ust. 3 Prawa upadłościowego)

Zmiana przepisu art. 491¹⁴ ust. 3 ma na celu uzupełnienie dokumentacji składanej przez syndyka przez wprowadzenie obowiązku składania dodatkowego dokumentu w postaci sprawozdania z przeprowadzonych czynności.

Art. 3 pkt 25 projektu (zmiana art. 491¹⁵ ust. 1d Prawa upadłościowego)

Zmiana przepisu art. 491¹⁵ ust. 1d ma na celu wskazanie, jakie okresy podlegają zaliczeniu do okresów spłaty, o których mowa w ust. 1 pkt 4 oraz ust. 1a-lc. Zaliczeniu będzie podlegał okres od upływu sześciu miesięcy od dnia ogłoszenia upadłości do dnia ustalenia planu spłaty wierzycieli, chyba że na dzień ustalenia planu spłaty wierzycieli dłużnik nie pokrył w całości kosztów postępowania tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa. Do okresu spłaty nie będzie natomiast zaliczany okres warunkowego umorzenia zobowiązań upadłego bez ustalenia planu spłaty wierzycieli.

Art. 4 projektu (zmiana art. 3 ust. 1 ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy)

Konieczność zmiany przepisu wynika ze zmiany dokonywanej w pkt 1 pkt 1 projektu, czyli zmianą brzmienia art. 2 Prawa restrukturyzacyjnego, do którego odsyła bezpośrednio art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy (Dz. U. z 2020 r. poz. 7).

Art. 5 pkt 1 projektu (dodanie art. 7 ust. 3 ustawy z dnia 15 czerwca 2007 r. o licencji doradcy restrukturyzacyjnego)

Projekt ustawy uzupełnia treść art. 7 ustawy z dnia 15 czerwca 2007 r. o licencji doradcy restrukturyzacyjnego (Dz. U. z 2022 r. poz. 1007, dalej u.l.d.r.) o regulację dotyczącą zwrotu opłaty egzaminacyjnej uiszczanej przez wnoszącego o dopuszczenie do egzaminu dla osób ubiegających się o licencję doradcy restrukturyzacyjnego.

Potrzeba uzupełnienia tego przepisu wynika z tego, że część osób, które złożyły wniosek o dopuszczenie do egzaminu dla osób ubiegających się o licencję doradcy restrukturyzacyjnego w ostatniej chwili odstępuje od udziału w tym egzaminie, co wywołuje komplikacje w zakresie jego organizacji. Ponadto Ministerstwo Sprawiedliwości ponosi już wtedy wydatki finansowe w związku z tymi wnioskami (np. koszty korespondencji, zakładania akt, wydrukowania materiałów egzaminacyjnych, wynajęcia sali egzaminacyjnej adekwatnej do liczby zgłoszeń). Wydatki finansowe wiążą się również z czynnościami związanymi z pozostawieniem wniosku o dopuszczenie do egzaminu bez biegu, wydaniem decyzji odmawiającej dopuszczenia do udziału w egzaminie oraz złożeniem pisemnego oświadczenia o odstąpieniu od udziału w egzaminie (z czym wiążą się koszty korespondencji oraz nakład pracy dotyczący badania wniosku i oświadczenia o rezygnacji). Ponieważ poniesione przez Ministerstwo Sprawiedliwości wydatki stają się bezcelowe w następstwie działań wnioskodawców, w ocenie projektodawcy zachodzi potrzeba wprowadzenia przepisu, który będzie motywował do zgłaszania wniosków o dopuszczenie do egzaminu przez osoby zdecydowane, by faktycznie do niego przystąpić, a także do składania ewentualnych oświadczeń o rezygnacji z udziału w egzaminie w terminie 14 dni przed jego przeprowadzeniem.

Projekt ustawy przewiduje uzupełnienie art. 7 u.l.d.r. przez dodanie w tym przepisie ustępu trzeciego. Przepis ten będzie przewidywał, że w przypadku pozostawienia wniosku

o dopuszczenie do egzaminu bez biegu (bez rozpoznania), wydania decyzji odmawiającej dopuszczenia do udziału w egzaminie albo złożenia przez osobę ubiegającą się o licencję doradcy restrukturyzacyjnego nie później niż 14 dni przed terminem egzaminu pisemnego oświadczenia o odstąpieniu od udziału w egzaminie, dwie trzecie uiszczony opłaty egzaminacyjnej podlega zwrotowi, na pisemny wniosek tej osoby złożony do Ministra Sprawiedliwości, w terminie 30 dni od dnia złożenia tego wniosku. Należy w kontekście proponowanej regulacji pamiętać, że stosownie do § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 17 grudnia 2015 r. w sprawie egzaminu dla osób ubiegających się o licencję doradcy restrukturyzacyjnego oraz opłaty egzaminacyjnej (Dz. U. poz. 2188) nieobecność zdającego podczas egzaminu oraz stawienie się na egzamin po jego rozpoczęciu, bez względu na przyczynę, uważa się za odstąpienie od udziału w egzaminie. Wejście w życie projektowanych przepisów nie powinno spowodować skutków finansowych dla budżetu państwa w części 15 Sądy powszechne oraz części 37 Sprawiedliwość.

Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że analogiczne rozwiązania funkcjonują już obecnie w polskim porządku prawnym. Przewidują je mianowicie takie przepisy jak art. 33⁴ ust. 1a i art. 33⁶ ust. 1a ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2022 r. poz. 1166, z późn. zm.) oraz art. 75d ust. 1a oraz art. 78d ust. 1a ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2022 r. poz. 1184, z późn. zm.), art. 71e § 1a i art. 74b § 1a ustawy z dnia 14 lutego 1991 r. – Prawo o notariacie (Dz. U. z 2022 r. poz. 1799, z późn. zm.) oraz art. 71 ust. 1 ustawy z dnia 22 marca 2018 r. o komornikach sądowych (Dz. U. z 2023 r. poz. 1691, z późn. zm.). Projektowana zmiana ujednocila zatem zasady zwrotu opłat egzaminacyjnych w ramach całego systemu prawa polskiego.

Art. 5 pkt 2 projektu (zmiana art. 17 ustawy z dnia 15 czerwca 2007 r. o licencji doradcy restrukturyzacyjnego)

Zmiany w art. 17 są konsekwencją wprowadzenia instytucji sądowej listy doradców restrukturyzacyjnych. W związku z tym wpis na listę osób posiadających *licencję doradcy restrukturyzacyjnego* będzie również obejmował informację, czy osoba wpisana na listę wskazała listę sądów, w których chce pełnić funkcję pozasądowych organów postępowania wraz ze wskazaniem nazwy sądów (art. 17 ust. 2 pkt 8 u.l.d.r.).

Przy czym z uwagi na poprawność funkcjonowania systemu wyboru syndyka, czy też powołania nadzorcy sądowego, zarządcy istotne jest, aby przedmiotowe zmiany były zgłaszane niezwłocznie (art. 17 ust. 3 i 3d u.l.d.r.).

Na mocy art. 17 ust. 6 u.l.d.r. osoba posiadająca licencję doradcy restrukturyzacyjnego, która ma wolę pełnienia funkcji organów pozasądowych w postępowaniu upadłościowym lub restrukturyzacyjnym, musi za pośrednictwem systemu teleinformatycznego obsługującego postępowanie sądowe złożyć oświadczenie, w którym w szczególności wskazuje sądy upadłościowe, w których chciałaby pełnić funkcję tymczasowego nadzorcy sądowego, zarządcy przymusowego, syndyka albo organu, do którego przepisy o syndyku stosuje się odpowiednio, lub wskazuje sądy restrukturyzacyjne, w których chciałaby pełnić funkcję nadzorcy sądowego, zarządcy albo organu, do którego przepisy o nadzorcy sądowym albo zarządcy stosuje się odpowiednio (maksymalnie 3 sądy upadłościowe lub restrukturyzacyjne).

Przewiduje się, że spółki handlowe, których wspólnicy ponoszą odpowiedzialność za zobowiązania spółki bez ograniczenia całym swoim majątkiem albo członkowie zarządu reprezentujący spółkę posiadają licencję doradcy restrukturyzacyjnego, będą wskazywały w oświadczeniu za pośrednictwem systemu teleinformatycznego obsługującego postępowanie sądowe nie więcej niż trzy sądy upadłościowe, w których będą pełnić funkcję tymczasowego nadzorcy sądowego, zarządcy przymusowego, syndyka albo organu, do którego przepisy o syndyku stosuje się odpowiednio, lub nie więcej niż trzy sądy restrukturyzacyjne, w których będzie pełnić funkcję nadzorcy, zarządcy albo organu, do którego przepisy o nadzorcy sądowym albo zarządcy stosuje się odpowiednio (projektowany art. 17 ust. 7 u.l.d.r.)

Osoba fizyczna posiadająca licencję doradcy restrukturyzacyjnego będzie mogła pozostawać wspólnikiem spółki handlowej, której wspólnicy ponoszą odpowiedzialność za zobowiązania spółki bez ograniczenia całym swoim majątkiem, albo członkiem zarządu reprezentującym spółkę w nie więcej niż jednej spółce pełniącej funkcję tymczasowego nadzorcy sądowego, zarządcy przymusowego, syndyka albo organu, do którego przepisy o syndyku stosuje się odpowiednio (projektowany art. 17 ust. 7 u.l.d.r.).

Podkreślenia wymaga, że proponowana regulacja zachowuje w pełni rynkowy mechanizm wyboru doradcy restrukturyzacyjnego/spółki w przypadku pełnienia funkcji nadzorcy układu. W tego typu postępowaniach to dłużnik swobodnie wybiera podmiot, który będzie pełnił funkcję w tym postępowaniu, bez ograniczeń związanych z sądową listą doradców restrukturyzacyjnych. Statystycznie, tego typu postępowań jest najwięcej spośród postępowań restrukturyzacyjnych. Sąd ma zachowaną możliwość pominięcia sądowej listy, co jednak wymaga uzasadnienia i podlega kontroli zażaleniowej. Wyjaśnienia wymaga, że w postępowaniach upadłościowych, wierzyciele nie mają ograniczenia w wyborze doradcy restrukturyzacyjnego/spółki doradców restrukturyzacyjnych, który to podmiot wskażą do pełnienia funkcji syndyka. Jednocześnie pełnienie funkcji w postępowaniu upadłościowym lub

restrukturyzacyjnym nadzorcy sądowego, zarządu lub syndyka nie może być traktowane na równi z prowadzeniem działalności gospodarczej na wolnym rynku, gdyż wskazane pozasądowe organy postępowania są wyznaczane przez organ władzy publicznej - sądy, przy ograniczonej liczbie postępowań. Ustawodawca, chcąc zapewnić zobiektywizowany model wyboru nadzorcy sądowego, zarządcy lub syndyka musi brać pod uwagę złożoność wykonywania zawodu doradcy restrukturyzacyjnego w tym liczbę doradców restrukturyzacyjnych, licencyjny model uzyskiwania uprawnień, ograniczoną liczbę postępowań i możliwe nadużycia przyjętego modelu wyboru danego podmiotu do pełnienia funkcji. Skoro ustawodawca dopuścił możliwość tworzenia spółek doradców restrukturyzacyjnych, model przewidujący wybór z listy doradców restrukturyzacyjnych skłaniałby doradców do tworzenia dużej liczby spółek z tym samym lub zbliżonym składem osobowym, wpisywanych na listy doradców w tym samym sądzie jak i w innych sądach. Takie rozwiązanie umożliwiłoby maksymalizowanie liczby postępowań, w których te same osoby pełniłyby funkcje jako osoby fizyczne lub spółki. Podobnie, brak ograniczenia liczby sądów, w których dany doradca może być wpisany na sądową listę premiowałby tych doradców, którzy pełniliby funkcje w obszarach właściwości wielu sądów, co musiałoby oddziaływać na zwiększenie kosztów tych postępowań i ich sprawność. Co istotne, sądowe listy nie wyłączają korygującego mechanizmu, opisanego wyżej, który wymaga jednak decyzji sądu podlegającej kontroli instancyjnej.

Art. 5 pkt 3 projektu (dodanie art. 17c ustawy z dnia 15 czerwca 2007 r. o licencji doradcy restrukturyzacyjnego)

Przepis ten stanowi podstawę normatywną do tworzenia przy każdym sądzie upadłościowym i sądzie restrukturyzacyjnym sądowych list doradców restrukturyzacyjnych, w oparciu o które będą wyznaczani syndycy, czy też powoływani nadzorcy sądowi albo zarządcy. Listy będą tworzone w oparciu o oświadczenia osób posiadających licencję doradcy restrukturyzacyjnego, w sposób automatyczny w systemie teleinformatycznym obsługującym postępowanie sądowe. Przy czym z uwagi na to, że proces tworzenia i aktualizacji sądowych list doradców restrukturyzacyjnych będzie obejmował czynności o charakterze technicznym Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, sposób tworzenia sądowych list

doradców restrukturyzacyjnych, kategorie spraw, które mogą zostać wskazane za pośrednictwem systemu teleinformatycznego obsługującego postępowanie sądowe w oświadczeniach, o których mowa w art. 17 ust. 6 i 7 u.l.d.r., oraz sposób ustalenia pierwszeństwa w danej kategorii spraw w przypadku wskazania przez doradcę restrukturyzacyjnego lub spółkę więcej niż jednej kategorii spraw w jednym sądzie, uwzględniając zasady sprawności, racjonalności, ekonomicznego i szybkiego działania oraz potrzebę zapewnienia rzetelnego wykonywania zadań powierzanych doradcom restrukturyzacyjnym w postępowaniu upadłościowym lub restrukturyzacyjnym, potrzebę zapewnienia równomiernego i obiektywnego obciążenia doradców restrukturyzacyjnych w postępowaniach upadłościowych i restrukturyzacyjnych, a także zapewnienia zbliżonego prawdopodobieństwa wyznaczenia na funkcję w takich postępowaniach oraz wykorzystania rozwiązań informatycznych do przydziału spraw według listy.

III. Przepisy przejściowe

Art. 6 projektu

W projektowanym art. 6 wyrażona została zasada, że w sprawach wszczętych przed wejściem w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe. Przy czym od powyższej zasady w ust. 2 przewidziano wyjątki. Wyjątki przewidziane w ust. 2 mają zastosowanie do postępowań wszczętych po dniu 1 grudnia 2021 roku. W tym dniu weszła w życie ustawa o Krajowym Rejestrze Zadłużonych, której jednym głównych celów jest elektroniczna postępowania upadłościowych i restrukturyzacyjnych. Natomiast głównym celem zmiany przepisów wymienionych w art. 6 ust. 2 jest dostosowanie „warstwy” normatywnej do rozwiązań przyjętych w systemie teleinformatycznym obsługującym postępowanie sądowe. W związku z tym przedmiotowe przepisy powinny być również stosowane do postępowań w toku, które zostały wszczęte za pośrednictwem rozwiązań teleinformatycznych przyjętych w szeroko pojętym systemie Krajowego Rejestru Zadłużonych.

Art. 7 projektu

Artykuł 7 ma zastosowanie tylko postępowań o zatwierdzenie układu. Przepisy art. 211 ust. 2 i 2a, art. 218a, art. 226i, art. 256 ust. 1 ustawy Prawo restrukturyzacyjne w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą będą stosowane, gdy nadzorca układu założy akta w systemie

teleinformatycznym, obsługującym postępowanie po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. Z uwagi na to, że postępowania o zatwierdzenie układu nie wszczyna się w sposób formalny (tj. sąd nie wydaje w tym przedmiocie postanowienia) oraz, że postępowanie to może być prowadzone z obwieszczeniem o ustaleniu dnia układowego jak i bez tego obwieszczenia istotne było określenie obiektywnego kryterium, które precyzyjnie określa cezurę czasową stosowania przepisów wymienionych w art. 7 w brzmieniu dotychczasowym. Kryterium, które spełnia powyższe wymagania, jest kryterium założenia przez nadzorcę układu aktu postępowania w systemie teleinformatycznym, obsługującym postępowanie. Zgodnie z art. 211a ust. 1 Prawa restrukturyzacyjnego po ustaleniu dnia układowego nadzorca układu zakłada i prowadzi akta w systemie teleinformatycznym obsługującym postępowanie sądowe. Przepis ten ma zastosowanie zarówno w postępowaniu o zatwierdzenie układu z obwieszczeniem o ustaleniu dnia układowego jak i w postępowaniu bez tego obwieszczenia.

Art. 8 projektu

W celu zapewnienia bezpieczeństwa, pewności postępowań upadłościowych i restrukturyzacyjnych w art. 8 przewidziano regułę, zgodnie z którą w sprawach wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy zachowują moc czynności dokonane zgodnie z przepisami w brzmieniu dotychczasowym.

Art. 9 projektu

Celem wprowadzenia przepisu jest sprecyzowanie, że projektowany art. 7 ust. 3 ustawy zmienianej w art. 5 nie znajdzie zastosowania do opłat egzaminacyjnych uiszczonych przed dniem wejścia w życie tego przepisu.

Art. 10 projektu

Uzależnienie terminu wdrożenia rozwiązań technicznych umożliwiających sądom upadłościowym i sądom restrukturyzacyjnym korzystanie z list doradców restrukturyzacyjnych od ogłoszenia przez Ministra Sprawiedliwości stosownego komunikatu w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej jest działaniem niezbędnym zważywszy na konieczność

dostosowania uwarunkowań technicznych i organizacyjnych celem utworzenia w systemie teleinformatycznym obsługującym postępowanie sądowe sądowych list doradców restrukturyzacyjnych.

Art. 11 projektu

Proponowany termin wejścia w życie ustawy w zakresie przepisów implementujących Dyrektywę 2019/1023 wynika z art. 34 Dyrektywy 2019/1023.

Zgodnie z nim państwa członkowskie przyjmują i publikują przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania dyrektywy do dnia 17 lipca 2021 r.

Rzeczpospolita Polska, korzystając z uprawnienia przewidzianego w art. 34 ust. 2 Dyrektywy, skorzystała z przedłużenia o rok okresu przewidzianego na transpozycję Dyrektywy do polskiego porządku prawnego, o czym powiadomiła Komisję Europejską w przepisany terminie. Tym samym termin na implementowanie Dyrektywy uległ przedłużeniu do dnia 17 lipca 2022 r. Z uwagi na konieczność wdrożenia zmian legislacyjnych do systemu teleinformatycznego Krajowego Rejestru Zadłużonych, niezbędne jest przesunięcie terminu wejścia w życie ustawy do dnia 26 listopada 2024 r. za wyjątkiem przepisów, które nie będą wywoływać konieczności modyfikacji tego systemu. W ich przypadku projekt przewiduje 14-dniowy okres *vacatio legis*.

Przepisy dotyczące obowiązku zwrotu dwóch trzecich uiszczonych opłat egzaminacyjnej opłaty egzaminacyjnej osobom przystępujący do egzaminu dla osób ubiegających się o licencję doradcy restrukturyzacyjnego (art. 5 pkt 1 oraz art. 10 projektu ustawy) wejdą w życie z dniem 1 stycznia 2024 r.

Regulacje projektu mające na celu usystematyzowanie reguł wyboru osób powoływanych do pełnienia funkcji pozasądowych organów postępowania upadłościowego oraz restrukturyzacyjnego wejdą w życie z dniem określonym w komunikacie Ministra Sprawiedliwości, nie później jednak niż w dniu 31 grudnia 2024 r. Komunikat będzie musiał zostać ogłoszony w terminie co najmniej 90 dni przed dniem wdrożenia rozwiązań technicznych. Uzależnienie wskazania daty wejścia w życie ustawy w zakresie powyższych rozwiązań od komunikatu Ministra Sprawiedliwości wynika z konieczności równoległego wprowadzenia zmian w systemie teleinformatycznym obsługującym postępowanie sądowe. Na obecnym etapie procesu legislacyjnego niemożliwe jest precyzyjne określenie, kiedy takie prace uda się ukończyć.

IV. Kwestie dodatkowe

Projekt ustawy nie dotyczy funkcjonowania samorządu terytorialnego oraz nie podlega notyfikacji zgodnie z przepisami dotyczącymi funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych.

Projekt ustawy nie wymaga przedstawienia właściwym organom i instytucjom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia.

Projekt ustawy wpływa pozytywnie na mikroprzedsiębiorców, małych i średnich przedsiębiorców i jest zgodny z przepisami ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2023 r. poz. 221, z późn. zm.).

Projektowana ustawa nie zawiera przepisów technicznych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039, z późn. zm.).

Stosownie do art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) w związku z § 52 ust. 1 Regulaminu pracy Rady Ministrów projekt ustawy został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny. W trybie wyżej wymienionej ustawy nie wpłynęły zgłoszenia.

Projekt jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Osiągnięcie celu ustawy nie jest możliwe za pomocą innych środków.

<p>Nazwa projektu Projekt ustawy o zmianie ustawy – Prawo restrukturyzacyjne oraz niektórych innych ustaw</p> <p>Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Sprawiedliwości</p> <p>Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Pan Marcin Warchoń – Minister Sprawiedliwości</p> <p>Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Olga Łyczakowska, Główny Specjalista Departament Prawa Gospodarczego Email: Olga.Lyczakowska@ms.gov.pl Tel. 22 51-88-194</p>	<p>Data sporządzenia 28.11. 2023 r.</p> <p>Źródło: Inicjatywa własna / Prawo UE (dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1023 z dnia 20 czerwca 2019 r. w sprawie ram restrukturyzacji zapobiegawczej, umorzenia długów i zakazów prowadzenia działalności oraz w sprawie środków zwiększających skuteczność postępowań dotyczących restrukturyzacji, niewypłacalności i umorzenia długów, a także zmieniającej dyrektywę (UE) 2017/1132)</p> <p>Nr w wykazie prac UC1</p>
---	---

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Główne cele regulacji:

1. Implementacja Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1023 z dnia 20 czerwca 2019 r. w sprawie ram restrukturyzacji zapobiegawczej, umorzenia długów i zakazów prowadzenia działalności oraz w sprawie środków zwiększających skuteczność postępowań dotyczących restrukturyzacji, niewypłacalności i umorzenia długów, a także zmieniającej dyrektywę (UE) 2017/1132.

Celem projektu jest implementacja Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1023 z dnia 20 czerwca 2019 r. w sprawie ram restrukturyzacji zapobiegawczej, umorzenia długów i zakazów prowadzenia działalności oraz w sprawie środków zwiększających skuteczność postępowań dotyczących restrukturyzacji, niewypłacalności i umorzenia długów, a także zmieniającej dyrektywę (UE) 2017/1132 (dyrektywa o restrukturyzacji i upadłości), dalej: „Dyrektywa 2019/1023”.

Dyrektywa 2019/1023 ma na celu ujednoczenie regulacji dotyczących postępowań restrukturyzacyjnych w krajach członkowskich w celu zapewnienia prawidłowego funkcjonowania rynku wewnętrznego. Postępowanie restrukturyzacyjne ma umożliwić przedsiębiorcom znajdującym się w trudnej sytuacji kontynuowanie prowadzonej działalności oraz przeciwdziałać likwidacji miejsc pracy.

Ponadto założeniem Dyrektywy było, aby w sposób precyzyjny określić przesłanki determinujące jak najszybsze podjęcie działań służących ustaleniu trudności przedsiębiorcy związanych z płynnością finansową, a następnie odpowiednich działań naprawczych, o ile są one możliwe i słuszne. W przeciwnym razie, zasadne będzie podjęcie działań zmierzających do jak najszybszej likwidacji przedsiębiorcy, z zachowaniem praw wierzycieli, tj. zaspokojenie ich roszczeń w sposób rzetelny i w możliwie największym zakresie, równomiernie oraz w najszybszym terminie.

W tym zakresie Dyrektywa 2019/1023, kierując się zamiarem zapobiegania określonym negatywnym skutkom niewypłacalności, obliguje państwa członkowskie do zapewnienia dostępu do tzw. narzędzi wczesnego ostrzegania, które mogą obejmować:

- mechanizmy alarmowe w przypadkach, gdy dłużnik nie dokonał określonych rodzajów płatności;
- usługi doradcze świadczone przez organizacje publiczne lub prywatne;
- zachęty w ramach prawa krajowego dla osób trzecich posiadających stosowne informacje dotyczące dłużnika, takich jak księgowi, organy podatkowe lub organy ds. zabezpieczenia społecznego, aby podmioty te sygnalizowały dłużnikowi niekorzystne zmiany.

Kolejnym celem, zakładanym przez ustawodawcę unijnego jest, wyrażone w motywie 15 Dyrektywy, zmniejszenie różnic istniejących między państwami członkowskimi, utrudniających wczesną restrukturyzację rentownych dłużników znajdujących się w trudnej sytuacji finansowej oraz możliwość umorzenia długów dla uczciwych przedsiębiorców. Szybkie wykluczenie z rynku nierentownych przedsiębiorstw, które nie mają szans na przetrwanie, pozwoli bowiem na uniknięcie dalszych strat, do zwiększenia których mogłyby się przyczynić wysiłki podjęte w celu restrukturyzacji takiego przedsiębiorstwa.

Dążenie do harmonizacji przepisów dotyczących restrukturyzacji zapobiegawczej w państwach członkowskich jest również podyktowane transgranicznym charakterem prowadzenia działalności gospodarczej w Unii Europejskiej. Rynek wewnętrzny z coraz większą siecią powiązań, na którym istnieje swobodny przepływ towarów, usług, kapitału i pracowników, i który ma coraz silniejszy wymiar cyfrowy, oznacza, że bardzo niewiele przedsiębiorstw zachowuje czysto narodowy charakter, jeśli wziąć pod uwagę wszystkie istotne czynniki, takie jak baza klientów, łańcuch dostaw, zakres działalności, baza inwestorów i baza kapitałowa. Nawet niewypłacalność o charakterze czysto krajowym może

mieć wpływ na funkcjonowanie rynku wewnętrznego przez tzw. efekt domina, kiedy niewypłacalność jednego dłużnika może spowodować niewypłacalność kolejnych przedsiębiorstw w łańcuchu dostaw.

Jednym z kluczowych elementów przewidzianych w Dyrektywie 2019/1023 jest kwestia umorzenia długów przedsiębiorcy. Zgodnie z art. 20 ust. 1 Dyrektywy państwa członkowskie zapewniają, aby niewypłacalni przedsiębiorcy mieli dostęp do co najmniej jednego rodzaju postępowania, które może prowadzić do całkowitego umorzenia długów. Całkowite umorzenie długów oznacza „uniemożliwienie egzekucji od przedsiębiorców ich niespłaconych zobowiązań podlegających umorzeniu lub umorzenie niespłaconych zobowiązań podlegających umorzeniu jako takich, w ramach postępowania, które mogłoby obejmować sprzedaż majątku lub plan spłaty wierzycieli”. Z uwagi na pozostawienie państwom członkowskim dużej swobody w ukształtowaniu krajowego modelu systemu umorzenia długów przedsiębiorców Dyrektywa 2019/1023 nie wpłynie na istotne zmniejszenie różnic w sposobie regulacji problematyki umorzenia długów w poszczególnych państwach członkowskich, ale można mieć nadzieję, że szeroko zakreślone ramy regulacji dotyczącej umorzenia długów zostaną wypełnione przez krajowych ustawodawców w sposób na tyle zbieżny, aby przynajmniej w istotny sposób zmniejszyło się uzasadnienie dla podejmowania przez przedsiębiorców decyzji o wyborze korzystniejszej jurysdykcji dla otwarcia postępowania oddłużeniowego (zjawisko *forum shopping*).

2. Usystematyzowanie reguł wyboru osób powoływanych do pełnienia funkcji pozasądowych organów postępowania upadłościowego oraz restrukturyzacyjnego

Obecne przepisy Prawa upadłościowego w zakresie wyboru osoby do pełnienia funkcji syndyka zawierają ogólne kryteria, którymi powinien kierować się sąd, dokonując wyznaczenia doradcy restrukturyzacyjnego do pełnienia funkcji w konkretnym postępowaniu sądowym (zob. uzasadnienie projektu ustawy o zmianie ustawy o licencji doradcy restrukturyzacyjnego oraz niektórych innych ustaw, druk sejmowy nr 2089/IX kadencja).

Analogiczne rozwiązania ustawodawca przyjął w sytuacji powoływania nadzorca sądowego, zarządcy w postępowaniach restrukturyzacyjnych. Należy podkreślić, że uwzględniając cele postępowania upadłościowego, w praktyce wybór doradcy restrukturyzacyjnego na funkcje syndyka, w oparciu o ogólne kryteria nie jest wyborem łatwym, a często jest obarczony ryzykiem negatywnej oceny w przestrzeni publicznej¹. W związku z powyższym uzasadnione jest usystematyzowanie reguł wyboru, osoby do pełnienia funkcji pozasądowych organów postępowania upadłościowego oraz restrukturyzacyjnego, tak aby mechanizm wyboru był mechanizmem prostym oraz czytelnym zarówno dla sądu jak i uczestników postępowania

3. Uzupelnienie treści art. 7 ustawy z dnia 15 czerwca 2007 r. o licencji doradcy restrukturyzacyjnego (Dz. U. z 2022 r. poz. 1007), zwanej dalej „u.l.d.r.”, o regulację dotyczącą zwrotu opłaty egzaminacyjnej uiszczanej przez wnoszącego o dopuszczenie do egzaminu dla osób ubiegających się o licencję doradcy restrukturyzacyjnego

Należy zauważyć, że wiele osób mających przystąpić do egzaminu na doradcę restrukturyzacyjnego rezygnuje z udziału. W 2022 r. było to 61 osób spośród 223, które złożyły wniosek.

Data egzaminu	Liczba wniosków o dopuszczenie	Liczba osób, które przystąpiły do egzaminu	Liczba osób, które zrezygnowały z uczestniczenia w egzaminie	Procentowy udział osób, które zrezygnowały
19.09.2022	85	59	26	30,59%
16.05.2022	138	103	35	25,36%
29.11.2021	151	122	29	19,21%
13.09.2021	117	81	36	30,77%
24.05.2021	217	168	49	22,58%
5.10.2020	89	57	32	35,96%
31.08.2020	103	84	19	18,45%
2.12.2019	125	98	27	21,60%
7.10.2019	80	61	19	23,75%
15.04.2019	109	97	12	11,01%
3.12.2018	127	95	32	25,20%
1.10.2018	80	65	15	18,75%
16.04.2018	106	88	18	16,98%
4.12.2017	119	91	28	23,53%
9.10.2017	71	56	15	21,13%
3.04.2017	106	89	17	16,04%

¹ Hrycaj A., Filipiak P., Sierakowski B., Rak J., *Postępowanie upadłościowe w praktyce sądów powszechnych*, IWS, Warszawa 2022; Kociemba A., *Etyka zawodów prawniczych jako gwarancje praw należnych człowiekowi*, IWS

Mając powyższe na uwadze, potrzeba uzupełnienia przepisu wynika z tego, że część osób, które złożyły wniosek o dopuszczenie do egzaminu dla osób ubiegających się o licencję doradcy restrukturyzacyjnego w ostatniej chwili odstępuje od udziału w tym egzaminie, co wywołuje komplikacje w zakresie jego organizacji. Ponadto Ministerstwo Sprawiedliwości ponosi już wtedy wydatki finansowe w związku z tymi wnioskami (np. koszty korespondencji, zakładania akt, wydrukowania materiałów egzaminacyjnych, wynajęcia sali egzaminacyjnej adekwatnej do liczby zgłoszeń). Wydatki finansowe wiążą się również z czynnościami związanymi z pozostawieniem wniosku o dopuszczenie do egzaminu bez biegu (bez rozpoznania), wydaniem decyzji odmawiającej dopuszczenia do udziału w egzaminie oraz złożeniem pisemnego oświadczenia o odstąpieniu od udziału w egzaminie (z czym wiążą się koszty korespondencji oraz nakład pracy dotyczący badania wniosku i oświadczenia o rezygnacji). Ponieważ poniesione przez Ministerstwo Sprawiedliwości wydatki stają się bezcelowe w następstwie działań wnioskodawców, w ocenie projektodawcy zachodzi potrzeba wprowadzenia przepisu, który będzie motywował do zgłaszania wniosków o dopuszczenie do egzaminu przez osoby zdecydowane, by faktycznie do niego przystąpić, a także do składania ewentualnych oświadczeń o rezygnacji z udziału w egzaminie w terminie 14 dni przed jego przeprowadzeniem.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Ad. 1. Implementacja Dyrektywy 2019/1023

Dyrektywa 2019/1023 w znacznej mierze znajduje już odzwierciedlenie w przepisach ustawy z dnia 15 maja 2015 r. Prawo restrukturyzacyjne (Dz. U. z 2022 r. poz. 2309, z późn. zm.) oraz ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe (Dz. U. z 2022 r. poz. 1520, z późn. zm.), jednak niezbędna jest implementacja części jej zapisów dotyczących m.in. uregulowania zakresu wstrzymania indywidualnych czynności egzekucyjnych, zatwierdzenia planu restrukturyzacji wbrew sprzeciwowi grupy wierzycieli, jak również ochrony nowego finansowania, finansowania przejściowego oraz innych transakcji związanych z restrukturyzacją.

Art. 1 Zmiany w ustawie z dnia 15 maja 2015 r. – Prawo restrukturyzacyjne – rozwiązania szczegółowe:

Art. 1 pkt 1 projektu (art. 2 Prawa restrukturyzacyjnego)

Zmiana brzmienia art. 2 Prawa restrukturyzacyjnego jest podyktowana koniecznością wyraźnego rozróżnienia postępowań restrukturyzacyjnych z zakresu restrukturyzacji zapobiegawczej (postępowanie o zatwierdzenie układu, przyspieszone postępowanie układowe, postępowanie układowe) od postępowania sanacyjnego, będącego postępowaniem o szczególnym charakterze. Postępowanie sanacyjne charakteryzuje się możliwością prowadzenia w jego ramach działań sanacyjnych, które mogą polegać m.in. na restrukturyzacji zatrudnienia i restrukturyzacji majątku dłużnika, co sprawia, że postępowanie to wykracza poza ramy pozostałych postępowań restrukturyzacyjnych i zbliża je do postępowania upadłościowego. Postępowanie sanacyjne, jako postępowanie wyłączone z kategorii postępowań dotyczących restrukturyzacji zapobiegawczej, pozostaje poza zakresem stosowania Dyrektywy 2019/1023.

rep. GU razem - o ogłoszenie upadłości					
Rok	2016	2017	2018	2019	2020
Wpływ	11 797	14 468	16 309	19 595	24 105
Załatwienie	11 401	13 371	15 420	18 535	23 857

rep. GRZ o zatwierdzenie układu					
Rok	2016	2017	2018	2019	2020
Wpływ	8	16	16	15	378
Załatwienie	5	17	15	15	53

Powyższe tabele prezentują dane dotyczące liczby spraw o ogłoszenie upadłości oraz o zatwierdzenie układu w latach 2016-2020.

Art. 1 pkt 2 projektu (dodanie art. 5b Prawa restrukturyzacyjnego)

Projektowany przepis stanowi implementację art. 29 Dyrektywy 2019/1023, nakazującego państwom członkowskim gromadzenie, przechowywanie i przekazywanie Komisji Europejskiej danych dotyczących restrukturyzacji, niewypłacalności oraz umorzenia długów, jak również danych dotyczących liczby dłużników objętych postępowaniami restrukturyzacyjnymi lub postępowaniami upadłościowymi.

Art. 1 pkt 3 projektu (zmiana art. 6 ust. 1 i dodanie art. 6 ust. 1a Prawa restrukturyzacyjnego)

Zmiana jest związana ze zmianą dokonywaną w art. 1 pkt 1 niniejszego projektu. Postępowania z zakresu restrukturyzacji zapobiegawczej pozostają postępowaniami przeznaczonymi dla dłużników zagrożonych niewypłacalnością i dłużników niewypłacalnych. Postępowanie sanacyjne natomiast, jako postępowanie, które pozostaje poza zakresem stosowania Dyrektywy 2019/1023, powinno być postępowaniem dostępnym wyłącznie dla dłużników niewypłacalnych, ponieważ umożliwia ono skorzystanie z narzędzi pozwalających na przeprowadzenie głębokiej restrukturyzacji przedsiębiorstwa

dłużnika (np. restrukturyzacji zatrudnienia, majątku, kontraktów, uzyskanie pomocy publicznej). Są to działania, które w sposób istotny wpływają na prawa wierzycieli i osób trzecich. Należy uznać, że uzasadnieniem dla podjęcia takich działań powinien być jedynie stan niewypłacalności dłużnika i dążenie do uniknięcia jego upadłości w sytuacji, w której nie spowoduje to pokrzywdzenia wierzycieli.

Art. 1 pkt 4 projektu (zmiana tytułu Rozdziału III ustawy)

Zmiana jest konsekwencją dodania art. 10a ustawy, dotyczącego testu zaspokojenia - istotnego dla postępowania restrukturyzacyjnego dokumentu, który nie jest elementem planu restrukturyzacyjnego. W związku z tym zasadna jest zmiana tytułu rozdziału ustawy.

Art. 1 pkt 5 projektu (dodanie art. 10 ust. 1 pkt 8a-8d, art. 10 ust. 2a, 2b oraz ust. 5-7 Prawa restrukturyzacyjnego)

Zmiana projektowana w art. 1 pkt 5 lit. a projektu ma na celu zapewnienie prawidłowej implementacji art. 8 ust. 1 Dyrektywy 2019/1023, określającego katalog informacji, które powinny być zawarte w planie restrukturyzacyjnym.

Zmiana proponowana w art. 1 pkt 5 lit. b projektu (dodanie ust. 2a) jest uzasadniona tym, że zgodnie z art. 29 ust. 4 Dyrektywy 2019/1023 państwa członkowskie są zobowiązane do gromadzenia i agregowania danych dotyczących postępowań obejmujących restrukturyzację, niewypłacalność i umorzenie długów, w tym danych dotyczących wielkości dłużnika. Wprowadzenie obowiązku wskazania w opisie przedsiębiorstwa informacji o tym, czy dłużnik jest mikroprzedsiębiorcą, małym przedsiębiorcą lub średnim przedsiębiorcą, umożliwi Rzeczypospolitej Polskiej prawidłowe wykonanie obowiązków związanych z monitorowaniem postępowań dotyczących restrukturyzacji, nałożonych przez Dyrektywę.

Z kolei zmiana dokonywana przez dodanie ust. 2b ma na celu uproszczenie procedury składania wniosku o otwarcie postępowania restrukturyzacyjnego dla mikroprzedsiębiorców, dla których przygotowanie szczegółowego opisu przedsiębiorstwa, o jego zdolnościach produkcyjnych oraz opis metod i źródeł finansowania może być poważną przeszkodą dla złożenia wniosku o otwarcie postępowania restrukturyzacyjnego w momencie wystąpienia pierwszych sygnałów o zagrożeniu takiego dłużnika niewypłacalnością.

Zmiana projektowana w art. 1 pkt 5 lit. c projektu (dodanie ust. 5) ma na celu dostosowanie przepisów ustawy Prawo restrukturyzacyjne do art. 8 ust. 1 Dyrektywy 2019/1023, zawierającego wskazanie obligatoryjnych informacji, jakie mają być zawarte w planie restrukturyzacji przedkładanym przez dłużnika. W obecnym stanie prawnym art. 10 Prawa restrukturyzacyjnego nie zawiera obowiązku wskazania w tym dokumencie skutków, jakie postępowanie restrukturyzacyjne będzie wywoływać w zakresie zatrudnienia w przedsiębiorstwie dłużnika, ustaleń dotyczących informowania przedstawicieli pracowników o możliwych skutkach postępowania restrukturyzacyjnego oraz przeprowadzania z nimi konsultacji zgodnie z prawem UE i prawem krajowym. Projektowana zmiana spowoduje dodanie tych informacji do obowiązkowego zakresu planu restrukturyzacyjnego.

Zmiana polegająca na dodaniu art. 10 ust. 6 Prawa restrukturyzacyjnego ma na celu doprecyzowanie, że w przypadku ubiegania się przez dłużnika, który złożył wniosek o otwarcie postępowania restrukturyzacyjnego, o pomoc publiczną, plan restrukturyzacyjny powinien dodatkowo zawierać elementy wskazane w art. 43 ust. 2 ustawy z dnia 16 lipca 2020 r. o udzielaniu pomocy publicznej w celu ratowania lub restrukturyzacji przedsiębiorców (Dz. U. poz. 1298).

Dodanie art. 10 ust. 7 Prawa restrukturyzacyjnego jest podyktowane koniecznością prawidłowej implementacji art. 8 ust. 2 Dyrektywy 2019/1023, nakazującego państwom członkowskim udostępnienie online kompleksowej listy kontrolnej dla planów restrukturyzacji, dostosowaną do potrzeb małych i średnich przedsiębiorstw. Lista ta powinna zawierać praktyczne wskazówki dotyczące prawidłowego sporządzenia planu restrukturyzacyjnego.

Art. 1 pkt 6 projektu (dodanie art. 10a Prawa restrukturyzacyjnego)

Proponowany przepis wiąże się ściśle z regulacjami, które umożliwiają wierzycielom kwestionować zasadność zawarcia układu, a z drugiej strony pozwalają dłużnikowi na wystąpienie do sądu o przeforsowanie układu wbrew sprzeciwowi części grup wierzycieli w trybie mechanizmu *cramdown*. Decyzje w tych sprawach mają być podejmowane nie tylko w oparciu o doświadczenie sądu, ale także w oparciu o wiadomości eksperckie (art. 14 dyrektywy). Ponadto chcąc ograniczyć zarzuty wierzycieli co do przygotowania wycen pod zbyt dużą kontrolą dłużnika, przewidziano, że zawarcie umowy z ekspertem będzie możliwe bezpośrednio przez nadzorcę (podobnie jak przygotowanie planu restrukturyzacyjnego, wyceny na żądanie sądu, umowy z mediatorem) – art. 34b.

Przygotowanie wycen będzie też miało znaczenie dla prawidłowego zastosowania art. 161ba, gdyż od wycen wartości przedmiotu zabezpieczenia będzie zależała wysokość płatności wypłacanych wierzycielom, przy założeniu utrzymania zabezpieczenia i przesunięcia terminów płatności.

Art. 1 pkt 7 projektu (dodanie art. 17a Prawa restrukturyzacyjnego)

Proponowana zmiana, polegająca na umożliwieniu porozumiewania się przez sąd z nadzorcą lub zarządcą na odległość, ma na celu zapewnienie bezpośredniego i niezwłocznego kontaktu, który jest niezbędny dla zapewnienia szybkości, efektywności i prawidłowości postępowania. Przepis ten będzie uzupełnieniem art. 19 ust. 2 Prawa restrukturyzacyjnego, regulującego sposoby porozumiewania się nadzorcy i zarządcy z sędzią-komisarzem.

Art. 1 pkt 8 projektu (art. 18 ust. 4 Prawa restrukturyzacyjnego)

Zmiana ma na celu doprecyzowanie dotychczasowego brzmienia art. 18 ust. 4 i objęcie jego zakresem również sytuacji, w których czynności mają być dokonane przed otwarciem postępowania restrukturyzacyjnego lub mają być dokonane w postępowaniu, w którym nie ustanawia się sędziego-komisarza (postępowanie o zatwierdzenie układu). W takich sytuacjach przepis ten będzie podstawą do przyznania wyznaczonemu sędziemu uprawnienia do dokonania takiej czynności. Wyznaczony sędzia będzie *de facto* zastępcą sędziego-komisarza, tak samo, jak sędzia wyznaczony na podstawie art. 21 ust. 5 Prawa restrukturyzacyjnego.

Art. 1 pkt 9 projektu (art. 24 ust. 1 Prawa restrukturyzacyjnego)

Przepis art. 24 ust. 1 Prawa restrukturyzacyjnego określa przesłanki, które muszą być spełnione łącznie do powołania na funkcje nadzorcy, zarządcy w postępowaniu restrukturyzacyjnym. Z uwagi na to, że powołanie będzie się odbywało na podstawie sądowej listy doradców restrukturyzacyjnych, warunkiem *sine qua non* wyznaczenia osoby posiadającej licencję doradcy restrukturyzacyjnego na funkcje organu pozasądowego jest złożenie przez tą osobę oświadczenia, w którym wskazuje sądy upadłościowe w których chciałaby pełnić funkcję tymczasowego nadzorcy sądowego, zarządcy przymusowego, syndyka albo organu, do którego przepisy o syndyku stosuje się odpowiednio. Celem wprowadzenia tego warunku jest zapewnienie sprawnego funkcjonowania mechanizmu wyznaczenia organów pozasądowych w postępowaniu upadłościowym na podstawie sądowej listy doradców restrukturyzacyjnych. Przedmiotowa zmiana jest analogiczną zmianą do zmian z art. 157 ust. 1 i 2 Prawa upadłościowego.

Art. 1 pkt 10 projektu (dodanie art. 25a Prawa restrukturyzacyjnego)

Projektowany ust. 1 art. 25a ma na celu podkreślenie, że rolą nadzorcy i zarządcy nie jest wyłącznie pomoc dłużnikowi. Nadzorca i zarządca są organami postępowania restrukturyzacyjnego, które mają za zadanie dbanie o interesy zarówno dłużnika, jak i wierzycieli. Stąd też propozycja wyraźnego wskazania, że nadzorca i zarządca udzielają pomocy wszystkim uczestnikom postępowania, tj. dłużnikowi i wierzycielom w prowadzonych przez nich negocjacjach dotyczących zawarcia układu. Zmiana ta wynika z faktu, że art. 2 ust. 1 pkt 12 Dyrektywy 2019/1023, zawierający definicję nadzorcy restrukturyzacyjnego, wyraźnie wskazuje, iż jednym z zadań osoby lub podmiotu powołanego przez organ sądowy lub administracyjny na nadzorcę restrukturyzacyjnego, jest pomoc dłużnikowi lub wierzycielom w przygotowaniu lub negocjowaniu planu restrukturyzacji. W ust. 2 dodawanego art. 25a przewidziano możliwość skorzystania przez nadzorcę lub zarządcę, za zgodą dłużnika, z usług mediatora w celu przeprowadzenia negocjacji.

Art. 1 pkt 11 projektu (art. 28 ust. 1 pkt 4 i ust. 2 Prawa restrukturyzacyjnego)

W przepisie art. 28 ust. 1 pkt. 4 Prawa restrukturyzacyjnego wskazano, że do wniosku o zmianę nadzorcy sądowego albo zarządcy należy dołączyć zgodę na pełnienie wyżej wymienionych funkcji osoby, która spełnia wymogi, o których mowa w art. 24 Prawa restrukturyzacyjnego. Zmiana w ust. 2 sprowadza się do wprowadzenia instytucji zażalenia na odmowę powołania przez sąd wskazanej osoby we wniosku o zmianę nadzorcy sądowego albo zarządcy.

Art. 1 pkt 12 projektu (dodanie art. 34b Prawa restrukturyzacyjnego)

Celem projektowanej zmiany jest wprowadzenie zasady, iż w sprawach, w których w sporządzenie planu restrukturyzacyjnego lub wyceny, stanowiącej część testu zaspokojenia, są zaangażowane osoby trzecie, którym nadzorca zlecił przygotowanie tych dokumentów, w zakresie tego zlecenia działa on we własnym imieniu, na rachunek dłużnika.

Art. 1 pkt 13 projektu (dodanie ust. 3a, 5 i 6 w art. 35 Prawa restrukturyzacyjnego)

Zgodnie z art. 26 ust. 1 lit. d Dyrektywy 2019/1023, państwa członkowskie zapewniają, aby – w celu uniknięcia konfliktu interesów – dłużnicy i wierzyciele mieli możliwość wniesienia sprzeciwu wobec wyboru lub powołania nadzorcy albo możliwość wystąpienia o jego zmianę.

Projektowana zmiana ma na celu umożliwienie wierzycielom zmiany nadzorcy układu wybranego przez dłużnika w postępowaniu o zatwierdzenie układu. Z wnioskiem takim mogą wystąpić wierzyciele mający łącznie więcej, niż 50% sumy wierzytelności z wyłączeniem wierzycieli, którzy nie mają prawa głosu w sprawach dotyczących układu.

W postępowaniu o zatwierdzenie układu podstawowym założeniem jest szybkie przeprowadzenie postępowania, co jednak nie powinno uniemożliwiać wierzycielom przeprowadzenia zmiany doradcy restrukturyzacyjnego. W projekcie przyjęto jednak, że zmiana doradcy restrukturyzacyjnego nie może wiązać się z koniecznością wydawania orzeczenia, które wymagałoby przeprowadzenia przez sąd oceny działania doradcy i następnie możliwość zaskarżenia tej decyzji, gdyż w takim przypadku ograniczony czas trwania postępowania wyklucza praktyczne znaczenie odwołania doradcy i powołanie nowego. Próg 50% wierzytelności pozwala przyjąć, że żądanie zmiany doradcy restrukturyzacyjnego ma istotne znaczenie dla powodzenia postępowania restrukturyzacyjnego, gdyż sprzeciw takiej grupy wierzycieli praktycznie wyłącza przyjęcie układu. Należy też założyć, że zastrzeżenia tak kapitałowo znaczącej grupy wierzycieli będą istotnie utrudniały prowadzenie negocjacji z udziałem doradcy, który nie jest przez nich akceptowany, niezależnie od przyczyn tego stanu rzeczy. Szybka zmiana doradcy, w niespornej procedurze, będzie w takiej sytuacji dawała szansę na przełamanie impasu i podjęcie próby przyjęcia układu, w limitowanym czasie przeznaczonym dla postępowania o zatwierdzenie układu. Dla przypadków rażącego naruszenia prawa przez doradcę w postępowaniu o zatwierdzenie układu przewidziano dodatkowo tryb administracyjny, to jest zawiadomienie organu nadającego uprawnienia licencję doradcy restrukturyzacyjnego o stwierdzonym uchybieniu. Ma to działać dyscyplinująco na sposób wykonywania

obowiązków przez doradców i umożliwić, w wyjątkowych przypadkach, podjęcie decyzji o zawieszeniu praw z licencji lub jej cofnięciu, co jednak będzie następowało w odrębnym postępowaniu i niezależnie od przebiegu postępowania restrukturyzacyjnego.

Art. 1 pkt 14 projektu (art. 38 Prawa restrukturyzacyjnego)

Zgodnie z brzmieniem art. 38 ust. 1a Prawa upadłościowego sąd będzie powoływał nadzorcę sądowego na podstawie sądowej listy doradców restrukturyzacyjnych według kolejności określonej na tej liście w danej kategorii spraw. Będzie to podstawowy sposób powoływania nadzorcy sądowego, od którego przewidziano wyjątki.

Sąd będzie również posługiwał się listą doradców restrukturyzacyjnych w przypadku wyznaczenia tymczasowego nadzorcy sądowego (zarządcy tymczasowego). W przypadku otwarcia postępowania restrukturyzacyjnego, ta sama osoba wybrana wcześniej do pełnienia funkcji tymczasowego nadzorcy sądowego (zarządcy tymczasowego) będzie mogła być powołana na funkcję nadzorcy sądowego (zarządcy). Nie będzie wówczas stosowana lista doradców restrukturyzacyjnych, choć sąd będzie mógł to uczynić, w przypadku uznania potrzeby zmiany osoby zajmującej się restrukturyzacją dłużnika. Założeniem projektowej zmiany jest utrzymanie wybranej losowo osoby pełniącej funkcję na etapie zabezpieczenia wniosku restrukturyzacyjnego w fazie właściwego postępowania restrukturyzacyjnego, przy zachowaniu możliwości zmiany tej osoby.

W projektowanym art. 38 ust. 1c określono przypadki, w których sąd będzie zobowiązany do powoływania do pełnienia funkcji nadzorcy sądowego osoby posiadającej licencję doradcy restrukturyzacyjnego z tytułem kwalifikowanego doradcy restrukturyzacyjnego. W uzasadnionych przypadkach sąd będzie mógł powołać nadzorcę sądowego, biorąc pod uwagę specyfikę prowadzonej działalności gospodarczej przez dłużnika, a także doświadczenie i dodatkowe kwalifikacje osoby posiadającej licencje doradcy restrukturyzacyjnego. Powyższe zasady znajdą odpowiednie zastosowanie w przypadku powoływania nadzorcy sądowego będącego spółką handlową. Na powołanie nadzorcy sądowego z pominięciem reguły określonej w ust. 1a, czyli poza kolejnością określoną na sądowej liście doradców restrukturyzacyjnych będzie przysługiwać zażalenie do sądu drugiej instancji.

Projektowana zmiana ma również na celu zapewnienie pełnej implementacji art. 26 ust. 1 lit. c Dyrektywy 2019/1023, który przy powołaniu nadzorcy sądowego w konkretnej sprawie nakazuje m.in. branie pod uwagę specyfiki danej sprawy.

Art. 1 pkt 15 projektu (art. 51 Prawa restrukturyzacyjnego)

Zmiana dotyczy sposobu powołania zarządcy i jest oparta na analogicznych założeniach co zmiana w art. 38 Prawa restrukturyzacyjnego. Projektowana zmiana ma również na celu zapewnienie pełnej implementacji art. 26 ust. 1 lit. c Dyrektywy 2019/1023, który przy powołaniu zarządcy w konkretnej sprawie nakazuje m.in. branie pod uwagę specyfiki danej sprawy.

Art. 1 pkt 16 projektu (art. 86 ust. 3 Prawa restrukturyzacyjnego)

Proponowane rozwiązanie ma pozwolić na określenie w spisie wierzytelności części wierzytelności, która, mając pokrycie w wartości przedmiotu zabezpieczenia, będzie podlegać odrębnym regułom dotyczącym przygotowywania propozycji układowych, tworzenia grup wierzycieli, głosowania i zatwierdzania układu.

Art. 1 pkt 17 (art. 86a Prawa restrukturyzacyjnego)

Zmiana ma na celu definitywne przesądzenie, że wartość przedmiotu zabezpieczenia, o której mowa w zmienianym art. 86 ust. 3 ustawy oraz dodawanym art. 151 ust. 4 ustawy, jest wartością przy założeniu ogłoszenia upadłości dłużnika, a dla podmiotów które nie posiadają zdolności upadłościowej przy założeniu prowadzenia postępowania egzekucyjnego z przedmiotu zabezpieczenia.

Art. 1 pkt 18 (zmiana art. 87 zdania drugiego Prawa restrukturyzacyjnego)

Projektowana zmiana jest konsekwencją zmiany art. 86 ust. 3 oraz dodania art. 86a Prawa restrukturyzacyjnego. Przepisy te znajdą również odpowiednie zastosowanie w przypadku spisu wierzytelności spornych.

Art. 1 pkt 19 (art. 92 ust. 4 Prawa restrukturyzacyjnego)

Projektowanej zmianie przyświeca to samo założenie systemowe, jak w przypadku zmiany projektowanej w art. 3 pkt 1 i 19 projektu, dotyczącej art. 35 i art. 257 ust. 2 Prawa upadłościowego. Zostało ono przedstawione w komentarzu do tych przepisów.

Art. 1 pkt 20 projektu (uchylenie art. 119 ust. 3 Prawa restrukturyzacyjnego)

Zmiana polegająca na uchyleniu art. 119 ust. 3 wiąże się z wprowadzeniem nowego mechanizmu zatwierdzania układu wbrew sprzeciwowi grupy wierzycieli, który został umieszczony w art. 165b.

Art. 1 pkt 21 projektu (art. 120 Prawa restrukturyzacyjnego)

Zmiana wynika z poprawionego modelu zatwierdzania układu. Dla usprawnienia tej procedury proponuje się odejście od stwierdzenia przyjęcia układu przez organ sądowy, gdyż czynność ta ma charakter przede wszystkim techniczny (przeliczenie głosów), a ponadto podlega kontroli sądowej związanej z obligatoryjną procedurą zatwierdzenia układu.

W obecnym modelu, stwierdzenie przyjęcia układu przez sędziego – komisarza podlega ponownemu badaniu przez sąd, na którego postanowienie przysługuje zażalenie. Proponuje się, aby stwierdzenie, czy doszło do przyjęcia układu dokonywał nadzorca lub zarządca.

Art. 1 pkt 22 projektu (art. 140 Prawa restrukturyzacyjnego)

Projektowana zmiana ma na celu zaakcentowanie, że test prywatnego wierzyciela lub test prywatnego inwestora a także ocena charakteru pomocy udzielonej przedsiębiorcy, są sporządzane przez nadzorcę lub zarządcę.

Art. 1 pkt 23 projektu (art. 151 ust. 2, 2a, 3 i 4 Prawa restrukturyzacyjnego)

Katalog roszczeń, które państwa członkowskie mogą wyłączyć z zakresu objętego przez postępowania z zakresu restrukturyzacji zapobiegawczej, został wskazany wyczerpująco w art. 1 ust. 5 dyrektywy 2019/1023. Są to:

- a) roszczenia istniejące lub roszczenia przyszłe obecnych lub byłych pracowników;
- b) roszczenia alimentacyjne wynikające z więzi rodzinnych, pokrewieństwa, małżeństwa lub powinowactwa;
- c) roszczenia, które wynikają z odpowiedzialności deliktowej dłużnika.

Oznacza to, że wszelkie inne kategorie roszczeń muszą być bezwarunkowo objęte postępowaniami z zakresu restrukturyzacji zapobiegawczej, a przez to układ zawierany przez dłużnika w postępowaniu restrukturyzacyjnym musi obejmować wierzytelności, których dotyczą te roszczenia.

Projektowana zmiana polega na usunięciu z treści ust. 2 wierzytelności zabezpieczonej na mieniu dłużnika hipoteką, zastawem, zastawem rejestrowym, zastawem skarbowym lub hipoteką morską, co oznacza, że wierzytelność taka będzie z mocy prawa objęta układem. Ponadto konieczne jest uchylene ust. 2a, albowiem art. 1 ust. 5 Dyrektywy 2019/1023 nie daje możliwości objęcia określonych kategorii roszczeń w sposób warunkowy. Zmiana projektowana w ust. 3 oznacza bezwarunkowe objęcie układem wierzytelności zabezpieczonych przeniesieniem na właściciela własności rzeczy, wierzytelności lub innego prawa.

Art. 1 pkt 24 projektu (dodanie art. 155 ust. 4 Prawa restrukturyzacyjnego)

Przepis ust. 4 stanowi transpozycję normy zawartej w art. 11 ust. 1 lit d. Dyrektywy. Rozwiązanie to ma chronić uczestników postępowania przed nadmiernym zaspokojeniem wierzycieli finansujących, którzy na podstawie propozycji układowych mogliby otrzymać wyższe zaspokojenie od wartości wierzytelności (np. w drodze konwersji).

Art. 1 pkt 25 projektu (art. 159 Prawa restrukturyzacyjnego)

Proponowane rozwiązanie polega na wprowadzeniu możliwości zawarcia układu likwidacyjnego, w ramach którego możliwe jest dokonanie sprzedaży składników majątku dłużnika ze skutkami sprzedaży egzekucyjnej. Rozwiązanie to wiąże się ściśle z możliwością wyrażania zgody przez wierzyciela zabezpieczonego rzeczowo na sprzedaż przedmiotu zabezpieczenia, co wprowadzono w art. 161a projektu i ma ułatwić zawieranie układu w drodze konsensualnej, z zabezpieczeniem praw wierzyciela rzeczowo, które zgoda jest konieczna dla dokonania sprzedaży przedmiotu zabezpieczenia. Dla zachowania bezpieczeństwa obrotu przewiduje się, że sprzedaż składników majątku zabezpieczonych rzeczowo będzie przeprowadzana w trybie przewidzianym w prawie upadłościowym, a więc z udziałem sądu. Proponowane rozwiązanie zawarte w dodawanych ust. 3-5, należy czytać łącznie z regulacją zawartą w art. 161a ust. 3. W konsekwencji odrębnego uregulowania sytuacji prawnej wierzytelności zabezpieczonych rzeczowo w postępowaniach restrukturyzacyjnych oraz wprowadzenia możliwości sprzedaży przedmiotu zabezpieczenia, w ramach realizacji planu restrukturyzacyjnego, proponuje się także uelastycznienie zawarcia układu likwidacyjnego. Układ taki będzie mógł przewidywać przeprowadzenie likwidacji majątku dłużnika ze skutkami sprzedaży egzekucyjnej.

Proponowane rozwiązanie ma ułatwić przeprowadzenie postępowania restrukturyzacyjnego także w przypadku podjęcia decyzji o całkowitej lub częściowej likwidacji majątku dłużnika. Należy podkreślić, że projekt zapewnia pełną ochronę wierzycieli zabezpieczonych, którzy po pierwsze muszą wyrazić zgodę na objęcie układem likwidacyjnym przedmiotu zabezpieczenia i po drugie, wprowadza nadzór sądowy nad ustalaniem i wykonaniem oddzielnego planu podziału. Rozwiązanie powinno wpłynąć na zmniejszenie liczby postępowań upadłościowych przeprowadzonych w przypadku niepowodzenia postępowania restrukturyzacyjnego.

Art. 1 pkt 26 projektu (art. 161 ust. 1 i 1a Prawa restrukturyzacyjnego)

Zmiana projektowana w art. 1 pkt 10 niniejszego projektu ma na celu zmianę dotychczasowej zasady, według której podział wierzycieli na oddzielne grupy i głosowanie grupami jest wyjątkiem od ogólnej reguły stanowiącej, że wszystkie wierzytelności uczestniczące w układzie głosują łącznie, jako że wszyscy wierzyciele powinni być traktowani jednakowo. Zgodnie z art. 9 ust. 4 Dyrektywy 2019/1023, podział zainteresowanych wierzycieli na grupy, odzwierciedlające wystarczającą wspólnotę interesów na podstawie sprawdzalnych kryteriów, jest obligatoryjny, przy czym Dyrektywa bezwzględnie nakazuje wyodrębnić grupę wierzycieli zabezpieczonych od grupy wierzycieli niezabezpieczonych.

Art. 1 pkt 27 projektu (dodanie art. 161a Prawa restrukturyzacyjnego)

Rozwiązanie zawarte w ust. 1 ma zapewnić właściwą ochronę interesów tej kategorii wierzycieli tak, aby ewentualne przyjęcie propozycji układowych wbrew zgodzie tej kategorii wierzycieli zabezpieczonych, nie wiązało się ze zmianą sposobu zaspokojenia, bez zgody tego podmiotu. Brak takiej regulacji mógłby negatywnie wpłynąć na dostępność

finansowania dla podmiotów wypłacalnych poza postępowaniami restrukturyzacyjnymi, gdyż podmioty finansujące musiałyby się liczyć z przymusową konwersją wierzytelności na akcje lub udziały, co zazwyczaj nie wchodzi w zakres działalności podmiotów zawodowo finansujących przedsięwzięcia gospodarcze.

W ust. 2 i 3 przewiduje się z kolei możliwość dokonania sprzedaży przedmiotu zabezpieczenia ze skutkami sprzedaży egzekucyjnej lub jego zmianą. Regulacje te dają dużą elastyczność w prowadzeniu negocjacji dłużnika z wierzycielami i pozwalają na zawarcie układu także w przypadku gdy sama działalność gospodarcza w całości lub części nie może być kontynuowana. Tym samym, zakłada się, że proponowane rozwiązanie pozwoli na zakończenie postępowania restrukturyzacyjnego, bez konieczności otwierania postępowania upadłościowego.

Art. 1 pkt 28 projektu (uchylenie art. 162 ust. 2 Prawa restrukturyzacyjnego)

Projektowana zmiana ma na celu implementację art. 10 ust. 2 lit. e Dyrektywy 2019/1023 przez usunięcie istniejącej w aktualnym stanie prawnym możliwości przyznania korzystniejszych warunków restrukturyzacji zobowiązań dłużnika wierzycielom, którzy po otwarciu postępowania restrukturyzacyjnego udzielili lub mają udzielić dłużnikowi nowego finansowania. Takie uprzywilejowanie, jako powodujące niesprawiedliwe traktowanie interesów wierzycieli, nie jest dopuszczalne w świetle ww. przepisu Dyrektywy.

Art. 1 pkt 29 projektu (art. 164 ust. 2 i ust. 3a Prawa restrukturyzacyjnego)

Zmiana projektowana w ust. 2 ma na celu usprawnienie procesu zatwierdzania układu przez ograniczenie wymogu wyznaczania rozprawy do przypadków, gdy jest to uzasadnione ochroną słusznym interesów uczestników postępowania, a nie w każdym przypadku, gdy dochodzi do zawarcia układu.

Art. 1 pkt 30 projektu (art. 165 ust. 2 i 7 Prawa restrukturyzacyjnego)

Projektowana zmiana art. 165 ust. 2 wynika z faktu, iż przepisy Dyrektywy 2019/1023 dają jednoznaczne wskazanie, że układ zawarty z wierzycielami musi spełniać kryterium ochrony najlepszych interesów wierzycieli (art. 10 ust. 2 lit. d), zdefiniowane w art. 2 ust. 1 pkt 6 Dyrektywy. W konsekwencji, w przypadku, gdy układ nie spełnia wskazanego wyżej kryterium, nie powinien zostać zatwierdzony, jeśli zainteresowany wierzyciel wniesie zastrzeżenie zawierające zarzut naruszenia tego kryterium. Obecnie w polskich regulacjach brak jasnych rozwiązań, które pozwalałyby uznać spełnienie w tym zakresie wymogów Dyrektywy.

Zmiana treści art. 165 ust. 7 polega na dodaniu zdania trzeciego i przyznaniu sądowi uprawnienia do wstrzymania wykonania postanowienia w przedmiocie zatwierdzenia układu, które zostało zaskarżone zażaleniem przez uczestnika postępowania, do czasu rozpoznania tego zażalenia. Przesłanką takiego zawieszenia będzie mogło być pokrzywdzenie wierzycieli, będące wynikiem wykonywania układu. Projektowana zmiana jest zgodna z art. 16 ust. 3 zdanie 2 Dyrektywy 2019/1023, który dopuszcza możliwość odstępstwa od generalnej zasady, przewidzianej w tym przepisie, zgodnie z którą odwołanie od decyzji zatwierdzającej plan restrukturyzacji nie powoduje skutków zawieszających w odniesieniu do wykonania tego planu.

Art. 1 pkt 31 projektu (art. 165a i 165b Prawa restrukturyzacyjnego)

Zmiana w dodawanym art. 165a ma na celu umożliwienie sądowi restrukturyzacyjnemu dokonywania zmian w układzie przedłożonym mu do zatwierdzenia. W obecnym stanie prawnym sąd nie ma możliwości ingerowania w układ, może go jedynie zatwierdzić lub odrzucić. Może to w określonych sytuacjach prowadzić do wydłużenia postępowania restrukturyzacyjnego. Projektowana zmiana pozwalająca sądowi na dokonywanie niewielkich zmian w treści układu pomoże uchronić wszystkich interesariuszy przed sytuacją, w której po przeprowadzeniu postępowania restrukturyzacyjnego i głosowaniu nad układem, sąd odmawia zatwierdzenia układu z powodu drobnych nieprawidłowości, co skutkuje zakończeniem restrukturyzacji, prowadząc najprawdopodobniej do upadłości dłużnika.

kolei zmiana projektowana w dodawanym art. 165b stanowi transpozycję mechanizmu zatwierdzania układu wbrew sprzeciwowi grupy wierzycieli (mechanizm *cramdown*), kluczowego rozwiązania przewidzianego w dyrektywie dla zapewnienia efektywności procedur restrukturyzacyjnych przy utrzymaniu odpowiedniej ochrony wierzycieli uprzywilejowanych (art. 11 Dyrektywy 2019/1023) [szerzej w uzasadnieniu projektu].

Proponuje się, aby test zaspokojenia zawierał wycenę w trzech wariantach – to jest w przypadku realizacji planu restrukturyzacyjnego, w przypadku sprzedaży przedsiębiorstwa w postępowaniu upadłościowym oraz w przypadku sprzedaży poszczególnych składników przedsiębiorstwa. Propozycja ta nie wymaga, aby wycena była przygotowana przez biegłego, ale nadzorca lub zarządca będzie mógł skorzystać z pomocy osób trzecich, tak aby ograniczyć podstawy do kwestionowania przygotowanych wycen na późniejszym etapie postępowania. Niezależność nadzorca lub zarządcy w dokonaniu wyboru eksperta ma zapewnić regulacja zawarta w art. 34b. Projekt zapewnia jednak, aby wycena ta zawsze mogła zostać zweryfikowana, na zarzut, przez podmiot wskazany przez sąd (art. 164 ust. 3a), co spełnia wymóg Dyrektywy zawarty w art. 14.

Wymóg przedstawienia trzech wycen, w tym dwóch o charakterze prognozy ma pozwolić wierzycielom realnie ocenić korzyści wynikające z przyjęcia układu.

Art. 1 pkt 32 projektu (uchylenie art. 168 Prawa restrukturyzacyjnego)

Zmiana jest konsekwencją projektowanej zmiany treści art. 151 ust. 2 Prawa restrukturyzacyjnego i przyjęciu zasady, że wierzytelności zabezpieczone hipoteką, zastawem, zastawem rejestrowym, zastawem skarbowym lub hipoteką morską, są bezwarunkowo objęte układem, bez względu na udzielenie przez wierzyciela zgody w tym przedmiocie.

Art. 1 pkt 33 projektu (art. 168a Prawa restrukturyzacyjnego)

Projektowana zmiana, polegająca na dodaniu art. 168a Prawa restrukturyzacyjnego, ma na celu zapewnienie dłużnikowi ochrony przed egzekucją w okresie między przyjęciem układu a zakończeniem postępowania restrukturyzacyjnego (czyli uprawomocnieniem się postanowienia o zatwierdzeniu układu lub postanowienia o odmowie zatwierdzenia układu) lub prawomocnym umorzeniem postępowania restrukturyzacyjnego. Zmiana ma na celu zwiększenie ochrony dłużnika, wobec którego jest prowadzone postępowanie restrukturyzacyjne, przed egzekucją ze strony jego wierzycieli. Art. 6 ust. 1 Dyrektywy 2019/1023 zobowiązuje państwa członkowskie do zapewnienia, aby dłużnicy korzystający z ram restrukturyzacji zapobiegawczej, mogli korzystać ze wstrzymania indywidualnych czynności egzekucyjnych, aby pomóc w negocjowaniu planu restrukturyzacji. Celem takiego rozwiązania jest wzmocnienie pozycji negocjacyjnej dłużnika wobec wierzycieli w czasie ustalania treści przyszłego układu. Zakres czasowy ochrony przewidzianej w art. 6 ust. 1 Dyrektywy obejmuje okres od otwarcia postępowania restrukturyzacyjnego, względnie od momentu wydania decyzji w przedmiocie zawieszenia czynności egzekucyjnych przez sąd (jeżeli zawieszenie nie następuje z mocy prawa), do momentu zakończenia negocjacji, czyli zawarcia przez dłużnika układu z wierzycielami. Projektowana zmiana rozszerza zakres tej ochrony na okres od dnia zawarcia układu do dnia zakończenia postępowania restrukturyzacyjnego lub jego prawomocnego umorzenia. W praktyce bowiem często dochodzi do sytuacji, gdy okres oczekiwania na zatwierdzenie lub odmowę zatwierdzenia układu przez sąd wynosi 2-3 miesiące, w trakcie których dłużnik byłby pozbawiony ochrony przed ewentualną egzekucją roszczeń przez wierzycieli.

Art. 1 pkt 34 projektu (art. 170 Prawa restrukturyzacyjnego)

Projektowana zmiana ma na celu uregulowanie sposobu postępowania z sumami uzyskanymi w postępowaniach egzekucyjnych i zabezpieczających, które uległy umorzeniu z mocy prawa z dniem uprawomocnienia się postanowienia zatwierdzającego układ.

Art. 1 pkt 35 projektu (dodanie art. 180 ust. 5 Prawa restrukturyzacyjnego)

Projektowana zmiana ma na celu doprecyzowanie, że również w przypadku złożenia przez dłużnika propozycji układowych dotyczących jedynie niektórych jego zobowiązań, wierzyciele objęci układem częściowym podlegają obligatoryjnemu podziałowi na grupy, na zasadach określonych w art. 161 Prawa restrukturyzacyjnego.

Art. 1 pkt 36 projektu (uchylenie art. 181 Prawa restrukturyzacyjnego)

Projektowana zmiana jest konsekwencją projektowanej zmiany treści art. 151 ust. 2 Prawa restrukturyzacyjnego i przyjęciu zasady, że wierzytelności zabezpieczone hipoteką, zastawem, zastawem rejestrowym, zastawem skarbowym lub hipoteką morską, są bezwarunkowo objęte układem, bez względu na udzielenie przez wierzyciela zgody w tym przedmiocie.

Art. 1 pkt 37 projektu (dodanie art. 189a-189e Prawa restrukturyzacyjnego)

Obowiązek zapewnienia przez państwo członkowskie, aby dłużnicy, wobec których jest prowadzone postępowanie restrukturyzacyjne, mogli skorzystać ze wstrzymania indywidualnych czynności egzekucyjnych, został określony w art. 6 ust. 1 Dyrektywy 2019/1023. Przepis ten wskazuje, że takie wstrzymanie ma być pomocą dla dłużnika w celu wsparcia w negocjowaniu planu restrukturyzacji w ramach restrukturyzacji zapobiegawczej. Celem projektowanej zmiany jest przyznanie dłużnikom, którzy złożyli wniosek o otwarcie postępowania restrukturyzacyjnego, ochrony przed postępowaniem egzekucyjnym wszczętym przed dniem otwarcia postępowania restrukturyzacyjnego, jak również przed ewentualnym wszczęciem egzekucji w trakcie trwania postępowania restrukturyzacyjnego. Projektowana zmiana zakłada również przyznanie sędziemu-komisarzowi prawa do uchylecia pierwotnego zawieszenia postępowania egzekucyjnego (które będzie następować ex lege z chwilą otwarcia postępowania restrukturyzacyjnego) w sytuacji, gdy zawieszenie takie skutkowałoby rażącym pokrzywdzeniem przynajmniej jednego wierzyciela, gdy istnieje uzasadnione przypuszczenie, że na zgromadzeniu wierzycieli nie zostanie podjęta uchwała o przyjęciu układu lub gdy z wnioskiem o takie uchylene wystąpi sam dłużnik lub nadzorca sądowy.

Art. 1 pkt 38 projektu (art. 196a Prawa restrukturyzacyjnego)

Projektowanej zmianie przyświeca to samo założenie systemowe, jak w przypadku zmiany projektowanej w art. 3 pkt 1 i 19 projektu, dotyczącej art. 35 i art. 257 ust. 2 ustawy – Prawo upadłościowe. Zostało ono przedstawione w komentarzu do tych przepisów.

Art. 1 pkt 39 projektu (art. 196b Prawa restrukturyzacyjnego)

Uchylenie przepisu ust. 5 w art. 196b jest podyktowane wyłączeniem stosowania w postępowaniu restrukturyzacyjnym przepisu art. 130 § 6 k.p.c. W związku z tym derogacja przepisu z art. 196b ust. 5 jest oparta na tym samym założeniu, co projektowane zmiany w art. 92 ust. 4, art. 209 ust. 1, art. 219 ust. 1 oraz 221 ust. 1 Prawa restrukturyzacyjnego.

Art. 1 pkt 40 projektu (art. 200 ust. 1a Prawa restrukturyzacyjnego)

Zmiana treści jest konsekwencją uchylecia art. 268 ust. 2-4 Prawa restrukturyzacyjnego, w związku z dodaniem w art. 1 pkt 28 art. 189a–189e, które w sposób kompleksowy będą regulować kwestię zawieszenia postępowań egzekucyjnych skierowanych do majątku dłużnika w toku każdego postępowania restrukturyzacyjnego. Jednocześnie, zgodnie z przyjętym założeniem, zażalenie na postanowienie w przedmiocie zawieszenia lub uchylecia zawieszenia postępowania egzekucyjnego, uchylecia zajęcia, zakazu wszczęcia egzekucji lub uchylecia zakazu wszczęcia egzekucji będzie rozpoznawał sąd restrukturyzacyjny jako sąd drugiej instancji.

Art. 1 pkt 41 projektu (art. 209 ust. 1 Prawa restrukturyzacyjnego)

Art. 209 zawiera odesłanie do odpowiedniego stosowania przepisów części pierwszej Kodeksu postępowania cywilnego m.in. do art. 89 ust 11 oraz 130 § 6. Przepis art. 89 ust. 11 k.p.c. zwalnia pełnomocnika z obowiązku przedłożenia dokumentu wykazującego jego umocowanie do reprezentowania mocodawcy w postępowaniu jeżeli czynności procesowej dokonuje za pośrednictwem systemu teleinformatycznego, w przypadku gdy przepis szczególny przewiduje, że czynności można dokonać wyłącznie za pośrednictwem tego systemu.

Art. 1 pkt 42 projektu (art. 211 Prawa restrukturyzacyjnego)

Projektowana zmiana brzmienia art. 211 ust. 2 ma na celu usunięcie wewnętrznej niespójności związanej z wprowadzeniem do postępowania o zatwierdzenie układu podtypu tego postępowania związanego z możliwością obwieszczenia o ustaleniu dnia układowego (Rozdział 3, Dział I, Tytuł II Prawa restrukturyzacyjnego). W odniesieniu do ust. 2a, proponowana zmiana ma celu wykluczenie możliwości ustalania dnia układowego podlegającego obwieszczeniu na dzień późniejszy od dnia obwieszczenia.

Art. 1 pkt 43 projektu (art. 211a ust. 1 Prawa restrukturyzacyjnego)

Zmiana ma na celu wyeliminowanie możliwości wstecznego ustalania dnia układowego przez dłużnika, który dowiedział się o tym, że wierzyciel złożył wniosek o ogłoszenie upadłości. Zmiana polega na tym, że dniem w którym nadzorca układu zakłada i prowadzi akta w systemie teleinformatycznym obsługującym postępowanie sądowe jest dzień ustalenia dnia układowego. Będzie to dawać gwarancję, że jeżeli w systemie teleinformatycznym, do którego dostęp ma sąd upadłościowy, są prowadzone przez nadzorcę akta w repertorium „GRz-nu” to oznacza to, że dzień układowy nie przypada wcześniej, niż dzień założenia tych akt.

Art. 1 pkt 44 projektu (art. 211b Prawa restrukturyzacyjnego)

Przepis stanowi uzupełnienie regulacji dotyczącej postępowania o zatwierdzenie układu i ma zapewnić transparentność postępowania, przez określenie terminów, w których powinny zostać przygotowane kluczowe dla tego postępowania dokumenty. Uzasadnieniem dla przyjęcia proponowanej regulacji jest nadanie postępowaniu odpowiedniej dynamiki i stanowi odpowiedź na podnoszone przez podmioty reprezentujące wierzycieli zarzuty co do braku wystarczającej komunikacji ze strony dłużnika oraz nadzorca na etapie przed głosowaniem nad układem, co w przypadku postępowania o zatwierdzenie układu jest szczególnie istotne, ze względu na ograniczony czas trwania tego postępowania oraz rozszerzenie możliwości stosowania mechanizmu cramdown (art. 165b). Ze względów praktycznych wyłączono konieczność przedstawiania testu zaspokojenia przez przedsiębiorców będących mikroprzedsiębiorcami, co jest skorelowane z treścią art. 10a ust. 4.

Art. 1 pkt 45 projektu (art. 215 Prawa restrukturyzacyjnego)

Proponowana zmiana polega na wydłużeniu czasu ważności oddanego głosu, który to czas jest liczony w odniesieniu do dnia złożenia wniosku o zatwierdzenie układu. Głos zachowuje ważność jeżeli został złożony w okresie 4 miesięcy przed złożeniem wniosku. Poprzednia regulacja wskazywała na okres 3 miesięcy. Zmiana ta jest skorelowana ze zmianą art. 211 ust. 2 oraz zasadą, że czynności związane z zawarciem układu nie mogą trwać dłużej niż 4 miesiące, do czasu złożenia wniosku o zatwierdzenie układu.

Art. 1 pkt 46 projektu (art. 218 ust. 2 Prawa restrukturyzacyjnego)

Zmiana wynika ze zmiany art. 211 ust. 2 (wydłużenie czasu dzielącego dzień układowy i dzień złożenia wniosku o zatwierdzenie układu z 3 do 4 miesięcy) i jest analogiczna do zmiany w art. 215.

Art. 1 pkt 47 projektu (art. 218a Prawa restrukturyzacyjnego)

Projektowana zmiana ma na celu jednoznaczne rozstrzygnięcie kwestii długości trwania postępowania o zatwierdzenie układu – tożsamy przepis obowiązywał w ustawie z dnia 19 czerwca 2020 r. o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami COVID-19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem COVID-19 (Dz. U. z 2022 r. poz. 171, z późn. zm.).

Art. 1 pkt 48 projektu (uchylenie art. 219 ust. 2 Prawa restrukturyzacyjnego)

Uchylenie przepisu art. 219 ust. 2 ma na celu ograniczenie warunków formalnych projektu planu spłaty. Uzasadnieniem proponowanego rozwiązania jest to, że w związku z prowadzonymi aktami postępowania w systemie teleinformatycznym obsługującym postępowanie sądowe, sąd ma dostęp do akt postępowania prowadzonego przez doradcę restrukturyzacyjnego, w tym do informacji objętych dyspozycją art. 219 ust. 2. W konsekwencji wymóg dołączania przez doradcę dokumentów (w tym również sprawozdania nadzorca układu, które jest sporządzane w postaci elektronicznej), znajdujących się w elektronicznych aktach postępowania jest niecelowy.

Art. 1 pkt 49 projektu (art. 221 ust. 1 Prawa restrukturyzacyjnego)

Projektowanej zmianie przyświeca to samo założenie systemowe, jak w przypadku zmiany projektowanej w art. 3 pkt 1 i 19 projektu, dotyczącej art. 35 i art. 257 ust. 2 ustawy Prawo upadłościowe. Zostało ono przedstawione w komentarzu do tych przepisów.

Art. 1 pkt 50 projektu (art. 224 ust. 2 Prawa restrukturyzacyjnego)

Projektowana zmiana jest konieczna z uwagi na uchylenie art. 259 i 260, dokonywane w pkt 37 niniejszego projektu, jak również z uwagi na fakt kompleksowego uregulowania kwestii zawieszenia postępowania egzekucyjnego, skierowanego do majątku dłużnika w toku każdego postępowania restrukturyzacyjnego przez dodanie w pkt 32 projektu art. 189a-189e Prawa restrukturyzacyjnego.

Art. 1 pkt 51 projektu (art. 226e Prawa restrukturyzacyjnego)

Konieczność zmiany brzmienia art. 226e wynika z uchylenia art. 312 Prawa restrukturyzacyjnego, do którego odwoływał się zmieniany przepis, jak również z faktu kompleksowego uregulowania kwestii zawieszenia postępowania egzekucyjnego skierowanego do majątku dłużnika w toku każdego postępowania restrukturyzacyjnego przez dodanie art. 189a -189e Prawa restrukturyzacyjnego.

Art. 1 pkt 52 projektu (dodanie art. 226i Prawa restrukturyzacyjnego)

Projektowana zmiana ma na celu uzupełnienie luki istniejącej w obecnym brzmieniu art. 131a Prawa upadłościowego, polegającej na tym, że przepis ten nie obejmuje sytuacji, w których ogłoszenie upadłości nastąpiło nie później niż w terminie 3 miesięcy od zakończenia postępowania o zatwierdzenie układu.

Art. 1 pkt 53 projektu (uchylenie ust. 2 art. 227 Prawa restrukturyzacyjnego)

Zmiana jest konsekwencją projektowanej zmiany treści art. 151 ust. 2 Prawa restrukturyzacyjnego i przyjęciu zasady, że wierzytelności zabezpieczone hipoteką, zastawem, zastawem rejestrowym, zastawem skarbowym lub hipoteką morską, są bezwarunkowo objęte układem, bez względu na udzielenie przez wierzyciela zgody w tym przedmiocie.

Art. 1 pkt 54 projektu (zmiana art. 256 ust. 1 Prawa restrukturyzacyjnego)

Projektowana zmiana rozszerza ochronę dłużnika przed zmianą lub wypowiedzeniem mu przez wierzycieli umów o podstawowym znaczeniu dla prowadzonego przez niego przedsiębiorstwa. Konieczność rozszerzenia tej ochrony wynika z art. 7 ust. 5 lit. a Dyrektywy 2019/1023, stanowiącego że państwa członkowskie zapewniły, aby wierzyciele nie mogli wstrzymywać się z wykonaniem, rozwiązywać, przyspieszać wykonania lub w jakikolwiek inny sposób zmieniać umów wzajemnych podlegających wykonaniu ze szkodą dla dłużnika na mocy klauzuli umownej przewidującej takie środki, wyłącznie z powodu wystąpienia z wnioskiem o wszczęcie postępowania dotyczącego restrukturyzacji zapobiegawczej.

W wyniku dokonywanej zmiany treści art. 256 dłużnik będzie chroniony od dnia obwieszczenia zarządzenia o wpisaniu do repertorium złożonego przez niego wniosku o otwarcie przyspieszonego postępowania układowego. W przypadku, gdy wniosek ten nie doprowadzi do otwarcia postępowania, ochrona ta skończy się z dniem obwieszczenia prawomocnego zarządzenia o zwrocie tego wniosku albo prawomocnego postanowienia o odrzuceniu lub oddaleniu tego wniosku lub umorzeniu postępowania w przedmiocie rozpoznania tego wniosku.

Art. 1 pkt 55 projektu (uchylenie art. 259 i art. 260 Prawa restrukturyzacyjnego)

Zmiana jest konsekwencją projektowanej zmiany, dokonywanej w art. 1 pkt 36 niniejszego projektu, polegającej na dodaniu art. 189a i art. 189b, które w sposób kompleksowy będą regulować kwestie zawieszenia postępowań egzekucyjnych skierowanych do majątku dłużnika w toku każdego postępowania restrukturyzacyjnego.

Art. 1 pkt 56 projektu (art. 261 Prawa restrukturyzacyjnego)

Projektowany przepis ma podobny cel do regulacji zawartej w art. 211b. Regulacja ta ma nadać odpowiednią dynamikę postępowaniu, wymuszając na doradcy restrukturyzacyjnym przygotowanie i dostarczenie wierzycielom kluczowych dla postępowania dokumentów, w tym wycen zawartych w teście zaspokojenia, co należy łączyć z regulacją zawartą w art. 10a, art. 164 ust. 3a, art. 165 ust. 2 oraz art. 165b. W odniesieniu do ust. 1 termin ten został wydłużony do 1 miesiąca, gdyż w praktyce termin 2 tygodni był w dużej części przypadków niedotrzymywany z obiektywnych powodów.

Art. 1 pkt 57 projektu (uchylenie art. 268 ust. 2-4 Prawa restrukturyzacyjnego)

Projektowana zmiana jest konieczna z uwagi na uchylenie art. 259 i 260, dokonywane w pkt 37 niniejszego projektu i fakt kompleksowego uregulowania kwestii zawieszenia postępowania egzekucyjnego, skierowanego do majątku dłużnika w toku każdego postępowania restrukturyzacyjnego przez dodanie w pkt 36 projektu art. 189a-189e Prawa restrukturyzacyjnego.

Art. 1 pkt 58 projektu (uchylenie art. 278 i 279 Prawa restrukturyzacyjnego)

Zmiana jest konsekwencją projektowanej zmiany, dokonywanej w art. 1 pkt 36 niniejszego projektu, polegającej na dodaniu art. 189a–189e, które w sposób kompleksowy będą regulować kwestię zawieszenia postępowań egzekucyjnych skierowanych do majątku dłużnika w toku każdego postępowania restrukturyzacyjnego.

Art. 1 pkt 59 projektu (art. 280 Prawa restrukturyzacyjnego)

Projektowany przepis ma podobny cel do regulacji zawartej w art. 211b. Regulacja ta ma nadać odpowiednią dynamikę postępowaniu, wymuszając na doradcy restrukturyzacyjnym przygotowanie i dostarczenie wierzycielom kluczowych dla postępowania dokumentów, w tym wycen zawartych w teście zaspokojenia, co należy łączyć z regulacją zawartą w art. 10a, art. 164 ust. 3a, art. 165 ust. 2 oraz art. 165b. W odniesieniu do ust. 1 termin ten został wydłużony do 1 miesiąca, gdyż w praktyce termin 2 tygodni był w dużej części przypadków niedotrzymywany z obiektywnych powodów.

Art. 1 pkt 60 projektu (art. 283 ust. 2 Prawa restrukturyzacyjnego)

Zmiana ma na celu umożliwienie złożenia wniosku wierzyciela o otwarcie postępowania sanacyjnego wobec nie tylko osoby prawnej, ale także tzw. ułomnych osób prawnych, co obecne brzmienie przepisu wyłącza (np. spółki jawne, komandytowe). Jednocześnie, wobec zmiany w art. 6 ust. 1a, wniosek taki może być skierowany przez wierzyciela tylko wobec podmiotu niewypłacalnego, stąd możliwe było usunięcie odniesienia do niewypłacalności, jako elementu zbędnego i wynikającego z przepisów ogólnych prawa restrukturyzacyjnego.

Art. 1 pkt 61 projektu (art. 286 ust. 2 Prawa restrukturyzacyjnego)

Projektowana zmiana jest konsekwencją uchylenia art. 268 ust. 2-4, do którego odsyła przepis w aktualnym brzmieniu, jak również kompleksowego uregulowania kwestii zawieszenia postępowania egzekucyjnego w dodawanych projektem art. 189a-189e.

Art. 1 pkt 62 projektu (uchylenie art. 312 Prawa restrukturyzacyjnego)

W związku z dodaniem art. 189a-189e, które znajdują się w Dziale VIII Tytułu I ustawy i dotyczą wszystkich postępowań restrukturyzacyjnych, w tym również postępowania sanacyjnego, konieczne jest uchylenie art. 312 Prawa restrukturyzacyjnego, który reguluje kwestię zawieszenia postępowania egzekucyjnego skierowanego do majątku dłużnika wchodzącego w skład masy sanacyjnej.

Art. 1 pkt 63 projektu (art. 320 Prawa restrukturyzacyjnego)

Projektowany przepis ma podobny cel do regulacji zawartej w art. 211b. Regulacja ta ma nadać odpowiednią dynamikę postępowaniu, wymuszając na doradcy restrukturyzacyjnym przygotowanie i dostarczenie wierzycielom kluczowych dla postępowania dokumentów, w tym wycen zawartych w teście zaspokojenia, co należy łączyć z regulacją zawartą w art. 10a, art. 164 ust. 3a, art. 165 ust. 2 oraz art. 165b. W odniesieniu do ust. 1 termin ten został wydłużony do 1 miesiąca, gdyż w praktyce termin 2 tygodni był w dużej części przypadków niedotrzymywany z obiektywnych powodów.

Zmiany w ustawie z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2023 r. poz. 2505)

Art. 2 projektu (zmiana art. 54b ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji)

Projektowany przepis ma związek z dodawanym art. 189a ust. 3 Prawa restrukturyzacyjnego, zgodnie z którym sędziakomisarz na wniosek dłużnika, nadzorcy sądowego lub zarządcy może uchylić zajęcie dokonane przed dniem otwarcia postępowania restrukturyzacyjnego w postępowaniu egzekucyjnym lub zabezpieczającym skierowanym do majątku dłużnika, jeżeli jest to konieczne dla dalszego prowadzenia przedsiębiorstwa.

W związku z tym mogą powstać wątpliwości co do skutków uchylania zajęcia w świetle regulacji zawartej w przepisach ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji. Ponieważ intencją projektodawcy jest, aby uchylenie zajęcia dokonane przez sędzię-komisarza nie niweczyło materialnoprawnych skutków, jakie ta czynność wywołała w stosunku do postępowań egzekucyjnych i zabezpieczających, prowadzonych przez administracyjne organy egzekucyjne, konieczne jest dodanie przepisu w proponowanym brzmieniu.

Ad 2. Usystematyzowanie reguł wyboru osób powoływanych do pełnienia funkcji pozasądowych organów postępowania upadłościowego oraz restrukturyzacyjnego

Głównym instrumentem służącym do usystematyzowania wyboru osoby do pełnienia funkcji pozasądowych organów postępowania upadłościowego oraz restrukturyzacyjnego będzie sądowa lista doradców restrukturyzacyjnych. Lista

będzie prowadzona w systemie teleinformatycznym obsługującym postępowanie sądowe, przy każdym sądzie upadłościowym/restrukturyzacyjnym.

Lista będzie tworzona w oparciu o oświadczenia osób posiadających licencje doradcy restrukturyzacyjnego. Oświadczenie woli doradcy restrukturyzacyjnego będzie m.in. zawierać nazwy sądów, w których chciałby pełnić funkcje organów pozasądowych i wskazanie tych funkcji. Sąd będzie wyznaczał, powoływał organ pozasądowy postępowania według kolejności na sądowej liście doradców restrukturyzacyjnych w danej kategorii spraw. Przy czym w uzasadnionych przypadkach, przy spełnieniu ustawowych przesłanek sąd będzie mógł wyznaczyć, powołać osobę na ten organ z pominięciem powyższej reguły.

Rozszerza się katalog postępowań, w których na funkcje organów pozasądowych w postępowaniach upadłościowych, restrukturyzacyjnych musi być wyznaczona osoba legitymująca się licencją doradcy restrukturyzacyjnego z tytułem kwalifikowanego doradcy restrukturyzacyjnego.

Proponuje się wprowadzenie ograniczenia liczby sądów, w których doradca restrukturyzacyjny będzie umieszczony na liście doradców restrukturyzacyjnych. Mając na uwadze, że liczba sądów upadłościowych i restrukturyzacyjnych wynosi na obszarze kraju tylko 30 jednostek, przyjmuje się, że działający samodzielnie doradca może efektywnie zarządzać postępowaniami w obszarze właściwości 3 sądów. W odniesieniu do spółek, które mogą pełnić funkcję nadzorcy, zarządcy lub syndyka i złożyć oświadczenie o wpisie na listę doradców restrukturyzacyjnych proponuje się wprowadzić ograniczenie liczby spółek, w których doradca restrukturyzacyjny może być współnikiem lub członkiem zarządu do jednej. W ten sposób eliminuje się ryzyko tworzenia spółek z powtarzającym się składem osobowym, wyłącznie po to aby zwiększyć prawdopodobieństwo wyznaczenia do sprawy upadłościowej i restrukturyzacyjnej na terenie całego kraju. Wprowadza się do postępowania upadłościowego szczególny rodzaj uchwały zgromadzenia wierzycieli w celu głosowania nad uchwałą o zmianie syndyka. W terminie dwóch miesięcy od dnia wyznaczenia syndyka wierzyciele będą mogli wystąpić o zmianę syndyka na osobę przez siebie wskazaną. Do przeprowadzenia tej zmiany konieczna będzie uchwała zgromadzenia wierzycieli, zwołana w terminie miesiąca od dnia złożenia wniosku. Różne grupy wierzycieli będą mogły zgłosić swych kandydatów na syndyków.

Rozwiązania szczegółowe:

Art. 3 pkt 2 projektu (zmiana art. 38 ust. 1 zdania drugiego Prawa upadłościowego)

Zmiana tego przepisu ma na celu stosowanie do wyboru tymczasowego nadzorcy analogicznych zasad jak w przypadku wyboru syndyka.

Art. 3 pkt 3 projektu (zmiana art. 40 ust. 4 Prawa upadłościowego)

Przepis art. 40 ust. 4 p.u. stanowi, że do zarządcy przymusowego przepisy o syndyku stosuje się odpowiednio. *Ratio legis* zmiany w przepisie tym sprowadza się do tego, że do zarządcy przymusowego nie będzie miała zastosowania nowa instytucja „Uchwała wierzycieli w przedmiocie zatwierdzenia wyznaczenia syndyka albo zmiany syndyka”. Za wykluczeniem stosowania tej instytucji do zarządcy przymusowego, po pierwsze przemawia to, że sąd upadłościowy może zabezpieczyć majątek dłużnika przez ustanowienie zarządu przymusowego nad jego majątkiem na etapie postępowania w przedmiocie ogłoszenia upadłości, czyli w postępowaniu, w którym sąd bada, czy zachodzą przesłanki do ogłoszenia upadłości. Po drugie, przedmiotowe zabezpieczenie ma charakter czasowy i upada z dniem ogłoszenia upadłości albo uprawomocnienia się postanowienia o odrzuceniu lub oddaleniu wniosku o ogłoszenie upadłości albo umorzeniu postępowania w przedmiocie rozpoznania tego wniosku (art. 43 p.u.). Po trzecie, na tym etapie postępowania upadłościowego nie występują wierzyciele upadłościowi w rozumieniu art. 189 p.u. W konsekwencji nie ma uzasadnienia do odpowiedniego stosowania przepisów regulujących zasady wyboru syndyka w drodze uchwały zgromadzenia wierzycieli.

Art. 3 pkt 4 projektu (dodanie art. 127a Prawa upadłościowego)

Projektowana zmiana ma na celu implementowanie do polskiego porządku prawnego normy zawartej w art. 17 ust. 1 Dyrektywy 2019/1023, nakazującej państwom członkowskim zapewnienie należytej ochrony nowego oraz przejściowego finansowania dłużnika, wobec którego jest prowadzone postępowanie z zakresu restrukturyzacji zapobiegawczej. Zgodnie z definicjami zawartymi w art. 2 ust. 1 pkt 7 i 8, nowe finansowanie oznacza każdą nową pomoc finansową zapewnioną przez istniejącego lub nowego wierzyciela w celu realizacji planu restrukturyzacji i która jest uwzględniona w tym planie restrukturyzacji, natomiast przejściowe finansowanie oznacza każdą nową pomoc finansową zapewnianą przez istniejącego lub nowego wierzyciela, która obejmuje co najmniej pomoc finansową w okresie obowiązywania wstrzymania indywidualnych czynności egzekucyjnych, i która jest racjonalna i niezwłocznie konieczna, aby zapewnić kontynuowanie działalności przedsiębiorstwa dłużnika lub aby utrzymać lub zwiększyć wartość tego przedsiębiorstwa. Minimalny zakres ochrony uregulowanej w art. 17 ust. 1 Dyrektywy 2019/1023 musi obejmować to, że w przypadku ewentualnego późniejszego ogłoszenia upadłości dłużnika:

- a) nowe finansowanie i finansowanie przejściowe nie mogą być uznane za bezskuteczne, nieważne lub niepodlegające wykonaniu,
- b) podmioty zapewniające takie finansowanie nie ponoszą odpowiedzialności cywilnej, administracyjnej ani karnej z tego powodu, że finansowanie takie wiąże się ze szkodą dla ogółu wierzycieli, chyba że obecne są inne dodatkowe przesłanki przewidziane w prawie krajowym.

W związku z powyższym, niezbędne jest uzupełnienie regulacji zawartej w art. 127 Prawa upadłościowego, mówiącej o bezskuteczności w stosunku do masy upadłości czynności prawnych dokonanych przez upadłego w ciągu roku przed dniem złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości, którymi rozporządził on swoim majątkiem, jeżeli dokonane zostały nieodpłatnie albo odpłatnie, ale wartość świadczenia upadłego przewyższa w rażącym stopniu wartość świadczenia otrzymanego przez upadłego lub zastrzeżonego dla upadłego lub dla osoby trzeciej.

Art. 3 pkt 5 projektu (dodanie art. 129a Prawa upadłościowego)

Projektowana zmiana ma na celu implementowanie do polskiego porządku prawnego normy zawartej w art. 18 ust. 1 Dyrektywy 2019/1023, nakazującej państwom członkowskim zapewnić, aby w przypadku późniejszego ogłoszenia upadłości dłużnika transakcje, które były racjonalne i niezwłocznie konieczne do negocjowania planu restrukturyzacji, nie mogły zostać uznane za bezskuteczne, nieważne lub niepodlegające wykonaniu z tego powodu, że takich transakcji dokonano ze szkodą dla ogółu wierzycieli. Przepis ten ma na celu zapewnienie ochrony transakcjom związanym z procesem restrukturyzacji, które obejmują przynajmniej:

- 1) zapłatę honorariów i kosztów z tytułu negocjowania, przyjęcia lub zatwierdzenia planu restrukturyzacji;
- 2) zapłatę honorariów i kosztów z tytułu profesjonalnego doradztwa ściśle związanego z restrukturyzacją;
- 3) zapłatę wynagrodzenia pracowników za już wykonaną pracę, bez uszczerbku dla innych form ochrony przewidzianych w prawie UE lub prawie krajowym;
- 4) wszelkie płatności i wypłaty dokonane w ramach prowadzenia zwykłej działalności, inne niż te, o których mowa w pkt 1–3.

Projektowana zmiana ma na celu zapewnienie minimalnego zakresu ochrony określonego w art. 18 ust. 1 i 4 Dyrektywy 2019/1023.

Art. 3 pkt 6 projektu (zmiana art. 145 Prawa upadłościowego)

Biorąc pod uwagę rozbieżności w orzecznictwie oraz ryzyko pokrzywdzenia wierzycieli projekt przewiduje rozwiązanie, zgodnie z którym postępowanie sądowe, administracyjne lub sądownoadministracyjne w sprawie wszczętej przeciwko upadłemu przed dniem ogłoszenia upadłości o wierzytelność, która podlega zgłoszeniu do masy upadłości, będzie mogło być podjęte przeciwko syndykowi tylko w przypadku, gdy w postępowaniu upadłościowym pomimo dokonania zgłoszenia wierzytelności wierzytelność ta nie została umieszczona na liście wierzytelności i bezskutecznie minął termin do wniesienia sprzeciwu co do uznania bądź odmowy uznania tej wierzytelności. W przypadku wniesienia sprzeciwu postępowanie sądowe, administracyjne lub sądownoadministracyjne będzie mogło być podjęte przeciwko syndykowi po prawomocnym rozpoznaniu sprzeciwu.” W konsekwencji, zgodnie z projektowanym rozwiązaniem jeżeli w postępowaniu upadłościowym wierzyciel dokonał zgłoszenia wierzytelności i wierzytelność nie została umieszczona na liście wierzytelności, to postępowanie cywilne powinno zostać z urzędu podjęte wówczas gdy:

- a) wierzyciel nie wniósł sprzeciwu i termin do wniesienia sprzeciwu upłynął;
- b) wierzyciel wniósł sprzeciw, który został oddalony postanowieniem sędziego-komisarza i upłynął termin do wniesienia zażalenia na to postanowienie;
- c) wierzyciel wniósł zażalenie na postanowienie sędziego-komisarza wydane w wyniku rozpoznania sprzeciwu i zażalenie to zostało oddalone postanowieniem sądu upadłościowego.

Art. 3 pkt 7 projektu (zmiana art. 157 ust. 1 i 2 Prawa upadłościowego)

Przepisy art. 157 ust. 1 i 2 p.u. określają przesłanki, które muszą być spełnione łącznie do wyznaczenia osoby na funkcje syndyka w postępowaniu upadłościowym. Z uwagi na to, że wyznaczenie syndyka będzie się odbywało na podstawie sądowej listy doradców restrukturyzacyjnych, warunkiem poza wyznaczeniem osoby posiadającej licencje doradcy restrukturyzacyjnego na funkcje organu pozasądowego jest złożenie przez tą osobę oświadczenia, w którym wskazuje sądy upadłościowe, w których chciałby pełnić funkcję tymczasowego nadzorcy sądowego, zarządcy przymusowego, syndyka albo organu, do którego przepisy o syndyku stosuje się odpowiednio. Celem wprowadzenia tego warunku jest zapewnienie sprawnego funkcjonowania mechanizmu wyznaczenia organów pozasądowych w postępowaniu upadłościowym na podstawie sądowej listy doradców restrukturyzacyjnych.

Art. 3 pkt 8 projektu (zmiana art. 157¹ Prawa upadłościowego)

Zgodnie z brzmieniem art. 157¹ ust. 1 Prawa upadłościowego sąd będzie wyznaczał syndyka na podstawie sądowej listy doradców restrukturyzacyjnych według kolejności określonej na tej liście w danej kategorii spraw. Będzie to podstawowy sposób wyznaczenia syndyka, od którego w ust. 2 i 3 przewidziano wyjątki. Po pierwsze, sąd będzie mógł na funkcję syndyka wyznaczyć doradcę restrukturyzacyjnego, który wcześniej był ustanowiony tymczasowym nadzorcą sądowym albo zarządcą przymusowym w postępowaniu w przedmiocie ogłoszenia upadłości, w drodze wyboru z listy doradców restrukturyzacyjnych. W takim przypadku nie ma potrzeby ponowne stosowanie listy doradców restrukturyzacyjnych, chyba że sąd będzie chciał wyznaczyć inną osobę na funkcję syndyka, niż ustanowiony wcześniej tymczasowy nadzorca sądowy lub zarządca przymusowy.

Po drugie w uzasadnionych przypadkach sąd będzie miał również uprawnienie do wyznaczenia syndyka z pominięciem reguły określonej w ust. 1, czyli poza kolejnością określoną na sądowej liście doradców restrukturyzacyjnych. Ratio legis tego rozwiązania sprowadza się do tego, że sąd uwzględniając, w szczególności specyfikę prowadzonej

działalności gospodarczej przez upadłego, a także doświadczenie oraz dodatkowe, czy też specjalistyczne kwalifikacje osoby posiadającej licencje doradcy restrukturyzacyjnego, będzie mógł według swojego uznania wyznaczyć osobę do pełnienia funkcji syndyka. Rozwiązanie to pozwoli na wybór przez sąd takiego doradcy restrukturyzacyjnego, który w ocenie sądu swoimi kwalifikacjami i doświadczeniem zawodowym daje gwarancje sprawnego, efektywnego przeprowadzenia postępowania upadłościowego. Sąd będzie brał również pod uwagę, w przypadku jej przedstawienia, opinię co do wyboru osoby syndyka, złożoną przez uznanych przez dłużnika wierzycieli, dysponujących co najmniej połową uznanych przez dłużnika wierzytelności.

Na wyznaczenie syndyka z pominięciem reguły określonej w ust. 1, czyli poza kolejnością określoną na sądowej liście doradców restrukturyzacyjnych przysługuje zażalenie do sądu drugiej instancji. Sąd, na etapie ogłaszania upadłości, będzie mógł się przychylić do stanowiska większości znanych wierzycieli, czym zmniejszy się prawdopodobieństwo podejmowania uchwały przez wierzycieli w trybie dodawanych przepisów art. 200a-200g.

W art. 157¹ ust. 6 Prawa upadłościowego rozszerzono katalog postępowań w których na funkcje syndyka w postępowaniach upadłościowych, musi być wyznaczona osoba legitymująca się licencją doradcy restrukturyzacyjnego z tytułem kwalifikowanego doradcy restrukturyzacyjnego. W ocenie ustawodawcy z natury rzeczy postępowania dotyczące podmiotów dysponujących większym majątkiem lub dużą liczbą pracowników, czy też postępowania dotyczące banków, spółdzielni, deweloperów oraz emitentów obligacji są z reguły znacznie bardziej skomplikowane, a przy tym mają istotne znaczenie dla gospodarki i rynku pracy.

Art. 3 pkt 9 projektu (art. 159 ust. 3 Prawa upadłościowego)

Przepis art. 159 ust. 3 p.u. stanowi, że do zastępcy syndyka przepisy o syndyku stosuje się odpowiednio. *Ratio legis* zmiany w przedmiotowym przepisie sprowadza się do tego, że do zastępcy syndyka nie będzie miała zastosowania nowa instytucja „Uchwała wierzycieli w przedmiocie zatwierdzenia wyznaczenia syndyka albo zmiany syndyka”. Uzasadnieniem dla wykluczenia stosowania tej instytucji w stosunku do zastępcy syndyka jest to, że podmiot ten wykonuje tylko czynności w zakresie określonym przez sędziego-komisarza (art. 159 ust. 2 p.u.).

Art. 3 pkt 10 projektu (zmiana art. 170 ust. 2 Prawa upadłościowego)

Przepis art. 170 ust. 2 p.u. *in fine* stanowi, że do tymczasowego syndyka przepisy o syndyku stosuje się odpowiednio. *Ratio legis* zmiany w przedmiotowym przepisie sprowadza się do tego, że do tymczasowego syndyka nie będzie miała zastosowania nowa instytucja „Uchwała wierzycieli w przedmiocie zatwierdzenia wyznaczenia syndyka albo zmiany syndyka”. Za wykluczeniem stosowania tej instytucji do tego podmiotu przemawia to, że funkcja tymczasowego syndyka jest funkcją tymczasową i w konsekwencji rozszerzenie autonomii wierzycieli na tą funkcje tymczasowego syndyka byłoby rozwiązaniem irracjonalnym i mogącym implikować na szybkość postępowania upadłościowego.

Art. 3 pkt 11 projektu (art. 176 ust. 2b Prawa upadłościowego)

Projektowany przepis zapewnia dodatkowy czas na uzyskanie przez Ministra Obrony Narodowej informacji o danym przedsiębiorcy, pomiędzy okresem po ogłoszeniu upadłości przedsiębiorcy a momentem wystosowania przez syndyka zawiadomienia o zamiarze sprzedaży składników majątku służących do prowadzenia działalności w dziedzinie obronności i bezpieczeństwa państwa (art. 311 ust. 1aa Prawa upadłościowego). Powyższe ułatwi analizę, czy zachodzi potrzeba pozyskania wszystkich lub wybranych składników majątku upadłego oraz ustalenie źródła finansowania, także w przypadku konieczności przeprowadzenia przez Prezesa Rady Ministrów finansowania ze środków Funduszu Inwestycji Kapitałowych, o którym mowa w art. 33a – art. 33c w zw. z art. 9a – art. 9b ustawy z dnia 16 grudnia 2016 r. o zasadach zarządzania mieniem państwowym (Dz. U. z 2021 r. poz. 1933). Ma to istotne znaczenie w przypadkach konieczności nabycia środków trwałych upadłego o dużej wartości (np. specjalistyczne budynki czy budowle wraz z wyposażeniem).

Art. 3 pkt 12 projektu (dodanie Oddziału 2a „Uchwała wierzycieli w przedmiocie zatwierdzenia wyznaczenia syndyka albo zmiany syndyka”)

– Art. 200a

Ratio legis przedmiotowej regulacji sprowadza się do przyznania wierzycielom uprawnienia do zainicjowania procesu wyboru osoby syndyka wolą wierzycieli przez zgłoszenie kandydata, który spełnia ustawowe wymogi do pełnienia funkcji syndyka w postępowaniu upadłościowym. Przy czym z uwagi na fakt, iż postępowanie upadłościowe w stosunku do przedsiębiorców jest postępowaniem wspólnym, które prowadzone jest na rzecz wszystkich wierzycieli istotne jest, aby przedmiotowy wniosek był legitymizowany odpowiednią wartością kapitałową wierzytelności. Wartość ta nie może być zbyt wysoka, gdyż przedmiotowe uprawnienie stałoby się uprawnieniem iluzorycznym. W związku z tym ustawodawca w tym zakresie wzorował się na rozwiązaniu przyjętym w art. 201 ust. 2 Prawa upadłościowego, które w praktyce nie budzi żadnych wątpliwości.

Do zgłoszenia osoby, która spełnia wymogi, o których mowa w art. 157 ust. 1 lub 2 Prawa upadłościowego wymagane jest załączenie zgody tej osoby na pełnienie funkcji syndyka w postępowaniu upadłościowym. Rozwiązanie to ma na celu ochronę autonomii woli doradców restrukturyzacyjnych, czyli nienakładania na nich obowiązków mocą woli wierzycieli bez ich zgody.

– **Art. 200b**

Zgodnie z art. 200b Prawa upadłościowego w przedmiocie zmiany syndyka głosują wierzyciele ujęci na liście wierzycieli zatwierdzonej przez sędziego-komisarza. Jest to podstawowa reguła, od której w ust. 3 przewidziano wyjątek. Wprowadzenie wyjątku od powyższej reguły jest konieczne z uwagi na to, że w praktyce często się zdarza, że sporządzenie listy wierzycieli i zatwierdzenie jej przez sędziego-komisarza trwa dłużej niż trzy miesiące.

Konstrukcja normatywna przepisu art. 200b ust. 3 Prawa upadłościowego jest znaną konstrukcją normatywną w prawie upadłościowym (por. art. 201 ust. 3 Prawa upadłościowego). W związku z tym stosowanie art. 200b ust. 3 Prawa upadłościowego w praktyce nie powinno budzić żadnych wątpliwości.

Przepis art. 200b ust. 4 Prawa upadłościowego określa, że wierzyciele oddają głos za pośrednictwem systemu teleinformatycznego obsługującego postępowanie sądowe oraz nakłada na syndyka obowiązek zamieszczenia w tym systemie kart do głosowania. Ponadto na syndyka nałożono obowiązek zamieszczania w aktach sprawy informacji o sposobie głosowania za pośrednictwem systemu teleinformatycznego obsługującego postępowanie sądowe z pouczeniem o sposobie uwierzytelnienia się i sposobie wypełnienia karty do głosowania (art. 200b ust. 5 Prawa upadłościowego).

– **Art. 200c**

Przepis art. 200c Prawa upadłościowego zawiera normę kolizyjną, której sens sprowadza się do usprawnienia procedury głosowania nad kandydaturami na funkcje syndyka. Jeżeli zgłoszono kilka kandydatur, to kolejność głosowania ustala sędzia-komisarz. Przy czym jest to czynność techniczna na którą nie przysługuje zażalenie.

Jeżeli zgłoszono kilka kandydatur na funkcje syndyka, to głosowane muszą być wszystkie kandydatury. Przyjęcie jednej z kandydatur nie wyklucza bowiem głosowania pozostałych. Ze wszystkich kandydatur, które spełniają wymagania określone w 200d Prawa upadłościowego za wybranego kandydata na funkcje syndyka uważa się tego, którego poparli wierzyciele dysponujący ogółem największą kwotą wierzycieli. W konsekwencji poddanie pod głosowanie wszystkich kandydatur skutkuje tym, że przyjęta przez sędziego-komisarza kolejność głosowania nie ma większego znaczenia dla wyników głosowania.

– **Art. 200d**

Zgodnie z projektowanym art. 200d ust. 1 Prawa upadłościowego do podjęcia uchwały w przedmiocie zmiany osoby syndyka konieczne jest łączne zachowanie dwóch większości – osobowej i kapitałowej. Przedmiotowe rozwiązanie zostało oparte o naczelną zasadę postępowania upadłościowego, czyli zasadę dominacji grupowego interesu wierzycieli, która sięga istoty upadłości. W konsekwencji, prawo upadłościowe co do zasady przyjmuje, że wobec grup wierzycieli reprezentujących różne grupy interesów najistotniejszy jest „zobiektywizowany interes większości wierzycieli”, któremu muszą być podporządkowane interesy poszczególnych wierzycieli.

W odniesieniu do większości osobowej uchwała o zmianie osoby syndyka zapada, jeżeli wypowie się za nią większość głosujących wierzycieli, którzy oddali ważny głos. Jeżeli chodzi o większość kapitałową, to ta uzależniona jest od osiągnięcia określonej większości sumy wierzycieli przysługujących głosującym wierzycielom, a więc wierzycielom biorącym aktywny udział w głosowaniu. Tak więc, przy obliczaniu tej większości nie ma znaczenia wartość wierzycieli wierzycieli ujętych np. na zatwierdzonej liście wierzycieli.

– **Art. 200e**

W przepisie art. 200e Prawa upadłościowego uregulowano instytucje zarzutów przeciwko uchwale wierzycieli. Przepis ten stanowi przejaw wyposażenia uczestników postępowania w znamienne w skutkach uprawnienie kontrolne. Legitymacja do złożenia zarzutów przysługuje każdemu uczestnikowi postępowania oraz syndykowi. Zarzuty wniesione po upływie terminu lub nieodpowiadające wymaganiom formalnym pisma procesowego pozostawia się bez rozpoznania. Przy czym art. 130 § 1 k.p.c. nie stosuje się.

Zgodnie z art. 200e ust. 2 Prawa upadłościowego sędzia-komisarz rozpoznaje zarzuty w terminie tygodnia od dnia przedłożenia mu zarzutów. Przepis ten jest przejawem zasady szybkości postępowania upadłościowego. Sędzia-komisarz w wyniku rozpoznania zarzutów lub z urzędu w terminie dwóch tygodni od dnia przekazania mu uchwały wierzycieli może uchylić tę uchwałę, jeżeli jest ona sprzeczna z prawem lub narusza interes wierzycieli. Przy czym sędzia-komisarz nie może zmienić treści uchwały wierzycieli. Może tylko uchylić wadliwą uchwałę.

– **Art. 200f**

W sytuacji podjęcia przez wierzycieli uchwały w przedmiocie zmiany syndyka sąd zobowiązany jest odwołać syndyka i wyznaczyć do pełnienia tej funkcji inną wskazaną przez wierzycieli osobę. Przy czym w tej sytuacji nie mają zastosowania reguły określone w art. 1571 ust. 1-3 Prawa upadłościowego. Brak stosowalności tych reguł jest uzasadniony wykluczeniem potencjalnego konfliktu, pomiędzy wolą wierzycieli wyrażoną w uchwale, a ogólnym reżimem prawnym dotyczącym wyznaczania osoby do pełnienia funkcji syndyka.

Przepis art. 200f ust. 1 Prawa upadłościowego stanowi *lex specialis* w stosunku do przepisu art. 170 ust. 3 Prawa upadłościowego.

– **Art. 200g**

W przepisie tym wyjaśnia się, że w zakresie nieuregulowanym do zgromadzenia wierzycieli głosującego nad uchwałą o zmianie syndyka, stosuje się odpowiednio przepisy o zgromadzeniu wierzycieli.

Art. 3 pkt 13 projektu (zmiana art. 207a ust. 1 Prawa upadłościowego)

Przepis art. 207a ust. 1 Prawa upadłościowego przyznaje radzie wierzycieli daleko idącą kompetencję do podjęcia uchwały w przedmiocie zmiany syndyka. Rada wierzycieli jest fakultatywnym organem reprezentującym wierzycieli w postępowaniu upadłościowym, co oznacza, że nie ma bezwzględnego obowiązku jej powołania. Rada wierzycieli maksymalnie składa się z pięciu członków oraz dwóch zastępców powoływanych spośród wierzycieli dłużnika będących uczestnikami postępowania (art. 202 ust. 1 Prawa upadłościowego in principio).

Z uwagi na to, że do podjęcia uchwały wierzycieli w trybie art. 200a – 200g Prawa upadłościowego wymagana jest większość osobowo-kapitałowa, czyli przedmiotowa uchwała ma większą moc legitymizacji wierzycieli, niż uchwała rady wierzycieli, to zasadnym jest wprowadzenie ograniczenia stosowania uchwały rady wierzycieli w trybie art. 207a ust. 1 Prawa upadłościowego w stosunku do syndyka wyznaczonego w oparciu o uchwałę wierzycieli. Dla wywołania wiążącego skutku, uchwała rady wierzycieli będzie musiała znaleźć poparcie zgromadzenia wierzycieli.

Art. 3 pkt 14 projektu (art. 216a ust. 1 i ust. 1e Prawa upadłościowego)

Celem przedmiotowej zmiany jest globalne objęcie dyspozycją art. 216 ust. 1 Prawa upadłościowego wszystkich postępowań, które mogą być pochodną postępowania upadłościowego. Rozwiązanie to pozwoli na pełną elektronizację postępowań upadłościowych, niezależnie od tego, czy mamy do czynienia m.in. z postępowaniem w przedmiocie stwierdzenia wykonania, zmiany, uchylenia odpowiednio planu spłaty lub układu, jak również skargi kasacyjnej, postępowania o ustanowienie pełnomocnika z urzędu i/lub zwolnienia z kosztów sądowych prowadzonych przed złożeniem głównego wniosku.

Z kolei zmiana dokonywana w ust. 1e przepisu ma na celu doprecyzowanie, że oryginał dokumentów składa się do właściwego organu postępowania. Obecnie oryginały dokumentów są składane w sądzie upadłościowym nie zależnie od tego, czy dany etap postępowania upadłościowego jest prowadzony przez sąd czy też przez doradcę restrukturyzacyjnego. Innymi słowy przedmiotowa zmiana ma na celu optymalizację postępowania upadłościowego.

Art. 3 pkt 15 projektu (art. 216aa ust. 1a i ust. 5 Prawa upadłościowego)

Zmiana ma na celu wyeliminowanie pojawiających się w praktyce rozbieżności, czy profesjonalny pełnomocnik może w imieniu mocodawcy, który jest tzw. „wykluczony cyfrowo” złożyć pismo procesowe i dokumenty z pominięciem systemu teleinformatycznego obsługującego postępowanie sądowe. Konsekwencją złożenia dokumentacji papierowej jest to, że treść tych dokumentów musi zostać wprowadzona do systemu teleinformatycznego obsługującego postępowanie sądowe przez pracowników organów postępowania. W związku z tym przedmiotowa zmiana przyczyni się do zwiększenia sprawności postępowania upadłościowego przez zmniejszenie dokumentacji papierowej.

Uchylenie przepisu ust. 5 jest podyktowane wyłączeniem stosowania w postępowaniu upadłościowym przepisu art. 130 § 6 k.p.c. W związku z tym derogacja przepisu z art. 216aa ust. 5 jest oparta na tym samym założeniu, co zmiany projektowane w art. 35, art. 229, art. 241, art. 257 ust. 2 oraz art. 376 ust. 1 ustawy.

Art. 3 pkt 16 projektu (zmiana art. 222 ust. 1a Prawa upadłościowego)

Zmiana w art. 222 ust. 1a p.u. sprowadza się do tego, że zażalenie na wybranie syndyka w oparciu o art. 157¹ ust. 2 p.u. rozpoznaje sąd drugiej instancji.

Art. 3 pkt 22 projektu (zmiana art. 491² ust. 1 Prawa upadłościowego)

Główna zmiana w art. 491² ust. 1 p.u. polega na wykluczeniu stosowania w postępowaniu upadłościowym wobec osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej nowej instytucji prawa upadłościowego tj. „uchwały wierzycieli w przedmiocie zatwierdzenia wyznaczenia syndyka albo zmiany syndyka”. Za przedmiotowym rozwiązaniem przemawia to, że postępowanie upadłościowe wobec osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej jest skupione na oddłużeniu dłużnika, a nie na jak najwyższym stopniu zaspokojenia roszczeń jego wierzycieli.

Art. 3 pkt 23 projektu (zmiana art. 491^{1b} Prawa upadłościowego)

Zmiana zaproponowana w art. 491^{1b} ma na celu zwiększenie transparentności i bezpieczeństwa środków finansów powierzanych doradcom restrukturyzacyjnym w ramach postępowań upadłościowych osób nieprowadzących działalności gospodarczej. W przypadku tego typu postępowań w praktyce pojawia się problem obsługi wpływów i wydatków masy upadłościowej w sytuacji nieposiadania przez upadłego rachunku bankowego. W takich przypadkach konieczne staje się posługiwanie się przez syndyka swoim własnym rachunkiem, co może wiązać się z trudnościami z ustaleniem wpływów i wydatków w poszczególnych postępowaniach upadłościowych prowadzonych przez tego samego syndyka, trudnościami z nadzorem nad czynnościami wykonywanymi przez syndyka, komplikacjami w przypadku zaistnienia nietypowych przypadków, jak prowadzenie egzekucji z rachunku doradcy restrukturyzacyjnego na podstawie tytułu wykonawczego wystawionego przeciwko doradcy restrukturyzacyjnemu poza zakresem wykonywanego zawodu doradcy lub śmiercią doradcy w czasie pełnienia funkcji syndyka. We wszystkich tych przypadkach pojawia się ryzyko utraty co najmniej części środków pieniężnych powierzonych doradcy restrukturyzacyjnemu, kosztem interesów wierzycieli i samego upadłego. Proponowana regulacja ma na celu oddzielenie środków pieniężnych poszczególnych mas upadłościowych gromadzonych na rachunku doradcy restrukturyzacyjnego od jego prywatnych środków i zapewnienie tym pierwszym ochrony przed ryzykiem ich utraty z przyczyn niezwiązanych z prowadzonymi przez danego doradcę restrukturyzacyjnego postępowaniami.

Art. 3 pkt 24 projektu (zmiana art. 491¹⁴ ust. 3 Prawa upadłościowego)

Zmiana przepisu art. 491¹⁴ ust. 3 ma na celu ograniczenie warunków formalnych projektu planu spłaty. Uzasadnieniem proponowanego rozwiązania jest to, że w związku z prowadzonymi aktami postępowania w systemie teleinformatycznym obsługującym postępowanie sądowe, sąd ma dostęp do akt postępowania prowadzonego przez doradcę restrukturyzacyjnego, w tym do informacji objętych dyspozycją art. 491¹⁴ ust. 3. W konsekwencji wymóg dołączania przez doradcę dokumentów, które znajdują się w elektronicznych aktach postępowania jest niecelowy.

Art. 3 pkt 25 projektu (projektu (zmiana art. 491¹⁵ ust. 1d Prawa upadłościowego)

Zmiana przepisu art. 491¹⁵ ust. 1d ma na celu wskazanie, jakie okresy podlegają zaliczeniu do okresów spłaty, o których mowa w ust. 1 pkt 4 oraz ust. 1a-1c. Zaliczeniu będzie podlegał okres od upływu sześciu miesięcy od dnia ogłoszenia upadłości do dnia ustalenia planu spłaty wierzycieli, chyba że na dzień ustalenia planu spłaty wierzycieli dłużnik nie pokrył w całości kosztów postępowania tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa. Do okresu spłaty nie będzie natomiast zaliczany okres warunkowego umorzenia zobowiązań upadłego bez ustalenia planu spłaty wierzycieli.

Ad. 3. Uzupełnienie treści art. 7 ustawy z dnia 15 czerwca 2007 r. o licencji doradcy restrukturyzacyjnego (Dz. U. z 2022 r. poz. 1007)

Art. 5 pkt 1 projektu (dodanie art. 7 ust. 3 u.l.d.r.)

Projekt ustawy uzupełnia treść art. 7 u.l.d.r o regulację dotyczącą zwrotu opłaty egzaminacyjnej uiszczanej przez wnoszącego o dopuszczenie do egzaminu dla osób ubiegających się o licencję doradcy restrukturyzacyjnego. Przepis ten będzie przewidywał, że w przypadku pozostawienia wniosku o dopuszczenie do egzaminu bez biegu (bez rozpoznania), wydania decyzji odmawiającej dopuszczenia do udziału w egzaminie albo złożenia przez osobę ubiegającą się o licencję doradcy restrukturyzacyjnego nie później niż 14 dni przed terminem egzaminu pisemnego oświadczenia o odstąpieniu od udziału w egzaminie, dwie trzecie uiszczonej opłaty egzaminacyjnej podlega zwrotowi, na pisemny wniosek tej osoby złożony do Ministra Sprawiedliwości, w terminie 30 dni od dnia złożenia tego wniosku. Należy w kontekście proponowanej regulacji pamiętać, że stosownie do § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 17 grudnia 2015 r. w sprawie egzaminu dla osób ubiegających się o licencję doradcy restrukturyzacyjnego oraz opłaty egzaminacyjnej (Dz. U. poz. 2188) nieobecność zdającego podczas egzaminu oraz stawienie się na egzamin po jego rozpoczęciu, bez względu na przyczynę, uważa się za odstąpienie od udziału w egzaminie.

Art. 5 pkt 2 projektu (zmiana art. 17 u.l.d.r)

Zmiany w art. 17 u.l.d.r ustawy z dnia 15 czerwca 2007 r. – o licencji doradcy restrukturyzacyjnego są konsekwencją wprowadzenia instytucji sądowej listy doradców restrukturyzacyjnych. W związku z tym wpis na listę osób posiadających licencję doradcy restrukturyzacyjnego będzie również obejmował informacje czy osoba wpisana na listę wskazała listę sądów, w których chce pełnić funkcje pozasądowych organów postępowania wraz ze wskazaniem nazwy sądów (art. 17 ust. 2 pkt 8 u.l.d.r.). Przy czym z uwagi na poprawność funkcjonowania systemu wyboru syndyka, czy też powołania nadzorcy sądowego, zarządcy istotne jest, aby przedmiotowe zmiany były zgłaszane niezwłocznie (art. 17 ust. 3 i 3d u.l.d.r.).

Na mocy art. 17 ust. 6 u.l.d.r., osoba posiadająca licencję doradcy restrukturyzacyjnego, która ma wolę pełnienia funkcji organów pozasądowych w postępowaniu upadłościowym lub restrukturyzacyjnym musi za pośrednictwem systemu teleinformatycznego obsługującego postępowanie sądowe złożyć oświadczenie, w którym w szczególności wskazuje sądy upadłościowe, w których chciałaby pełnić funkcję tymczasowego nadzorcy sądowego, zarządcy przymusowego, syndyka albo organu, do którego przepisy o syndyku stosuje się odpowiednio lub wskazuje sądy restrukturyzacyjne, w których chciałaby pełnić funkcję nadzorcy sądowego, zarządcy albo organu, do którego przepisy o nadzorcy sądowym albo zarządcy stosuje się odpowiednio.

Art. 5 pkt 3 projektu (dodanie art. 17c u.l.d.r)

Przepis stanowi podstawę normatywną do tworzenia przy każdym sądzie upadłościowym i sądzie restrukturyzacyjnym sądowych list doradców restrukturyzacyjnych w oparciu, o które będą wyznaczani syndycy, czy też powoływani nadzorcy sądowi albo zarządcy. Listy będą tworzone w oparciu o oświadczenia osób posiadających licencję doradcy restrukturyzacyjnego, w sposób automatyczny w systemie teleinformatycznym obsługującym postępowanie sądowe. Przy czym z uwagi na to, że proces tworzenia i aktualizacji sądowych list doradców restrukturyzacyjnych będzie obejmował czynności o charakterze technicznym, Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, sposób tworzenia sądowych list doradców restrukturyzacyjnych, kategorie spraw, które mogą zostać wskazane za pośrednictwem systemu teleinformatycznego obsługującego postępowanie sądowe w oświadczeniach, o których mowa w art. 17 ust. 6 i 7 u.l.d.r. oraz sposób ustalenia pierwszeństwa w danej kategorii spraw w przypadku wskazania przez doradcę restrukturyzacyjnego lub spółkę więcej niż jednej kategorii spraw w jednym sądzie, uwzględniając zasady sprawności, racjonalności, ekonomicznego i szybkiego działania oraz potrzebę zapewnienia rzetelnego wykonywania zadań powierzanych doradcom restrukturyzacyjnym w postępowaniu upadłościowym lub restrukturyzacyjnym, potrzebę

zapewnienia równomiernego i obiektywnego obciążenia doradców restrukturyzacyjnych w postępowaniach upadłościowych i restrukturyzacyjnych, a także zapewnienia zbliżonego prawdopodobieństwa wyznaczenia na funkcję w takich postępowaniach oraz wykorzystania rozwiązań informatycznych do przydziału spraw według listy.

Przepisy przejściowe

W projektowanym art. 6 wyrażona została zasada, że w sprawach wszczętych przed wejściem w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe. Przy czym od powyższej zasady w ust. 2 przewidziano wyjątki. Wyjątki przewidziane w ust. 2 i 3 mają zastosowanie do postępowań wszczętych po dniu 1 grudnia 2021 roku. W tym dniu weszła w życie ustawa o Krajowym Rejestrze Zadłużonych, której jednym z głównych celów jest elektroniczna postępowania upadłościowych i restrukturyzacyjnych. Natomiast głównym celem zmiany przepisów wymienionych w art. 6 ust. 2 jest dostosowanie „warstwy” normatywnej do rozwiązań przyjętych w systemie teleinformatycznym obsługującym postępowanie sądowe. W związku z tym przedmiotowe przepisy powinny być również stosowane do postępowań w toku, które zostały wszczęte za pośrednictwem rozwiązań teleinformatycznych przyjętych w szeroko pojętym systemie Krajowego Rejestru Zadłużonych.

Przepisy art. 211 ust. 2 i 2a, art. 218a, art. 226i, art. 256 ust. 1 ustawy Prawo restrukturyzacyjne w brzmieniu nadanym ustawą będą stosowane, gdy nadzorca układu założy akta w systemie teleinformatycznym, obsługującym postępowanie po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. Z uwagi na to, że postępowania o zatwierdzenie układu nie wszczynają się w sposób formalny (tj. sąd nie wydaje w tym przedmiocie postanowienia) oraz, że postępowanie to może być prowadzone z obwieszczeniem o ustaleniu dnia układowego jak i bez tego obwieszczenia istotne było określenie obiektywnego kryterium, które precyzyjnie określa cenurę czasową stosowania przepisów wymienionych w art. 7 w brzmieniu dotychczasowym. Kryterium, które spełnia powyższe wymagania jest kryterium założenia przez nadzorcę układu akt postępowania w systemie teleinformatycznym, obsługującym postępowanie. Zgodnie z art. 211a ust. 1 Prawa restrukturyzacyjnego po ustaleniu dnia układowego nadzorca układu zakłada i prowadzi akta w systemie teleinformatycznym obsługującym postępowanie sądowe. Przepis ten ma zastosowanie zarówno w postępowaniu o zatwierdzenie układu z obwieszczeniem o ustaleniu dnia układowego jak i w postępowaniu bez tego obwieszczenia.

W celu zapewnienia bezpieczeństwa, pewności postępowań upadłościowych i restrukturyzacyjnych w art. 8 przewidziano regułę, zgodnie z którą w sprawach wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy zachowują moc czynności dokonane zgodnie z przepisami w brzmieniu dotychczasowym.

Celem wprowadzenia przepisu art. 9 projektu ustawy jest sprecyzowanie, że projektowany art. 7 ust. 3 ustawy zmienianej w art. 5 nie znajdzie zastosowania do opłat egzaminacyjnych uiszczonych przed dniem wejścia w życie tego przepisu.

Proponowany termin wejścia w życie ustawy, w zakresie przepisów implementujących dyrektywę 2019/1023, wynika z art. 34 Dyrektywy 2019/1023.

Regulacje projektu mające na celu usystematyzowanie reguł wyboru osób powoływanych do pełnienia funkcji pozasądowych organów postępowania upadłościowego oraz restrukturyzacyjnego wejdą w życie z dniem określonym w komunikacie Ministra Sprawiedliwości, nie później jednak niż w dniu 31 grudnia 2024 r.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Austria

Status prawny i pozycja syndyka - Prawo austriackie nie wymaga posiadania od syndyka licencji. Orzecznictwo ukształtowało jednak pewne kryteria i wprowadziło wymagania co do osób, które wykonują ten zawód. Przede wszystkim osoby te powinny odznaczać się wiedzą z zakresu ekonomii, księgowości, prawa podatkowego, prawa pracy i prawa upadłościowego oraz praktyczne umiejętności z tej sfery. Wyższy Sąd Krajowy w Linzu prowadzi dla całej Austrii bazę danych zawierającą listę syndyków. Lista ta jest publikowana na stronie internetowej austriackiego Ministerstwa Sprawiedliwości.²

W przypadku postępowania upadłościowego, które dotyczy osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej (postępowanie w przedmiocie restrukturyzacji długów), syndyka powołuje się wyłącznie w wyjątkowych sytuacjach. Jeżeli sąd upadłościowy nie powoła syndyka, sam musi dokonywać czynności powierzonych syndykowi zgodnie z ordynacją upadłościową.³

Wielka Brytania

W brytyjskim prawie upadłościowym występują dwa rodzaje syndyków, tj. syndycy wyznaczani przez wierzycieli, zależnie od rodzaju zastawu jaki realizują i jego przedmiotu oraz syndycy urzędowi (official receiver). Zwykli syndycy działają w interesie wierzycieli, których reprezentują, natomiast syndyk urzędowy reprezentuje interesy wymiaru sprawiedliwości.

Syndyk urzędowy jest etatowym pracownikiem sądu, ponoszącym odpowiedzialność za wykonywanie nakazów sądowych i wypełnianie zadań wyznaczonych przez przepisy prawa. Jest także urzędnikiem Służby Upadłościowej

³ <https://e-justice.europa.eu/447/PL/insolvencybankruptcy?AUSTRIA&member=1>

Zjednoczonego Królestwa (UK Insolvency Service) – agencji wykonawczej Departamentu ds. Biznesu, Innowacji i Umiejętności (BIS) i jako taki działa zgodnie z wytycznymi Inspektora Generalnego Służby Upadłościowej (Inspector General) lub wyjątkowo właściwego Sekretarza Stanu. Syndyk urzędowy w zależności od rodzaju postępowania może pełnić funkcje: tymczasowego syndyka lub likwidatora, syndyka zarządzającego po ogłoszeniu przez sąd bankructwa osoby fizycznej, pierwszego likwidatora po wydaniu przez sąd nakazu likwidacji spółki, nadzorcy układu zaproponowanego przez bankruta w procedurze przyspieszonej. Syndyk ten jest odpowiedzialny za zebranie i ocenę informacji przekazanych mu przez dyrektorów i wspólników spółek osobowych oraz osób fizycznych, które doprowadziły do upadłości. Jest on odpowiedzialny za przeprowadzenie dochodzenia w przedmiocie spraw upadłego. Jego największym zadaniem jest zawiadamianie organów ścigania o czynach stanowiących przestępstwa, o których dowiedział się prowadząc dochodzenia.

Syndyk zwykły wyznaczany jest przez wierzyciela zabezpieczonego na podstawie postanowienia zawartego w umowie ustanawiającej zabezpieczenie. Jego zadaniem jest upłynnienie przedmiotu zastawu lub hipoteki i przekazanie uzyskanych przychodów wierzycielowi, który go wyznaczył. Dokument ustanawiający zastaw wprost przyznaje zastawnikowi prawo do wyznaczenia syndyka, więc nie ma potrzeby uzyskiwania wcześniej orzeczenia sądu aby powołać syndyka. Syndykiem może być jedynie osoba fizyczna. Przepisy nie przewidują wobec niej żadnych wymagań, w szczególności nie musi on być licencjonowanym praktykiem upadłościowym. Często praktyką jest natomiast wyznaczanie na to stanowisko rzeczoznawców majątkowych. Jedynym ograniczeniem jest to, że syndykiem nie może być wyznaczany bankrut. Zasady odwołania i rezygnacji syndyka zawarte są w dokumencie, na podstawie którego został on powołany.⁴

Niemcy

Syndyk w niemieckim prawie upadłościowym nie uzyskuje licencji, nie jest wpisywany na listę syndyków. W praktyce funkcję tę pełnią ekonomiści, rzeczoznawcy, księgowi, adwokaci, a więc osoby profesjonalnie przygotowane do jej wykonywania. Ponadto w Niemczech bardzo prężnie działają stowarzyszenia syndyków, które mają prawo nadawania swoich certyfikatów.⁵

Syndyk odgrywa zasadniczą rolę w postępowaniu w związku z niewypłacalnością. Syndykiem można ustanowić wyłącznie osobę fizyczną, nigdy zaś osobę prawną (§ 56 ust. 1 zdanie pierwsze InsO). Przy powoływaniu syndyka bierze się pod uwagę w szczególności adwokatów, rewidentów księgowych lub doradców podatkowych. Z chwilą wszczęcia postępowania w związku z niewypłacalnością uprawnienie do zarządzania i rozporządzania majątkiem dłużnika przechodzi na syndyka (§ 80 ust. 1 InsO).⁶

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Dłużnicy (i wierzyciele)	284 650 firm - stan na grudzień 2020 r. ⁷	Krajowy Rejestr Długów Biuro Informacji Gospodarczej SA	Uregulowanie kwestii przyjęcia układu, tj. w przypadku braku większości do przyjęcia układu w każdej grupie wierzycieli, układ będzie przyjęty na wniosek dłużnika lub za jego zgodą, jeśli większość grup wierzycieli głosowała za układem, w tym co najmniej jedna grupa wierzycieli zabezpieczonych rzeczowo lub wierzycieli o wyższym stopniu uprzywilejowania od wierzycieli kat. II z regulacji prawa upadłościowego, a w przypadku niespełnienia tego warunku, co najmniej jedna grupa wierzycieli głosowała za przyjęciem układu, pod warunkiem że grupa ta należy do tej kategorii wierzycieli, która w przypadku przeprowadzenia postępowania upadłościowego otrzymałaby częściowe zaspokojenie, przy zastosowaniu wyceny zakładającej kontynuację działalności przedsiębiorstwa dłużnika; Dostosowanie przepisów ustawy Prawo restrukturyzacyjne do art. 8 ust. 1 Dyrektywy 2019/1023, zawierającego wskazanie

^{2 4 5} Nadzór sędziego-komisarza nad czynnościami syndyków, nadzorców i zarządców w postępowaniach upadłościowym i restrukturyzacyjnym a możliwość sformułowania rekomendacji dotyczących optymalnego modelu oceny efektywności ekonomicznej działań syndyka/doradcy restrukturyzacyjnego – analiza Prawno porównawcza i ekonomiczna, IWS

⁶ <https://e-justice.europa.eu/447/PL/insolvencybankruptcy?GERMANY&member=1>

⁷ Wskazana w OSR wartość może być wyższa.

			<p>obligatoryjnych informacji, jakie mają być zawarte w planie restrukturyzacji przedkładanym przez dłużnika.</p> <p>Umożliwienie przedsiębiorcom znajdującym się w trudnej sytuacji kontynuowania prowadzonej działalności oraz przeciwdziałanie likwidacji miejsc pracy.</p> <p>Wskazanie obligatoryjnych informacji, jakie mają być zawarte w planie restrukturyzacji przedkładanym przez dłużnika.</p> <p>Zapewnienie dłużnikowi ochrony przed egzekucją w okresie między przyjęciem układu a zakończeniem postępowania restrukturyzacyjnego (czyli uprawomocnieniem się postanowienia o zatwierdzeniu układu lub postanowienia o odmowie zatwierdzenia układu) lub prawomocnym umorzeniem postępowania restrukturyzacyjnego.</p> <p>Przyznanie dłużnikom, którzy złożyli wniosek o otwarcie postępowania restrukturyzacyjnego, ochrony przed postępowaniem egzekucyjnym wszczętym przed dniem otwarcia postępowania restrukturyzacyjnego, jak również przed ewentualnym wszczęciem egzekucji w trakcie trwania postępowania restrukturyzacyjnego;</p> <p>Proponuje się, aby test zaspokojenia zawierał wycenę w trzech wariantach – to jest w przypadku realizacji planu restrukturyzacyjnego, w przypadku sprzedaży przedsiębiorstwa w postępowaniu upadłościowym oraz w przypadku sprzedaży poszczególnych składników przedsiębiorstwa. Wymóg przedstawienia trzech wycen, w tym dwóch o charakterze prognozy ma pozwolić wierzycielom realnie ocenić korzyści wynikające z przyjęcia układu;</p> <p>Przyznanie radzie wierzycieli kompetencji do podjęcia uchwały w przedmiocie zmiany syndyka;</p>
Nadzorca lub zarządca w postępowaniu restrukturyzacyjnym	ok. 1650 osób (osoby fizyczne posiadające licencję doradcy restrukturyzacyjnego pod koniec 2021 r.)	Ministerstwo Sprawiedliwości	<p>Określenie roli nadzorca lub zarządcy w postępowaniu restrukturyzacyjnym;</p> <p>Wskazanie co powinno znaleźć się w sporządzanym teście zaspokojenia;</p>
Doradcy restrukturyzacyjni	ok. 1650 osób (osoby fizyczne posiadające licencję doradcy restrukturyzacyjnego pod koniec 2021 r.)		<p>Usystematyzowanie reguł wyboru, osoby do pełnienia funkcji pozasądowych organów postępowania upadłościowego oraz restrukturyzacyjnego;</p> <p>Wprowadzenie ograniczenia liczby sądów, w których doradca restrukturyzacyjny będzie umieszczony na liście doradców restrukturyzacyjnych. Mając na uwadze, że liczba sądów upadłościowych i restrukturyzacyjnych wynosi na obszarze kraju tylko 30 jednostek, przyjmuje się, że działający samodzielnie doradca może efektywnie zarządzać postępowaniami w obszarze właściwości 3 sądów;</p>

		<p>Oddzielenie środków pieniężnych poszczególnych mas upadłościowych gromadzonych na rachunku doradcy restrukturyzacyjnego od jego prywatnych środków i zapewnienie tym pierwszym ochrony przed ryzykiem ich utraty z przyczyn niezwiązanych z prowadzonymi przez danego doradcę restrukturyzacyjnego postępowaniami;</p> <p>Osoba posiadająca licencję doradcy restrukturyzacyjnego, która ma wolę pełnienia funkcji organów pozasądowych w postępowaniu upadłościowym lub restrukturyzacyjnym musi za pośrednictwem systemu teleinformatycznego obsługującego postępowanie sądowe złożyć oświadczenie, w którym w szczególności wskazuje sądy upadłościowe, w których chciałaby pełnić funkcję tymczasowego nadzorcy sądowego, zarządcy przymusowego, syndyka albo organu, do którego przepisy o syndyku stosuje się odpowiednio lub wskazuje sądy restrukturyzacyjne, w których chciałaby pełnić funkcję nadzorcy sądowego, zarządcy albo organu, do którego przepisy o nadzorcy sądowym albo zarządcy stosuje się odpowiednio.</p>
Sądy upadłościowe	30	<p>Sąd będzie wyznaczał nadzorcę sądowego na podstawie sądowej listy doradców restrukturyzacyjnych według kolejności określonej na tej liście w danej kategorii spraw. Będzie to podstawowy sposób wyznaczenia nadzorcy sądowego, od którego przewidziano wyjątki.</p> <p>Określono przypadki, w których sąd będzie zobowiązany do wyznaczenia do pełnienia funkcji nadzorcy sądowego osoby posiadającej licencję doradcy restrukturyzacyjnego z tytułem kwalifikowanego doradcy restrukturyzacyjnego.</p> <p>Rozszerzenie katalogu postępowań, w których na funkcje organów pozasądowych w postępowaniach upadłościowych, restrukturyzacyjnych musi być wyznaczona osoba legitymująca się licencją doradcy restrukturyzacyjnego z tytułem kwalifikowanego doradcy restrukturyzacyjnego.</p> <p>Usprawnienie procesu zatwierdzenia układu przez ograniczenie wymogu wyznaczania rozprawy do przypadków, gdy jest to uzasadnione ochroną słusznym interesów uczestników postępowania, a nie w każdym przypadku, gdy dochodzi do zawarcia układu;</p> <p>Wprowadzenie kryterium oceny stopnia pokrzywdzenia wierzyciela zgłaszającego zastrzeżenia, dla zaistnienia podstawy odmowy zatwierdzenia układu;</p> <p>Umożliwienie sądowi restrukturyzacyjnemu dokonywania zmian w układzie przedłożonym mu do zatwierdzenia. Zmiana pozwalająca sądowi na dokonywanie niewielkich zmian w treści układu pomoże uchronić interesariuszy przed sytuacją, w której po przeprowadzeniu postępowania restrukturyzacyjnego i głosowaniu nad układem, sąd</p>

		<p>odmawia zatwierdzenia układu z powodu drobnych nieprawidłowości, co skutkuje zakończeniem restrukturyzacji, prowadząc najprawdopodobniej do upadłości dłużnika;</p> <p>Przyznanie sądowi uprawnienia do wstrzymania wykonania postanowienia w przedmiocie zatwierdzenia układu, które zostało zaskarżone zażaleniem przez uczestnika postępowania, do czasu rozpoznania tego zażalenia;</p>
Minister Sprawiedliwości	1	<p>Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, sposób tworzenia i aktualizacji sądowych list doradców restrukturyzacyjnych oraz zakres informacji wskazywanych przez osobę posiadającą licencje dorady restrukturyzacyjnego.</p> <p>Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, kategorie spraw oraz tryb i sposób powoływania nadzorcy sądowego albo organu, do którego przepisy o nadzorcy sądowym stosuje się odpowiednio za pośrednictwem systemu teleinformatycznego obsługującego postępowanie sądowe.</p> <p>Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, kategorie spraw oraz tryb i sposób wyznaczenia syndyka albo organu, do którego przepisy o syndyku stosuje się odpowiednio za pośrednictwem systemu teleinformatycznego obsługującego postępowanie sądowe</p> <p>Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, kategorie spraw oraz tryb i sposób powoływania zarządcy albo organu, do którego przepisy o zarządcy stosuje się odpowiednio za pośrednictwem systemu teleinformatycznego obsługującego postępowanie sądowe.</p> <p>Minister Sprawiedliwości gromadzi, przechowuje oraz udostępnia Komisji Europejskiej dane, na zasadach określonych w art. 29 dyrektywy 2019/1023 z dnia 20 czerwca 2019 r. w sprawie ram restrukturyzacji zapobiegawczej, umorzenia długów i zakazów prowadzenia działalności oraz w sprawie środków zwiększających skuteczność postępowań dotyczących restrukturyzacji, niewypłacalności i umorzenia długów a także zmieniająca dyrektywę (UE) 2017/1132.</p> <p>Minister Sprawiedliwości, na stronie podmiotowej w Biuletynie Informacji Publicznej, udostępnia wzór planu restrukturyzacyjnego, dostosowany do potrzeb małych i średnich przedsiębiorców, zawierający wskazówki dotyczące jego prawidłowego sporządzenia.</p> <p>Zwrot w wysokości 2/3 opłaty (zamiast pełnej opłaty) za udział w egzaminie w razie odstąpienia od udziału w nim w przypadkach określonych w proponowanej regulacji.</p>

Osoby przystępujące do egzaminu na licencję doradcy restrukturyzacyjnego	223 wnioski o dopuszczenie do egzaminu w 2022 r.	Ministerstwo Sprawiedliwości	Otrzymanie zwrotu w wysokości 2/3 opłaty (zamiast pełnej opłaty) za udział w egzaminie w razie odstąpienia od udziału w nim w przypadkach określonych w proponowanej regulacji.
--	--	------------------------------	---

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Projekt ustawy procedowany w trybie odrębnym. Projekt ustawy uprzednio został wpisany do Wykazu prac legislacyjnych i programowych Rady Ministrów pod nr UC120. Projekt uprzednio został skierowany do uzgodnień międzyresortowych oraz konsultacji publicznych i opiniowania. Uwagi zgłoszone w ramach uzgodnień projektu zostały uwzględnione lub wyjaśnione. Szczegółowe informacje zawiera raport z opiniowania i konsultacji publicznych oraz tabele z uwagami.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z 2023 r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]												
	0 (2024)	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0-10)	
Dochody ogółem													
budżet państwa													
JST													
pozostałe jednostki (oddzielnie)													
Wydatki ogółem	10												
budżet państwa	10												
JST													
pozostałe jednostki (oddzielnie)													
Saldo ogółem	-10												
budżet państwa	-10												
JST													
pozostałe jednostki (oddzielnie)													

Źródła finansowania	<p>Skutki finansowe dla wymiaru sprawiedliwości, wynikające z wejścia w życie ustawy zarówno w zakresie implementacji dyrektywy jak i zmian związanych z systemem teleinformatycznym, zostaną sfinansowane w ramach wydatków odpowiednich części budżetowych, tj. części 37 – Sprawiedliwość i części 15 – Sądy powszechne bez konieczności występowania o dodatkowe środki z budżetu państwa w roku wejścia w życie ustawy i w latach kolejnych.</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) Implementacja Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1023 z dnia 20 czerwca 2019 r. wymaga modernizacji systemu teleinformatycznego Krajowego Rejestru Zadłużonych (KRZ), która spowoduje wydatki wstępnie oszacowane na 4 mln złotych. 2) Projektowana regulacja w zakresie usystematyzowania reguł wyboru osób powoływanych do pełnienia funkcji pozasądowych organów postępowania upadłościowego oraz restrukturyzacyjnego wymaga rozbudowy i modyfikacji obecnego systemu teleinformatycznego KRZ – m.in. budowy nowego modułu sądowych list doradców oraz dodania rozwiązań dotyczących wyboru nadzorcą sądowego, zarządcy i syndyka z sądowej listy doradców restrukturyzacyjnych. Koszty rozbudowy KRZ w tym zakresie wyniosą ok. 6 mln zł brutto. <p>Utrzymanie systemów będzie realizowane w ramach umów utrzymaniowych dot. systemu, gdzie koszty utrzymania systemu są stałe (zarówno w ramach obecnej umowy - do XI 2024, jak i planowanej).</p> <ol style="list-style-type: none"> 3) Art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 15 czerwca 2007 r. o licencji doradcy restrukturyzacyjnego nie zawiera dyspozycji dotyczącej kwestii utraty uiszczonych opłat w związku z nieprzystąpieniem do egzaminu, bez względu na jego przyczynę. W takiej sytuacji normę prawną w przedmiotowym zakresie należy ustalić w oparciu o literalne brzmienie przepisu, z którego wyraźnie wynika, że przedmiotem opłaty egzaminacyjnej jest przystąpienie do egzaminu. Z tego względu aktualne brzmienie ustawy nie daje podstaw
---------------------	---

	do odmowy zwrotu opłaty osobie, która do egzaminu nie przystąpiła, przy czym opłata jest zwracana tej osobie w pełnej wysokości. Dlatego wejście w życie projektowanej regulacji – w tym zakresie - nie spowoduje negatywnych konsekwencji finansowych w postaci zmniejszonych dochodów lub zwiększonych wydatków budżetowych.							
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń								
7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe								
Skutki								
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0-10)
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z 2023 r.)	duże przedsiębiorstwa							
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw							
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe							
	(dodaj/usuń)							
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	<p>Stosownie do art. 66 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2023 r. poz. 221), należy podkreślić, że zawarte w projekcie regulacje będą miały wpływ na działalność mikro-, małych i średnich przedsiębiorców.</p> <p>Wymóg przedstawienia trzech wycen, w tym dwóch o charakterze prognozy ma pozwolić wierzycielom realnie ocenić korzyści wynikające z przyjęcia układu. Co istotne, w przypadku wyceny przedsiębiorstwa w wyniku przyjęcia układu, wymóg przygotowania tej wyceny ma zabezpieczać interesy wierzycieli nieuprzywilejowanych. Należy bowiem pamiętać, że przyjęcie układu i realizacja planu restrukturyzacyjnego, powinno zwiększyć wartość przedsiębiorstwa, a tym samym umożliwić większe zaspokojenie także wierzycieli o niższym stopniu uprzywilejowania, niż mogłoby to wynikać z odnoszenia się tylko do relacji między aktualną wyceną oraz wyceną przewidywaną w postępowaniu upadłościowym. Wierzyciele będą mieli możliwość jego szybkiej weryfikacji wycen i wniesienia zarzutów do tak przedstawionej wyceny.</p> <p>Przyznanie dłużnikom, którzy złożyli wniosek o otwarcie postępowania restrukturyzacyjnego, ochrony przed postępowaniem egzekucyjnym wszczętym przed dniem otwarcia postępowania restrukturyzacyjnego, jak również przed ewentualnym wszczęciem egzekucji w trakcie trwania postępowania restrukturyzacyjnego.</p> <p>Uproszczenie procedury składania wniosku o otwarcie postępowania restrukturyzacyjnego dla mikroprzedsiębiorców, dla których przygotowanie szczegółowego opisu przedsiębiorstwa, o jego zdolnościach produkcyjnych oraz opis metod i źródeł finansowania może być poważną przeszkodą dla złożenia wniosku o otwarcie postępowania restrukturyzacyjnego w momencie wystąpienia pierwszych sygnałów o zagrożeniu takiego dłużnika niewypłacalnością.</p> <p>Wyłączono konieczność przedstawiania testu zaspokojenia przez przedsiębiorców będących mikroprzedsiębiorcami.</p> <p>Wprowadzenie obowiązku wskazania w opisie przedsiębiorstwa informacji o tym, czy dłużnik jest mikroprzedsiębiorcą, małym przedsiębiorcą lub średnim przedsiębiorcą</p>						

	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe, w tym osoby starsze i z niepełnosprawnością (dodaj/usuń)	Otrzymanie zwrotu w wysokości 2/3 opłaty za udział w egzaminie (zamiast pełnej opłaty) w razie odstąpienia od udziału w nim w przypadkach określonych w proponowanej regulacji.
Niemierzalne	(dodaj/usuń) (dodaj/usuń)	
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń		
8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu		
☐ nie dotyczy		
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).	☐ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy	
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	☒ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektroniczności.	☐ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy	
<p>Komentarz:</p> <p>Zgodnie z projektowanym art. 5b, Minister Sprawiedliwości gromadzi, przechowuje oraz udostępnia Komisji Europejskiej dane, na zasadach określonych w art. 29 Dyrektywy 2019/1023.</p> <p>Minister Sprawiedliwości, na stronie podmiotowej w Biuletynie Informacji Publicznej, udostępni wzór planu restrukturyzacyjnego, dostosowany do potrzeb małych i średnich przedsiębiorców, zawierający wskazówki dotyczące jego prawidłowego sporządzenia.</p>		
9. Wpływ na rynek pracy		
<p>Projektowana regulacja nie będzie miała wpływu na rynek prac.</p> <p>Głównym założeniem jest usystematyzowanie reguł wyboru, osoby do pełnienia funkcji pozasądowych organów postępowania upadłościowego oraz restrukturyzacyjnego a także implementacja Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1023 z dnia 20 czerwca 2019 r. w sprawie ram restrukturyzacji zapobiegawczej, umorzenia długów i zakazów prowadzenia działalności oraz w sprawie środków zwiększających skuteczność postępowań dotyczących restrukturyzacji, niewypłacalności i umorzenia długów, a także zmieniającej dyrektywę (UE) 2017/1132.</p>		
10. Wpływ na pozostałe obszary		
☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☒ sądy powszechne, administracyjne lub wojskowe	☐ demografia ☐ mienie państwowe ☐ inne:	☒ informatyzacja ☐ zdrowie
Omówienie wpływu	<p>Proponowana zmiana przepisów w zakresie wyznaczania doradców restrukturyzacyjnych w postępowaniach upadłościowych i restrukturyzacyjnych niesie po stronie systemu teleinformatycznego KRZ konieczność zaimplementowania nowej funkcjonalności polegającej na utworzeniu sądowej listy doradców restrukturyzacyjnych.</p> <p>Rozszerzenie katalogu postępowań, w których na funkcje organów pozasądowych w postępowaniach upadłościowych, restrukturyzacyjnych musi być wyznaczona osoba legitymująca się licencją doradcy restrukturyzacyjnego z tytułem kwalifikowanego doradcy restrukturyzacyjnego.</p> <p>Szczegółowy wpływ na sądy powszechne został omówiony w pkt 2 i 4 OSR.</p>	
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego		
<p>Ustawa wchodzi w życie w dniu 26 listopada 2024 r., z wyjątkiem:</p> <p>1) art. 1 pkt 38, 39, pkt 41 i 46-48 oraz art. 3 pkt 1, 4-6, 11, 14, 15 i 17-21, które wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia;</p>		

- 2) art. 5 pkt 1 oraz art. 9, które wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2024 r.;
- 3) art. 1 pkt 9, 11, 14, 15 i 40, art. 3 pkt 2, 3, 7-10, 12, 13, 16 i 22 oraz art. 5 pkt 2 i 3, które wchodzi w życie z dniem określonym w komunikacie wydanym przez Ministra Sprawiedliwości na podstawie art. 10 projektowanej ustawy.

Proponowany termin wejścia w życie ustawy, w zakresie przepisów implementujących dyrektywę 2019/1023, wynika z art. 34 Dyrektywy 2019/1023. Zgodnie z nim państwa członkowskie przyjmują i publikują przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania dyrektywy do dnia 17 lipca 2021 r. Rzeczpospolita Polska, korzystając z uprawnienia przewidzianego w art. 34 ust. 2 Dyrektywy, skorzystała z przedłużenia o rok okresu przewidzianego na transpozycję Dyrektywy do polskiego porządku prawnego, o czym powiadomiła Komisję Europejską w przepisany terminie. Tym samym termin na implementowanie Dyrektywy uległ przedłużeniu do dnia 17 lipca 2022 r. Z uwagi na konieczność wdrożenia zmian legislacyjnych do systemu teleinformatycznego Krajowego Rejestru Zadłużonych, niezbędne jest przesunięcie terminu wejścia w życie ustawy do dnia 26 listopada 2024 r., z wyjątkiem przepisów, które nie będą wywoływać konieczności modyfikacji tego systemu. W ich przypadku projekt przewiduje 14-dniowy okres *vacatio legis*.

Regulacje projektu mające na celu usystematyzowanie reguł wyboru osób powoływanych do pełnienia funkcji pozasądowych organów postępowania upadłościowego oraz restrukturyzacyjnego wejdą w życie z dniem określonym w komunikacie Ministra Sprawiedliwości, nie później jednak niż w dniu 31 grudnia 2024 r. Komunikat będzie musiał zostać ogłoszony w terminie co najmniej 90 dni przed dniem wdrożenia rozwiązań technicznych. Uzależnienie wskazania daty wejścia w życie ustawy w zakresie powyższych rozwiązań od komunikatu Ministra Sprawiedliwości wynika z konieczności równoległego wprowadzenia zmian w systemie teleinformatycznym obsługującym postępowanie sądowe. Na obecnym etapie procesu legislacyjnego niemożliwe jest precyzyjne określenie, kiedy takie prace uda się ukończyć.

12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?

Efekty wejścia w życie projektowanej regulacji będą natychmiastowe i nie wymagają pomiaru. Zgodnie z zawartą w art. 33 Dyrektywy 2019/1023 klauzulą przeglądową, nie później niż 17 lipca 2026 r., a następnie co pięć lat, Komisja Europejska przedstawi Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu sprawozdanie dotyczące stosowania i skutków Dyrektywy 2019/1023. Ponadto stosownie do art. 29 ust. 1 dyrektywy 2019/1023, państwa członkowskie co roku, na poziomie krajowym, gromadzą i agregują dane dotyczące postępowań dotyczących restrukturyzacji, niewypłacalności i umorzenia długów.

13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)

Tabela uwag
zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych
do projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo upadłościowe oraz niektórych innych ustaw

lp.	Podmiot zgłaszający uwagi	Jednostka redakcyjna	Zgłoszone uwagi	Stanowisko projektodawcy
1.	INSO – Sekcja Prawa Upadłościowego i Restrukturyzacyjnego Instytutu Allerhanda	Uwaga ogólna	Dodane zmiany o charakterze ustrojowym – regulacje dot. powoływania i zmiany syndyka, jak również głębsze ograniczenia zawodu doradcy restrukturyzacyjnego nie rozwiążą rzeczywistych problemów sygnalizowanych w ostatnich publikacjach medialnych, w oderwaniu od głębszej reformy sądów upadłościowych i restrukturyzacyjnych, która to reforma postulowana jest co najmniej od 20 lat, tj. od wejścia w życie prawa upadłościowego i naprawczego oraz prawa restrukturyzacyjnego w 2015 r.	Uwaga nieuwzględniona. Zważywszy na charakter i wagę sygnalizowanych nieprawidłowości związanych m.in. z powoływaniem doradców restrukturyzacyjnych konieczna jest szybka i adekwatna reakcja ustawodawcy. Sugerowana kompleksowa reforma sądownictwa, jakkolwiek niewykluczona w dłuższej perspektywie czasowej, nie odpowiada na te potrzeby. Proponowany system powoływania pozasądowych organów postępowania upadłościowego pozwoli na uniknięcie jakichkolwiek zarzutów co do braku transparentności czy też sytuacji korupcjogennych przy wyborze pozasądowego organu upadłościowego.
2.	INSO – Sekcja Prawa Upadłościowego i Restrukturyzacyjnego Instytutu Allerhand	Uwaga ogólna	Wydaje się, że projekt istotnie ogranicza możliwość prowadzenia działalności gospodarczej przez doradców restrukturyzacyjnych, co jest niezgodne z ustawą – Prawo przedsiębiorców, a być może również ze swobodą działalności gospodarczej zakorzenioną konstytucyjnie.	Uwaga nieuwzględniona. - proponowana regulacja zachowuje w pełni rynkowy mechanizm wyboru doradcy restrukturyzacyjnego/spółki w przypadku pełnienia funkcji nadzorca układu. W tego typu postępowaniach, to dłużnik swobodnie wybiera podmiot, który będzie pełnił funkcję w tym postępowaniu, bez ograniczeń związanych z sądową listą doradców restrukturyzacyjnych. Statystycznie, tego typu postępowań jest najwięcej spośród postępowań restrukturyzacyjnych; - sąd ma zachowaną możliwość pominięcia sądowej listy, co jednak wymaga uzasadnienia i podlega kontroli zażaleniowej; - w postępowaniach upadłościowych, wierzyciele nie mają ograniczenia w wyborze doradcy restrukturyzacyjnego/spółki

				<p>doradców restrukturyzacyjnych, który to podmiot wskażą do pełnienia funkcji syndyka;</p> <p>- pełnienie funkcji w postępowaniu upadłościowym lub restrukturyzacyjnym nadzorcy sądowego, zarządu lub syndyka nie może być traktowane na równi z prowadzeniem działalności gospodarczej na wolnym rynku, gdyż wskazane pozasądowe organy postępowania są wyznaczane przez organ władzy publicznej - sądy, przy ograniczonej liczbie postępowań. Ustawodawca, chcąc zapewnić zobiektywizowany model wyboru nadzorcy sądowego, zarządcy lub syndyka musi brać pod uwagę złożoność wykonywania zawodu doradcy restrukturyzacyjnego w tym liczbę doradców restrukturyzacyjnych, licencyjny model uzyskiwania uprawnień, ograniczoną liczbę postępowań i możliwe nadużycia przyjętego modelu wyboru danego podmiotu do pełnienia funkcji.</p>
3.	INSO – Sekcja Prawa Upadłościowego i Restrukturyzacyjnego Instytutu Allerhanda	Uwaga ogólna	<p>Remedium na obserwowane i opisywane trudności, w tym organizacyjne, jest w ocenie Sekcji INSO reforma struktury sądownictwa upadłościowo – restrukturyzacyjnego.</p> <p>Zmiana, którą proponujemy, zasadza się głównie na wprowadzeniu bardziej rozbudowanej struktury sądownictwa, a mianowicie: a. Sądy rejonowe (wydziały lub wyspecjalizowane sekcje upadłościowo-restrukturyzacyjne – w dotychczasowej liczbie 31) rozpoznawałyby sprawy upadłościowe konsumentów oraz sprawy upadłościowe i restrukturyzacyjne mikro-przedsiębiorców;</p> <p>b. Sądy okręgowe (proponowana liczba to 16 – jeden sąd na województwo) rozpoznawałyby sprawy upadłościowe i restrukturyzacyjne małych, średnich i dużych przedsiębiorców, a także byłyby II instancją dla orzeczeń sądów rejonowych;</p> <p>c. Sądy apelacyjne (w liczbie od 3 do 5), stanowiłyby sądy II instancji dla orzeczeń sądów okręgowych;</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona.</p> <p>Jak już wyżej wskazano,</p>

			d. W Sądzie Najwyższym wyodrębniono by jednostkę, która rozpoznawałaby sprawy upadłościowe i restrukturyzacyjne – zwłaszcza kierowane do Sądu Najwyższego w trybie pytań prawnych.	
4.	Krajowa Izba Doradców Restrukturyzacyjnych	Uwaga ogólna	<p>Obecny system powoływania osób do sprawowanych funkcji pozasądowych organów postępowania upadłościowego oraz restrukturyzacyjnego, polegający na pozostawieniu decyzji o wyborze konkretnego doradcy restrukturyzacyjnego w danym postępowaniu w gestii sądu, co do zasady sprawdzał się od wielu lat i zazwyczaj w sposób rozważny był stosowany przez składy orzekające. Izba nie posiada wiedzy o tym, aby decyzje podejmowane w tym zakresie przez sądy były podyktowane innymi niż ustawowymi kryteriami, w tym przekonanie danego składu sędziowskiego o merytorycznych kompetencjach wyznaczonego doradcy restrukturyzacyjnego oraz jego zdolność do sprawnego przeprowadzenia postępowania, często opartym na doświadczeniu związanym z prowadzeniem w przeszłości innych spraw przez danego doradcę restrukturyzacyjnego. Należy podkreślić, iż takie same zasady wyboru stosowane są w przypadku decyzji o wyznaczeniu przez sąd biegłego sądowego we wszystkich postępowaniach cywilnych i karnych. Gdyby przy wyborze biegłych miałyby być stosowane inne zasady niż kwalifikacje merytoryczne i efektywność działania skutki takich rozwiązań byłyby z pewnością ujemne zarówno dla jakości zapadających orzeczeń jak i sprawności postępowań.</p>	<p>Uwaga o charakterze generalnym. Potrzeba zmiany wyniku z ograniczeń obecnego modelu, który w praktyce budzi zastrzeżenia przedstawiane w skargach kierowanych do Ministerstwa Sprawiedliwości oraz w krytycznych artykułach dotyczących funkcjonowania postępowań upadłościowych. Można z nich wyprowadzić wnioski, że przy rosnącej liczbie licencjonowanych doradców restrukturyzacyjnych, postępuje koncentracja prowadzenia postępowań upadłościowych i restrukturyzacyjnych, szczególnie tych o większej złożoności, przez ograniczoną liczbę doradców restrukturyzacyjnych. W naturalny sposób rodzi to pytania czy obecny model powoływania doradców restrukturyzacyjnych do poszczególnych postępowań jest w pełni sprawiedliwy i ekonomicznie efektywny. W ocenie Ministerstwa Sprawiedliwości proponowany nowy model powinien wyeliminować możliwość stawiania zarzutu o brak przejrzystości w powoływaniu do pełnienia funkcji w postępowaniach upadłościowych i restrukturyzacyjnych. W części problem ten został ograniczony przez regulacje wprowadzone w 2020 roku w zakresie uproszczonego postępowania restrukturyzacyjnego, w ramach którego możliwy jest swobodny wybór nadzorcy układu przez dłużnika. W odniesieniu do postępowań upadłości konsumenckiej, w których sąd decyduje o wyborze syndyka, dostrzeżono przypadki istotnej koncentracji postępowań u niektórych doradców restrukturyzacyjnych. Nie ulega wątpliwości, że w tego typu sprawach, większość postępowań nie ma charakteru złożonego, a to oznacza, że stosowanie modelu „z listy licencjonowanych doradców” umożliwi równomierne rozłożenie ciężaru obsługi prostych postępowań w ramach większej grupy doradców</p>

				<p>restrukturyzacyjnych. Podobnie, w przypadku znacznie mniej liczebnych upadłości przedsiębiorców, w których tylko niewielka liczba spraw to wyjątkowe i skomplikowane sprawy. I to w przypadku tych ostatnich spraw, zakłada się, będą stosowane regulacje pozwalające sądowi na wybór doradcy spoza listy sądowej – ale z wówczas należy tę decyzję uzasadnić i będzie ona podlegała zażaleniu. Co więcej, dla zwiększenia wpływu wierzycieli na efektywność postępowań upadłościowych, wprowadza się możliwość szybkiej zmiany syndyka, przez głosowanie wierzycieli. Tak skonstruowany model wyboru doradcy restrukturyzacyjnego jest w ocenie Ministerstwa Sprawiedliwości, optymalny, gdyż z jednej strony wprowadza obiektywne mechanizmy przydzielania spraw, chroniąc przed nadmierną ich koncentracją, ale z drugiej zachowuje możliwość podjęcia zindywidualizowanej decyzji przez wierzycieli lub sąd – w tym ostatnim przypadku z możliwością jej zaskarżenia.</p>
5.	Krajowa Izba Doradców Restrukturyzacyjnych	Uwaga ogólna	<p>Wprowadzenie przydziału spraw wyłącznie według listy bądź w drodze losowania praktycznie wykluczy bowiem jakąkolwiek zdrową konkurencję jakościową, sprawnościową, czy też kosztową pomiędzy doradcami restrukturyzacyjnymi. W aktualnym stanie prawnym bardzo istotną motywacją do starannego i sprawnego działania przez doradcę restrukturyzacyjnego są kwestie wizerunkowe i reputacyjne, bowiem to one przede wszystkim wpływają na decyzję o powierzeniu doradcy restrukturyzacyjnemu prowadzenia kolejnych spraw. W ocenie Izby taki mechanizm jest dobry, a doradcy restrukturyzacyjni wykonujący swoje obowiązki rzetelnie, sprawnie i oszczędnie powinni być promowani, zaś ci, którzy nie potrafią lub nie chcą sprostać takim wymogom nie powinni być wyznaczani do prowadzenia nowych postępowań upadłościowych i restrukturyzacyjnych</p>	<p>Uwaga nieuzasadniona, gdyż model listy jest, jak wyżej wyjaśniono, uzupełniony innymi mechanizmami – wybór syndyka przez wierzycieli w postępowaniu upadłościowym oraz możliwością podjęcia zindywidualizowanej decyzji przez sąd. Ponadto, nie można zapominać, że od 2020 roku wprowadzono zewnętrzny nadzór nad wykonywaniem zawodu doradcy restrukturyzacyjnego, co, w połączeniu z nadzorem sądowym, powinno eliminować przypadki złego wykonywania zawodu przez doradców, przez cofnięcie licencji.</p>
6.	Krajowa Izba Doradców	Uwaga ogólna	<p>Doradcy restrukturyzacyjni są zróżnicowaną grupą zawodową, w ramach której występują liczne specjalizacje dotyczące profilu</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona – przedstawione argumenty przemawiają za ewentualną zmianę regulacji dotyczącej zawodu doradcy</p>

	Restrukturyzacyjny ch		<p>świadczonych usług, w tym określonych typów postępowań, które prowadzą. Odcięcie doradców restrukturyzacyjnych, którzy sprofilowali już swoje działalności w kierunku prowadzenia nawet setek postępowań konsumenckich od odpowiedniej ilości nowych postępowań doprowadzi do bankructwa takich uczciwie i rzetelnie prowadzących przedsięwzięć gospodarczych, czego skutkiem będzie zamykanie takich kancelarii i rezygnacje z pełnienia funkcji syndyka także przed zakończeniem postępowań. Już dzisiaj obserwowane są przypadki, w których doradcy restrukturyzacyjni, którzy przecenili swoje możliwości organizacyjne odchodzą z zawodu pozostawiając po sobie niezakończone sprawy, a proces przejęcia spraw w toku przez innych doradców powoduje istotne komplikacje i prowadzi do przewlekłości i niepotrzebnego zwiększenia kosztów w wielu postępowaniach, często przy braku ekwiwalentnego wynagrodzenia z tytułu przejmowanych spraw.</p>	<p>restrukturyzacyjnego. W przypadku proponowanego systemu wyboru doradców restrukturyzacyjnych do pełnienia funkcji w postępowaniach upadłościowych lub restrukturyzacyjnych, dalej będzie możliwe prowadzenie rentownej działalności, przy czym na zobiektywizowanych warunkach. Dwa „kanały” dostępu do zawodu będą miały charakter rynkowy – postępowania o zatwierdzenie układu (co już funkcjonuje) oraz powoływanie syndyka do pełnienia funkcji w postępowaniu upadłościowym przez zgromadzenie wierzycieli. W przypadku list sądowych, zakłada się że doradcy będą podejmowali racjonalne decyzje co do zgłaszania gotowości udziału w tym systemie. Należy przy tym zauważyć, że tylko pełna regulacja zawodu doradcy restrukturyzacyjnego z odgórnym ustaleniem liczby doradców działających przy danym sądzie mogłaby wyeliminować ryzyko braku rentowności. Takie rozwiązanie nie wydaje się jednak właściwe, gdyż znacznie ograniczyłoby dopływ nowych osób do zawodu.</p>
7.	Krajowa Izba Doradców Restrukturyzacyjny ch	Uwaga ogólna	<p>Obecna formuła wyboru doradcy restrukturyzacyjnego dla danego postępowania umożliwia przed wyznaczeniem doradcy do danego postępowania łatwą możliwość zweryfikowania nie tylko kwalifikacji i doświadczenia do prowadzenia danej sprawy, ale także, czy nie zachodzą ustawowe podstawy do wyłączenia danego doradcy oraz czy doradca dysponuje możliwością objęcia funkcji w danym momencie (np. czy nie jest na urlopie lub zwolnieniu lekarskim). Automatyczne przydzielanie spraw według listy może prowadzić do niepotrzebnych komplikacji związanych z koniecznością zmiany syndyka, nadzorcy lub zarządcy. Formuła nie sprawdzi się też wobec powszechnie już stosowanej praktyki wskazywania nadzorcy czy zarządcy w postępowaniach restrukturyzacyjnych przy poparciu dłużnika i wierzycieli, albowiem doradcy będą musieli być wybierani z listy, co zniweczy wartość nabytej wiedzy o potrzebach restrukturyzowanego przedsiębiorstwa już na etapie uzgodnień przed restrukturyzacyjnymi.</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona – proponowane zmiany nie wyłączają możliwości wyboru nadzory lub zarządy w trybie art. prawa restrukturyzacyjnego.</p>

8.	Krajowa Izba Doradców Restrukturyzacyjnych	Uwaga ogólna	<p>W ocenie Izby niezbędnym jest jednak podjęcie rzeczowej dyskusji w tym przedmiocie w środowisku wierzycieli, sędziów upadłościowych i restrukturyzacyjnych oraz doradców restrukturyzacyjnych. Pośpieszne aplikowanie rozwiązań może bowiem doprowadzić do rezultatów znacznie gorszych niż problemy, którym rozwiązania te miałyby zaradzić. Z tej przyczyny Izba zwraca się prośbą, aby regulacje dotyczące tej materii wyłączyć do odrębnego projektu z projektu ustawy implementującej Dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1023 z dnia 20 czerwca 2019 r. w sprawie ram restrukturyzacji zapobiegawczej, umorzenia długów i zakazów prowadzenia działalności oraz w sprawie środków zwiększających skuteczność postępowań dotyczących restrukturyzacji, niewypłacalności i umorzenia długów, a także zmieniającej dyrektywę (UE) 2017/1132. Kwestia sposobu obsadzania doradców w postępowaniach upadłościowych i restrukturyzacyjnych nie pozostaje bowiem w żadnym związku z implementacją Dyrektywy. Ponadto o ile wdrożenie Dyrektywy, które zostało już poprzedzone szerokimi konsultacjami, w ramach których pierwotny projekt uległ bardzo istotnym przeobrażeniom, jest pilne z uwagi na ciążące na Polsce zobowiązania, o tyle zasady dotyczące wyznaczania doradców restrukturyzacyjnych nie były jeszcze przedmiotem jakichkolwiek konsultacji i dyskusji, a regulacje zawarte w projekcie stanowią duże zaskoczenie dla całego środowiska branżowego.</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona – dyrektywa w sposób ogólny odnosi się także do systemu wyboru doradców restrukturyzacyjnych do pełnienia funkcji w postępowaniu upadłościowym lub restrukturyzacyjnym, tak więc proponowane rozwiązania mieszczą się w zakresie dyrektywy. Potrzeba ich wprowadzenia wynika z dostrzeżonych niedoskonałości w funkcjonowaniu obecnego modelu wyboru doradców restrukturyzacyjnych do pełnienia funkcji w postępowaniach upadłościowych i restrukturyzacyjnych.</p>
9.	Konfederacja Lewiatan	Uwaga ogólna (propozycja brzmienia przepisu)	<p>Dłużnik zawiera z nadzorcą układu umowę przed otwarciem postępowania i ustaleniem dnia układowego. Nadzorca układu ma więc możliwość i powinien zweryfikować podstawowe okoliczności mające wpływ na postępowanie, w tym dopuszczalność jego otwarcia. Dlatego też zasadne jest, ażeby przepis art. 226a jasno przesądzał, iż dokumenty, o których mowa w ust. 1 art. 226a pr. restr. (spisy wierzytelności oraz wstępny plan restrukturyzacyjny) są przygotowywane przez nadzorcę układu.</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona.</p>

			<p>Dodatkowo przepis art. 226a pr. restr. powinien zostać powiązany z projektowanym art. 211b pr. restr. co do kwestii umieszczenia dokumentów wskazanych w tym artykule, w tym spisu wierzytelności i planu restrukturyzacyjnego w rejestrze. Należy też doprecyzować negatywne przesłanki dokonania obwieszczenia w razie istnienia okoliczności, o których mowa w art. 38 ust. 1c pr. restr.</p> <p>W związku z powyższym proponowana jest alternatywna zmiana Projektu w zakresie projektowanego art. 226a ustawy: <i>Art. 226a. 1. Po sporządzeniu <u>przez nadzorcę układu</u> spisu wierzytelności, spisu wierzytelności spornych oraz wstępnego planu restrukturyzacyjnego i umieszczeniu tych dokumentów w <u>Rejestrze nadzorcy układu</u> może dokonać obwieszczenia o ustaleniu dnia układowego.</i> (...) <i>4. <u>Dokonanie obwieszczenia, o którym mowa w ust. 1 nie jest możliwe, jeżeli wobec dłużnika zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 38 ust. 1c, a nadzorcy układu nie posiada licencji doradcy restrukturyzacyjnego z tytułem kwalifikowanego doradcy restrukturyzacyjnego.</u></i></p>	
10.	ZBP	Uwaga ogólna (propozycja a brzmienia przepisu)	<p>Proponuje się, aby wstępny plan restrukturyzacyjny, o którym mowa w art. 9 ust. 2 Prawa restrukturyzacyjnego zawierał również wstępny spis wierzytelności oraz wstępny spis wierzytelności spornych. Spis wierzytelności, nawet jeżeli miałby charakter wstępny, na najwcześniejszym etapie umożliwia współpracę wierzycieli, którym przysługują konkretne uprawnienia. Taką samą zasadę zastosowano w postępowaniu o zatwierdzeniu układu, gdzie wskazano: „Art. 226a. 1. Po sporządzeniu spisu wierzytelności, spisu wierzytelności spornych oraz wstępnego planu restrukturyzacyjnego nadzorcy układu może dokonać obwieszczenia układowego. Zatem i w pozostałych postępowaniach zasada ujawnienia wierzycieli na początku postępowania powinna zostać utrzymana.</p>	Uwaga nieuwzględniona.
11.	ZBP	Uwaga ogólna	Propozycja zmian:	Uwaga zasadna.

		<p>((uwaga dotyczy uzupełnienia obowiązującego brzmienia ustawy – Prawo Bankowe))</p> <p>art. 104 ust. 2 pkt. 4) <i>ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe</i> otrzymuje następujące brzmienie: <i>„Art. 104. (...)</i> <i>2. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1, nie dotyczy przypadków, w których:</i> <i>(...)</i> <i>4) udzielenie informacji objętych tajemnicą bankową jest niezbędne do wykonania:</i> <i>a) umów sprzedaży wierzytelności wobec dłużników niebędących osobami fizycznymi zaklasyfikowanych zgodnie z odrębnymi przepisami do kategorii pod obserwacją, poniżej standardu lub wątpliwych lub innych równoważnych z nimi kategorii klasyfikacji wierzytelności w bankach; oraz</i> <i>b) umów sprzedaży wierzytelności zaklasyfikowanych zgodnie z odrębnymi przepisami do kategorii straconych lub innej równoważnej z nią kategorii klasyfikacji wierzytelności w bankach.”</i></p> <p>W kontekście przyjętego kierunku zmian legislacyjnych zasadne wydaje się także dopuszczenie możliwości dokonywania zmian po stronie wierzycielskiej w przypadku wierzytelności kredytowych wobec dłużników niebędących osobami fizycznymi, której kluczowym elementem jest możliwość udzielenia informacji objętej tajemnicą bankową.</p> <p>Obecnie na gruncie przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe, banki mogą udzielać informacje objęte tajemnicą bankową, jeżeli jest to niezbędne do zawarcia i wykonania umów sprzedaży wierzytelności zaklasyfikowanych zgodnie z odrębnymi przepisami do kategorii straconych. W praktyce, bardzo często zdarza się jednak, że dłużnicy rozpoczynają restrukturyzację z wierzytelnościami kredytowymi zaklasyfikowanymi do kategorii pod obserwacją, poniżej standardu lub wątpliwych (lub równoważnych kategorii). Umożliwienie sprzedaży przez banki tej kategorii wierzytelności kredytowych stworzy dłużnikom możliwości zgłaszania</p>	
--	--	---	--

		<p>proponacji układowych przewidujących rozwiązania, które z uwagi na regulowany charakter sektora bankowego, poddanego nadzorowi i kontroli ze strony Komisji Nadzoru Finansowego, mogą nie być akceptowalne przez banki, jak np. konwersja wierzytelności na kapitał zakładowy dłużnika. Warto także zwrócić uwagę na konieczne, często wielopoziomowe, procesy decyzyjne w bankach, w tym w bankach spółdzielczych, które nie odpowiadają harmonogramowi restrukturyzacji proponowanemu przez dłużników.</p> <p>Podsumowując, umożliwienie nabycia wierzytelności kredytowych na wczesnym etapie tego procesu powinno dać dłużnikom szansę na większą elastyczność co do warunków i harmonogramu restrukturyzacji ich zadłużenia.</p> <p>Propozycja zmian: w art. 104 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu: <i>„3a. Banku nie obowiązuje zachowanie tajemnicy bankowej wobec syndyka wyznaczonego w postępowaniu upadłościowym oraz wobec nadzorca sądowego albo zarządcy wyznaczonych w postępowaniu restrukturyzacyjnym, prowadzonych wobec podmiotu, którego dotyczą informacje objęte tajemnicą.</i> 3b. Przepis ust. 3a stosuje się odpowiednio do: 1) nadzorca układu od dnia dokonania obwieszczenia, o którym mowa w art. 226a ust. 1 ustawy Prawo restrukturyzacyjne, do dnia prawomocnego umorzenia postępowania w przedmiocie rozpoznania wniosku o zatwierdzenie układu albo zakończenia postępowania o zatwierdzenie układu, 2) tymczasowego nadzorca sądowego lub zarządcy przymusowego ustanowionych w postępowaniu w przedmiocie ogłoszenia upadłości; 3) tymczasowego nadzorca sądowego lub tymczasowego zarządcy ustanowionych w postępowaniu w przedmiocie otwarcia restrukturyzacji”</p>	
--	--	--	--

			<p>w art. 105 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe po pkt 4) dodaje się pkt 5) i pkt 6) w brzmieniu:</p> <p>„5) sądowi restrukturyzacyjnemu rozpoznającemu sprawy w postępowaniu restrukturyzacyjnym prowadzonym wobec podmiotu, którego dotyczą informacje objęte tajemnicą oraz sędziemu komisarzowi wykonującemu czynności sądowe w tym postępowaniu;</p> <p>6) sądowi upadłościowemu rozpoznającemu sprawę o ogłoszenie upadłości prowadzoną wobec podmiotu, którego dotyczą informacje objęte tajemnicą, sądowi upadłościowemu w którym toczy się postępowanie upadłościowe wobec podmiotu, którego dotyczą informacje objęte tajemnicą oraz sędziemu komisarzowi wykonującemu czynności postępowania upadłościowego w tym postępowaniu.”</p> <p>Obecnie brak jest przepisu, który jednoznacznie umożliwiłby bankom udzielanie informacji objętych tajemnicą bankową organom postępowania restrukturyzacyjnego oraz organom postępowania upadłościowego. Powoduje to liczne wątpliwości i problemy w praktyce, tym bardziej, że ujawnienie lub wykorzystanie informacji stanowiących tajemnicę bankową, niezgodnie z upoważnieniem określonym w ustawie, obarczone jest karą grzywny do 1.000.000 zł i karą pozbawienia wolności do lat 3. W ocenie ZBP istnieje tym samym uzasadniona potrzeba jasnego wskazania podmiotów, które będą miały dostęp do informacji objętych tajemnicą bankową w postępowaniu upadłościowym i restrukturyzacyjnym.</p> <p>Podsumowując, umożliwienie bankom udzielania informacji objętych tajemnicą bankową organom postępowań restrukturyzacyjnych i upadłościowego powinno usprawnić relacje tych organów z bankami.</p>	
12.	ZBP	art. 115 Prawa restruktury zacyjnego	<p>Propozycja zmian:</p> <p>„Art. 115. Nadzorca sądowy lub zarządca składu zgromadzeniu wierzycieli opinię o możliwości wykonania układu. Opinia o możliwości wykonania układu zawiera także porównanie poziomu zaspokojenia wierzycieli przewidzianego propozycjami</p>	Uwaga nieuwzględniona.

		<p>(uwaga dotyczy uzupełnienia obowiązującego brzmienia Ustawy)</p>	<p><i>układowymi do poziomu zaspokojenia wierzycieli w razie upadłości dłużnika. Poziom zaspokojenia wierzycieli, o którym mowa dokonany jest z uwzględnieniem zakładanego terminu spłaty wierzytelności w wyniku pomniejszenia przewidywanych kwot przeznaczonych na spłatę wierzytelności o dyskonto za okres do czasu zakładanej spłaty obliczone z wykorzystaniem stopy odsetek ustawowych, o których mowa w art 359 par. 2 Kodeksu cywilnego.</i></p> <p>Możliwość rzetelnego porównania propozycji układowych do potencjalnego odzysku w scenariuszu upadłościowym jest w świetle Dyrektywy istotna dla ochrony interesów wierzycieli (zob. tu uwagi do art. 10a pr. restr.). W sytuacji, w której propozycje układowe są zmienione lub przedstawione po przygotowaniu testu zaspokojenia, ich ocena w świetle alternatywnego scenariusza upadłościowego może być dokonana wyłącznie w ramach opinii, o której mowa w art. 115 pr. restr.</p> <p>Jak wskazywano w uwagach do art. 10a pr. restr., ocena propozycji układowych polegająca na porównaniu poziomu odzysków w scenariuszu restrukturyzacyjnym i scenariuszu układowym musi uwzględniać kwestię kosztu pieniądza w czasie oraz tym samym kwestię wpływu inflacji na przyszłe płatności. W tym celu zasadne jest dyskontowanie odzysków w scenariuszu restrukturyzacyjnym i scenariuszu upadłościowym w oparciu o stopę odsetek ustawowych, o których mowa w art. 359 par. 2 Kodeksu cywilnego.</p>	
13.	ZBP	<p>Art. 162 Prawa restrukturyzacyjnego (uwagą dotv uzupełnienia obowiązującego)</p>	<p>Propozycja zmian: <i>„Art. 162</i> <i>1. Warunki restrukturyzacji zobowiązań dłużnika są jednakowe dla wszystkich wierzycieli, a jeżeli głosowanie nad układem przeprowadza się w grupach wierzycieli, jednakowe dla wierzycieli zaliczonych do tej samej grupy, chyba że wierzyciel wyraźnie zgodzi się na warunki mniej korzystne.</i> <i>2. Przyznanie korzystniejszych warunków restrukturyzacji zobowiązań dłużnika jest dopuszczalne wobec wierzyciela, który po otwarciu postępowania restrukturyzacyjnego udzielił lub ma</i></p>	Uwaga nieuwzględniona.

		<p>brzmienia ustawy)</p> <p><i>udzielić finansowania w postaci kredytu, obligacji, gwarancji bankowych, akredytyw lub na podstawie innego instrumentu finansowego, niezbędnego do wykonania układu, a finansowanie to zostało w sposób realny wypłacone lub udzielone.</i></p> <p><i>3. Zabezpieczenie nowego finansowania na aktywach stanowiących zabezpieczenie innych wierzycieli może nastąpić wyłącznie w przypadku gdy tacy wierzyciele wyrażą na to zgodę.</i></p> <p><i>4. W przypadku spółek zależnych, dominujących lub powiązanych wobec dłużnika uprzywilejowanie może mieć miejsce wtedy, gdy nowe finansowanie o którym mowa w ust. 2 pkt 1 stanowi znaczącą (co najmniej 30%) część aktualnej wierzytelności takiego wierzyciela.”</i></p> <p>Nie budzi wątpliwości zasadność zapewnienia układowej preferencji Wierzycielom, którzy wspierają dłużnika w działaniach restrukturyzacyjnych. Taka układowa preferencja będąca odstępstwem od zasady równego traktowania wierzycieli nie może być jednak wykorzystywana instrumentalnie przez dłużnika celem zapewnienia powiązany z nim wierzycielom preferencyjnego traktowania. Należy wyeliminować sytuacje, gdzie „wsparcie” będzie albo symboliczne, albo tylko deklaratywne, bez fizycznego przepływu środków lub towarów po odbyciu głosowania.</p> <p>Proponowana zmiana art. 162 pr. restr. ma na celu uwzględnienie powyższych kwestii. Konieczne byłoby też doprecyzowanie oraz pozyskanie zgody Rady Wierzycieli.</p>		
14.	ZBP	<p>Uwaga ogólna Wyjaśnienie wątpliwości i co do podmiotu sporządzającego</p>	<p>Propozycją zmian:</p> <p><i>„Art. 226a</i></p> <p><i>1. Po sporządzeniu przez nadzorcę układu spisu wierzytelności, spisu wierzytelności spornych oraz wstępnego planu restrukturyzacyjnego i umieszczeniu tych dokumentów w Rejestrze nadzorca układu może dokonać obwieszczenia o ustaleniu dnia układowego.</i></p> <p><i>(...)</i></p> <p><i>4. Dokonanie obwieszczenia, o którym mowa w ust. 1 nie jest możliwe, jeżeli wobec dłużnika zachodzą okoliczności, o których</i></p>	Uwaga nieuwzględniona.

		<p>dokumenty ; art. 226a Prawarestrukturyzacyjnego (uwagą dotyczy uzupełnienia obowiązującego brzmienia ustawy)</p>	<p><i>mowa w art. 38 ust. 1 c, a nadzorca układu nie posiada licencji doradcy restrukturyzacyjnego z tytułem kwalifikowanego doradcy restrukturyzacyjnego.”</i></p> <p>Dłużnik w postępowaniu o zatwierdzeniu układu zawiera z nadzorcą umowę w pewien czas przed ustaleniem dnia układowego. Posiada specjalistyczną wiedzę, więc zasadnym wydaje się, aby dokumenty, o których mowa w ust. 1 art. 226a pr. restr. (spisy wierzytelności oraz wstępny plan restrukturyzacyjny) przygotowywał sam nadzorca układu. Dodatkowo przepis art. 226a pr. restr. powinien zostać skorelowany z projektowanym art. 211 b pr. restr. co do kwestii umieszczenia dokumentów wskazanych w tym artykule, w tym spisu wierzytelności i planu restrukturyzacyjnego w rejestrze. Uzupełnienie art. 226a o ust. 4 jest kwestią porządkową i sprecyzowaniem, kiedy dłużnik nie może obwieścić dnia układowego.</p>	
15.	ZBP	<p>art. 1 pkt 5 lit. a (art. 10 ust. 2b Prawa restrukturyzacyjnego)</p>	<p>Opis przedsiębiorstwa na dzień przygotowywania planu restrukturyzacyjnego — także w odniesieniu do mikroprzedsiębiorcy - niewiele wnosi w kontekście oceny składanych przez dłużnika propozycji układowych. W związku z tym nie spełnia swojej podstawowej roli, jaką powinno być zapewnienie wierzycielom podstawowej wiedzy w celu podjęcia świadomej decyzji co do wyboru propozycji układowych oraz głosowania za lub przeciw układowi. Dlatego też proponowane jest uzupełnienie treści planu restrukturyzacyjnego o wskazanie w jaki sposób zamierzone jest finansowanie wykonania układu (jako ograniczona transpozycja nie mającego zastosowania do mikroprzedsiębiorców). Proponuje się zatem nadanie art. 10 ust. 2b następującego brzmienia: <i>W przypadku planu restrukturyzacyjnego sporządzanego w restrukturyzacyjnym dłużnika, który jest mikroprzedsiębiorcą, nie stosuje się ust. 1 pkt 1, 6 i 7. Plan restrukturyzacyjny dłużnika, który jest mikroprzedsiębiorcą zawiera opis przedsiębiorstwa ze wskazaniem źródeł finansowania spłat wierzytelności układu.”</i></p>	<p>Wprowadzana zmiana ma na celu uproszczenie procedury składania wniosku o otwarcie postępowania restrukturyzacyjnego dla mikroprzedsiębiorców, dla których przygotowanie szczegółowego opisu przedsiębiorstwa oraz opis metod i źródeł finansowania może być poważną przeszkodą dla złożenia wniosku o otwarcie postępowania restrukturyzacyjnego w momencie wystąpienia pierwszych sygnałów o zagrożeniu takiego dłużnika niewypłacalnością.</p>

16.	INSO – Sekcja Prawa Upadłościowego i Restrukturyzacyjnego Instytutu Allerhanda	art. 1 pkt 5	W pkt 8d należy także ująć nazwę (firmę) nadzorcy/zarządcy, którym może być spółka handlowa.	Uwaga zasadna. Proponuje się użycie zwrotu: „imię i nazwisko lub nazwę (firmę) nadzorcy lub zarządcy”.
17.	Konfederacja Lewiatan	Art. 1 pkt 5 lit. b) (art. 10 ust. 2b Prawa restruktury zacyjnego)	Opis przedsiębiorstwa na dzień przygotowywania planu restrukturyzacyjnego – także w odniesieniu do mikroprzedsiębiorcy - niewiele wnosi w kontekście oceny składanych przez dłużnika propozycji układowych. W związku z tym nie spełnia swojej podstawowej roli, jaką powinno być zapewnienie wierzycielom podstawowej wiedzy w celu podjęcia świadomej decyzji co do wyboru propozycji układowych oraz głosowania za lub przeciw układowi. W związku z tym, proponowane jest uzupełnienie treści planu restrukturyzacyjnego o wskazanie w jaki sposób zamierzone jest finansowanie wykonania układu (jako ograniczona transpozycja nie mającego zastosowania do mikroprzedsiębiorców. W związku z powyższym proponowana jest alternatywna zmiana Projektu w zakresie projektowanego art. 10 ust. 2b ustawy: <i>Art. 10 ust. 2b. W przypadku planu restrukturyzacyjnego sporządzanego w postępowaniu restrukturyzacyjnym dłużnika, który jest mikroprzedsiębiorcą, nie stosuje się ust. 1 pkt 1, 6 i 7. Plan restrukturyzacyjny dłużnika, który jest mikroprzedsiębiorcą zawiera opis przedsiębiorstwa ze wskazaniem źródeł finansowania spłat wierzytelności w ramach układu."</i>	Wprowadzana zmiana ma na celu uproszczenie procedury składania wniosku o otwarcie postępowania restrukturyzacyjnego dla mikroprzedsiębiorców, dla których przygotowanie szczegółowego opisu przedsiębiorstwa oraz opis metod i źródeł finansowania może być poważną przeszkodą dla złożenia wniosku o otwarcie postępowania restrukturyzacyjnego w momencie wystąpienia pierwszych sygnałów o zagrożeniu takiego dłużnika niewypłacalnością.
18.	ZBP	Art. 1 pkt 6 (art. 10a Prawa restruktury zacyjnego)	Głównym celem testu zaspokojenia jest zapewnienie wymaganej Dyrektywą możliwości porównania stopnia zaspokojenia wierzycieli w postępowaniu restrukturyzacyjnym ze stopniem zaspokojenia w postępowaniu upadłościowym. Z tego względu podstawowym narzędziem do obliczenia tego powinno być porównanie szacowanych odzysków w postępowaniu upadłościowym z zakładanymi odzyskami wynikającymi z propozycji układowych. Wycena przedsiębiorstwa w scenariuszu	Uwaga nieuwzględniona. Jak wskazano w uzasadnieniu projektowany przepis jest ściśle związany z regulacją zawartą w projektowanych art. 164 ust. 3a i art. 165b, wprowadzających możliwość przeforsowania układu wbrew sprzeciwowi grupy wierzycieli. Zgodnie z art. 10 ust. 2 pkt d) Dyrektywy 2019/1023 w przypadku istnienia wierzycieli wyrażających sprzeciw, zatwierdzenie układu (planu restrukturyzacji) jest możliwe wyłącznie w sytuacji, gdy układ

		<p>restrukturyzacyjnym (opierana zwykle o metody dochodowe) nie jest więc potrzebna w ramach testu zaspokojenia z uwagi na to, iż definiuje ona co do zasady wartość przedsiębiorstwa dłużnika, która powinna znaleźć odzwierciedlenie w wartości akcji/udziałów w kapitale dłużnika, a nie poziom układowej spłaty wierzytelności. W razie upadłości dłużnika wartość jego przedsiębiorstwa (rozumianego jako majątek pozostały po spłacie długów), a w konsekwencji wartość jego udziałów/akcji jest zwykle równa zero. W restrukturyzacji wartość przedsiębiorstwa jest pochodną szansy na zawarcie układu, a więc szansy na restrukturyzację (zwykle redukcję) wierzytelności. Po przyjęciu układu wartość ta utraci swój „opcjonalny” charakter ponieważ opiera się o skonkretyzowane nowe zasady dotyczące spłat restrukturyzowanego długu. Paradoksalnie - im wyższy będzie poziom spłat wierzytelności układowych, tym niższa jest wycena przedsiębiorstwa dłużnika. W świetle powyższego wycena przedsiębiorstwa dłużnika jest nieistotna z perspektywy zaspokojenia wierzycieli, a więc niepotrzebna jest jako element testu zaspokojenia. Obrazuje ona wyłącznie szacowany poziom przyrostu wartości udziałów/akcji dłużnika w wyniku restrukturyzacji zadłużenia, a więc generowanej kosztem poświęceń wierzycieli. To zaś rodzić może w postępowaniach wyłącznie niepotrzebne kontrowersje i dyskusje nic nie wnoszące w kontekście negocjacji dłużnika i wierzycieli dotyczących warunków układu. Stąd też ZBP proponuje usunięcie zapisu dotyczącego obowiązku sporządzenia wyceny metodą dochodową. Odrębnym zagadnieniem jest ryzyko sporządzenia wyceny likwidacyjnej aktywów restrukturyzowanego przedsiębiorcy z pokrzywdzeniem dla wierzycieli, w tym w szczególności zabezpieczonych. Tu w praktyce mamy dwa podejścia i sporą „uznaniowość” ze strony wyceniających: (i) część aktywów wycenia się metodą bilansową z zastosowaniem eksperckiego dyskonta (np. zapasy i należności), (ii) część</p>	<p>spełnia kryterium najlepszego interesu wierzycieli, które jest spełnione, gdy żaden wierzyciel wyrażający sprzeciw nie znalazłby się w przypadku zatwierdzenia układu w gorszej sytuacji, niż gdyby przeprowadzono postępowanie upadłościowe. Postulowane doprecyzowanie przepisów jest zbędne, gdyż projektowane rozwiązanie zakładają racjonalne ich stosowanie. Nie powinno ulegać wątpliwości, że przy teście zaspokojenia należy uwzględnić czynnik czasu, co pośrednio wynika z art. 10a ust. 1 pkt 2b. Podobnie, nie jest konieczne doprecyzowanie przepisów w zakresie rady wierzycieli, gdyż prawo restrukturyzacyjne reguluje tę instytucję odrębnie i przepisy te będą miały zastosowanie także do nowych regulacji, proponowanych w projekcie.</p>
--	--	--	---

poprzez sporządzanie wycen przez rzeczoznawców (nieruchomości, środki trwałe o znacznej wartości zwłaszcza w przypadkach, w których są już one bilansowo istotnie amortyzowane). Poziom układowej spłaty wierzytelności jest pochodną nie tyle wyceny przedsiębiorstwa w scenariuszu restrukturyzacyjnym, co treści propozycji układowych (j.w.). Dlatego też rolą testu zaspokojenia powinno być zdefiniowanie minimalnej kwoty układowych spłat wierzycieli, która nie powinna być niższa niż kwota spłat w scenariuszu restrukturyzacyjnym. Tylko w zakresie w jakim istnieją na etapie przygotowania testu zaspokojenia konkretne propozycje układowe, test zaspokojenia umożliwi ich porównanie z potencjalnymi odzyskami dla wierzycieli w scenariuszu upadłościowym. Z uwagi na to, iż istnieje możliwość, że propozycje układowe mogą ulec zmianie po przygotowaniu testu zaspokojenia lub też mogą pojawić się nowe propozycje układowe, ZBP proponuje, ażeby ostateczne porównanie odzysków dla wierzycieli w scenariuszu upadłościowym i restrukturyzacyjnym miało miejsce w ramach opinii o możliwości wykonania układu, o której mowa w art. 115 pr. restr. (zob. także uwagi do art. 115 pr. restr.).

Porównanie odzysków wierzycieli w scenariuszu upadłościowym i scenariuszu układowym nie powinno abstrahować od kwestii terminów takich spłat. Jest to w szczególności istotne w sytuacji istnienia w gospodarce problemu inflacji. Stopą wykorzystywaną w obrocie gospodarczym! na potrzeby określenia kosztu pieniądza w czasie jest stopa odsetek ustawowych, o której mowa w art. 359 par. 2 Kodeksu cywilnego. Odzwierciedla zakładany przez ustawodawcę uzasadniony koszt pieniądza w czasie odpowiadający stopie referencyjnej Narodowego Banku Polskiego powiększonej o 3,5 punktów procentowych.

Brak wprowadzenia zasady dyskontowania przyszłych odzysków w kontekście porównania odzysków wierzycieli w scenariuszu upadłościowym oraz scenariuszu restrukturyzacyjnym spowoduje, iż porównanie takie oparte o nominalną wartość spłat będzie nierzetelne. Oczywistym jest bowiem, w szczególności w środowisku inflacyjnym, iż odzysk np. w kwocie 1 mln złotych otrzymany zgodnie z układem za 10 lat nie jest dla wierzyciela tyle samo wartym co antycypowany odzysk 1 mln złotych w scenariuszu upadłościowym płatny w horyzoncie czasowym 3-5 lat.

Prawidłowa wycena majątku dłużnika jest warunkiem rzetelności testu zaspokojenia. Brak mechanizmów zapewniających rzetelne podejście do przygotowania wyceny majątku dłużnika jest więc istotnym zagrożeniem dla procesów restrukturyzacyjnych. Podkreślenia tu jednakże wymaga, iż legislacyjne uregulowanie wymogów dotyczących wyceny majątku dłużnika jest zagadnieniem skomplikowanym, co pokazuje praktyka stosowania przepisów ustawy z dnia 15 stycznia 2015 roku (z późn. zm.) o obligacjach (art. 30 ustawy o obligacjach) wymagających przygotowania niezależnej wyceny przedmiotu zabezpieczenia w razie emisji obligacji zabezpieczonych.

W praktyce wyceny mamy dwa podejścia i sporą „uznaniowość” dotyczącą metodologii wyceny ze strony wyceniających: (i) część aktywów wycenia się metodą bilansową z zastosowaniem eksperckiego dyskonta (np. zapasy i należności), (ii) część poprzez sporządzanie wycen przez rzeczoznawców (nieruchomości, środki trwałe o znacznej wartości zwłaszcza w przypadkach, w których są już one bilansowo istotnie amortyzowane).

W ocenie ZBP nie należy narzucać konkretnej metody wyceny przygotowywanej na potrzeby testu zaspokojenia. Należy natomiast wprowadzić mechanizmy zapewniające rzetelność

			<p>osoby trzeciej dokonującej wyceny oraz obowiązek konsultacji zasad przygotowania wyceny z przedstawicielami wierzycieli tzn. radą wierzycieli - jeżeli została ona powołana.</p> <p>W zakresie wprowadzenia wymogów dotyczących osoby przygotowującej wycenę ZBP sugerowałby) oprzeć się na wypracowanych już rozwiązaniach odzwierciedlonych w art. 30 ustawy o obligacjach. Przepis ten przewiduje obowiązek wyboru podmiotu przygotowującego wyceny, który spełnia określone kwalifikacje, tzn. posiada doświadczenie i kwalifikacje zapewniające rzetelność wyceny oraz zachowuje on bezstronność i niezależność. W doktrynie podkreśla się, iż wprowadzenie tych wymogów było konieczne w celu zapobieżenia praktyce, zgodnie z którą wyceny często zlecane były podmiotom, które nie posiadały dostatecznych kwalifikacji w tym obszarze, co zagrażało wierzycielom.</p> <p>Z uwagi na wskazaną powyżej wagę wyceny przygotowanej w ramach testu zaspokojenia istotne jest, ażeby decyzja o warunkach przygotowania była podjęta z udziałem wierzycieli w sytuacji, w której ustanowiona została rada wierzycieli. Zapewni to możliwość skonsultowania z przedstawicielami wierzycieli zakresu i metodologii wycen oraz wyboru rzetelnego podmiotu, który przygotowywać będzie wyceny. Podejście to zminimalizuje ryzyko zgłaszania przez wierzycieli zarzutów ex post dotyczących testu zaspokojenia.</p>	
19.	Konfederacja Lewiatan	Art. 1 pkt 6 (art. 10a Prawa restrukturyzacyjnego)	<p>Względem projektowanego art. 10a, powstają następujące wątpliwości:</p> <p>1. Brak zasadności wyceny przedsiębiorstwa w restrukturyzacji jako definiującej wartość udziałów/akcji, nie zaś zdolność dłużnika do spłaty zadłużenia układowego</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona.</p> <p>Jak wskazano w uzasadnieniu projektowany przepis jest ściśle związany z regulacją zawartą w projektowanych art. 164 ust. 3a i art. 165b, wprowadzających możliwość przeforsowania układu wbrew sprzeciwowi grupy wierzycieli. Zgodnie z art. 10 ust. 2 pkt d) Dyrektywy 2019/1023 w przypadku istnienia wierzycieli wyrażających sprzeciw, zatwierdzenie układu (planu</p>

		<p>Głównym celem testu zaspokojenia jest zapewnienie wymaganej Dyrektywą możliwości porównania stopnia zaspokojenia wierzycieli w postępowaniu restrukturyzacyjnym ze stopniem zaspokojenia w postępowaniu upadłościowym. Z tego względu podstawowym narzędziem do obliczenia tego powinno być porównanie szacowanych odzysków w postępowaniu upadłościowym z zakładanymi odzyskami wynikającymi z propozycji układowych. Wycena przedsiębiorstwa w scenariuszu restrukturyzacyjnym (opierana zwykle o metody dochodowe) nie jest potrzebna w ramach testu zaspokojenia z uwagi na to. Definiuje ona co do zasady wartość przedsiębiorstwa dłużnika, która powinna znaleźć odzwierciedlenie w wartości akcji/udziałów w kapitale dłużnika, a nie poziom układowej spłaty wierzytelności. W razie upadłości dłużnika wartość jego przedsiębiorstwa (rozumianego jako majątek pozostały po spłacie długów), a w konsekwencji wartość jego udziałów/akcji jest zwykle równa zero. W restrukturyzacji wartość przedsiębiorstwa jest pochodną szansy na zawarcie układu, a więc szansy na restrukturyzację (zwykle redukcję) wierzytelności. Po przyjęciu układu wartość ta traci swój „opcyjny” charakter ponieważ opiera się już o skonkretyzowane nowe zasady dotyczące spłat restrukturyzowanego długu. Paradoksalnie – im wyższy będzie poziom spłat wierzytelności układowych, tym niższa jest wycena przedsiębiorstwa dłużnika. W świetle powyższego wycena przedsiębiorstwa dłużnika jest nieistotna z perspektywy zaspokojenia wierzycieli, a więc niepotrzebna jest jako element testu zaspokojenia. Obrazuje ona wyłącznie szacowany poziom przyrostu wartości udziałów/akcji dłużnika w wyniku restrukturyzacji zadłużenia, a więc generowanej kosztem poświęceń wierzycieli. To zaś rodzić może w postępowaniach wyłącznie niepotrzebne kontrowersje i dyskusje nic nie wnoszące w kontekście negocjacji dłużnika i wierzycieli dotyczących warunków układu.</p> <p>Stąd też proponuje się usunięcie zapisu dotyczącego obowiązku sporządzenia wyceny metodą dochodową.</p>	<p>restrukturyzacji) jest możliwe wyłącznie w sytuacji, gdy układ spełnia kryterium najlepszego interesu wierzycieli, które jest spełnione, gdy żaden wierzyciel wyrażający sprzeciw nie znalazłby się w przypadku zatwierdzenia układu w gorszej sytuacji, niż gdyby przeprowadzono postępowanie upadłościowe. Postulowane doprecyzowanie przepisów jest zbędne, gdyż projektowane rozwiązanie zakładają racjonalne ich stosowanie. Nie powinno ulegać wątpliwości, że przy teście zaspokojenia należy uwzględnić czynnik czasu, co pośrednio wynika z art. 10a ust. 1 pkt 2b. Podobnie, nie jest konieczne doprecyzowanie przepisów w zakresie rady wierzycieli, gdyż prawo restrukturyzacyjne reguluje tę instytucję odrębnie i przepisy te będą miały zastosowanie także do nowych regulacji, proponowanych w projekcie.</p>
--	--	---	--

2. Rola testu zaspokojenia jako punktu odniesienia dla oceny propozycji układowych]

Poziom układowej spłaty wierzytelności jest pochodną nie tyle wyceny przedsiębiorstwa w scenariuszu restrukturyzacyjnym, co treści propozycji układowych (j.w.). Dlatego też rolą testu zaspokojenia powinno być zdefiniowanie minimalnej kwoty układowych spłat wierzycieli, która nie powinna być niższa niż kwota spłat w scenariuszu restrukturyzacyjnym. Tylko w zakresie w jakim istnieją na etapie przygotowania testu zaspokojenia konkretne propozycje układowe, test zaspokojenia umożliwia ich porównanie z potencjalnymi odzyskami dla wierzycieli w scenariuszu upadłościowym. Z uwagi na to, iż istnieje możliwość, że propozycje układowe mogą ulec zmianie po przygotowaniu testu zaspokojenia lub też mogą pojawić się nowe propozycje układowe, proponowalibyśmy, ażeby ostateczne porównanie odzysków dla wierzycieli w scenariuszu upadłościowym i restrukturyzacyjnym miało miejsce w ramach opinii o możliwości wykonania układu, o której mowa w art. 115 pr. restr.

3. Zasadność wprowadzenia mechanizmu dyskontowania przyszłych odzysków przy porównaniu scenariusza upadłościowego i układowego; wybór stopy dyskonta:
Porównanie odzysków wierzycieli w scenariuszu upadłościowym i scenariuszu układowym nie powinno abstrahować od kwestii terminów takich spłat. Jest to w szczególności istotne w sytuacji istnienia w gospodarce problemu inflacji. Stopą wykorzystywaną w obrocie gospodarczym na potrzeby określenia kosztu pieniądza w czasie jest stopa odsetek ustawowych, o której mowa w art. 359 par. 2 Kodeksu cywilnego. Odzwierciedla ona zakładany przez ustawodawcę uzasadniony koszt pieniądza w czasie odpowiadający stopie referencyjnej Narodowego Banku Polskiego powiększonej o 3,5 punktów procentowych.
Alternatywną stopą dyskonta, do której mogłyby odwoływać się przepisy art. 10a i 115 pr. restr. jest stopa wykorzystywana na potrzeby rozliczeń pomiędzy Narodowym Bankiem Polskim oraz

bankami – tzn. publikowana przez Narodowy Bank Polski stopa redyskonta weksli. Stopa ta określa cenę skupu weksli przez NBP od banków komercyjnych, które to weksle wcześniej bank komercyjny zdyskontował (kupił po cenie niższej od nominalnej) od swojego klienta (przedsiębiorstwa), przyjmując weksel jako zabezpieczenie udzielonego mu kredytu. Bank komercyjny korzysta z tej możliwości wówczas, jeśli chce mieć wcześniej dostęp do gotówki niż określa to termin zapadalności weksla wystawionego przez klienta.

Brak wprowadzenia zasady dyskontowania przyszłych odzysków w kontekście porównania odzysków wierzycieli w scenariuszu upadłościowym oraz scenariuszu restrukturyzacyjnym spowoduje, iż porównanie takie oparte o nominalną wartość spłat będzie nierzetelne. Oczywistym jest bowiem, w szczególności w środowisku inflacyjnym, iż odzysk np. w kwocie 1 mln złotych otrzymany zgodnie z układem za 10 lat nie jest dla wierzyciela tyle samo wartym co antycypowany odzysk 1 mln złotych w scenariuszu upadłościowym płatny w horyzoncie czasowym 3-5 lat.

4. Kompetencje osoby trzeciej przygotowującej wycenę

Prawidłowa wycena majątku dłużnika jest warunkiem rzetelności testu zaspokojenia. Brak mechanizmów zapewniających rzetelne podejście do przygotowania wyceny majątku dłużnika jest więc istotnym zagrożeniem dla procesów restrukturyzacyjnych. Podkreślenia tu jednakże wymaga, iż legislacyjne uregulowanie wymogów dotyczących wyceny majątku dłużnika jest zagadnieniem skomplikowanym co pokazuje praktyka stosowania przepisów ustawy z dnia 15 stycznia 2015 roku (z późn. zm.) o obligacjach (art. 30 ustawy o obligacjach) wymagających przygotowania niezależnej wyceny przedmiotu zabezpieczenia w razie emisji obligacji zabezpieczonych.

Istnieje spore spektrum alternatywnych podejść do wyceny aktywów. W naszej ocenie nie należy narzucać konkretnej metody wyceny przygotowywanej na potrzeby testu

		<p>zaspokojenia. Należy natomiast wprowadzić mechanizmy zapewniające rzetelność osoby trzeciej dokonującej wyceny oraz obowiązek konsultacji zasad przygotowania wyceny z przedstawicielami wierzycieli tzn. radą wierzycieli – jeżeli została ona powołana (o czym mowa poniżej).</p> <p>W zakresie wprowadzenia wymogów dotyczących osoby przygotowującej wycenę sugerowane byłoby oprzeć się na wypracowanych już rozwiązaniach odzwierciedlonych w art. 30 ustawy o obligacjach. Przepis ten przewiduje obowiązek wyboru podmiotu przygotowującego wyceny, który spełnia określone kwalifikacje, tzn. posiada doświadczenie i kwalifikacje zapewniające rzetelność wyceny oraz zachowuje on bezstronność i niezależność. W doktrynie podkreśla się, iż wprowadzenie tych wymogów było konieczne w celu zapobieżenia praktyce, zgodnie z którą wyceny często zlecane były podmiotom, które nie posiadały dostatecznych kwalifikacji w tym obszarze, co zagrażało wierzycielom.</p> <p>5. Udział rady wierzycieli w przygotowaniu wyceny</p> <p>Z uwagi na wskazaną powyżej wagę wyceny przygotowanej w ramach testu zaspokojenia istotne jest, ażeby decyzja o warunkach przygotowania była podjęta z udziałem wierzycieli w sytuacji, w której ustanowiona została rada wierzycieli. Zapewni to możliwość skonsultowania z przedstawicielami wierzycieli zakresu i metodologii wycen oraz wyboru rzetelnego podmiotu, który przygotowywać będzie wyceny. Podejście to zminimalizuje ryzyko zgłaszania przez wierzycieli zarzutów ex post dotyczących testu zaspokojenia.</p> <p>W związku z powyższym proponowana jest alternatywna zmiana Projektu w zakresie projektowanego art. 10a ustawy:</p> <p><i>1. Nadzorca lub zarządca sporządza test zaspokojenia, który zawiera:</i></p>	
--	--	---	--

1) wycenę wskazującą metody i założenia przyjęte w trakcie jej sporządzania, która obejmuje

- a) wartość przedsiębiorstwa dłużnika przy założeniu realizacji planu restrukturyzacyjnego i kontynuacji działalności gospodarczej przez dłużnika;
- b) wartość majątku dłużnika przy założeniu ogłoszenia jego upadłości i sprzedaży przedsiębiorstwa jako całości oraz odstąpienia od sprzedaży przedsiębiorstwa jako całości i sprzedaży poszczególnych składników majątku. Jeżeli składniki majątku dłużnika są obciążone hipoteką, zastawem, zastawem rejestrowym, zastawem skarbowym, hipoteką morską lub innymi prawami i skutkami ujawnienia praw i roszczeń osobistych, w wycenie należy oddzielnie podać, które z tych praw pozostają w mocy po sprzedaży w postępowaniu upadłościowym, a także ich wartość oraz wartość składników majątku nimi obciążonych.

2) informację o przewidywanym stopniu zaspokojenia wierzycieli, których wierzytelności są objęte układem, w postępowaniu upadłościowym, które byłoby prowadzone wobec dłużnika, zawierającą następujące dane:

- a) wartość majątku dłużnika, o której mowa w pkt 1 lit. b),
- b) przewidywany czas trwania postępowania upadłościowego oraz przewidywaną wysokość kosztów postępowania upadłościowego oraz innych zobowiązań masy upadłości,
- c) wartość majątku dłużnika, o której mowa w pkt 1) pomniejszoną o dyskonto za okres do czasu zakładanej spłaty wierzycieli w ramach postępowania upadłościowego obliczonego z wykorzystaniem stopy odsetek ustawowych, o których mowa w art. 359 par. 2 Kodeksu cywilnego,
- d) kategorię, w której w postępowaniu upadłościowym byłiby zaspokajani wierzyciele stanowiący grupy reprezentujące odrębne kategorie interesu;

3) ocenę, czy wierzytelności objęte układem będą zaspokojone w większym stopniu w przypadku zawarcia i wykonania układu, czy w postępowaniu upadłościowym.

2. Nadzorca lub zarządca może zlecić sporządzenie wyceny, o której mowa w ust. 1 pkt 1) osobom trzecim przez podmiot, który

			<p><i>posiada doświadczenie i kwalifikacje zapewniające rzetelność wyceny oraz zachowuje bezstronność i niezależność. Nadzorca lub zarządca może wziąć pod uwagę wskazania uczestników postępowania lub rady wierzycieli co do metodyki sporządzenia wyceny oraz osób sporządzających wycenę.</i></p> <p><i>3. Jeżeli została ustanowiona rada wierzycieli, wówczas rada wierzycieli może zażądać, ażeby wycenę, o której mowa w ust. 1 w odniesieniu do całości lub części majątku dłużnika przygotowała osoba trzecia spełniająca wymogi, o których mowa w ust. 2. W takiej sytuacji, jak również w sytuacji, w której decyzja o przygotowaniu wyceny podjęta będzie bez udziału rady wierzycieli, decyzja o wyborze osoby trzeciej na potrzeby sporządzenia takiej wyceny wymaga opinii rady wierzycieli.</i></p> <p><i>4. Testu zaspokojenia, o którym mowa w ust. 1, nie sporządza się w postępowaniu restrukturyzacyjnym dłużnika, który jest mikroprzedsiębiorcą.</i></p>	
20.	INSO – Sekcja Prawa Upadłościowego i Restrukturyzacyjnego Instytutu Allerhanda	art. 1 pkt 11	<p>Art. 28 PR dotyczy słusznego kierunku wiążącego wskazania osób pełniących funkcje zarządcy w postępowaniu sanacyjnym – uprawnienie takie powinno konsekwentnie przysługiwać także wierzycielowi składającemu wniosek, jeżeli ma poparcie np. 30% sumy wierzytelności, co jednakże wymagałoby zmiany również art. 51 ust. 2 PR. Sąd może odmówić powołania wskazanej osoby, jeżeli zachodzą uzasadnione przyczyny, w szczególności jeżeli jest oczywiste, że wskazana osoba nie daje rękojmi należytego wykonywania obowiązków). Należy rozważyć również takie uprawnienia dla wierzyciela składającego wniosek o ogłoszenie upadłości, być może z wyższym progiem wymaganego poparcia (np. 50%).</p>	<p>Postępowanie sanacyjne pozostaje postępowaniem restrukturyzacyjnym, tak więc należy zachować kompetencję dłużnika do wyrażenia zgody na kandydaturę na funkcję zarządcy.</p>
21.	ZBP	Art. 1 pkt 13 lit. a) (art. 35 ust. 3a, 5-6 Prawa restrukturyzacyjnego)	<p>Propozycja zmian: w art. 35: a) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu: „3a. Od dnia dokonania obwieszczenia, o którym mowa w art. 226a ust. 1 wierzycieli mających łącznie więcej niż 50% sumy wierzytelności, z wyłączeniem wierzycieli określonych w art. 80 ust. 3, art. 109 ust. 1 i art. 116, sąd bezzwłocznie zwalnia</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona. Konieczność bezzwłocznego rozpoznania wniosku wierzycieli wynika już z zasad ogólnych postępowania restrukturyzacyjnego, czyli zasady szybkości oraz sprawności postępowania. Sąd nie może być związany wskazaniem wierzycieli, albowiem przy powołaniu nadzorcy musi się kierować kryteriami wymienionymi w art. 38 ust. 1a ustawy.</p>

		<p><i>nadzorcę układu z pełnienia funkcji. W razie zwolnienia z pełnienia funkcji umowa, o której mowa w ust. 1 wygasa. ”</i></p> <p><i>b) po ust. 4 dodaje się ust. 5 i ust. 6 w brzmieniu:</i></p> <p><i>„5. W razie zwolnienia z pełnienia funkcji, o którym mowa w ust. 3a, sąd powołuje osobę, o której mowa w art. 24 ust. 1 do pełnienia funkcji nadzorcy układu, a w przypadku zgłoszenia przez wierzycieli, o których mowa w ust. 4 konkretnego nadzorcy układu sąd powołuje tego nadzorcę. O wynagrodzeniu nadzorcy układu powołanego przez sąd orzeka sąd stosując odpowiednio przepisy o wynagrodzeniu nadzorcy sądowego z uwzględnieniem zakresu czynności wykonanych przez nadzorcę układu zwolnionego z pełnienia funkcji.</i></p> <p><i>6. W przypadku stwierdzenia przez sąd rażącego naruszenia w wykonywaniu obowiązków nadzorcy układu, sąd zawiadamia Ministra Sprawiedliwości.”</i></p> <p>W przepisach regulujących postępowania restrukturyzacyjne inne niż postępowanie o zatwierdzenie układu znajdują się zapisy umożliwiające wierzycielom zmianę nadzorcy, w przypadku gdy nie pełni on należycie swych funkcji. Projektowane przepisy wprowadzają taką możliwość również do postępowania o zatwierdzenie układu. W ocenie ZBP, mając na względzie krótki okres trwania postępowania o zatwierdzenie układu, zwolnienie nadzorcy przez sąd powinno nastąpić bezzwłocznie. Rozważyć można wręcz wprowadzenie konkretnego terminu, np. 7 dni. Jednocześnie zgodnie z projektem sąd zmieniając nadzorcę układu może go zmienić na dowolnego, byleby posiadał stosowne uprawnienia. Zasadnym jest, aby w przypadku zwolnienia nadzorcy układu na wniosek konkretnych wierzycieli, których intencją jest doprowadzenie do zawarcia układu, aby to ci konkretni wierzyciele mogli również mieć p</p> <p>zgłoszenia konkretnego nadzorcy układu, gwarantującego działania w celu zawarcia układu, a reprezentującego wyłącznie</p>	
--	--	--	--

			interesy dłużnika (gdyż to z pewnością będzie podstawowe uzasadnienie do zmian nadzorcy).	
22.	Konfederacja Lewiatan	Art. 1 pkt 13 lit. a) (art. 35 ust. 3a Prawa restrukturyzacyjnego)	<p>Mając na względzie krótki okres trwania postępowania o zatwierdzenie układu, zwolnienie nadzorcy przez sąd powinno nastąpić bezzwłocznie. Rozważyć można wprowadzenie konkretnego terminu np. 7 dni.</p> <p>W związku z powyższym proponowana jest alternatywna zmiana Projektu w zakresie projektowanego art. 35 ust. 3a ustawy:</p> <p><i>Art. 35 ust. 3a. Od dnia dokonania obwieszczenia, o którym mowa w art. 226a ust. 1 na wniosek wierzycieli mających łącznie więcej niż 50% sumy wierzytelności, z wyłączeniem wierzycieli określonych w art. 80 ust. 3, art. 109 ust. 1 i art. 116, sąd w terminie 7 dni zwalnia nadzorcę układu z pełnienia funkcji. W razie zwolnienia z pełnienia funkcji umowa, o której mowa w ust. 1 wygasa.</i></p>	<p>Uwaga nieuwzględniona.</p> <p>Konieczność bezzwłocznego rozpoznania wniosku wierzycieli wynika już z zasad ogólnych postępowania restrukturyzacyjnego, czyli zasady szybkości oraz sprawności postępowania.</p> <p>Sąd nie może być związany wskazaniem wierzycieli, albowiem przy powołaniu nadzorcy musi się kierować kryteriami wymienionymi w art. 38 ust. 1a ustawy.</p>
23.	Konfederacja Lewiatan	Art. 1 pkt 13 lit. b) (art. 35 ust. 5 Prawa restrukturyzacyjnego)	<p>W sytuacji, w której istotna większość wierzycieli – a za taką należy uznać wierzycieli mających co najmniej 2/3 sumy wierzytelności - wskazuje kandydata na nadzorcę, powołanie takiego nadzorcy istotnie uprości postępowanie oraz zwiększy szanse przyjęcia układu.</p> <p>W związku z powyższym proponowana jest alternatywna zmiana Projektu w zakresie projektowanego art. 35 ust. 5 ustawy:</p> <p><i>Art. 35 ust. 5. W razie zwolnienia z pełnienia funkcji, o którym mowa w ust. 3a, sąd powołuje osobę, o której mowa w art. 24 ust. 1 do pełnienia funkcji nadzorcy układu. Na wniosek, o którym mowa w ust. 3a zgłoszony przez wierzycieli mających łącznie co najmniej 2/3 sumy wierzytelności, o których mowa w ust. 3a sąd zwalniając nadzorcę układu z pełnienia funkcji powołuje do pełnienia funkcji nadzorcy układu osobę, o której mowa w art. 24 ust. 1 wskazaną we wniosku wierzycieli. O wynagrodzeniu nadzorcy układu powołanego przez sąd orzeka sąd stosując odpowiednio przepisy o wynagrodzeniu nadzorcy sądowego z uwzględnieniem zakresu czynności wykonanych przez nadzorcę układu zwolnionego z pełnienia funkcji.</i></p>	<p>Przyjęte rozwiązania opierają się na założeniu, że dłużnik akceptuje prowadzenie postępowania restrukturyzacyjnego a po drugie, dokonuje samodzielnego wyboru nadzorcy układu. Proponowana regulacja jest wyjątkiem od tej zasady, który nie powinien być rozszerzany do poziomu regulacji, którą proponuje się dla postępowań upadłościowych. W tych ostatnich wierzyciele mogą dokonać wyboru syndyka. W postępowaniu restrukturyzacyjnym nadzorca nie powinien być wybierany przez wierzycieli – w przypadku braku ich akceptacji, w drodze wyjątku, - proponuje się pozostawienie decyzji sądowi.</p>

			<p>Proponujemy również zmianę art. 115, który w obecnym brzmieniu zakłada, że nadzorca sądowy lub zarządca składa na zgromadzeniu wierzycieli opinię o możliwości wykonania układu. Ocena propozycji układowych wymaga od wierzycieli porównania odzysku wierzytelności w scenariuszu upadłościowym oraz w scenariuszu restrukturyzacyjnym. Poziom odzysków musi uwzględniać kwestię kosztu pieniądza w czasie oraz kwestię wpływu inflacji na przyszłe płatności. W tym celu zasadne jest dyskontowanie odzysków w scenariuszu restrukturyzacyjnym i scenariuszu upadłościowym w oparciu o stopę odsetek ustawowych, o których mowa w art. 359 par. 2 Kodeksu cywilnego.</p> <p>Alternatywną stopą dyskontową (wykorzystywaną obecnie przez Narodowy Bank Polski na potrzeby dyskonta wierzytelności) mogłaby być stopa publikowana przez Narodowy Bank Polski stopa redyskonta weksli.</p> <p>W związku z powyższym proponowana jest alternatywna zmiana Projektu w zakresie art. 115 ustawy:</p> <p><i>Art. 115. Nadzorca sądowy lub zarządca składa na zgromadzeniu wierzycieli opinię o możliwości wykonania układu. Opinia o możliwości wykonania układu zawiera także porównanie poziomu zaspokojenia wierzycieli przewidzianego propozycjami układowymi do poziomu zaspokojenia wierzycieli w razie upadłości dłużnika. Poziom zaspokojenia wierzycieli, o którym mowa dokonany jest z uwzględnieniem zakładanego terminu spłaty wierzytelności w wyniku pomniejszenia przewidywanych kwot przeznaczonych na spłatę wierzytelności o dyskonto za okres do czasu zakładanej spłaty, obliczone z wykorzystaniem stopy odsetek ustawowych, o których mowa w art. 359 par. 2 Kodeksu cywilnego.</i></p>	
24.	INSO – Sekcja Prawa Upadłościowego i Restrukturyzacyjne	art. 1 pkt 13	Zmiana w art. 35 PR wydaje się niepotrzebna. Postępowanie o zatwierdzenie układu jest postępowaniem uproszczonym i szybkim. Nie ma w nim czasu na zmianę nadzorcy z wniosku wierzycieli. Zmiana taka w konsekwencji w praktyce	Uwaga o charakterze polemicznym – zgodnie z uzasadnieniem tego przepisu, stanowi on implementację art. 26 ust. 1 lit. d) Dyrektywy 2019/1023, nakazującemu by państwa członkowskie zapewniły, aby – w celu uniknięcia konfliktu interesów – dłużnicy i wierzyciele mieli możliwość wniesienia sprzeciwu wobec wyboru lub

	go Instytutu Allerhanda		uniemożliwi sprawne postępowanie i będzie skutkowała umorzeniem postępowania.	powołania nadzorca albo możliwość wystąpienia o jego zmianę. W aktualnym stanie prawnym w postępowaniu o zatwierdzenie układu takiej możliwości nie mają, poza wystąpieniem o cofnięcie licencji w trybie administracyjnym lub wystąpieniem o umorzenie postępowania.
25.	INSO – Sekcja Prawa Upadłościowego i Restrukturyzacyjne go Instytutu Allerhanda	art. 1 pkt 14	W art. 38 ust. 1 f PR (podobnie jak w art. 51 ust. 1 f) należy doprecyzować komu będzie przysługiwało zażalenie. Analogiczny problem pojawi się w art. 157 ¹ ust. 5 PU.	Uwaga nie jest zasadna, krąg osób uprawnionych do wniesienia zażalenia jest oczywisty – uczestnicy postępowania o ogłoszenie upadłości – w przypadku postępowania upadłościowego i wierzyciele – w postępowaniu restrukturyzacyjnym.
26.	Krajowa Izba Doradców Restrukturyzacyjny ch	Art. 1 pkt 14	Powoływanie osób do pełnienia funkcji na podstawie sądowej listy doradców restrukturyzacyjnych według kolejności określonej na tej liście w danej kategorii spraw, wymaga dalszej dyskusji i sprecyzowania w szczególności podziału kategorii spraw i zasad zgłaszania się doradców do danej kategorii. Z projektu wynika, że nawet w postępowaniach o zatwierdzenie układu, funkcję nadzorca układu będzie mogła pełnić osoba, która złoży oświadczenie, o którym mowa w art. 17 ust. 6 ustawy o licencji doradcy restrukturyzacyjnego. W oświadczeniu tym doradca restrukturyzacyjny wskazuje nie więcej niż trzy sądy upadłościowe lub (/i) trzy sądy restrukturyzacyjne, w których będzie pełnić funkcje m.in. nadzorca. Projektowana zmiana eliminuje zasadę swobody wyboru przez dłużnika osoby nadzorca układu w postępowaniu o zatwierdzenie układu, ograniczając wybór co do osób z „list sądowych. Nie jest też jasne w jaki sposób doradca będzie związany z „listą sądową” na której uzyskał wpis i w jakim czasie i w jakich okolicznościach będzie się mógł przenosić pomiędzy listami.	Uwaga częściowo zasadna. Lista sądowa nie dotyczy nadzorca układu wybranego przez dłużnika. Stosowna zmiana zostanie wprowadzona do projektu. W zakresie trybu zmian na liście – regulacja będzie uzupełniona na poziomie rozporządzenia.
27.	ZBP	Art. 1 pkt 20 i pkt 28 (art. 120 i 164 Prawa	Propozycja zmian: „Art. 120 (...) 5. W terminie 14 dni od dnia obwieszczenia, że układ nie został przyjęty dłużnik lub wierzyciel może złożyć do sądu wniosek o	Uwaga nieuwzględniona. Informacja będzie dostępna w aktach prowadzonych w systemie teleinformatycznych.

		<p>restruktury zacyjnego) stwierdzenie przyjęcia i zatwierdzenie układu. Informacja o złożeniu wniosku podlega obwieszczeniu.”</p> <p>„Art. 164 (...)</p> <p>W przypadku zgłoszenia zastrzeżeń albo wniosku o stwierdzenie przyjęcia i zatwierdzenie układu, których rozpoznanie wymaga weryfikacji testu zaspokożenia, sąd może zobowiązać, a w przypadku, gdy taki wniosek złoży wierzyciel albo wierzyciele mający co najmniej piątą część sumy wierzytelności przysługujących wierzycielom będącym postępowania, z wyłączeniem wierzycieli określonych w art. 80 ust. 3, art. 109 ust. 1 i art. 116, zobowiąże nadzorcę albo zarządcę do przedłożenia weryfikacji testu zaspokożenia, która w części wskazanej przez sąd zostanie dokonana na podstawie opinii sporządzonej przez podmiot wskazany przez sąd, przy czym w tym zakresie sąd może przychylić się do wniosku o wskazanie konkretnego podmiotu zawartego w zastrzeżeniach.”</p> <p>Zdaniem ZBP również w przypadku złożenia wniosku o stwierdzenie przyjęcia i zatwierdzenie układu może zaktualizować się konieczność poddania testu zaspokożenia weryfikacji przez podmiot wskazany przez sąd. Stąd też ZBP proponuje uzupełnienie art. 164 ust. 3a pr. restr. o doprecyzowanie, że kompetencja sądu do wskazania konieczności weryfikacji testu zaspokożenia aktualizuje się również w przypadku złożenia ww. wniosku. Ponadto, zasadne jest związanie sądu w tym zakresie wnioskiem wierzycieli dysponujących kwalifikowaną wierzytelności (20%, o której mowa chociażby w art. 123 ust. 1 pr. restr.).</p> <p>Biorąc pod uwagę kompetencje wierzycieli profesjonalnych (w tym instytucji finansowych) i ich wiedzę na temat kwalifikacji osób zajmujących się profesjonalną wyceną przedsiębiorstw (w tym z uwzględnieniem doświadczenia sektorowego) wydaje się pożądane, aby wierzyciele mogli wskazywać podmioty, które mogłyby podjąć się weryfikacji testu zaspokożenia, a takie wskazanie nie miało w praktyce skutku „dyskwalifikującego”</p>	
--	--	--	--

			<p>dany podmiot (z uwagi na jego domniemaną stronniczość) i mogło zostać uwzględnione przez sąd.</p> <p>Dla zapewnienia pełnej transparentności (jawności) względem uczestników postępowania, zasadne jest, aby informacja o złożeniu wniosku o stwierdzenie przyjęcia i zatwierdzenie układu podlegała obwieszczeniu.</p>	
28.	ZBP	<p>art. 1 pkt 22 dot. art. 151 Prawa restrukturyzacyjnego</p>	<p>Propozycja zmian: <i>Art. 151. (...)</i> <i>” Układ nie obejmuje wierzytelności ze stosunku pracy za okres ostatnich trzech miesięcy przed otwarciem postępowania restrukturyzacyjnego do wysokości trzykrotnego przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia za pracę określonego w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysku w trzecim kwartale roku poprzedniego, ogłoszone przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego, chyba że wierzyciel wyraził zgodę na objęcie jej układem. Zgodę objęcie wierzytelności układem wyraża się w sposób bezwarunkowy i nieodwołalny, najpóźniej przed przystąpieniem do głosowania nad układem. Zgoda może zostać wyrażona ustnie do protokołu zgromadzenia wierzycieli. ”</i></p> <p>Należy zwrócić uwagę, iż:</p> <ul style="list-style-type: none"> - kategoria wierzytelności ze stosunku pracy jest bardzo szeroka i obejmuje szereg tytułów, w tym poza wynagrodzeniem zasadniczym, np. premie, dodatki, odszkodowania; - projektowany przepis nie różnicuje wierzytelności „szeregowych” pracowników od wierzytelności w stosunku do „kadry menadżerskiej”; - w praktyce dochodzi do przypadków, że wykonanie układu jest od samego początku co najmniej istotnie zagrożone znaczącymi wypłatami na rzecz menadżerów i wysoko uposażonych specjalistów (wysokie pensje i odprawy, odroczone premie), dla których wypłata uposażenia w pełnej wysokości niezależnie od postanowień układu może zagrażać płynności spółki i stanowić dodatkowe ryzyko wykonania układu; 	<p>Uwaga nieuwzględniona.</p> <p>Takie rozróżnienie byłby sprzeczne z art. 1 ust. 5 Dyrektywy 2019/1023, który nie przewiduje różnicowania roszczeń pracowników – mogą być one albo w całości wyłączone z układu albo w całości nim objęte.</p>

			<p>- w firmach rodzinnych często regułą jest, że wysokopłatne stanowiska menadżerskie specjalistyczne powierzane są członkom rodziny lub osobom powiązanim z właścicielami.</p> <p>W konsekwencji, racjonalne wydaje się być włączenie do układu znaczących kwotowo wierzytelności wobec pojedynczych pracowników/menadżerów przy jednoczesnym zagwarantowaniu wyłączenia kwot uzasadnionych prawidłowo rozumianą ochroną interesów „szeregowych” pracowników. Za zasadne wydaje się przyjęcie zarówno ograniczenia czasowego (np. 3 miesiące przed otwarciem postępowania restrukturyzacyjnego), jak i limitu maksymalnej kwoty wyłączonej z układu (np. do wysokości 3-miesięcznego przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia).</p>	
29.	INSO – Sekcja Prawa Upadłościowego i Restrukturyzacyjnego Instytutu Allerhanda	art. 1 pkt 22 dot. art. 151 Prawa restrukturyzacyjnego	W art. 151 PR postulujemy możliwość objęcia wierzyciela czysto rzeczowego układem za jego bezwarunkową i nieodwołalną zgodą, którą mógłby wyrazić najpóźniej przed głosowaniem nad układem.	Uwaga zasadna. Przepis zostanie odpowiednio uzupełniony.
30.	Konfederacja Lewiatan	Art. 1 pkt 22 lit. a) (art. 151 ust 2 Prawa restrukturyzacyjnego)	<p>Restrukturyzacja jest konsekwencją zapaści finansowej przedsiębiorstwa spowodowanej przyjętą przez właściciela i kadrę zarządzającą strategii działania. Zarówno kadra zarządzająca, właściciel przedsiębiorstwa i osoby z nim powiązane są często pracownikami dłużnika. W tym kontekście bezzasadna jest nieograniczona kwotowo ochrona powyższych osób oraz ich bliskich przed układową restrukturyzacją przysługujących im wierzytelności i przerzucanie całości ciężaru restrukturyzacji długów na wierzycieli niepowiązanych z dłużnikiem.</p> <p>W związku z powyższym proponowana jest alternatywna zmiana Projektu w zakresie projektowanego art. 151 ust. 2 ustawy: <i>Art. 151 ust. 2. Układ nie obejmuje wierzytelności ze stosunku pracy z osobami, o których mowa w art. 128 i 129 Prawa upadłościowego za okres ostatnich trzech miesięcy przed</i></p>	Uwaga nieuwzględniona. Taki rozróżnienie byłby sprzeczne z art. 1 ust. 5 Dyrektywy 2019/1023, który nie przewiduje różnicowania roszczeń pracowników – mogą być one albo w całości wyłączone z układu albo w całości nim objęte.

			<p><i>otwarcie postępowania restrukturyzacyjnego do wysokości trzykrotnego przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia za pracę określonego w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysku w trzecim kwartale roku poprzedniego, ogłoszone przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego, chyba że wierzyciel wyraził zgodę na objęcie jej układem. Zgodę na objęcie wierzytelności układem wyraża się w sposób bezwarunkowy i nieodwołalny, najpóźniej przed przystąpieniem do głosowania.</i></p>	
31.	ZBP	<p>Art. 1 pkt 23 (art. 155 ust 4 Prawa restrukturyzacyjnego)</p>	<p>Propozycja zmian: <i>„Art. 155 (...)</i> <i>4. Propozycje układowe nie mogą przewidywać dla żadnego wierzyciela zaspokojenia wyższego niż wartość jego wierzytelności. W razie konwersji wierzytelności na udziały lub akcje w kapitale zakładowym emitenta zaspokojenie wierzytelności określa cena emisyjna akcji lub cena po której udziały są wydawane wierzycielowi ”.</i></p> <p>W odniesieniu do udziałów lub akcji ich cena może zmieniać się w czasie. Udziały lub akcje podmiotu niezrestrukturyzowanego - niewypłacalnego mają wartość bliską zera. Wartość ta jest pochodną szacowanej przez akcjonariuszy szansy na sukces restrukturyzacji (jest wartością opcyjną). W razie sukcesu restrukturyzacji akcje/udziały nabierają bowiem Funkcjonowanie powyższego mechanizmu pokazuje praktyka rynku kapitałowego (restrukturyzacji spółek giełdowych).</p> <p>W tym kontekście, w ocenie ZBP należy precyzyjnie określić w jaki sposób rozumiany i kalkulowany jest poziom zaspokojenia wierzyciela w razie konwersji. Naturalnym rozwiązaniem jest oparcie takiego poziomu zaspokojenia o przyjętą w układzie kwotę ceny emisyjnej akcji/udziałów, a więc kwotę, o którą zredukowana jest w wyniku takiej konwersji wierzytelność. Rozwiązanie to umożliwi uniknięcie wątpliwości i skarżenia układów w szczególności w spółkach publicznych, w sytuacji w której expost - tzn. po przyjęciu układu - w okresie uprawomocnienia się układu cena akcji dłużnika na giełdzie wzrośnie ponad kwotę, po której zostały one objęte przez</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona. Ochronę wierzycieli w tym zakresie zapewnia istniejący art. 156 ust. 5 Prawa restrukturyzacyjnego.</p>

			wierzyciela skutkując zarzutami dotyczącymi zgodności układu z art. 155 ust. 4 pr. restr.	
32.	Konfederacja Lewiatan	Art. 1 pkt 23 (art. 155 ust 4 Prawa restrukturyzacyjnego)	<p>W odniesieniu do udziałów lub akcji ich cena może zmieniać się w czasie. Najlepszym tego przykładem są notowania akcji spółek publicznych.</p> <p>Udziały lub akcje podmiotu niezrestrukturyzowanego – niewypłacalnego mają wartość bliską zera. Wartość ta jest pochodną szacowanej przez akcjonariuszy szansy na sukces restrukturyzacji [jest wartością opcyjną]. W razie sukcesu restrukturyzacji akcje/udziały nabierają bowiem wartości. Funkcjonowanie powyższego mechanizmu pokazuje praktyka rynku kapitałowego [restrukturyzacji spółek giełdowych].</p> <p>W tym kontekście należy precyzyjnie określić w jaki sposób rozumiany i kalkulowany jest poziom zaspokojenia wierzyciela w razie konwersji.</p> <p>Naturalnym rozwiązaniem jest oparcie takiego poziomu zaspokojenia o przyjętą w układzie kwotę ceny emisyjnej akcji/udziałów, a więc kwotę o którą zredukowana jest w wyniku takiej konwersji wierzytelność. Rozwiązanie to umożliwi uniknięcie wątpliwości i skarżenia układów w szczególności w spółkach publicznych, w sytuacji w której ex post – tzn. po przyjęciu układu - w okresie uprawomocnienia się układu cena akcji dłużnika na giełdzie wzrośnie ponad kwotę, po której zostały one objęte przez wierzyciela skutkując zarzutami dotyczącymi zgodności układu z art. 155 ust. 4.</p> <p>W związku z powyższym proponowana jest alternatywna zmiana Projektu w zakresie projektowanego art. 155 ust. 4 ustawy:</p> <p><i>Art. 155 ust. 4. Propozycje układowe nie mogą przewidywać dla żadnego wierzyciela zaspokojenia wyższego niż wartość jego wierzytelności. W razie konwersji wierzytelności na udziały lub akcje w kapitale zakładowym emitenta zaspokojenie wierzytelności określa cena emisyjna akcji lub cena po której udziały są wydawane wierzycielowi.</i></p>	<p>Uwaga nieuwzględniona.</p> <p>Ochronę wierzycieli w tym zakresie zapewnia istniejący art. 156 ust. 5 Prawa restrukturyzacyjnego.</p>
33.	Konfederacja Lewiatan	Art. 1 pkt 23 (art. 155 ust 4)	<p>Nowelizacja w obecnym kształcie w zasadzie likwiduje uprzywilejowanie wierzytelności zabezpieczonych rzeczowo na majątku restrukturyzowanego dłużnika (przede wszystkim</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona. Przyjęte odniesienie do postępowania upadłościowego wynika z tego, że wierzytelności zabezpieczone rzeczowo podlegają zaspokojeniu w postępowaniu upadłościowym,</p>

		<p>Prawa restrukturyzacyjnego) w zw. z art. 1 ust. 17 (art. 86a)</p> <p>hipoteki i zastawy rejestrowe) lub kaucją, przewłaszczeniem bądź cesją wierzytelności. Projektowane zmiany przewidują bowiem, że wierzytelność zabezpieczona na mieniu dłużnika hipoteką, zastawem, zastawem rejestrowym, zastawem skarbowym lub hipoteką morską, będzie z mocy prawa objęta układem. Zmiana oznacza też bezwarunkowe objęcie układem wierzytelności zabezpieczonych przeniesieniem na właściciela własności rzeczy, wierzytelności lub innego prawa.</p> <p>Skreśleniu ulega też art. 168 Prawa restrukturyzacyjnego („Układ nie narusza praw wynikających z hipoteki, zastawu, zastawu rejestrowego, zastawu skarbowego lub hipoteki morskiej, jeżeli były ustanowione na mieniu dłużnika, chyba że uprawniony wyraził zgodę na objęcie zabezpieczonej wierzytelności układem. W przypadku wyrażenia zgody na objęcie układem zabezpieczonej wierzytelności, prawa, o których mowa w ust. 1, pozostają w mocy, z tym że zabezpieczają one wierzytelność w wysokości i na warunkach płatności określonych w układzie”).</p> <p>Jak sądzimy, w celu zapewnienia pewnego minimum praw wierzycieli rzeczowych projekt przewiduje dodanie art. 161a, zgodnie z którym propozycje układowe dla wierzycieli rzeczowych muszą przewidywać stopień zaspokojenia nie mniej korzystny, niż w hipotetycznym postępowaniu upadłościowym, które byłoby prowadzone wobec dłużnika, chyba że wierzyciel zgodzi się na warunki mniej korzystne. Należy jednak stwierdzić że jest to dalsze obniżenie standardów ochrony wierzycieli rzeczowych, gdyż projekt odstępuje od dotychczasowej zasady pełnego zaspokojenia wierzytelności uprzywilejowanej, aby mogła ona być objęta układem bez zgody wierzyciela.</p> <p>Zrozumiałe jest, że wdrożenie Dyrektywy 2019/1023 z dnia 20 czerwca 2019 r. w sprawie ram restrukturyzacji zapobiegawczej, umorzenia długów i zakazów prowadzenia działalności oraz w sprawie środków zwiększających skuteczność postępowań dotyczących restrukturyzacji, niewypłacalności i umorzenia długów, a także zmieniającej dyrektywę (UE) 2017/1132, wymagało objęcia układem wierzytelności zabezpieczonych rzeczowo, ale możliwe było przyjęcie aby w zamian</p>	<p>przez likwidację przedmiotu zabezpieczenia i realizację oddzielnego planu podziału. Tym samym, w postępowaniu restrukturyzacyjnym zabezpieczenie to powinno być oceniane w perspektywie alternatywnego scenariusza do restrukturyzacji, jakim, co do zasady, jest postępowanie upadłościowe. Należy też podkreślić, że wierzytelności zabezpieczone rzeczowo pozostają uprzywilejowane w postępowaniu restrukturyzacyjnym w nowych regulacjach, gdyż procedura ta uznaje to zabezpieczenie i w tym zakresie chroni wierzyciela przed redukcją jego należności ponad poziom realnej wartości zabezpieczenia.</p>
--	--	--	--

wierzytelności te były spłacane w całości albo w stopniu nie niższym niż w postępowaniu egzekucyjnym, w którym ustawodawca przewiduje minimalne sumy wywołania bez których likwidacja przedmiotu zabezpieczenia jest niemożliwa, a ponadto suma uzyskana z likwidacji nie jest w pierwszej kolejności pomniejszana o 10% ryczałt na koszty postępowania. Obawiamy się braku gwarancji, co do minimalnego poziomu ceny, po której można zbyć ruchomości i nieruchomości w postępowaniu upadłościowym. Takie gwarancje są natomiast w postępowaniu egzekucyjnym, które przewidują ograniczenia co do ceny wywoławczej.

możliwe było przyjęcie aby w zamian wierzytelności te były spłacane w całości albo w stopniu nie niższym niż w postępowaniu egzekucyjnym, w którym ustawodawca przewiduje minimalne sumy wywołania bez których likwidacja przedmiotu zabezpieczenia jest niemożliwa, a ponadto suma uzyskana z likwidacji nie jest w pierwszej kolejności pomniejszana o 10% ryczałt na koszty postępowania. Obawiamy się braku gwarancji, co do minimalnego poziomu ceny, po której można zbyć ruchomości i nieruchomości w postępowaniu upadłościowym. Takie gwarancje są natomiast w postępowaniu egzekucyjnym, które przewidują ograniczenia co do ceny wywoławczej.

W związku z powyższym proponowana jest alternatywna zmiana Projektu w zakresie projektowanych przepisów:

-Art. 86a. Suma wierzytelności, która odpowiada wartości przedmiotu zabezpieczenia oznacza sumę wierzytelności, która zostałaby zaspokojona z przedmiotu zabezpieczenia w postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym wobec dłużnika, a w przypadku zabezpieczeń, o których mowa w art. 151 ust. 3 w stopniu nie niższym od tego, jakiego można się spodziewać w przypadku dochodzenia wierzytelności wraz z należnościami ubocznymi z przedmiotu zabezpieczenia.

-Art. 161a. 1. Propozycje układowe dla wierzycieli wymienionych w art. 161 ust. 1a pkt 4 przewidują stopień zaspokojenia nie mniej korzystny, niż w postępowaniu ~~upadłościowym~~ egzekucyjnym

			<p><u>prowadzonym wobec dłużnika przez wszystkich wierzycieli z całego majątku dłużnika, a w przypadku zabezpieczeń, o których mowa w art. 151 ust. 3 w stopniu nie niższym od tego, jakiego można się spodziewać w przypadku dochodzenia wierzytelności wraz z należnościami ubocznymi z przedmiotu zabezpieczenia, chyba że wierzyciel zgodzi się na warunki mniej korzystne.</u></p> <p>Proponuje się również skreślenie ust. 4.</p>	
34.	ZBP	<p>art. 1 pkt 24 (art. 159 Prawa restrukturyzacyjnego)</p>	<p>Propozycja zmian: „Art. 159. (...) 4. Do propozycji układowych, o których mowa w ust. 3, dołącza się zgodę osoby, której przysługują wierzytelności zabezpieczone hipoteką, zastawem, zastawem rejestrowym, zastawem skarbowym i hipoteką morską, a także inne prawa i roszczenia osobiste ciążące na nieruchomości, użytkowaniu wieczystym, spółdzielczym własnościowym prawie do lokalu lub statku morskim wpisanym do rejestru okrętowego, o ile znajdują chociażby częściowe pokrycie w wartości likwidowanego składnika majątku dłużnika, na likwidację przedmiotu zabezpieczenia na podstawie ust. 3 i na propozycje układowe. Zgodę na propozycje układowe wyraża się w sposób bezwarunkowy i nieodwołalny, najpóźniej przed przystąpieniem do głosowania nad układem. Zgoda może zostać wyrażona ustnie do protokołu zgromadzenia wierzycieli.”</p> <p>Konieczne jest doprecyzowanie, że zgoda jest udzielana na konkretne propozycje układowe, a nie jest zgodą blankietową, która jest wiążąca w przypadku przyjęcia układu likwidacyjnego o dowolnych (w tym mniej korzystnych niż będące podstawą dla udzielenia zgody) warunkach. Ponadto, w ocenie ZBP niniejszy przepis budzi wątpliwości interpretacyjne poprzez brak wskazania metodologii wyliczenia zaspokojenia wierzycieli, a tym samym – niemożność zweryfikowania, czy do propozycji układowych zostały dołączone wszystkie zgody wierzycieli. Nieruchomości mogą być objęte również wieloletnimi umowami</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona.</p> <p>Uwaga o charakterze polemicznym, projektowany przepis w sposób precyzyjny opisuje procedurę układu likwidacyjnego.</p>

		<p>użytkowania, których wartość powinna znaleźć się w cenie nabycia.</p> <p>Propozycja zmian: <i>„Art. 159. (...)</i> <i>5. Likwidację, o której mowa w ust. 3, przeprowadza nadzorca wykonania układu lub zarządca przymusowy, posiadający licencję doradcy restrukturyzacyjnego. Nadzorca wykonania układu ustala i wykonuje zgodnie z przepisami Prawa upadłościowego odrębny plan podziału uzyskanych z likwidacji rzeczy, wierzytelności i praw obciążonych hipoteką, zastawem, zastawem rejestrowym, zastawem skarbowym lub hipoteką morską oraz innych praw, w tym praw i roszczeń osobistych, które ciążyły na likwidowanym składniku majątku dłużnika i które w wyniku likwidacji wygasły. Do postępowania w sprawie ustalenia i wykonania oddzielnego planu podziału stosuje się odpowiednio przepisy Działu III Tytułu VIII części pierwszej Prawa upadłościowego. Czynności sędzię-komisarza wykonuje sąd. Zarzuty rozpoznaje inny skład sądu. ”</i></p> <p>W celu zapewnienia analogicznego poziomu ochrony jak w przypadku ustalenia i wykonania oddzielnego planu podziału w postępowaniu upadłościowym nie powinno budzić wątpliwości, że wierzyciele są uprawnieni do zaskarżania planu podziału i wnoszenia zarzutów. W takim przypadku, w celu zapewnienia spójności z normami Prawa upadłościowego, konieczne jest wprowadzenie „instancji równoległej”. Na wypadek zgłoszenia propozycji układowych obejmujących układ likwidacyjny, zaspokojenia powinien również zawierać określenie stosunku wartości poszczególnych składników obciążonych ograniczonymi prawami rzeczowymi do wartości przedsiębiorstwa (analogicznie jak w przypadku opisu i oszacowania w postępowaniu upadłościowym - art. 119 ust. 4 pr. upadł.). J W przypadku sprzedaży przedsiębiorstwa na podstawie układu likwidacyjnego da to jasne i weryfikowalne podstawy do wskazania, jaka kwota powinna zostać przeznaczona do podziału pomiędzy wierzycieli zabezpieczonych.</p>	
--	--	---	--

35.	INSO – Sekcja Prawa Upadłościowego i Restrukturyzacyjne go Instytutu Allerhanda	art. 1 pkt 25	Art. 161 PR (w ramach art. 1 pkt 25 ustawy nowelizującej) – pożądane byłoby zsynchronizowanie kategorii wspólników lub akcjonariuszy z przepisami dot. kategorii zaspokojenia w postępowaniu upadłościowym, tj. z przepisem art. 342 ust. 5 PU.	Uwaga nieuwzględniona. Konieczność uwzględnienia w przygotowywanych propozycjach układowych regulacji prawa upadłościowego wynika z całości regulacji prawa restrukturyzacyjnego.
36.	INSO – Sekcja Prawa Upadłościowego i Restrukturyzacyjne go Instytutu Allerhanda	art. 1 pkt 26	Przepis art. 161a ust. 3 PR wydaje się niepotrzebny, gdyż pełna regulacja tej materii znajduje się w art. 159 PR.	Uwaga nieuwzględniona. Proponowany art. 161a ust. 3 mówi wyróżnie o konieczności uzyskania zgody wierzyciela zabezpieczonego rzeczowo, jest to zatem przepis szczególny w stosunku do art. 159 PR.
37.	ZBP	Art. 1 pkt 26 (art. 161a Prawa restrukturyzacyjne go)	<p>Propozycja zmian: „Art. 161a. (...)” 3. W przypadku utrzymania zabezpieczenia i zawarcia w propozycjach układowych przesunięcia w czasie płatności z tytułu wierzytelności o której mowa w ust. 1, w zakresie odpowiadającym wartości przedmiotu zabezpieczenia, oprocentowanie wierzytelności okres jej spłaty nie może w istotny sposób odbiegać od postanowień zawartych chyba że wierzyciel wyrazi na to zgodę.</p> <p>Przepis art. 161 a ust. 3 pr. restr. ma na celu zabezpieczenie interesów wierzycieli zabezpieczonych zapewniając im prawo do naliczania odsetek w okresie po upływie terminu zapadalności udzielonego przez nich zabezpieczonego finansowania. Niestety, przyjęta formuła zamiast poprawić sytuację wierzycieli zabezpieczonych istotnie ją pogarsza. Zaproponowany mechanizm przyjmuje bowiem, iż w sytuacji odroczenia terminu spłaty zabezpieczonej wierzytelności poza pierwotny horyzont finansowania, suma płatności kapitału i odsetek nie może przekroczyć wartości przedmiotu zabezpieczenia. Oznacza to, iż im większa jest zakładana kwota odsetek, które będą w przyszłości naliczone w przedłużonym</p>	Uwaga częściowo uwzględniona. Przepis został usunięty z projektu.

			okresie finansowania, tym większa część kapitału wierzytelności będzie uznana za niezabezpieczoną. Wierzyciel innymi słowy dostanie tyle samo ile by dostał, gdyby tego przepisu nie było, tyle że więcej otrzyma tytułem odsetek, a mniej tytułem zwrotu kapitału. W hipotetycznej sytuacji wieloletniego odroczenia spłaty zabezpieczonej wierzytelności mechanizm ten spowoduje, iż poziom pokrycia zabezpieczeniem kapitału pożyczki będzie minimalny. Powyższe rozwiązanie doprowadzić może do pozbawiania wierzycieli zabezpieczenia, przeistaczając ich wierzytelności, których kapitał jest pokryty zabezpieczeniem, w wierzytelności, których kapitał traci takie pokrycie. Z powyższego względu rozwiązanie to jest niewłaściwe. Przyjmując, iż wartość wierzytelności zabezpieczonej na majątku dłużnika nie powinna co do zasady w wyniku naliczania odsetek istotnie odrywać się od wartości przedmiotu zabezpieczenia, dłużnik powinien odsetki płacić na bieżąco, a nie odraczać.	
38.	ZBP	Art. 1 pkt 30 (art. 165a Prawa restrukturyzacyjnego)	<p>Propozycją zmian:</p> <p><i>„Art. 165a. W przypadkach, o których mowa w art. 165, sąd może dokonać stosownych zmian w układzie, jeżeli zmiany te nie naruszają istotnych postanowień układu, a w szczególności nie zmieniają stopnia, ani terminów zaspokojenia wierzycieli i na skutek ich wprowadzenia sąd zatwierdzi układ.”</i></p> <p>Sąd zmieniając układ przyjęty przez wierzycieli zgodnie z dotychczasową propozycją przepisu nie powinien naruszać istotnych postanowień układu. W ocenie ZBP zasadne jest doprecyzowanie, że postanowienia układu determinujące poziom i terminy spłaty wierzycieli są istotnymi postanowieniami układu w rozumieniu art. 165a pr. restr.</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona.</p> <p>Ocena, czy określone postanowienie układu ma „nieistotny” charakter i przez to może być zmienione, będzie należała każdorazowo do sądu i podlegała kontroli instancyjnej w ramach rozpoznawania zażalenia na postanowienie o zatwierdzeniu układu.</p>
39.	Konfederacja Lewiatan	Art. 1 pkt 30 (art. 165a Prawa restrukturyzacyjnego)	<p>Sąd zmieniając układ przyjęty przez wierzycieli zgodnie z dotychczasową propozycją przepisu nie powinien naruszać istotnych postanowień układu. W naszej ocenie zasadne jest doprecyzowanie, że postanowienia układu determinujące poziom i terminy spłaty wierzycieli są istotnymi postanowieniami układu w rozumieniu art. 165a pr. restr.</p> <p>W związku z powyższym proponowana jest alternatywna zmiana Projektu w zakresie projektowanego art.165a ustawy:</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona.</p> <p>Ocena, czy określone postanowienie układu ma „nieistotny” charakter i przez to może być zmienione, będzie należała każdorazowo do sądu i podlegała kontroli instancyjnej w ramach rozpoznawania zażalenia na postanowienie o zatwierdzeniu układu.</p>

			<p><i>Art. 165a. W przypadkach, o których mowa w art. 165, sąd może dokonać stosownych zmian w układzie, jeżeli zmiany te nie naruszają istotnych postanowień układu, a w szczególności nie zmieniają stopnia, ani terminów zaspokojenia wierzycieli i na skutek ich wprowadzenia sąd zatwierdzi układ.</i></p>	
40.	ZBP	<p>Art. 1 pkt 30 (art. 165b ust. 1 Prawa restrukturyzacyjnego)</p>	<p>Propozycją zmian: <i>„Art. 165b. W przypadku stwierdzenia nieprzyjęcia układu na podstawie art. 119 ust. 1 i 2, na wniosek dłużnika, wierzyciela lub za jego zgodą dłużnika, a w przypadku dłużników będących dużymi przedsiębiorstwami bez zgody dłużnika, sąd zatwierdza układ jeżeli:(...)”</i></p> <p>Z uwagi na przyznanie wierzycielom kompetencji do, po pierwsze, złożenia propozycji układowych (art. 155 ust. 2 pr. restr.), a tym samym dopuszczenie przez ustawodawcę narzucenia dłużnikowi układu o niezaprobowanej przez niego treści, oraz, w drugie, wniosku o stwierdzenie przyjęcia i zatwierdzenie układu (projektowany art. 120 ust. 5 pr. restr.), zasadnym jest przyznanie wierzycielom również kompetencji do złożenia skutecznego wniosku o stwierdzenie przyjęcia układu wbrew woli dłużnika będącego dużym przedsiębiorstwem. Zgodnie z art. 11 ust. 1 Dyrektywy, na zasadzie odstępstwa, państwa członkowskie mogą bowiem ograniczyć wymóg uzyskania zgody dłużnika do przypadków, w których dłużnikami są MŚP.</p> <p>Propozycją zmian: <i>„Art. 165b. 1. (...) 1) większość grup wierzycieli głosowała za układem, w tym co najmniej jedna grupa wierzycieli, o których mowa w art. 161 ust. 1a pkt 3 lub wierzycieli o wyższym stopniu uprzywilejowania od wierzycieli, o których mowa w art. 342 ust. 1 pkt 2 Prawa upadłościowego, a w przypadku niespełnienia tego warunku, za przyjęciem układu głosowała grupa lub grupy wierzycieli stanowiące co najmniej połowę grup należących do tych kategorii wierzycieli, które w przypadku przeprowadzenia postępowania</i></p>	<p>Uwaga nieuwzględniona.</p> <p>Projektowany przepis jest związany z wprowadzaniem mechanizmu cramdown, czyli przyznaniem sądowi uprawnienia do stwierdzenia przyjęcia układu pomimo sprzeciwu grupy wierzycieli. W sytuacji nieprzyjęcia układu na zgromadzeniu wierzycieli to dłużnik jest podmiotem mającym interes w złożeniu wniosku o stwierdzenie przyjęcia i zatwierdzenie układu przez sąd.</p> <p>Ponadto w ocenie projektodawcy propozycja zmiany art. 165 b ust. 1 pkt 3 nie mogła zostać przyjęta, gdyż zmienia ona zasadę na jakiej oparto mechanizm przyjmowania układu w przypadku sprzeciwu grupy wierzycieli. W projekcie przyjęto zasadę relatywnego pierwszeństwa, która jest wymieniona w dyrektywie jako pierwsza z propozycji dla ustawodawcy krajowego (por. art. 11 ust. 1 lit. c i art. 11 ust. 2) Należy podkreślić, że przyjęcie zasady relatywnego pierwszeństwa nastąpiło w wyniku szerszej dyskusji w ramach zespołu MS ds. zmian w prawie restrukturyzacyjnym w ramach której przeważało stanowisko o wprowadzeniu regulacji pozwalającej na większą swobodę w ustalaniu możliwości zastosowania instytucji zawarcia układu wbrew sprzeciwowi grupy wierzycieli. Warto odnotować, że projekt zawiera jednocześnie regulacje chroniące wierzycieli przed nadużyciami tej instytucji, niewymagane przez dyrektywę – wprowadzono wymóg uzyskania poparcia połowy grup wierzycieli, a nie jednej (art. 165b ust. 1 pkt 1) oraz wprowadzono dodatkowe zabezpieczenia dla wierzycieli zabezpieczonych rzeczowo (art. 161a). Ponadto, ochronę wierzycieli przewiduje także proponowany art. 165 ust 1 pkt 3, którego treść</p>

		<p><i>upadłościowego otrzymałyby jakiegokolwiek zaspokojenie, zastosowaniu wyceny zakładającej kontynuację działalności przedsiębiorstwa dłużnika; (...)”</i></p> <p>Powyższa zmiana ma charakter redakcyjny - wprowadza odwołanie do projektowanego art. 161 ust. 1a pr. restr. dotyczącego przypadków, w których podział na grupy obejmujące wierzytelności należące do różnych kategorii interesów ma charakter obligatoryjny.</p> <p>Propozycją zmian: <i>„Art. 165b. 1. (...) (...) 3) dotychczasowi wspólnicy, udziałowcy lub akcjonariusze nie otrzymają w wyniku przyjęcia układu wartości przekraczającej wartość wniesionych przez siebie środków, w ramach realizacji planu restrukturyzacyjnego wierzytelności, o których mowa w art. 342 ust. 1 pkt 4 i ust. 6 Prawa upadłościowego zostaną zaspokojone w jakimkolwiek stopniu jedynie w przypadku, gdy układ przewiduje pełne zaspokojeniu pozostałych wierzytelności i po ich zaspokojeniu;</i> <i>4) wspólnicy, udziałowcy lub akcjonariusze nie otrzymają w trakcie wykonywania układu oraz realizacji planu restrukturyzacji żadnych płatności z tytułu wniesionych wkładów, udziałów i akcji, w tym niewypłaconych dywidend, przy czym otrzymanie płatności za okresy i zdarzenia poprzedzające otwarcie postępowania restrukturyzacyjnego albo dzień układowy może nastąpić jedynie pod warunkiem wykonania układu przewidującego pełne zaspokojenie wierzytelności.</i> <i>2. W przypadku stwierdzenia zatwierdzenia układu na podstawie ust 1, otrzymanie przez wspólników, udziałowców lub akcjonariuszy w trakcie wykonywania układu realizacji planu restrukturyzacji jakiegokolwiek płatności z tytułu wniesionych wkładów, udziałów i akcji, w tym dywidend, będzie równoznaczne z niewykonaniem</i></p>	<p>wnioskodawca także chce zmodyfikować. Regulacja z art. 165 ust. 1 pkt 3 zmierza w tę samą stronę, co propozycje wnioskodawcy, to jest uniemożliwienie wzbogacenie dłużnika korporacyjnego względem wierzycieli objętych układem. Nie ulega wątpliwości, że zastosowanie tej normy wymaga oceny ex ante (przed zatwierdzeniem układu). W ocenie projektodawcy, propozycje ZBP są zbyt kazuistyczne i usztywniające procedurę zatwierdzania układu, gdyż przesuwają stosowanie tej normy na okres po zatwierdzeniu układu. Ponadto propozycja z ust. 2 mogłaby prowadzić do sytuacji, w której, mimo wykonywania zawartego układu, konieczne byłoby jego uchylenie. W takiej sytuacji lepszym rozwiązaniem pozostaje możliwość wystąpienia o jego zmianę.</p>
--	--	---	--

		<p><i>postanowień układu i będzie stanowić podstawę uchylenia układu zgodnie z art 176 ust. 1. Warunek wskazany w ust. 1 pkt 3 nie ma zastosowania w przypadku, gdy:</i></p> <p><i>1) układ przewiduje pełne zaspokojenie wierzycieli lub</i></p> <p><i>2) wartość środków wniesionych przez wspólników, udziałowców lub akcjonariuszy jest większa od wartości zmniejszenia wysokości wierzytelności przewidzianej w układzie dla wierzycieli głosujących przeciwko układowi, lub</i></p> <p><i>3) wspólnikami dłużnika są wyłącznie osoby fizyczne. (...)”</i></p> <p>ZBP proponuje wprowadzenie w pkt 3 ust. 1 projektowanego art. 165b pr. restr. zasady bezwzględnego pierwszeństwa {absolute priority rule} wyrażonej w art. 11 ust. 2 Dyrektywy w odniesieniu do wierzytelności objętych ostatnią kategorią zaspokojenia w postępowaniu upadłościowym (art. 342 ust. 1 pkt 4 pr. upadł.). Rozwiązanie to jest spójne z aksjologicznymi założeniami leżącymi u podstaw ww. norm postępowania upadłościowego, zgodnie z którymi finansowanie udzielone przez wspólników albo akcjonariuszy (jako alternatywa dla dokapitalizowania w formie wnoszenia wkładów – equity) powinno być całkowicie podporządkowane zaspokojeniu w całości innych wierzycieli. Zastosowanie zasady względnego pierwszeństwa (relative priority rule) wyrażonej w art. 11 ust. 1 lit c) Dyrektywy do tej kategorii wierzytelności byłoby trudne do pogodzenia z zasadami słuszności. Zapewnienie spłaty wierzycielom będącym wspólnikami albo akcjonariuszami na podstawie układu „równolegle” z innymi wierzytelnościami mogłoby prowadzić do uszczuplenia zaspokojenia innych wierzytelności, a tym samym „konkurowałoby” z zaspokojeniem tych wierzytelności - dostępne w danym okresie środki na wykonanie układu byłyby bowiem dzielone pomiędzy wszystkie kategorie wierzytelności. Ponadto, przyjęcie układu w takim przypadku prowadziłoby co do zasady do osiągnięcia przez wspólników albo akcjonariuszy dwójakiego rodzaju korzyści względem scenariusza upadłościowego. Po pierwsze, uzyskaliby spłatę wierzytelności równolegle z co najmniej częściową spłatą innych wierzytelności</p>	
--	--	--	--

(podczas gdy w postępowaniu upadłościowym uzyskaliby jakąkolwiek spłatę wyłącznie po spłacie w całości wierzytelności z wcześniejszych kategorii z art. 342 ust. 1 pkt 1 -3 pr. upadł.). Po drugie, mogliby zachować udziały albo akcje w „oddłużonym” na podstawie układu dłużnika (podczas gdy postępowanie upadłościowe prowadziłyby do unicestwienia w sensie prawnym udziałów i akcji na skutek wykreślenia dłużnika będącego spółką kapitałową z rejestru przedsiębiorców KRS).

Jedynie na marginesie można jedynie dodać, że uwagi zawarte punkcie 56 preambuły nie dotyczą sytuacji, w której wspólnicy albo akcjonariusze dysponują wierzytelnościami, o których mowa w art. 342 ust. 1 pkt 4 pr. upadł. — udziałowcy, o których mowa w punkcie 56, nie są wierzycielami (art. 2 ust. 1 pkt 3 Dyrektywy).

Ponadto, ZBP proponuje nadanie pkt 3 ust. 1 projektowanego art. 165b pr. restr. nowego brzmienia oraz „przesunięcie” go do pkt 4. Transpozycja art. 11 ust. 1 lit d) Dyrektywy w odniesieniu do udziałowców (a więc wspólników albo akcjonariuszy, którzy w tym kontekście nie są wierzycielami) wymaga jednoznacznego dookreślenia statusu roszczeń czy też płatności na ich rzecz wynikających z udziału w spółkach, w szczególności dywidend. Dotychczas nie było jasności w tym zakresie - istniały poglądy doktryny, zgodnie z którymi tego typu „płatności” nie mogły być w ogóle zaspakajane w przypadku przyjęcia układu, zdarzały się jednak przypadki „objęcia roszczeń z tego tytułu układem i utworzenia osobnej grupy dla wspólników albo akcjonariuszy.

W ocenie ZBP art. 11 ust. 1 lit d) Dyrektywy i postulat, aby żadna z grup zainteresowanych uczestników nie mogła „na podstawie planu restrukturyzacji otrzymać lub zachować więcej niż pełna kwota swoich roszczeń lub udziałów” czyni koniecznym wyłączenie możliwości otrzymania jakichkolwiek płatności wynikających z udziału w spółkach przez czas wykonania układu i to zarówno w odniesieniu do płatności i roszczeń, które powstały przed datą otwarcia postępowania (w tym przypadku zasadne jest przejście pełnego podporządkowania spłacie wierzytelności układowych), jak i tych, które mogłyby się

			<p>zmaterializować w okresie wykonywania układu. Wypłata z tego tytułu stanowiłaby bowiem coś „więcej” niż zachowana „pełna kwota (...) udziałów”.</p> <p>Dopuszczenie możliwości jakiegokolwiek zaspokojenia np. dywidend byłoby rażąco niesprawiedliwe. Zapłata ich nie wynika z uzyskania przez dłużnika jakiegokolwiek świadczenia w sensie cywilnoprawnym - jest konsekwencją wniesienia, często wiele lat wcześniej, wkładów. Dodatkowo dochodzą tu do głosu jeszcze donośniej te same względy, które uzasadniają pełne podporządkowanie wierzytelności objętych art. 342 ust. 1 pkt 4 pr. upadł. W okresie wykonywania układu wspólnicy albo akcjonariusze nie powinni czerpać korzyści z „oddłużenia” będące skutkiem układu.</p> <p>Powyższe ograniczenia powinny dotyczyć wszystkich kategorii wspólników i akcjonariuszy, niezależnie od ich formy prawnej, w tym nie ma podstaw dla uprzywilejowywania osób fizycznych (które często mogą dysponować większym majątkiem niż spółki prawa handlowego).</p> <p>Z uwagi na potencjalną „odwołalność” oświadczeń zapewniających realizację przesłanki z pkt 4 ust. 1 projektowanego art. 165b pr. restr. konieczne jest wprowadzenie sankcji w postaci możliwości uchylecia układu na zasadzie art. 176 ust. 1 pr. restr. W takim przypadku konieczne może być dodanie projektowanego art. 165b ust. 2 pr. restr. do katalogu podstaw uchylecia układu, do których odwołuje się art. 176 ust. 2 pr. restr.</p>	
41.	Konfederacja Lewiatan	Art. 1 pkt 30 (art. 165b ust. 1 Prawa restruktury zacyjnego)	<p>Z uwagi na przyznanie wierzycielom kompetencji do złożenia propozycji układowych (art. 155 ust. 2 pr. restr.), a tym samym dopuszczenie przez ustawodawcę narzucenia dłużnikowi układu o niezaprobowanej przez niego treści, zasadnym jest przyznanie wierzycielom również kompetencji do złożenia skutecznego wniosku o stwierdzenie przyjęcia układu wbrew woli dłużnika będącego dużym przedsiębiorstwem. Zgodnie z art. 11 ust. 1 Dyrektywy, na zasadzie odstępstwa, państwa członkowskie mogą bowiem ograniczyć wymóg uzyskania zgody dłużnika do przypadków, w których dłużnikami są MŚP.</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona.</p> <p>Projektowany przepis jest związany z wprowadzanym mechanizmem cramdown, czyli przyznaniem sądowi uprawnienia do stwierdzenia przyjęcia układu pomimo sprzeciwu grupy wierzycieli. W sytuacji nieprzyjęcia układu na zgromadzeniu wierzycieli to dłużnik jest podmiotem mającym interes w złożeniu wniosku o stwierdzenie przyjęcia i zatwierdzenie układu przez sąd.</p>

			W związku z powyższym proponowana jest alternatywna zmiana Projektu w zakresie projektowanego art. 165b ust. 1 ustawy: <i>Art. 165b ust. 1. W przypadku stwierdzenia nieprzyjęcia układu na podstawie art. 119 ust. 1 i 2, na wniosek dłużnika, <u>wierzyciela lub za jego zgodą dłużnika, a w przypadku dłużników będących dużymi przedsiębiorstwami bez zgody dłużnika, sąd może stwierdzić przyjęcie układu jeżeli:(...)</u></i>	
42.	INSO – Sekcja Prawa Upadłościowego i Restrukturyzacyjnego Instytutu Allerhanda	art. 1 pkt 30	W art. 165b ust. 1 pkt 1, znajduje się odesłanie do art. 161 ust. 1a pkt 3, podczas gdy zgodnie z artykułem 11 ust. 1 pkt b) lit. (i) Dyrektywy Drugiej Szansy, odesłanie powinno być, w ocenie Sekcji INSO, raczej do wierzycieli zabezpieczonych (ujętych w art. 161 ust. 1a pkt 4 projektu);	Uwaga uwzględniona, wprowadzono korektę.
43.	ZBP	art. 1 pkt 31 i 32 (art. 168 i art. 168a Prawa restruktury zacyjnego)	ZBP proponuje, aby projektowana obecnie treść nowego art. 168a pr. restr. została wprowadzona do dotychczasowego art. 168 pr. restr. Jeżeli ustawodawca nie dokona proponowanej zmiany porządkowej, po art. 167 pr. restr. nastąpi art. 168a (brak będzie art. 168).	
44.	ZBP	art. 1 pkt 33 (art. 170 Prawa restruktury zacyjnego)	Propozycja zmian: <i>„Art. 170 (...) 1a. Sumy uzyskane w postępowaniach egzekucyjnych i zabezpieczających, które uległy umorzeniu z mocy prawa, a jeszcze niewydane, wydaje się jednorazowo, bezzwłocznie po uprawomocnieniu się postanowienia o zatwierdzeniu układu wierzycielom, którzy prowadzili egzekucję lub wierzycielom, którzy uzyskali zabezpieczenie wierzytelności umieszczonych w spisie wierzytelności, w łącznej wysokości określonej w treści układu, chyba że układ przewiduje zaspokojenie wierzyciela w sposób niepieniężny.”</i> Celem uniknięcia wątpliwości interpretacyjnych co do brzmienia art. 170 ust. 1a pr. restr., w ocenie ZBP zasadnym jest wprowadzenie zapisów regulujących częstotliwość i moment	Uwagi nieuwzględnione. W razie niewykonywania układu przez dłużnika wierzycielowi będzie mógł złożyć wniosek o uchylenie układu a następnie dochodzić swych roszczeń w pierwotnej wysokości. Uwaga nieuwzględniona. Odnosnie propozycji sprecyzowania, że sumy wydaje się jednorazowo, bezzwłocznie po uprawomocnieniu się postanowienia o zatwierdzeniu układu, to wynika to jednoznacznie z art. 170 ust. 1a. W zakresie art. 170 ust. 1c Pr. Rest. W ocenie Ministra Sprawiedliwości uwaga ta ma charakter polemiczny – zasady

		<p>wydania wierzycielom sum uzyskanych w postępowaniach egzekucyjnych i zabezpieczających. Powyższe zgodne jest z intencją ustawodawcy, który w uzasadnieniu do projektu ustawy w zakresie art. 1 pkt 24 wskazał: „Pewnym uprzywilejowaniem tego wierzyciela będzie fakt, że otrzyma zaspokojenie jednorazowo, niezależnie od tego czy układ przewiduje zaspokojenie ratalne czy też nie”.</p> <p>Ponadto zwraca się uwagę, że brak jednoznacznych i szczegółowych zapisów regulujących przekazanie przez komornika na rzecz wierzyciela sum uzyskanych w postępowaniach egzekucyjnych i zabezpieczających.</p> <p>Zgodnie z proponowanym w projekcie ustawy brzmieniem art. 170 ust. 1c zd. 2 pr. restr., „[d]o wydania wierzycielom i dłużnikowi sum uzyskanych w postępowaniach egzekucyjnych i zabezpieczających stosuje się odpowiednio przepisy o podziale sumy uzyskanej z egzekucji”.</p> <p>W ocenie ZBP celem zapewnienia sprawności i szybkości przebiegu postępowań restrukturyzacyjnych ustawodawca powinien szczegółowo uregulować następujące kwestie:</p> <ul style="list-style-type: none"> - pozyskanie przez komornika danych wierzycieli, na rzecz których komornik ma dokonać wypłat; - od jakiego organu komornik powinien uzyskać taką informację i w jakim trybie; - w którym momencie komornik powinien się o nią zwrócić (w przypadku postępowań zabezpieczających mowa jest o wierzytelnościach umieszczonych w spisie wierzytelności, powinno być również odwołanie do prawomocności spisu wierzytelności); - w którym momencie powinna nastąpić wypłata środków przez komornika w przypadku zaskarżenia planu podziału przez wierzycieli; - czy w związku z odwołaniem się do przepisów o podziale sumy uzyskanej w egzekucji, zarzuty do planu podziału będzie rozpoznawał sąd cywilny (spowoduje to przewlekłość postępowania restrukturyzacyjnego); 	<p>wydawania wierzycielom tych sum zostały opisane w projektowanym przepisie.</p>
--	--	--	---

			<p>- kogo powinien powiadomić komornik o dokonanej wypłacie (kwota uzyskana w tym trybie może stanowić część wierzytelności do spłaty w ramach zatwierzonego układu lub zaspokoić wierzytelność w całości).</p> <p>Ponadto proponuje się dodanie do art. 170 pr. restr. nowego ust. 4 o następującym brzmieniu:</p> <p>„Art. 170. (...)”</p> <p>4. <i>Przepisu ust. 2 nie stosuje się do postępowania o zatwierdzenie układu.</i>”</p> <p>„Tytuły wykonawcze lub egzekucyjne, obejmujące wierzytelności objęte układem, tracą wykonalność z mocy prawa” (art. 170 ust. 3 pr. restr. w obowiązującym obecnie brzmieniu). Jest to ściśle związane z regulacją art. 102 ust. 2 pr. restr., zgodnie z którym wyciąg z zatwierzonego spisu wierzytelności może w określonych warunkach stanowić tytuł egzekucyjny (przy czym zaznaczyć należy, że postępowanie o zatwierdzenie układu nie przewiduje zatwierdzenia spisu wierzytelności), a więc prawomocne zatwierdzenie układu w postępowaniu o zatwierdzenie układu nie spowoduje powstania tytułu egzekucyjnego. Pozostawienie takiego zapisu, bez rozróżnienia jakiego rodzaju postępowania dotyczy art. 170 ust. 2 pr. restr., skutkuje w przypadku postępowania o zatwierdzenie układu istotnym naruszeniem zasad obrotu gospodarczego, powodując utratę przez wierzyciela posiadanego tytułu wykonawczego, przy braku możliwości jego pozyskania w trybie art. 102 ust. 2 pr. restr., a w przypadku prawomocnego umorzenia postępowania restrukturyzacyjnego - brak jest możliwości pozyskania tytułu wykonawczego w trybie art. 102 ust. 1 pr. restr.</p>	
45.	ZBP	art. 1 pkt 36 (art. 189b i 189d)	<p>Propozycja zmian - dodanie do art. 189b pr. restr. nowego ust. 5 o następującym brzmieniu:</p> <p>„Art. 189b. (...)”</p> <p>5. <i>W przypadku wniosku dłużnika, o którym mowa w ust. 1, wraz z obwieszczeniem zarządzenia o wpisaniu do repertorium wniosku restrukturyzacyjnego złożonego przez dłużnika, obwieszcza się o skutkach, o których mowa w art 189a ust 1 i 2.</i>”</p>	<p>Uwagi nieuwzględnione</p> <p>W zakresie 189b – uwaga o charakterze polemicznym – projektowany przepis w żaden sposób nie wydłuża okresu zawieszenia czynności egzekucyjnych a jedynie przesuwa go w czasie.</p> <p>W zakresie 189 d – w postępowaniu sanacyjnym możliwość złożenia wniosku o wydłużenie okresu stosowania zawieszenia nie jest</p>

			<p>W ocenie ZBP, dla bezpieczeństwa i pewności obrotu gospodarczego oraz działań podejmowanych przez komorników, zasadnym jest dodanie ust. 5. Intencją ustawodawcy było „(...) umożliwienie objęcia ochroną przed egzekucją dłużnika od pierwszego momentu, w którym informacja o złożeniu przez dłużnika wniosku o otwarcie postępowania restrukturyzacyjnego zostanie publicznie obwieszona. Ten moment niesie bowiem za sobą poważne ryzyko podjęcia lub zintensyfikowania przez wierzycieli czynności egzekucyjnych (...)”. Dodanie ust. 5 precyzuje skutki oczekiwane przez ustawodawcę.</p> <p>Ponadto wskazać należy, że brak jednoznacznego przepisu stwierdzającego wyłączenie możliwości wnioskowania w postępowaniu sanacyjnym o wydłużenie okresu zastosowania zawieszenia postępowania egzekucyjnego powyżej 12 miesięcy. Propozycją zmian:</p> <p>„Art. 189d. (...)”</p> <p>4. Przepisu ust 1 i ust. 3 nie stosuje się do postępowania sanacyjnego”</p> <p>Z uwagi na brak jednoznacznego przepisu stwierdzającego wyłączenie możliwości wnioskowania w postępowaniu sanacyjnym o wydłużenie okresu zastosowania zawieszenia postępowania egzekucyjnego powyżej 12 miesięcy, w ocenie ZBP celem uniknięcia wątpliwości interpretacyjnych dot. art. 189d ust. 4 pr. restr. w związku z art. 189c pr. restr. koniecznym jest zmiana treści proponowanego obecnie art. 189d ust. 4.</p>	<p>wyłączone, co wynika bezpośrednio z projektowanego art. 189d ust. 4 ustawy.</p>
46.	<p>INSO – Sekcja Prawa Upadłościowego i Restrukturyzacyjne Instytutu Allerhanda</p>	<p>art. 1 pkt 25</p>	<p>Rozpoznanie podziału na grupy wierzycieli w postępowaniu o zatwierdzenie układu powinno być dokonywane w ramach postanowienia o zatwierdzeniu układu. Co za tym idzie, proponowany przepis art. 161 ust. 4-6 PR powinien być wyłączony w przypadku postępowania o zatwierdzenie układu, w przeciwnym razie grozi paraliż postępowania o zatwierdzenie układu, które nie posiada buforów czasowych na tego typu operacje.</p>	<p>Przepis nie będzie miał zastosowania do postępowania o zatwierdzenie układu, bo musiałby z nim wystąpić sam dłużnik.</p> <p>Proponuje się dodanie ust. 7, wskazującego, że przepisów ust. 4-6 nie stosuje się w postępowaniu o zatwierdzenie układu.</p>

47.	ZBP	Art. 1 pkt 43 (art. 211 b Prawa restrukturyzacyjnego)	<p>Propozycja zmian: <i>„Art. 211b. 1. W terminie co najmniej 60 30 dni przed rozpoczęciem zbierania głosów wierzycieli lub przed zwołaniem zgromadzenia wierzycieli w celu głosowania nad układem, nadzorca układu sporządza:</i></p> <ol style="list-style-type: none"> <i>1) spis wierzytelności;</i> <i>2) spis wierzytelności spornych;</i> <i>3) plan restrukturyzacyjny;</i> <i>4) test zaspokojenia, o którym mowa w art. 10a ust. 1;</i> <i>5) opinię o możliwości wykonania układu zgodnie z propozycjami układowymi złożonymi przez podmioty, o których mowa w art. 155;</i> <i>6) test prywatnego wierzyciela lub test prywatnego inwestora, o którym mowa w art. 140 ust. 1.</i> <p><i>Dokumenty wymienione w pkt 1) - 6) nadzorca zamieszcza w systemie teleinformatycznym. Informację o zamieszczeniu wszystkich dokumentów wymienionych w pkt 1)-6) obwieszcza się wraz z pouczeniem o treści ust. 2.</i></p> <p><i>2. Uczestnicy postępowania mogą złożyć zastrzeżenia co do dokumentów, o których ust. 1, w terminie 2 tygodni 21 dni od ich sporządzenia obwieszczenia informacji o ich sporządzeniu. Nadzorca sądowy może w terminie 2 tygodni uwzględnić zastrzeżenia i poprawić dokumenty, co do których złożono zastrzeżenia lub złożyć oświadczenie o braku uwzględnienia zastrzeżeń wraz z uzasadnieniem. Wniesienie zastrzeżeń nie wpływa na termin rozpoczęcia procedury głosowania lub na termin zwołania zgromadzenia wierzycieli, przy czym nadzorca obwieszcza informację o wpływie zastrzeżeń oraz o stanowisku nadzorcy w przedmiocie zastrzeżeń a w przypadku ich uwzględnienia także informację o poprawionych dokumentach zamieszczonych w</i></p>	<p>Uwaga nieuwzględniona. Wydłużenie terminów będzie wpływać negatywnie na ekonomikę postępowania restrukturyzacyjnego.</p>
-----	------------	--	--	--

rejestrze, na 30 dni przed rozpoczęciem procedury głosowania lub terminem zgromadzenia wierzycieli zamieszcza w systemie teleinformatycznym."

W uzasadnieniu projektu ustawy do proponowanego brzmienia art. 21 lb pr. restr. wskazuje się, że przepis ten ma zapewnić transparentność postępowania poprzez określenie terminów, w których powinny zostać przygotowane kluczowe dla tego postępowania dokumenty. Jednocześnie ustawodawca wskazuje, że proponowane brzmienie przepisu stanowi odpowiedź podnoszone przez podmioty reprezentujące wierzycieli zarzuty co do braku wystarczającej komunikacji ze strony dłużnika i nadzorcy na etapie przed głosowaniem nad układem.

Co do zasady ogólny kształt proponowanej regulacji jest zgodny z postulatami zgłaszanymi przez podmioty reprezentujące wierzycieli, jednak by mógł pełnić swą rolę wymaga doprecyzowania w przedstawionym zakresie. Z uwagi na doniosłą rolę jaką pełnią w postępowaniu restrukturyzacyjnym dokumenty wymienione w pkt 1) - 6), w tym w szczególności test zaspokojenia, którego nieodłącznym elementem jest wycena przedsiębiorstwa dłużnika oraz informacja o przewidywanym stopniu zaspokojenia wierzycieli w postępowaniu upadłościowym które byłoby prowadzone wobec dłużnika, dla oceny czy wierzytelności objęte układem będą zaspokojone w większym stopniu w przypadku zawarcia i wykonania układu, czy w postępowaniu upadłościowym należy wskazać, że:

1) termin sporządzenia dokumentów przez nadzorcę na 30 dni przed rozpoczęciem głosowania nad układem lub przed zwołaniem zgromadzenia wierzycieli w celu głosowania nad układem, jest za krótki i powinien wynosić co najmniej 60 dni. Wierzyciele głosujący nad układem to w zdecydowanej

		<p>większości podmioty podejmujące decyzje w sposób kolegialny, co oznacza, że przed podjęciem decyzji co do sposobu głosowania, zachodzi konieczność wnikliwego zapoznania się z całym wymienionym w ustawie pakietem dokumentów i przedstawienie rekomendacji ze stosownym uzasadnieniem organom decyzyjnym;</p> <p>2) proponowany 2-tygodniowy termin na wniesienie zastrzeżeń do dokumentów wymienionych w pkt 1) – 6) powinien: (i) zaczynać bieg od obiektywnego i transparentnego czynnika jakim jest obwieszczenie, analogicznie do wszystkich pozostałych terminów w postępowaniu restrukturyzacyjnym, a nie jak zaproponowano od daty sporządzenia dokumentów, (ii) być dłuższy i wynosić 21 dni. Wierzyciele jako podmioty uprawnione do wniesienia zastrzeżeń nie mają wiedzy w jakiej dacie zostaną sporządzone dokumenty. Datę tą może znać tylko danego dokumentu czyli nadzorca. Pozostawienie przepisu w obecnym brzmieniu oznaczałoby jedynie hipotetyczną możliwość wniesienia zastrzeżeń dopuszczoną przez ustawę i jednocześnie brak możliwości skorzystania z uprawnienia przez wierzycieli, którzy nie znają daty początkowej biegu terminu wskazanego w ust. 2 art. 211 b. Zaproponowane rozwiązanie by termin ten był liczony od daty obwieszczenia, zapewnia transparentność postępowania jego uczestnikom;</p> <p>3) w przypadku wniesienia zastrzeżeń co do dokumentów wymienionych w pkt 1) - 6) przez wierzycieli, pozostali wierzyciele powinni przed oddaniem głosu nad układem mieć wiedzę co do zakresu zgłoszonych zastrzeżeń, stanowiska nadzorcy w tym przedmiocie oraz w szczególności zmiany treści rzeczonych dokumentów jeżeli takowe zostały dokonane przez</p>	
--	--	---	--

			<p>nadzorcę. W przeciwnym razie wierzyciele w trakcie oddawania głosu nie będą mieli aktualnej wiedzy na temat zasadniczych elementów restrukturyzacji dłużnika.</p> <p>Dodatkowo, biorąc pod uwagę fakt, iż umowa z nadzorcą układu zawierana jest w pewien czas przed rozpoczęciem postępowania restrukturyzacyjnego, oraz wobec faktu, iż dłużnik powinien wchodzić w postępowanie restrukturyzacyjne przygotowany, a nie tylko wstrzymywać przez okres 4 miesiące działania wierzycieli przez ogłaszanie otwarcia postępowania o zatwierdzenie układu, a następnie wnioskować o otwarcie kolejnych postępowań, to propozycje układowe, plan restrukturyzacyjny, test zaspokojenia (i inne dokumenty wymienione w przepisie) powinny być gotowe już po ok. 2 miesiącach od dnia obwieszczenia dnia układowego, czyli 60 dni przed rozpoczęciem zbierania głosów. To zapewni możliwość szerokiej współpracy wierzycieli z nadzorcą układu i dłużnikiem w okresie 60 dni przed oddaniem głosu, tak aby wynegocjować warunki, w których strony są gotowe na wzajemne ustępstwa i współpracę (głos „za” wierzyciela).</p>	
48.	Konfederacja Lewiatan	Art. 1 pkt 43 (art. 211 b Prawa restrukturyzacyjnego)	<p>Co do zasady ogólny kształt proponowanej regulacji leży w interesie uczestników postępowań restrukturyzacyjnych, wymagając jednakże doprecyzowania.</p> <p>Dwutygodniowy termin na wniesienie zastrzeżeń do dokumentów wymienionych w pkt 1) – 6) powinien zaczynać bieg od daty, która jest możliwa do zweryfikowania przez wierzycieli tzn. daty ukazania się stosownego obwieszczenia, a nie jak zaproponowano od nieznaney wierzycielom daty sporządzenia dokumentów, w odniesieniu do których uprawnieni są zgłosić zastrzeżenia.</p> <p>W przypadku wniesienia zastrzeżeń co do dokumentów wymienionych w pkt 1) – 6) przez wierzycieli, pozostali</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona.</p> <p>Wydłużenie terminów będzie wpływać negatywnie na ekonomię postępowania restrukturyzacyjnego.</p>

wierzyciele powinni przed oddaniem głosu nad układem mieć wiedzę co do zakresu zgłoszonych zastrzeżeń, stanowiska nadzorcy w tym przedmiocie oraz w szczególności zmiany treści rzeczonych dokumentów, jeżeli zmiany takie zostały dokonane przez nadzorcę.

W związku z powyższym proponowana jest alternatywna zmiana Projektu w zakresie projektowanego art. 211b ustawy:

Art. 211b. ust. 1. W terminie co najmniej trzydziestu dni przed rozpoczęciem zbierania głosów wierzycieli lub przed zwołaniem zgromadzenia wierzycieli w celu głosowania nad układem, nadzorca układu sporządza:

- 1) spis wierzytelności;*
- 2) spis wierzytelności spornych;*
- 3) plan restrukturyzacyjny;*
- 4) test zaspokojenia, o którym mowa w art.10a ust. 1;*
- 5) opinię o możliwości wykonania układu zgodnie z propozycjami układowymi złożonymi przez podmioty, o których mowa w art. 155;*
- 6) test prywatnego wierzyciela lub test prywatnego inwestora, o którym mowa w art.140 ust. 1.*

Dokumenty wymienione w pkt 1) – 6) nadzorca zamieszcza w systemie teleinformatycznym. Informację o zamieszczeniu wszystkich dokumentów wymienionych w pkt 1) – 6) obwieszcza się wraz z pouczeniem o treści ust. 2.

2. Uczestnicy postępowania mogą złożyć zastrzeżenia co do dokumentów, o których mowa w ust. 1, w terminie dwóch tygodni od ich ~~sporządzenia~~ obwieszczenia informacji o ich sporządzeniu. Nadzorca układu może w terminie dwóch tygodni uwzględnić zastrzeżenia i poprawić dokumenty, co do których złożono zastrzeżenia lub złożyć oświadczenie o braku uwzględnienia zastrzeżeń wraz z uzasadnieniem. Wniesienie

			<p><u>zastrzeżeń nie wpływa na termin rozpoczęcia procedury głosowania lub na termin zwołania zgromadzenia wierzycieli, przy czym nadzorca obwieszcza informację o wpływie zastrzeżeń oraz o stanowisku nadzorcy w przedmiocie zastrzeżeń, a w przypadku ich uwzględnienia także informację o poprawionych dokumentach zamieszczonych w rejestrze, na trzydzieści dni przed rozpoczęciem procedury głosowania lub terminem zgromadzenia wierzycieli zamieszcza w systemie teleinformatycznym.</u></p>	
49.	ZBP	<p>Art. 1 pkt 55 (art. 261 Prawa restrukturyzacyjnego)</p>	<p>Propozycja zmian: „Art. 261. <i>W terminie trzydziestu dni od dnia otwarcia przyspieszonego postępowania układowego nadzorca sądowy sporządza i składa sędziemu-komisarzowi:</i> 1) plan restrukturyzacyjny przedstawione przez dłużnika; 2) spis wierzytelności; 3) spis wierzytelności spornych. 2. <i>W terminie co najmniej trzydziestu sześćdziesięciu dni przed rozpoczęciem procedury głosowania w trybie art. 110 ust. 7 lub przed zwołaniem zgromadzenia wierzycieli głosowania nad układem, nadzorca sądowy sporządza i składa sędziemu-komisarzowi:</i> 1) test zaspokojenia, o którym mowa w art. 10a ust. 1, 2) opinię o możliwości wykonania układu zgodnie z propozycjami układowymi złożonymi przez podmioty, o których mowa w art. 155, 3) test prywatnego wierzyciela lub test prywatnego inwestora, o którym mowa w art.140 ust. 1.</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona. Wydłużenie terminów będzie wpływać negatywnie na ekonomikę postępowania restrukturyzacyjnego.</p>

			<p>Informację o złożeniu dokumentów wymienionych w ust 1 i ust 2 przez nadzorcę sądowego obwieszcza się wraz z pouczeniem o treści ust.3.</p> <p>3. Uczestnicy postępowania mogą złożyć zastrzeżenia do dokumentów, o których mowa w ust. 2, w terminie 2 tygodni 21 dni od ich złożenia daty obwieszczenia o ich złożeniu. Nadzorca sądowy może w terminie 2 tygodni uwzględnić zastrzeżenia i złożyć poprawione dokumenty lub złożyć oświadczenie o braku uwzględnienia zastrzeżeń wraz z uzasadnieniem. Wniesienie zastrzeżeń nie wpływa na termin rozpoczęcia procedury głosowania lub na termin zwołania zgromadzenia wierzycieli, przy czym nadzorca sądowy obwieszcza informację o wpływie zastrzeżeń oraz o złożeniu stanowiska nadzorcy w przedmiocie zastrzeżeń, a w przypadku ich uwzględnienia także informację o poprawionych dokumentach złożonych do sędziego - komisarza na 30 dni przed rozpoczęciem procedury głosowania lub terminem zgromadzenia wierzycieli."</p> <p>Jako uzasadnienie zakresu zaproponowanych zmian treści przepisu art. 261 pr. restr. wskazuje się na stanowisko przedstawione do art. 211b pr. restr.</p>	
50.	Konfederacja Lewiatan	Art. 1 pkt 55 (art. 261 Prawa restrukturyzacyjnego)	Uwagi analogiczne jak do projektowanego art. 211b pr. restr.	Uwaga nieuwzględniona. Wydłużenie terminów będzie wpływać negatywnie na ekonomikę postępowania restrukturyzacyjnego.
51.	ZBP	Art. 1 pkt 55 (art. 261 Prawa restrukturyzacyjnego)	Jako uzasadnienie zakresu zaproponowanych zmian treści przepisu art. 280 pr. restr. dotyczącego postępowania układowego wskazuje się na stanowisko przedstawione do art. 21 lb pr. restr., tj. analogicznej treści proponowanego przepisu w postępowaniu o zatwierdzenie układu.	Uwaga nieuwzględniona. Wydłużenie terminów będzie wpływać negatywnie na ekonomikę postępowania restrukturyzacyjnego.

52.	Konfederacja Lewiatan	Art. 1 pkt 58 (art. 280 Prawa restrukturyzacyjnego)	Uwagi analogiczne jak do projektowanego art. 211b pr. restr.	Uwaga nieuwzględniona. Wydłużenie terminów będzie wpływać negatywnie na ekonomikę postępowania restrukturyzacyjnego.
53.	ZBP	Art. 1 pkt 62 (art. 320 Prawa restrukturyzacyjnego)	Jako uzasadnienie zakresu zaproponowanych zmian treści przepisu art. 320 pr. restr. dotyczącego postępowania sanacyjnego wskazuje się na stanowisko przedstawione do art. 211b pr. restr., tj. analogicznej treści proponowanego przepisu w postępowaniu o zatwierdzenie układu.	Uwaga nieuwzględniona. Wydłużenie terminów będzie wpływać negatywnie na ekonomikę postępowania restrukturyzacyjnego.
54.		Art. 1 pkt 62 (art. 320 Prawa restrukturyzacyjnego)	Uwagi analogiczne jak do projektowanego art. 211b pr. restr.	Uwaga nieuwzględniona. Wydłużenie terminów będzie wpływać negatywnie na ekonomikę postępowania restrukturyzacyjnego.
55.	INSO – Sekcja Prawa Upadłościowego i Restrukturyzacyjnego Instytutu Allerhanda	art. 3 pkt 12	W odniesieniu do założonego art. 3 pkt 12 ustawy nowelizującej, głosowanie nad zmianą syndyka nie powinno odbywać się w stosunkowo krótkim zaproponowanym terminie 2 miesięcy, ale zamiast tego powinna odbywać się merytoryczna rozmowa nad przygotowanymi przez syndyka dokumentami, takimi jak plan restrukturyzacyjny, preliminarz wydatków, spis inwentarza i być może również listą wierzytelności. Terminy te powinny być skorelowane z oceną merytorycznych dokumentów pochodzących od syndyka, a przykładowo wskazanych powyżej, co za tym idzie, termin ten powinien wynosić od 3 miesięcy od wyznaczenia syndyka. Analizowanej sytuacji nie można porównywać z wnioskiem rady wierzycieli, dlatego opisywane uprawnienie powinno przysługiwać co najmniej 2 wierzycielom posiadającym co najmniej 30% sumy wierzytelności, gdyż w przeciwnym razie mogłoby to blokować sądy i przyczynić się do bezpodstawnego kwestionowania osoby syndyka.	Uwaga nieuwzględniona.

56.	Krajowa Izba Doradców Restrukturyzacyjnych	art. 3 pkt 12	<p>Proponowaną zmianę w art. 3 pkt. 12) projektu przewidującą możliwość zmiany osoby syndyka przez zgromadzenie wierzycieli, KIDR ocenia jednak negatywnie. Wynika to dwóch powodów. Po pierwsze zmiana osoby syndyka zawsze powoduje dezorganizację postępowania upadłościowego, wydłuża czas trwania postępowania oraz generuje dodatkowy koszt. Nie jest także zrozumiała zmiana syndyka już na tak wczesnym etapie, zanim nawet na dobre wykrystalizują się uczestnicy postępowania i zanim będzie można ocenić realne efekty działań syndyka. Zmiana syndyka powinna być ostatecznością i aktualne regulacje przewidujące możliwość zmiany syndyka przez Radę Wierzycieli należy uznać za w pełni wystarczające. Po drugie wprowadzenie mechanizmu polegającego na bardzo łatwym zainicjowaniu postępowania o zmianę syndyka przez zgromadzenie wierzycieli jest niekorzystane dla toku postępowania upadłościowego, gdyż samo zorganizowanie i przeprowadzenie zgromadzenia wierzycieli wygeneruje bardzo duże koszty oraz nakład pracy po stronie sądów upadłościowych i dotychczasowego syndyka. Pozostaje to w oczywistej sprzeczności z dyrektywą sprawności postępowania upadłościowego, w ramach której w okresie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia upadłości syndyk co do zasady powinien podejmować odpowiednie działania w kierunku pełnej likwidacji składników masy upadłości. Według projektu ustawy, postępowanie o zmianę syndyka będzie mogło być zainicjowane już tylko poprzez wniosek złożony przez 3 wierzycieli bez względu na wysokość ich wierzytelności. Taki mechanizm stwarza dużą przestrzeń dla prowadzenia obstrukcji postępowań, szczególnie w tych sprawach, w których do ogłoszenia upadłości dochodzi z wniosku wierzyciela wbrew woli dłużnika. Dłużnik za pośrednictwem nieformalnie powiązanych wierzycieli może realizować swoje</p>	Uwaga nieuwzględniona.
-----	---	----------------------	--	------------------------

		<p>ukryte cele lub politykę inicjującej grupy wierzycieli. Znacznie lepszym rozwiązaniem zapewniającym realny wpływ wierzycieli na wybór syndyka byłoby wprowadzenie mechanizmu zasięgnięcia opinii wierzycieli co do wyboru syndyka jeszcze przed ogłoszeniem upadłości, wprowadzając np. nieco zmodyfikowane zasady stosowane już w prawie restrukturyzacyjnym – art. 38 ust. 2 lub 51 ust. 2 p.r.. W ocenie KIDR należałoby postulować, aby przyznać prawo do wiążącego wskazania syndyka wierzycielowi lub wierzycielom, którzy według racjonalnego szacunku w ramach postępowania upadłościowego uzyskają co najmniej 50% sumy ogółem przeznaczanej do wypłaty na rzecz wierzycieli, co jest stosunkowo proste do ustalenia dla sędziego upadłościowego już na etapie sprawozdania tymczasowego nadzorca sądowego. W sprawach, w których przypadek taki nie wystąpi właściwym wydaje się wprowadzenie mechanizmu, który przewidywałby obligatoryjnie zasięgnięcie opinii co do wyboru syndyka od największych wierzycieli reprezentujących łącznie co najmniej 50% ogółu wierzytelności. W takich okolicznościach sąd powinien co do zasady ustanowić syndykiem osobę, spośród doradców restrukturyzacyjnych, którzy uzyskali największe poparcie wierzycieli lub pisemnie uzasadnić wybór innej osoby. Powyższa procedura mogłaby być prowadzona w sposób pozbawiony formalizmu i kosztów wynikających ze zwołania zgromadzenia wierzycieli, a jednocześnie, ponieważ zapytanie wierzycieli o opinie nie byłoby kierowane do ogółu wierzycieli, lecz jedynie do wierzycieli największych, nie generowałoby znacznego nakładu pracy po stronie Sądu. Zapytanie wierzycieli o rekomendacje dotyczące wyboru syndyka nie powodowałoby również negatywnego wpływu na tok postępowania w przedmiocie ogłoszenia upadłości, gdyż cała procedura możliwa byłaby do</p>	
--	--	---	--

			przeprowadzenia w terminie 2 miesięcy przewidzianym na rozpoznanie wniosku o ogłoszenie upadłości. Niewątpliwym walorem takiego rozwiązania byłoby motywowanie doradców restrukturyzacyjnych do sprawnego, rzetelnego i oszczędnego prowadzenia postępowań upadłościowych. Oczywistym jest bowiem, iż tacy doradcy byłiby znacznie częściej wskazywani przez wierzycieli.	
57.	Krajowa Izba Doradców Restrukturyzacyjnych	Art. 3 pkt. 22)	Postuluje się rozszerzenie tej możliwości wobec wszystkich osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej, także w postępowaniach prowadzonych w oparciu o część I prawa upadłościowego. Izba postuluje zatem by w art. 491[1] ust. 3 p.u. dodać możliwość stosowania dodanego art. 491[11b] p.u.. Zmiana ta ujednolici zasady prowadzenia rachunków masy upadłości osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej i usprawni postępowania, zważywszy szczególnie okoliczność, że syndyk już w zawiadomieniu o ogłoszeniu upadłości kierowanym niezwłocznie do wierzycieli jest obowiązany wskazać numer rachunku bankowego na który należy wpłacać koszty, o których mowa w art. 235 ust.1 p.u. Byłoby to także dużym usprawnieniem na wypadek zmiany trybu prowadzonego postępowania, szczególnie, że w początkowym okresie tj. przed zmianą trybu, w zawiadomieniach do wierzycieli wskazywany jest numer rachunku bankowego masy. Izba jednak postuluje, by do każdego z wyodrębnionych rachunków, na których przechowywane są fundusze mas upadłości, możliwe było uzyskanie ochrony jak dla deponenta w rozumieniu Ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, Systemie Gwarantowania Depozytów oraz Przymusowej Restrukturyzacji z dnia 28 września 2022 r. (Dz.U. z 2022 r. poz. 2253).	Uwaga zasadna.
58.	INSO – Sekcja Prawa	Art. 5 pkt 2 lit. d)	Ograniczenie do wskazania 3 sądów, w których doradca może znajdować się na sądowych listach budzi uzasadnione	

	Upadłościowego i Restrukturyzacyjnego Instytutu Allerhanda		wątpliwości, liczba ta powinna wynosić co najmniej 5 sądów (jeżeli już takie ograniczenie musi być wprowadzone), oraz nie powinno to ograniczenie dotyczyć postępowania o zatwierdzenie układu i możliwości pełnienia funkcji nadzorca układu, gdyż w tym postępowaniu to dłużnik decyduje o wyborze nadzorca układu. Doświadczenia zagraniczne wskazują, że administracyjne ograniczanie działalności syndyków (doradców) obniża efektywność restrukturyzacji. Sądy posiadają już instrumenty prawne umożliwiające weryfikację, czy doradca dysponuje zespołem ludzkim i zapleczem technicznym pozwalającym na udział w postępowaniu w różnych sądach. Również, doradcy restrukturyzacyjni powinni mieć możliwość funkcjonowania co najmniej w 2 spółkach, co wynika z wolności działalności gospodarczej oraz często jest uzasadnione merytorycznie, np. odrębne spółki służą do postępowań restrukturyzacyjnych, a inne np. do upadłości konsumenckich.	
59.	Krajowa Izba Doradców Restrukturyzacyjnych	Art. 5 pkt 2 lit. d)	Zbędne i nadmiarowe są ograniczenia zawarte w projekcie dotyczące liczby spółek, w których zawód może wykonywać doradca restrukturyzacyjny. Izba rozumie, iż konieczne jest uniknięcie sztucznej sytuacji, w której tworzone będą nowe spółki tylko po to, aby uzyskać dodatkowe miejsca na liście sądowej, jednakże należy pamiętać, iż wykonywanie zawodu przez doradców w różnych spółkach wynika z reguły z innych racjonalnych przyczyn. W szczególności spółki tworzone są po to, aby agregować unikalne kompetencje i doświadczenia doradców w poszczególnych kategoriach spraw. Przykładowo ten sam doradca restrukturyzacyjny może uczestniczyć w spółce, która jest optymalizowana do prowadzenia upadłości konsumenckich oraz w zupełnie innym składzie osobowym, w spółce, która posiada unikalne kompetencje i doświadczenie w zakresie restrukturyzacji podmiotów z branży medycznej.	

60.	ZBP	Przepisy intertemporalne	<p>Propozycja dodania do projektu ustawy przepisu intertemporalnego:</p> <p><i>„W sprawach, w których przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy wpłynął wniosek o otwarcie postępowania restrukturyzacyjnego lub dokonano obwieszczenia o ustaleniu dnia układowego, stosuje się przepisy dotychczasowe. ”</i></p> <p>Projekt ustawy nie zawiera przepisów intertemporalnych. Celem usunięcia wątpliwości przepisy znowelizowanej ustawy stosuje się do postępowań już trwających, czy do postępowań, w których zostały złożone dopiero (tam gdzie ma to zastosowanie) wnioski o otwarcie postępowań restrukturyzacyjnych, ZBP proponuje uzupełnienie projektu ustawy o zaprezentowany wyżej przepis intertemporalny.</p>	<p>Uwaga częściowo uwzględniona.</p> <p>Do projektu zostaną dołączone przepisy przejściowe.</p>
-----	-----	---------------------------------	---	---

**Tabela uwag
zgłoszonych w ramach opiniowania
do projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo restrukturyzacyjne i niektórych innych ustaw**

lp.	Podmiot zgłaszający uwagi	Jednostka redakcyjna	Zgłoszone uwagi	Stanowisko projektodawcy
1.	Sąd Najwyższy	Uwaga ogólna	Może natomiast budzić wątpliwości mechanizm powiązania możliwości działania jako doradca restrukturyzacyjny tylko z trzema sądami w kraju. Wpłyne to na konkurencyjność, ale jednocześnie może istotnie obniżyć jakość, zwłaszcza w tych sądach, w których sprawy bywają nieliczne, ponieważ wówczas wielu doradców nie zdecyduje się ich właśnie wskazać. Co więcej, jest to wbrew tendencji do odmiejscowiania świadczenia usług w zakresie postępowania sądowego, co ma wyraz choćby w możliwości swobodnego wyboru notariusza przez strony.	Uwaga nieuwzględniona gdyż: <ul style="list-style-type: none"> - proponowana regulacja zachowuje w pełni rynkowy mechanizm wyboru doradcy restrukturyzacyjnego/spółki w przypadku pełnienia funkcji nadzorcy układu. W tego typu postępowaniach, to dłużnik swobodnie wybiera podmiot, który będzie pełnił funkcję w tym postępowaniu, bez ograniczeń związanych z sądową listą doradców restrukturyzacyjnych. Statystycznie, tego typu postępowań jest najwięcej spośród postępowań restrukturyzacyjnych; - sąd ma zachowaną możliwość pominięcia sądowej listy, co jednak wymaga uzasadnienia i podlega kontroli zażaleniowej; - w postępowaniach upadłościowych, wierzyciele nie mają ograniczenia w wyborze doradcy restrukturyzacyjnego/spółki doradców restrukturyzacyjnych, który to podmiot wskażą do pełnienia funkcji syndyka; - pełnienie funkcji w postępowaniu upadłościowym lub restrukturyzacyjnym nadzorcy sądowego, zarządu lub syndyka nie może być traktowane na równi z prowadzeniem działalności gospodarczej na wolnym rynku, gdyż wskazane pozasądowe organy postępowania są wyznaczone przez organ władzy publicznej - sądy, przy ograniczonej liczbie postępowań. Ustawodawca, chcąc zapewnić zbiektywizowany model wyboru nadzorcy sądowego, zarządcy lub syndyka musi brać pod uwagę złożoność wykonywania zawodu doradcy restrukturyzacyjnego w tym liczbę doradców restrukturyzacyjnych, licencyjny model uzyskiwania uprawnień, ograniczoną liczbę postępowań i możliwe nadużycia przyjętego modelu wyboru danego podmiotu do pełnienia funkcji. Skoro

				<p>ustawodawca dopuścił możliwość tworzenia spółek doradców restrukturyzacyjnych, model przewidujący wybór z listy doradców restrukturyzacyjnych skłaniałby doradców do tworzenia dużej liczby spółek z tym samym lub zbliżonym składem osobowym, wpisywanych na listy doradców w tym samym sądzie jak i w innych sądach. Takie rozwiązanie umożliwiłoby maksymalizowanie liczby postępowań, w których te same osoby pełniłyby funkcje jako osoby fizyczne lub spółki. Podobnie, brak ograniczenia liczby sądów, w których dany doradca może być wpisany na sądową listę premiowałby tych doradców, którzy pełniliby funkcje w obszarach właściwości wielu sądów, co musiałoby oddziaływać na zwiększenie kosztów tych postępowań i ich sprawność. Co istotne, sądowe listy nie wyłączają korygującego mechanizmu, opisanego wyżej, który wymaga jednak decyzji sądu podlegającej kontroli instancyjnej.</p>
2.	Sąd Najwyższy	Uwaga ogólna	<p>Wątpliwości budzi też rozwiązanie zawarte w projekcie, zgodnie z którym doradca restrukturyzacyjny może być współnikiem lub członkiem zarządu tylko w jednej spółce zajmującej się restrukturyzacją. Cel tego rodzaju unormowania jest jasny, a jego przyczyną są dostrzeżone nieprawidłowe praktyki, jednocześnie jednak silnie godzą one w swobodę prowadzenia działalności gospodarczej oraz w swobodę tworzenia spółek handlowych. Wydaje się, że być może zaproponowane generalne remedium jest zbyt daleko idące i raczej należałoby zwalczać nadużycia w konkretnych, dostrzeżonych w praktyce przypadkach, stosując na przykład instrument w postaci nadużycia prawa, a nawet nadużycia osobowości prawnej, w miejsce tak generalnego i ogólnego zakazu, jaki zawarto w opiniowanym projekcie.</p>	<p>Wyjaśnienie jak wyżej. Należy podkreślić, że doradcy mogą tworzyć większą liczbę spółek obsługujących postępowania upadłościowe lub restrukturyzacyjne, ale ich wybór do postępowania będzie możliwy w przypadkach, w których ustawa nie wymaga stosowania sądowej listy, tj. w przypadku upadłości przedsiębiorców w przypadku uchwały zgromadzenia wierzycieli, w przypadku wyboru dłużnika – w postępowaniach o zatwierdzenie układu oraz w przypadku decyzji sądu, która będzie podlegała kontroli instancyjnej (w przypadku zażalenia).</p> <p>Tym samym, proponowany model łączy elastyczność z koniecznością zapewnienia zobiektywizowanego modelu wyboru licencjonowanego podmiotu, do pełnienia funkcji w postępowaniu upadłościowym lub restrukturyzacyjnym.</p>
3.	Sąd Najwyższy	Uwaga ogólna	<p>Jednakże jednocześnie bliższa analiza niektórych spośród projektowanych rozwiązań ujawnia, że skutki ich działania wydają się zbyt daleko idące, a one same są trudne do pogodzenia z kluczowymi zasadami prawa, jak zasada swobody</p>	<p>Wyjaśnienie jak wyżej. Ponadto, projektodawca nie wyłącza tworzenia większej liczby spółek do pełnienia funkcji w postępowaniach upadłościowych lub restrukturyzacyjnych przez tych samych doradców, a jedynie wprowadza ograniczenia w</p>

			<p>prowadzenia działalności gospodarczej, czy tworzenia spółek handlowych. Ponadto, niektóre rozwiązania mogą doprowadzić do pogorszenia się rezultatów pracy doradców restrukturyzacyjnych i w szczególności doprowadzić do ukształtowania się standardu świadczenia tych usług na zupełnie różnym poziomie we właściwości miejscowej poszczególnych sądów upadłościowych (restrukturyzacyjnych). Stąd, wydaje się, że co do niektórych z zaproponowanych szczegółowych rozwiązań, które bliżej wskazano w niniejszej opinii, zasadne byłoby rozważenie zasadności wprowadzenia ich do systemu prawa.</p>	<p>dostępie do postępowań takich spółek, w przypadku stosowania zbiektywizowanego procesu wyboru do pełnienia funkcji w danym postępowaniu, co ma zapobiegać nadużyciom, w tym koncentracji postępowań w obrębie ograniczonej grupy doradców. Projektodawca oczekuje, że w wyniku przyjętych rozwiązań standard świadczenia usług przez doradców znacznie wzrośnie, gdyż będzie działał na nich motywująco, przy zachowaniu stałego dopływu nowych usługodawców do faktycznego pełnienia funkcji, przez sądową listę. Model ten, jak wyżej wyjaśniono, przewiduje także rozwiązania uelastyczniające wybór do pełnienia funkcji – możliwość swobodnego wyboru syndyka przez uchwałę wierzycieli w upadłości, swobodny wybór dłużnika w postępowaniu o zatwierdzenie układu oraz wybór sądu, przy zachowaniu kontroli instancyjnej.</p>
4.	Sąd Apelacyjny w Szczecinie	Uwaga ogólna	<p>Poddaje się pod rozważenie, czy sposób powoływania nadzorca sądowego, zarządcy i syndyka nie powinien być uregulowany w przepisach analogicznie jak w przypadku sędziego-komisarza i zastępcy sędziego-komisarza, a osoby pełniące te funkcje wyłaniane ewentualnie w drodze losowania, a nie wyznaczone w kolejności wynikającej z sądowej listy doradców restrukturyzacyjnych.</p>	<p>Mechanizm listy jest prosty i pewny. Mając na uwadze możliwe wyjątki do wyniku stosowania listy – tj. w upadłości (uchwała wierzycieli) i w drodze decyzji sądu – stosowanie systemu losowego wydaje się nadmiarowe, gdyż wymagałoby poniesienia dodatkowych kosztów tworzenia takiego systemu dostosowanego do specyfiki postępowań upadłościowych i restrukturyzacyjnych. Nie ulega wątpliwości, że inną wagę ma wybór danego sędziego do postępowania a inny wybór syndyka, nadzorca sądowego lub zarządcy.</p>
5.	Sąd Apelacyjny w Warszawie	Uwaga ogólna	<p>Przedstawiono postulat dodania do projektu zmian przepisów ustawy Prawo upadłościowe;</p> <p>- 491¹⁵ ust. 1d Prawa upadłościowego tak aby do okresów spłaty, o których mowa w ust. 1 pkt 4 oraz ust. 1a-lc, zaliczał się okres od upływu sześciu miesięcy od dnia ogłoszenia upadłości do dnia ustalenia planu spłaty wierzycieli, tylko w sytuacji, gdy na dzień ustalania planu spłaty środki pozostałe w masie upadłości pozwalają na zaspokojenie kosztów postępowania tymczasowo</p>	<p>Uwaga uwzględniona częściowo:</p> <p>- proponuje się nowe brzmienie art. 491¹⁵ ust. 1d:</p> <p>Do okresów spłaty, o których mowa w ust. 1 pkt 4 oraz ust. 1a-lc, zalicza się okres od upływu sześciu miesięcy od dnia ogłoszenia upadłości do dnia ustalenia planu spłaty wierzycieli, chyba że na dzień ustalania płaty spłaty wierzycieli dłużnik nie pokrył w całości kosztów postępowania tymczasowo poniesionych przez Skarb</p>

			<p>pokrytych ze Skarbu Państwa. Pogląd taki na gruncie obecnego brzmienia tego przepisu został wprawdzie zaprezentowany przykładowo w postanowieniu Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 29 grudnia 2022 r. (sygn. akt X Gz 678/22, niepubl.) ale w świetle obecnego brzmienia przepisu może budzić wątpliwości. Obecne brzemienie przepisu w sposób nieuzasadniony premiuje upadłych, którzy w trakcie postępowania upadłościowego w żaden sposób nie przyczyniają się do pokrywania kosztów tego postępowania;</p> <p>- dodanie regulacji zgodnie, z którą w postępowaniach upadłościowych wobec osób nieprowadzących działalności gospodarczej prowadzonych zgodnie z przepisami części pierwszej Prawa upadłościowego (art. 491¹ ust. 2, art. 491⁵ ust. 2 Prawa upadłościowego) nie będą stosowane przepisy art. 163 i 164 oraz art. 200a-200g Prawa upadłościowego. W przypadku ustalania wynagrodzenia syndyka zastosowanie znajdować powinien art. 491⁹ Prawa upadłościowego, gdyż w wielu przypadkach prowadzonych postępowań upadłościowych osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej ustalenie wynagrodzenia syndyka w wysokości wynikającej z treści art. 163 nie znajduje uzasadnienia w nakładzie pracy oraz zakresie czynności podejmowanych w danym postępowaniu przez syndyka.</p>	<p>Państwa. Do okresu spłaty nie zalicza się okresu warunkowego umorzenia zobowiązań upadłego bez ustalenia planu spłaty wierzycieli.</p> <p>W odniesieniu do proponowanej zmiany w zakresie stosowania art. 163, 164 oraz 200a i 200g w postępowaniach dot. osób fizycznych, w których stosuje się przepisy ogólne, uwaga nie została uwzględniona. Uzasadnieniem jest spójność systemu – skoro w określonych w ustawie przypadkach (art. 491¹ ust. 2) w postępowaniu dot. osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej, stosuje się przepisy ogólne, to nie powinno być w zakresie wyjątków – także w zakresie ustalania wynagrodzenia i możliwość powołania syndyka na podstawie uchwały wierzycieli.</p>
6.	Prezes UODO	Uwaga ogólna	<p>Mając na uwadze projektowany art. 5b ustawy Prawo restrukturyzacyjne, w ocenie organu nadzorczego – o ile będą przetwarzane dane o charakterze osobowym na podstawie art. 5b - istnieje uzasadnienie dla przeprowadzenia tzw. testu prywatności, tj. oceny skutków dla ochrony danych ze względu na rodzaj przetwarzania, w szczególności następującego przy użyciu nowych technologii, ale także gdy charakter, zakres, kontekst i cele przetwarzania z dużym prawdopodobieństwem</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona.</p> <p>Ocena skutków jest niezbędna, gdy projektowane procesy przetwarzania danych - w szczególności następujące z użyciem nowych technologii - ze względu na rodzaj przetwarzania, jego charakter, zakres, kontekst i cele z dużym prawdopodobieństwem mogą powodować wysokie ryzyko naruszenia praw lub wolności osób fizycznych (art. 35 ust. 1 rozporządzenia 2016/679). W ocenie</p>

		<p>mogą powodować wysokie ryzyko naruszenia praw lub wolności osób. Organ nadzorczy poddaje pod rozagę Projektodawcy art. 35 ust. 1 rozporządzenia 2016/679, który reguluje obowiązek dokonania – przed rozpoczęciem przetwarzania albo w związku z tworzeniem przepisów regulujących operację lub zestaw operacji przetwarzania – oceny skutków planowanych operacji przetwarzania dla ochrony danych osobowych. Analiza przepisów projektu – chociażby art. 1 pkt 2 projektu ustawy, który wskazuje, że „Minister Sprawiedliwości gromadzi, przechowuje oraz udostępnia Komisji Europejskiej dane, na zasadach określonych w art. 29 dyrektywy 2019/1023 (...)” prowadzi do wniosku, że projektowane rozwiązania powodują takie ryzyko oraz uzasadnia przeprowadzenie oceny skutków operacji przetwarzania dla ochrony danych osobowych planowanych w wykonaniu rozwiązań przyjmowanych tymi bardzo ogólnymi przepisami prawa krajowego. Ma tu również znaczenie hierarchia aktów prawa oraz niemożność stosowania przepisów rangi dyrektywy wprost w prawie krajowym. Zgodnie z art. 35 ust. 7 rozporządzenia 2016/679 ocena skutków zawiera co najmniej: systematyczny opis planowanych operacji przetwarzania i celów przetwarzania; ocenę, czy operacje są niezbędne oraz proporcjonalne w stosunku do celów; ocenę ryzyka naruszenia praw lub wolności podmiotów danych; środki planowane w celu zaradzenia ryzyku, w tym zabezpieczenia oraz środki i mechanizmy bezpieczeństwa, które mają zapewnić ochronę danych osobowych. Wsparciem dla Projektodawcy jest Inspektor Ochrony Danych (art. 37-39 rozporządzenia 2016/679) - osoba, która ze względu na posiadaną wiedzę z zakresu ochrony danych osobowych powinna wspomóc Projektodawcę w przeprowadzeniu stosownej analizy i oceny. Wprowadzeniu regulacji w prawie krajowym, odpowiadających wymogom dyrektywy, powinna towarzyszyć analiza zgodności z normami rozporządzenia 2016/679. Przeprowadzenie takiej analizy powinno prowadzić do wykazania niezbędności przetwarzania określonych kategorii danych osobowych we wskazanym konkretnie celu i zakresie oraz oceny ryzyka projektowanych</p>	<p>Ministra Sprawiedliwości takie ryzyko nie dotyczy przedmiotowego projektu. Dodawany art. 5b dotyczy bowiem wyłącznie danych statystycznych, co wynika bezpośrednio z art. 29 dyrektywy 2019/1023. Na jego podstawie nie będą przetwarzane żadne dane osobowe uczestników postępowań upadłościowych i restrukturyzacyjnych.</p>
--	--	--	---

			(przyjmowanych) rozwiązań w zakresie przetwarzania danych osobowych. Jeśli natomiast mowa o podstawach prawnych przetwarzania danych osobowych, do których odnosi się lakonicznie sformułowany ww. art. 5b to przypomnieć trzeba wymogi wynikające z art. 6, zwłaszcza ust. 3 rozporządzenia 2016/6792.	
7.	Prezes UODO	art. 1 pkt 2 projektu	Wątpliwości organu nadzorczego budzi art. 1 zmiana 2 projektu ustawy dodający art. 5b w ustawie z dnia 15 maja 2015 r. – Prawo restrukturyzacyjne (Dz. U. z 2021 r. poz. 1588 i 2140 oraz z 2022 r. poz. 655) w brzmieniu: „Minister Sprawiedliwości gromadzi, przechowuje oraz udostępnia Komisji Europejskiej dane, na zasadach określonych w art. 29 dyrektywy 2019/1023 z dnia 20 czerwca 2019 r. w sprawie ram restrukturyzacji zapobiegawczej, umorzenia długów i zakazów prowadzenia działalności oraz w sprawie środków zwiększających skuteczność postępowań dotyczących restrukturyzacji, niewypłacalności i umorzenia długów a także zmieniająca dyrektywę (UE) 2017/1132 (dyrektywa o restrukturyzacji i upadłości) (Dz.Urz. UE L 172 z 26.06.2019 r. str. 18)”. Przedmiotowy przepis w sposób bardzo ogólny odnosi się do zasad przetwarzania określonych informacji, w tym także nie można wykluczyć, że odnosić się będzie do danych osobowych, odwołując się wprost do art. 29 Dyrektywy 2019/1023. Zgodnie z ust. 1 ww. przepisu dyrektywy państwa członkowskie co roku, na poziomie krajowym, gromadzą i agregują dane dotyczące postępowań dotyczących restrukturyzacji, niewypłacalności i umorzenia długów, w podziale na rodzaj postępowania, oraz obejmujące określone elementy. W związku z powyższym to przepisy krajowe powinny szczegółowo regulować kwestie związane z przetwarzaniem przedmiotowych danych. Jest to tym bardziej istotne jeśli ma dotyczyć przetwarzania danych osobowych przez organ publiczny, w wykonaniu przypisanego mu niniejszymi przepisami obowiązku prawnego (czy dla zadania realizowanego w interesie publicznym), które to działania mogą być podejmowane jedynie zgodnie z konstytucyjną zasadą praworządności oraz zasadą zgodności z prawem, rzetelności i przejrzystości, tj. w granicach i	Uwaga nieuwzględniona Jak wskazano wyżej, dodawany art. 5b, dotyczący gromadzenia danych, na zasadach określonych w art. 29 dyrektywy 2019/1023, dotyczy wyłącznie danych statystycznych, co wynika bezpośrednio z powołanego art. 29. Na jego podstawie nie będą przetwarzane żadne dane osobowe uczestników postępowań upadłościowych i restrukturyzacyjnych.

		<p>na podstawie przepisów prawa statuujących określone obowiązki i kompetencje (zadania). Projektowany art. 5b nie wskazuje tymczasem w jakim celu, na jakich zasadach, w jaki sposób przez jaki okres Minister Sprawiedliwości przetwarza, w szczególności gromadzi i przechowuje oraz w jakim trybie udostępnia te dane. W aktualnie obowiązujących przepisach ustawy Prawo restrukturyzacyjne art. 5a stanowi o Krajowym Rejestrze Zadłużonych, natomiast projektowane przepisy nie odnoszą się wprost do tego rejestru. W opinii organu nadzorczego projektowane przepisy wymagają zatem uzupełnienia we wskazanym zakresie. Przepisy powinny wskazywać w jakim celu/celach, na jakich zasadach oraz jakie podmioty będą odpowiedzialne za prowadzenie/uzupełnianie rejestru/systemu oraz przetwarzanie danych; czy rejestr będzie nowym rejestrem czy dane będą gromadzone w ramach już istniejącego rozwiązania. Warto dodać, że dokumentacja i wynikający z niej zasób informacji o charakterze osobowym musi podlegać odpowiednim zabezpieczeniom – poszanowanie zasady poufności i integralności (art. 5 ust. 1 lit. f rozporządzenia 2016/679) oraz zasady rozliczalności, określonej w art. 5 ust. 2 rozporządzenia 2016/679. Konieczne jest określenie czy powstały w ten sposób zasób informacyjny będzie spełniał warunki rejestru publicznego, a zatem wszystkie elementy jego kształtowania powinny być dokładnie określone przez projektodawcę stosownie do przepisów ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz.U. z 2021 r., poz. 670). Uzasadnienie do projektu ustawy nie zawiera takich wyjaśnień, brak w tym zakresie przedstawienia oceny skutków, o której wyżej mowa, zatem nie wiadomo czy projektodawca dokonał stosownej analizy. Konieczne jest zatem uzupełnienie przez Projektodawcę projektu, o wskazane kwestie. Charakter, zakres, kontekst i cele przetwarzania oraz stan wiedzy technicznej jak również ryzyko naruszenia praw lub wolności osób fizycznych o różnym prawdopodobieństwie wystąpienia i wadze wynikające z przetwarzania danych, które ma następować na podstawie</p>	
--	--	--	--

			<p>regulacji obecnie proponowanej mocą dodawanego art. 5b powinny być brane pod uwagę także przy uwzględnieniu ochrony danych w fazie projektowania, zarówno przy określaniu sposobów przetwarzania w szczególności w związku z będącym elementem procesu legislacyjnego kształtowaniem mocą przepisów prawa sposobów przetwarzania, jak i w czasie wykonywania operacji na danych (art. 25 ust. 1), konieczne jest wdrożenie takich środków technicznych i organizacyjnych, aby ochrona danych gwarantowana była domyślnie (art. 25 ust. 2 rozporządzenia 2016/679). Dla zachowania zgodnego z przepisami rozporządzenia 2016/679 przetwarzania danych osobowych znaczenie ma także integralność i poufność ich przetwarzania, co uwzględnić należałoby w przedmiotowych przepisach. Konieczne jest również określenie ról podmiotów/innych organów niż Minister Sprawiedliwości, o ile będą one mieć dostęp do rejestru. Podkreślenia wymaga, że rola administratora ma kluczowe znaczenie w stosowaniu przepisów rozporządzenia 2016/679, ponieważ to administrator jest adresatem szeregu obowiązków i praw wynikających z tego aktu prawnego. Odpowiada on m.in. za zgodność przetwarzania z zasadami określonymi tymi przepisami, w tym art. 5 rozporządzenia 2016/679; za realizację praw osób, których dane dotyczą, wynikających z przepisów art. 13 i 14, 15–22 rozporządzenia 2016/679, a także jest obciążony pełną odpowiedzialnością za zgodne z prawem przetwarzanie danych, które prowadzi samodzielnie, lub które prowadzone jest w jego imieniu (motyw 74). Przypisanie określonej roli wiąże się z określeniem na poziomie ustawy wszystkich celów przetwarzania danych, zadań zobowiązanych lub uprawnionych, z którymi przetwarzanie danych wiąże się w sposób bezpośredni lub pośredni.</p>	
8.	Prezes UODO	art. 1 pkt 5 projektu	<p>Zwrócić uwagę należy na art. 1 zmiana 5, który dotyczy zmiany art. 10 ust. 1 ustawy Prawo restrukturyzacyjne i wskazuje na „informację o wierzycielach” (pkt 8b) oraz „informację o współnikach lub akcjonariuszach dłużnika” (pkt 8c) bez doprecyzowania jaki katalog danych osobowych będą zawierały</p>	<p>Uwaga uwzględniona. Proponuje się, aby art. 10 ust. 1 pkt 8b i 8c Prawa restrukturyzacyjnego otrzymał następujące brzmienie:</p>

			te informacje. Zgodnie z zasadą minimalizacji danych (art. 5 ust. 1 lit. c rozporządzenia 2016/679) niezbędne jest wskazanie zakresu danych osobowych wierzycieli, współników, akcjonariuszy dłużnika, aby przetwarzane były dane niezbędne, adekwatne do celów.	8b) informację o wierzycielach, którzy będą objęci układem, z podaniem imienia i nazwiska albo nazwy każdego z nich, wraz z wysokością przysługujących im wierzytelności oraz wskazaniem grup do których należą, jeżeli przewidziano taki podział; 8c) informację o współnikach lub akcjonariuszach dłużnika, z podaniem imienia i nazwiska albo nazwy każdego z nich, wraz ze wskazaniem przysługujących im udziałów lub akcji;
9.	Prezes UODO	art. 1 pkt 7 projektu	Art. 1 zmiana 7, który dodaje art. 17a ustawy Prawo restrukturyzacyjne w brzmieniu: „Sąd może porozumiewać się z nadzorcą albo zarządcą w sprawach dotyczących postępowania restrukturyzacyjnego bezpośrednio oraz z użyciem środków bezpośredniego porozumiewania się na odległość, w szczególności przez telefon, faks lub pocztę elektroniczną”. Przypomnieć należy, że w polskim porządku prawnym nie istnieje obowiązek posiadania adresu poczty elektronicznej, jak również numeru telefonu. W związku z tym dane te mogą być podane fakultatywnie (art. 5 ust. 1 lit. c rozporządzenia 2016/679).	Uwaga nieuwzględniona Projektowany przepis wskazuje na możliwość opcjonalnego kontaktowania się przez Sąd z nadzorcą lub zarządcą i nie nakłada na nadzorców lub zarządców obowiązku wskazywania przez nich ani numeru telefonu, ani adresu poczty elektronicznej. Wydaje się jednak oczywistym, że z punktu widzenia prowadzonej przez te osoby działalności, uzasadnionym jest, aby korzystały one z tych środków komunikacji. Ponadto zaznaczyć należy, że analogiczna regulacja funkcjonuje już na gruncie ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe (Dz. U. z 2022 r. poz. 1520) w art. 152 ust. 3.), co powoduje potrzebę jednolitej regulacji w obrębie także postępowań restrukturyzacyjnych, w których potrzeba bezpośredniego kontaktu z sędzią komisarzem jest równie istotna jak w przypadku postępowań upadłościowych.
10.	Prezes UODO	art. 1 pkt 14 i 15 projektu	Wskazać należy na art. 1 zmiana 14, który wprowadza zmiany w art. 38 ust. 1a ustawy Prawo restrukturyzacyjne, które dotyczą „sądowej listy doradców restrukturyzacyjnych” - jest to zwrot zbyt ogólny, wymagający doprecyzowania, z którego nie wynika czy przedmiotowe listy będą zawierały dane/informacje o charakterze osobowym, a jeżeli tak to jakie dane. Doprecyzowania takiego wymaga konieczność poszanowania przepisów rozporządzenia 2016/679 (w tym zasady zgodności z prawem, rzetelności i przejrzystości – art. 5 ust. 1 lit a), zasady ograniczenia celu - art. 5 ust. 1 lit. b) zasady minimalizacji danych – art. 5 ust. 1 lit. c), ograniczenia przechowywanie czyli retencji	Uwaga nie zasługuje na uwzględnienie. Dane osobowe objęte sądową listą doradców restrukturyzacyjnych zostaną precyzyjnie określone w treści rozporządzenia, o którym mowa w art. 1 pkt 14 lit. c projektu i będą obejmować imię i nazwisko doradcy restrukturyzacyjnego. osoba posiadająca licencję doradcy restrukturyzacyjnego w oświadczeniu, o którym mowa w art. 17 ust. 6 ustawy z dnia 15 czerwca 2007 r. o licencji doradcy restrukturyzacyjnego będzie zobowiązana do obligatoryjnego podania numeru licencji doradcy restrukturyzacyjnego, czy licencja

			<p>danych – art. 5 ust. 1 lit. e) i dookreślenia powyższych projektowanych regulacji. Analogiczna uwaga dotyczy zmiany w art. 51 ust. 1a ustawy Prawo restrukturyzacyjne (art. 1 zmiana 15 projektu ustawy), jak również art. 5 zmiana 3 dotyczący brzmienia art. 17c ust. 1 ustawy z dnia 15 czerwca 2007 r. o licencji doradcy restrukturyzacyjnego (Dz. U. z 2022 r. poz. 1007). Art. 1 zmiana 14 lit. c wskazuje, że „Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, kategorie spraw oraz tryb i sposób powoływania nadzorca sądowego albo organu, do którego przepisy o nadzorcy sądowym stosuje się odpowiednio za pośrednictwem systemu teleinformatycznego obsługującego postępowanie sądowe.” Z projektowanego przepisu nie wynika czy sprawy są prowadzone w „z informatyzowanym postępowaniu”, co wymaga uzasadnienia przez projektodawcę wskazanego rozwiązania. Analogiczna uwaga dotyczy art. 1 zmiany 15 lit. c.</p>	<p>doradcy restrukturyzacyjnego jest zwieszona; czy osoba ma przyznany tytuł kwalifikowanego doradcy restrukturyzacyjnego; nazwy sądów upadłościowych lub restrukturyzacyjnych w których chce pełnić funkcje pozasądowych organów postępowania upadłościowego lub restrukturyzacyjnego; kategorie spraw, w których chce pełnić funkcję tymczasowego nadzorca sądowego, zarządcy przymusowego, syndyka albo organu, do którego przepisy o syndyku stosuje się odpowiednio lub chce pełnić funkcję nadzorca sądowego, zarządcy albo organu, do którego przepisy o nadzorcy sądowym albo zarządcy stosuje się odpowiednio; czy spełnia wymogi określone w art. 1571 ust. 4 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe (Dz. U. z 2022 r. poz. 1520) lub w art. 38 ust. 1d lub w art. 51 ust. 1d. ustawy z dnia 15 maja 2015 r. – Prawo restrukturyzacyjne (Dz. U. z 2022 r. poz. 2309) wraz ze wskazaniem sygnatur spraw restrukturyzacyjnych i spraw upadłościowych z nazwą sądu prowadzącego postępowanie, w których osoba posiadająca licencję doradcy restrukturyzacyjnego pełniła funkcję organów pozasądowych oraz w których spółka handlowa, w której osoba posiadająca licencję doradcy restrukturyzacyjnego jest lub była współnikiem ponoszącym odpowiedzialność za zobowiązania spółki bez ograniczenia całym swoim majątkiem albo członkiem zarządu reprezentującym spółkę, pełni lub pełniła funkcję organów pozasądowych, z zaznaczeniem spraw prawomocnie ukończonych; Czy funkcje pozasądowych organów postępowania upadłościowego lub restrukturyzacyjnego chce pełnić osobiście czy też jako spółka handlowa. Ponadto w treści uzasadnienia wyraźnie wskazano, że lista doradców restrukturyzacyjnych „<i>będzie prowadzona w systemie teleinformatycznym obsługującym postępowanie sądowe, przy każdym sądzie upadłościowym/restrukturyzacyjnym</i>”.</p>
11.	Sąd Apelacyjny w Katowicach	Art. 1 pkt 14 i art. 3	<p>Proponowane zmiany nie są właściwe, albowiem ich celem nie jest usprawnienie postępowań ani też zapewnienie profesjonalnej i fachowej obsługi postępowań, a jedynie</p>	<p>Uwaga nie zasługuje na uwzględnienie. Jak już wyżej wskazano, proponowany model łączy elastyczność z koniecznością</p>

		<p>pkt 8 Projekt</p> <p>zapewnienie równego dostępu doradców do postępowań bez względu na posiadane doświadczenie, wiedzę, profesjonalizm i zaangażowanie. Celem postępowania upadłościowego nie jest zapewnienie równomiernego dostępu doradców restrukturyzacyjnych do postępowań. Cel ustawy prawo upadłościowe jest określony w art. 2 prawa upadłościowego. Proponowane zmiany prowadzą do losowego wyboru syndyka do postępowania, za którego przebieg odpowiada sąd i sędzia komisarz. Dlatego w ocenie Sędziów, to sąd powinien mieć wpływ na dobór doradców restrukturyzacyjnych. Dobro postępowań upadłościowych i restrukturyzacyjnych, ich sprawny, profesjonalny i fachowy przebieg to nadrzędna zasada, którą powinien kierować się sąd przy wyborze doradcy restrukturyzacyjnego.</p> <p>Trzeba mieć na względzie jaka odpowiedzialność ciąży na sędzie, sędzim komisarzu. Sędzia komisarz zgodnie z art. 152 prawa upadłościowego kieruje postępowaniem, dlatego dobór właściwych osób do pełnienia funkcji w postępowaniu upadłościowym winien pozostać w gestii sądu a nie losowego przydziału. Sąd w toku postępowania nie może zdać się na losowy przydział kluczowego organu postępowania.</p> <p>Środki dyscyplinujące nie zawsze będą w stanie w krótkim czasie, bez szkody na przebiegu postępowania wyeliminować doradców, którzy nie wykonują należycie i profesjonalnie obowiązków lub nie mają dostatecznego doświadczenia i wiedzy w prowadzeniu skomplikowanych pod względem prawnym lub faktycznym postępowań, do których zaliczyć można także część postępowań prowadzonych wobec osób fizycznych nieprowadzących działalności, gdzie występują przypadki bezskuteczności czynności prawnych.</p> <p>Ponadto:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Dotychczasowa praktyka wskazuje, iż najlepiej w roli syndyków sprawdzają się osoby z wykształceniem ekonomicznym, a także prawniczym - głównie radcowie prawni, wszyscy posiadający doświadczenia w pracy na stanowiskach związanych z zarządzaniem, marketingiem bądź obsługą 	<p>zapewnienia zobiiektywizowanego modelu wyboru licencjonowanego podmiotu, do pełnienia funkcji w postępowaniu upadłościowym lub restrukturyzacyjnym. Sąd dysponuje natomiast mechanizmem korygującym, który pozwala na pominięcie sądowej listy, przy czym rozstrzygnięcie w tym przedmiocie wymaga uzasadnienia i jest zaskarżalne. Rozwiązanie takie pozwoli na uniknięcie jakichkolwiek zarzutów co do braku transparentności czy też sytuacji korupcyjnych przy wyborze pozasądowego organu upadłościowego.</p>
--	--	--	---

podmiotów gospodarczych. Kilkunastoletni okres stosowania prawa upadłościowego pozwolił wyłonić grupę syndyków, którzy w sposób profesjonalny i szybki przeprowadzają likwidację masy upadłości. Przy powierzaniu funkcji syndyka, nadzorcy, tymczasowego nadzorcy sądowego uwzględnia się opinie sędziów komisarzy, którzy na co dzień współpracują z syndykami, a zatem mogą rzetelnie ocenić umiejętności syndyka, dotychczasowe doświadczenie syndyka i efektywność jego działań, miejsce zamieszkania, ilość prowadzonych postępowań. Osobom, które po raz pierwszy są powoływane do pełnienia wyżej wymienionych funkcji, powierza się upadłości małych i średnich firm oraz upadłości konsumenckie z nieskomplikowanym stanem prawnym lub faktycznym.

2. Do pełnienia funkcji syndyka, nadzorcy, zarządcy powinny być powoływane osoby, których głównym przedmiotem działalności jest prowadzenie postępowań upadłościowych i restrukturyzacyjnych. Takie osoby znają biegle przepisy prawa upadłościowego i restrukturyzacyjnego, a wobec powyższego swoją aktywność mogą skupić przede wszystkim na czynnościach związanych z efektywną likwidacją majątku, bądź zawarciem układu. Sąd wyznaczając konkretną osobę na stanowisko syndyka, za każdym razem dokonuje analizy obciążenia kandydata na syndyka innymi obowiązkami i innymi postępowaniami.

3. Należy wskazać, iż sąd powołując konkretną osobę na stanowisko syndyka kieruje się zasadami racjonalności. Decyzję o ogłoszeniu upadłości i wyznaczeniu na stanowisko syndyka w sprawach upadłościowych przedsiębiorców podejmuje trzech sędziów zawodowych. Sędziowie orzekający w przedmiocie ogłoszenia upadłości są również sędziami komisarzami, a zatem mają świadomość jaki jest zakres obowiązków syndyka, znają kandydata na syndyka, wiedzą jakie postępowania upadłościowe prowadził lub aktualnie prowadzi, a w szczególności na jakim są etapie i czy kandydat może bez szkody dla prowadzonych już postępowań, prowadzić kolejne postępowanie.

		<p>4. Z praktyki wynika, iż fakt prowadzenia kilku upadłości przez jedną osobę nie musi i z reguły nie wpływa niekorzystnie na przebieg postępowania upadłościowego. Doświadczony syndyk, który prowadzi kilka postępowań, będących na różnym etapie zaawansowania, swoje obowiązki wykonuje bez zastrzeżeń. Taka osoba świetnie zna przepisy prawa upadłościowego, sprawnie przeprowadza inwentaryzację masy, bez zwłoki i błędów sporządza listę wierzytelności, plan podziału i sprawozdania rachunkowe i opisowe. Likwidacja masy w takich przypadkach również przebiega sprawnie, albowiem doświadczony syndyk wie jak kierować postępowaniem, umie organizować swoją pracę i pracę zatrudnionych przez siebie osób, wie gdzie poszukiwać potencjalnych nabywców majątku upadłego, kiedy i jak składać wymagane okolicznościami i przepisami prawa upadłościowego wnioski i pisma do organów władzy, administracji państwowej i samorządowej, w tym Urzędu Skarbowego, Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, ZUS, itp. Doświadczony syndyk swoją aktywność koncentruje na likwidacji masy.</p> <p>5. Doświadczenie wskazuje także na fakt, iż bardzo często zastrzeżenia, co do sprawnego przebiegu postępowania i uchybienia, pojawiają się w postępowaniach prowadzonych przez osoby powołane na stanowisko syndyka po raz pierwszy.</p> <p>6. Intencją sędziów komisarzy i sądu jest, aby postępowania upadłościowe przebiegały w sposób sprawny, szybki i aby w jego wyniku wierzyciele zostali zaspokojeni w stopniu najwyższym. Przy wyborze syndyków kierują się właśnie tymi zasadami. Nie oznacza to, że syndykami ustanawiane są wciąż te same osoby. Oczywiście pozostaje, w poszczególnych okresach grupa osób, którym częściej niż innym powierza się te stanowiska, ale wiąże się to właśnie z odpowiedzialnością za przebieg i wynik postępowania, jaką musi wziąć na siebie sąd i sędzia komisarz.</p> <p>7. W sprawach o nieskomplikowanym charakterze sąd powierza prowadzenie upadłości osobom niewykonującym dotychczas funkcji syndyka i nadzorcy, aby w ten sposób</p>	
--	--	--	--

			<p>poszerzać grupę osób kompetentnych do prowadzenia postępowań upadłościowych i naprawczych.</p> <p>8. Zauważyć należy, iż w niektórych krajach Unii Europejskiej, w tym we Francji postępowanie upadłościowe prowadzą zawodowi syndycy.</p> <p>9. Wpis na listę doradców restrukturyzacyjnych nie daje żadnej gwarancji należytego pełnienia obowiązków określonych przepisami prawa upadłościowego i restrukturyzacyjnego przez te osoby. Dlatego przy wyborze osób do pełnienia tak ważnych funkcji, sąd musi zachować szczególną ostrożność, zwłaszcza, iż informacje o kandydatach, znajdujących się na liście są bardzo lakoniczne i ograniczają się do załączenia dokumentów wymaganych rozporządzeniem.</p> <p>10. Istotna jest też okoliczność położenia kancelarii doradcy restrukturyzacyjnego i jej odległość od siedziby sądu a w tym w szczególności od miejsca położenia majątku dłużnika. Trudno wyobrazić sobie sprawny przebieg postępowania, kontakt z upadłym, oględziny masy w sytuacji, możliwość zapoznania się z aktami syndyka, gdy doradca ma swoją kancelarię w innym niż sąd okręgu, często oddalonym o kilkadziesiąt lub kilkaset kilometrów.</p>	
12.	Sąd Apelacyjny w Warszawie	art. 3 pkt 8 i 22 projektu	<p>Pod rozważenie poddać należy dodanie do katalogu przepisów o postępowaniu upadłościowym, których nie stosuje się w postępowaniach prowadzonych wobec osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej, art. 157¹ w brzmieniu proponowanym w projekcie. Postępowanie prowadzone wobec osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej charakteryzują się z reguły mniejszym stopniem skomplikowania pod względem faktycznych oraz prawnym niż postępowania dotyczące podmiotów prowadzących działalność gospodarczą, jak również stopień skomplikowania poszczególnych postępowań upadłościowych osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczych jest do siebie zbliżony. Wynagrodzenie przyznawane syndykowi</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>Założeniem niniejszego projektu jest, aby wszystkie sprawy upadłościowe, w tym te dotyczące osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej przydzielane były zgodnie z kolejnością określoną na liście doradców restrukturyzacyjnych. Rozwiązanie takie gwarantuje bowiem sprawiedliwy podział spraw pomiędzy doradców restrukturyzacyjnych, bez względu na ich kategorię. Założeniem niniejszego projektu jest, aby doradcy restrukturyzacyjni mogli, na równych zasadach, prowadzić zarówno sprawy dotyczące upadłości konsumenckiej, jak i sprawy dotyczące przedsiębiorców. W postępowaniach prowadzonych wobec osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej znajdzie natomiast</p>

		<p>w tych postępowaniach ustalane jest w oparciu o kryteria określone w art. 491⁹ Prawa upadłościowego, a nie na podstawie art. 162 i n. Prawa upadłościowego, co powoduje, że wysokość wynagrodzenia syndyka w postępowaniu dotyczącym osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej nie jest w takim stopniu jak w przypadku postępowania upadłościowego podmiotu prowadzącego działalność gospodarczą uzależniona od majątku upadłego, czy liczby wierzycieli biorących udział w postępowaniu. Powyższe wskazuje, że w przypadku postępowań osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej istnieje zdecydowanie mniejsze ryzyko koncentrowania dużej liczby postępowań w ograniczonym gronie doradców restrukturyzacyjnych. Dodatkowo wyrażono wątpliwość (zwłaszcza w świetle w dalszym ciągu występujących problemów technicznych w funkcjonowaniu systemu teleinformatycznego obsługującego upadłościowe i restrukturyzacyjne postępowania sądowe), czy w realiach postępowań osób nieprowadzących działalności gospodarczej, których liczba jest znacznie większa niż pozostałych postępowań upadłościowych, proponowany w projekcie sposobów wyznaczania syndyka będzie odpowiednio funkcjonował pod względem technicznym. Nie trudna do wyobrażenia jest przykładowo sytuacja, gdy w tej samej chwili kilku orzeczników w danym sądzie będzie przygotowywało postanowienie o ogłoszeniu upadłości. Powstaje wątpliwość czy wówczas system teleinformatyczny będzie w stanie „obsłużyć” jednocześnie wszystkie te postępowania, przy uwzględnieniu konieczności wyznaczenia w tych sprawach syndyka z tej samej list.</p> <p>Doradcy restrukturyzacyjni posiadają różny poziom wiedzy oraz doświadczenia zawodowego, wobec czego obowiązek wyznaczenia syndyka na podstawie sądowej listy, według</p>	<p>zastosowanie art. 157¹ ust. 3, zgodnie z którym w uzasadnionych przypadkach sąd wyznacza syndyka, biorąc pod uwagę specyfikę danej sprawy, doświadczenie i dodatkowe kwalifikacje osoby posiadającej licencję doradcy restrukturyzacyjnego oraz, w przypadku jej przedstawienia, opinię co do wyboru osoby syndyka, złożoną przez uznanych przez dłużnika wierzycieli, dysponujących co najmniej połową uznanych przez dłużnika wierzytelności.</p> <p>Jeżeli chodzi o kwestię działania systemu informatycznego, to założeniem jest, że będzie on funkcjonował w sposób zapewniający realizację przepisów ustawowych.</p>
--	--	--	--

			kolejności, może prowadzić do obniżenia poziomu czynności podejmowanych w toku postępowania. Konsekwencją tego może być wydłużenie czasu trwania postępowań upadłościowych oraz obniżenie poziomu stopnia zaspokojenia wierzycieli.	
13.	Sąd Apelacyjny w Warszawie	art. 3 pkt 12 projektu	W zakresie stosowania do powyższych postępowań projektowych przepisów art. 200a-200g wskazano, iż z uzasadnienia projektu ustawy wynika, że w ocenie projektodawcy instytucja uchwały zgromadzenia wierzycieli w przedmiocie zmiany syndyka nie powinna być stosowana w postępowaniach upadłościowych osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej, gdyż postępowania te skupione są na oddłużeniu dłużnika, a nie na jak najwyższym stopniu zaspokojenia roszczeń jego wierzycieli. Skoro takie podejście do tej kwestii zostało zaprezentowane uzasadnieniu projektu, to konsekwencja wymaga, aby przepisów art. 200a-200g nie stosować we wszystkich postępowaniach upadłościowych osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej, w tym także tych prowadzonych w trybie określonym w art. 491 ¹ ust. 2 Prawa upadłościowego. Dopuszczenie stosowania powyższych przepisów do postępowań prowadzonych w trybie określonym art. 491 ¹ ust. 2 Prawa upadłościowego może spowodować dodatkowe komplikacje, w tym zawłaszcza w liczeniu terminu, o którym mowa w projektowanym art. 200a ust. 1 w przypadku, gdy o prowadzeniu postępowania upadłościowego w trybie określonym w art. 491 ¹ ust. 2 sąd postanowi już po ogłoszeniu upadłości, co zazwyczaj ma miejsce po upływie dwóch miesięcy od dnia wyznaczenia syndyka.	Uwaga niezasadna. Podkreślenia wymaga, że przepis art. 491 ¹ ust. 2 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe odnosi się do postępowań o podwyższonym stopniu skomplikowania, w szczególności ze względu na znaczny rozmiar majątku dłużnika czy też znaczną liczbę wierzycieli. Sytuacja majątkowa osoby fizycznej nieprowadzącej działalności gospodarczej może być tak rozbudowana, że uproszczenia określone w przepisach o upadłości konsumenckiej mogłyby być niewystarczające do zadania stojącego przed organami postępowania. W szczególności sytuacja taka może dotyczyć byłych przedsiębiorców, w nieodległym okresie zakończyli działalność gospodarczą. Jeżeli w takiej sytuacji Sąd Upadłościowy stwierdzi, że zachodzą przesłanki do prowadzenia sprawy według przepisów ogólnych, to nie ma podstaw do wyłączenia zastosowania w takiej sytuacji projektowanych przepisów art. 200a-200g.
14.	Prezes UODO	art. 3 pkt 12 projektu	Wątpliwości budzi art. 3 zmiana 12 projektu ustawy, który w ustawie z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe (Dz. U. z	Uwaga niezasadna

		<p>2022 r. poz. 1228) w tytule IV w dziale III w rozdziale 2 po oddziale 2 dodaje oddział 2a, w którym w art. 200b ust. 2 projektodawca wskazuje na wierzycieli ujętych „na liście wierzytelności zatwierdzonej przez sędziego komisarza”, nie precyzując jakie dane osobowe będą zawierały przedmiotowe listy. Przepis ten odnosi się w ust. 4 do głosowania za pośrednictwem systemu teleinformatycznego. W tym miejscu zwrócić uwagę należy, że dokumentacja i wynikający z niej zasób informacji o charakterze osobowym musi podlegać odpowiednim zabezpieczeniom, zgodnie z poszanowaniem zasady poufności i integralności (art. 5 ust. 1 lit. f rozporządzenia 2016/679) oraz zasady rozliczalności, określonej w art. 5 ust. 2 rozporządzenia 2016/679.</p>	<p>Treść listy wierzytelności została określona w art. 245 Prawa upadłościowego. Przepis ten stanowi, że na liście wierzytelności umieszcza się w osobnych rubrykach:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) liczbę porządkową; 2) imię i nazwisko wierzyciela albo jego nazwę oraz numer PESEL albo numer w Krajowym Rejestrze Sądowym, a w przypadku ich braku - inne dane umożliwiające jego jednoznaczną identyfikację, oraz firmę, pod którą działa wierzyciel będący przedsiębiorcą, miejsce zamieszkania albo siedzibę, adres oraz NIP, jeżeli wierzyciel ma taki numer; 3) sumę każdej wierzytelności podlegającej uznaniu; 4) kategorię, w jakiej wierzytelność podlega zaspokojeniu; 5) informację o istnieniu i rodzaju zabezpieczenia wierzytelności; 6) informację, czy wierzytelność jest uzależniona od warunku; 7) (uchylony); 8) uzasadnienie odmowy uznania zgłoszonej wierzytelności. 9) (uchylony); <p>1a. Przez inne dane umożliwiające jednoznaczną identyfikację, o których mowa w ust. 1 pkt 2, rozumie się dane, o których mowa w art. 22 ust. 4.</p> <ol style="list-style-type: none"> 2. (uchylony). 3. (uchylony). 4. Syndyk załącza do listy wierzytelności oświadczenie upadłego i podane przez niego uzasadnienie, jeżeli upadły złożył takie oświadczenie, albo wzmiankę, że upadły oświadczenia takiego nie złożył i z jakiej przyczyny. <p>Powielanie treści powołanego przepisu uznać należy za nieuzasadnione z punktu widzenia techniki prawodawczej.</p>
--	--	--	--

15.	Sąd Apelacyjny w Warszawie	art. 3 pkt 16 projektu	Zasadne jest dodanie do zawartego w art. 222 ust. 1a Prawa upadłościowego katalogu zażaleń, zażalenia na postanowienie, o którym mowa w art. 491 ¹⁰ ust. 4 Prawa upadłościowego, tj. w przedmiocie umorzenia postępowania. Postanowienie o umorzeniu postępowania upadłościowego jest postanowieniem kończącym postępowanie w sprawie, podobnie jak postanowienia, o których mowa w art. 491 ¹⁴ ust. 7 Prawa upadłościowego. Właściwym będzie zatem aby postanowienia w tym zakresie były rozpoznawane przez sąd drugiej instancji, a nie przez sąd upadłościowy w innym składzie.	Uwaga zasadna. Odpowiednia zmiana zostanie naniesiona w art. 3 pkt 16 – art. 222 ust. 1a (dodanie art. w art. 491 ¹⁰ ust. 4)
16.	Sąd Apelacyjny w Warszawie	3 pkt 24 projektu	Uzasadnione jest pozostawienie obecnego brzmienia art. 491 ¹⁴ ust. 3 Prawa upadłościowego, uzupełnione o obowiązek złożenia przez syndyka sprawozdania, o którym mowa w projektowanym brzmieniu tego przepisu. Akta postępowania prowadzone przez syndyka są innymi (oddzielnymi) aktami, niż akta postępowania prowadzone przez sąd. Sąd orzekający ustalając plan spłaty wierzycieli (albo wydając inne postanowienie o którym mowa art. 491 ¹⁴ ust. 7 Prawa upadłościowego) powinien dysponować dokumentami, o których mowa w obecnym brzmieniu art. 491 ¹⁴ ust. 3.	Uwaga zasadna w art. 491 ¹⁴ w ust. 3 dodaje się pkt 3 w brzmieniu: „3) sprawozdanie z przeprowadzonych czynności.

RAPORT Z KONSULTACJI PUBLICZNYCH I OPINIOWANIA

projekt ustawy o zmianie ustawy – Prawo restrukturyzacyjne w niektórych innych ustaw (UC 120)

1. Przebieg konsultacji publicznych i opiniowania.

W dniu 20 kwietnia 2023 r. Minister Sprawiedliwości przekazał do konsultacji publicznych i opiniowania **projekt ustawy o zmianie ustawy – Prawo restrukturyzacyjne w niektórych innych ustaw**. Termin na zgłaszanie uwag w ramach opiniowania i konsultacji publicznych wynosił 14 dni.

Projekt ustawy został przekazany w ramach konsultacji publicznych do następujących podmiotów:

1. Krajowa Izba Doradców Restrukturyzacyjnych;
2. INSO – Sekcja Prawa Upadłościowego i Restrukturyzacyjnego Instytutu Allerhanda;
3. Ogólnopolska Federacja Stowarzyszeń Syndyków i Likwidatorów;
4. Stowarzyszenie Praktyków Restrukturyzacji;
5. Związek Banków Polskich;
6. Krajowa Kasa SKOK;
7. Krajowa Izba Gospodarcza;
8. Krajowa Izba Radów Prawnych;
9. Naczelna Rada Adwokacka.

Projekt ustawy został przekazany w ramach opiniowania do następujących podmiotów:

1. Prezes Prokuratury Generalnej RP;
2. Rzecznik Małych i Średnich Przedsiębiorców;
2. Prezesi Sądów Apelacyjnych;
3. Prezes Urzędu Ochrony Danych Osobowych;
4. Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego;
5. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów;
6. I Zastępca Prokuratora Generalnego, Prokurator Krajowy;
7. Przewodniczący Krajowej Rady Sądownictwa.

2. Omówienie wyników przeprowadzonych konsultacji publicznych i opiniowania

Szczegółowe odniesienia do zgłoszonych uwag znajdują się w tabelach uwag załączonych do Raportu.

3. Przedstawienie wyników zasięgnięcia opinii, dokonania konsultacji albo uzgodnienia projektu z właściwymi organami i instytucjami Unii Europejskiej, w tym Europejskim Bankiem Centralnym.

Projekt ustawy nie wymaga przedłożenia właściwym instytucjom i organom Unii Europejskiej lub Europejskiemu Bankowi Centralnemu w celu uzyskania opinii, dokonania konsultacji lub uzgodnienia.

4. Wskazanie podmiotów, które zgłosiły zainteresowanie pracami nad projektem w trybie przepisów o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa, wraz ze wskazaniem kolejności dokonania zgłoszeń albo informację o ich braku.

Nie odnotowano zgłoszeń zainteresowanych podmiotów w trybie przepisów o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa.

TABELA ZGODNOŚCI

TYTUŁ PROJEKTU:		Projekt ustawy o zmianie ustawy Prawo restrukturyzacyjne oraz niektórych innych ustaw			
TYTUŁ WDRAŻANEGO AKTU PRAWNEGO/ WDRAŻANYCH AKTÓW PRAWNYCH:		Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1023 z dnia 20 czerwca 2019 r. w sprawie ram restrukturyzacji zapobiegawczej, umorzenia długów i zakazów prowadzenia działalności oraz w sprawie środków zwiększających skuteczność postępowań dotyczących restrukturyzacji, niewypłacalności i umorzenia długów a także zmieniająca dyrektywę (UE) 2017/1132 (dyrektywa o restrukturyzacji i upadłości)			

PRZEPISY UNII EUROPEJSKIEJ					
Jedn. red.	Treść przepisu UE	Koniecz - ność wdrożeń a	Jedn. red.	Treść przepisu/ów projektu	Uzasadnienie uwzględnienia w projekcie przepisów wykraczających poza minimalne wymogi prawa UE (**)
		T / N			
Art. 1 ust. 1 lit. a) – c)	1. Niniejsza dyrektywa ustanawia przepisy dotyczące: <ul style="list-style-type: none"> a) ram restrukturyzacji zapobiegawczej dostępnych dla dłużników znajdujących się w trudnych sytuacjach finansowych, w przypadku gdy zachodzi prawdopodobieństwo niewypłacalności, z myślą o zapobiegnięciu tej niewypłacalności i zapewnieniu rentowności dłużnika; b) postępowań prowadzących do umorzenia długów zaciągniętych przez niewypłacalnych przedsiębiorców; oraz c) środków zwiększających skuteczność postępowań dotyczących restrukturyzacji, niewypłacalności i umorzenia długów. 	N		Przepis o charakterze ogólnym – nie wymaga implementacji.	
Art. 1 ust. 2 lit. a) – h)	2. Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do postępowań, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, jeżeli dotyczą one dłużników będących: <ul style="list-style-type: none"> a) zakładami ubezpieczeń lub zakładami reasekuracji w rozumieniu art. 13 pkt 1 i 4 dyrektywy 2009/138/WE; b) instytucjami kredytowymi w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia (UE) nr 575/2013; c) firmami inwestycyjnymi lub przedsiębiorstwami zbiorowego inwestowania w rozumieniu art. 4 ust. 1 	N		Przepis o charakterze ogólnym – nie wymaga implementacji.	

	<p>pkt 2 i 7 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;</p> <p>d) kontrahentami centralnymi w rozumieniu art. 2 pkt 1 rozporządzenia (UE) nr 648/2012;</p> <p>e) centralnymi depozytami papierów wartościowych w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia (UE) nr 909/2014;</p> <p>f) innymi instytucjami lub podmiotami finansowymi wymienionymi w art. 1 ust. 1 akapit pierwszy dyrektywy 2014/59/UE;</p> <p>g) podmiotami publicznymi podlegającymi prawu krajowemu; oraz</p> <p>h) osobami fizycznymi niebędącymi przedsiębiorcami.</p>				
Art. 1 ust. 3	<p>3. Państwa członkowskie mogą wyłączyć z zakresu stosowania niniejszej dyrektywy postępowania, o których mowa w ust. 1, które dotyczą dłużników będących podmiotami finansowymi innymi niż te, o których mowa w ust. 2, świadczącymi usługi finansowe podlegające szczególnym zasadom, na mocy których krajowe organy nadzoru lub organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dysponują szerokimi uprawnieniami interwencyjnymi porównywalnymi do uprawnień określonych w prawie Unii i w prawie krajowym w odniesieniu do podmiotów finansowych, o których mowa w ust. 2. Państwa członkowskie informują o tych szczególnych zasadach Komisję.</p>	N		Przepis o charakterze ogólnym – nie wymaga implementacji.	
Art. 1 ust. 4	<p>4. Państwa członkowskie mogą rozszerzyć zakres stosowania postępowań, o których mowa w ust. 1 lit. b), na niewypłacalne osoby fizyczne niebędące przedsiębiorcami.</p> <p>Państwa członkowskie mogą ograniczyć stosowanie ust. 1 lit. a) do osób prawnych.</p>	N		Przepis o charakterze ogólnym – nie wymaga implementacji.	
Art. 1 ust. 5	<p>5. Państwa członkowskie mogą przewidzieć, że ramy restrukturyzacji zapobiegawczej, o których mowa w ust. 1 lit. a), nie obejmują następujących roszczeń lub nie mają wpływu na następujące roszczenia:</p> <p>a) roszczenia istniejące lub roszczenia przyszłe obecnych lub byłych pracowników;</p> <p>b) roszczenia alimentacyjne wynikające z więzi rodzinnych, pokrewieństwa, małżeństwa lub powinowactwa; lub</p> <p>c) roszczenia, które wynikają z odpowiedzialności</p>	T	Art. 1 pkt 22projektu	<p>w art. 151 ust. 2 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„2. Układ nie obejmuje wierzytelności ze stosunku pracy chyba że wierzyciel wyraził zgodę na objęcie jej układem. Zgodę na objęcie wierzytelności układem wyraża się w sposób bezwarunkowy i nieodwołalny, najpóźniej przed przystąpieniem do głosowania</p>	

	deliktowej dłużnika.			nad układem. Zgoda może zostać wyrażona ustnie do protokołu zgromadzenia wierzycieli.”	
Art. 1 ust. 6	6. Państwa członkowskie zapewniają, aby ramy restrukturyzacji zapobiegawczej nie miały wpływu na nabyte uprawnienia do wypłat związanych z pracowniczymi programami emerytalnymi.	N		Implementację zapewnia już art. 160 Prawa restrukturyzacyjnego. „Art. 160 Restrukturyzacja zobowiązań z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne, z tytułu składek na Fundusz Pracy, Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, Fundusz Emerytur Pomostowych, z tytułu składek na własne ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne dłużnika oraz innych zobowiązań dłużnika wobec Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, w szczególności odsetek za zwłokę od wyżej wymienionych składek, kosztów egzekucyjnych, kosztów upomnienia i dodatkowej opłaty, może obejmować wyłącznie rozłożenie na raty lub odroczenie terminu płatności.”	
Art. 2	1. Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:	N		Wstęp do definicji zawartych w Dyrektywie.	
Art. 2 ust. 1 pkt 1	1) „restrukturyzacja” oznacza środki, których celem jest restrukturyzacja przedsiębiorstwa dłużnika i które obejmują zmianę składu, stanu lub struktury aktywów i pasywów dłużnika lub jakiegokolwiek innego elementu struktury kapitałowej dłużnika, na przykład sprzedaż aktywów lub części przedsiębiorstwa, oraz – w przypadku gdy tak przewidziano w prawie krajowym – sprzedaż jako przedsiębiorstwa kontynuującego działalność, a także wszelkie niezbędne zmiany operacyjne, lub połączenie tych	N		Pojęcie powszechnie stosowane i powszechnie rozumiane w sposób wskazany w dyrektywie.	

	elementów;				
Art. 2 ust. 1 pkt 2	2) „zainteresowani uczestnicy” oznaczają wierzycieli, w tym – w przypadku gdy ma to zastosowanie zgodnie z prawem krajowym – pracowników, lub grupy wierzycieli oraz – w przypadku gdy ma to zastosowanie zgodnie z prawem krajowym – udziałowców, na których, odpowiednio, roszczenia lub udziały plan restrukturyzacji bezpośrednio ma wpływ;	N		Implementację definicji zapewnia art. 65 ust. 1 Prawa restrukturyzacyjnego. „Art. 65. 1. Uczestnikami postępowania restrukturyzacyjnego są: 1) dłużnik; 2) wierzyciel osobisty dłużnika, któremu przysługuje wierzytelność bezsporna; 3) wierzyciel osobisty dłużnika, któremu przysługuje wierzytelność sporna i który uprawdopodobnił swoją wierzytelność oraz został dopuszczony do udziału w sprawie przez sędzię-komisarza.”	
Art. 2 ust. 1 pkt 3	3) „udziałowiec” oznacza osobę, która posiada udział własnościowy w dłużniku lub w przedsiębiorstwie dłużnika, w tym akcjonariusza, w zakresie, w jakim osoba ta nie jest wierzycielem;	N		Pojęcie powszechnie stosowane i rozumiane w sposób wskazany w dyrektywie.	
Art. 2 ust. 1 pkt 4	4) „wstrzymanie indywidualnych czynności egzekucyjnych” oznacza przyznane przez organ sądowy lub administracyjny lub zastosowane z mocy prawa czasowe zawieszenie przysługującego wierzycielowi prawa do egzekucji roszczenia wobec dłużnika oraz, w przypadku gdy tak przewidziano w prawie krajowym, wobec podmiotu trzeciego udzielającego zabezpieczenia, w kontekście postępowania sądowego, administracyjnego lub innego postępowania, lub prawa do zajęcia lub sprzedaży w trybie pozasądowym majątku lub przedsiębiorstwa dłużnika;	N		Pojęcie powszechnie rozumiane w sposób wskazany w dyrektywie, jako zawieszenie postępowania egzekucyjnego, skierowanego do majątku dłużnika.	
Art. 2 ust. 1 pkt 5	5) „umowa wzajemna podlegająca wykonaniu” oznacza umowę pomiędzy dłużnikiem a jednym lub większą liczbą wierzycieli, na mocy której strony mają jeszcze niewykonane zobowiązania w momencie przyznania lub zastosowania wstrzymania indywidualnych czynności egzekucyjnych;	N		Implementację definicji zapewnia art. 150 ust. 2 Prawa restrukturyzacyjnego. „Art. 150 2. Wierzytelności wobec dłużnika wynikające z umowy wzajemnej, która nie została wykonana w całości lub części przed dniem otwarcia	

				postępowania restrukturyzacyjnego, są objęte układem tylko w przypadku, gdy świadczenie drugiej strony jest świadczeniem podzielnym i tylko w zakresie, w jakim druga strona spełniła świadczenie przed dniem otwarcia postępowania restrukturyzacyjnego i nie otrzymała świadczenia wzajemnego.”	
Art. 2 ust. 1 pkt 6	6) „kryterium ochrony najlepszych interesów wierzycieli” oznacza kryterium, które jest spełnione, gdy żaden wierzyciel wyrażający sprzeciw nie znalazłby się w przypadku planu restrukturyzacji w gorszej sytuacji, niż ta, w jakiej taki wierzyciel znalazłby się w przypadku likwidacji – czy to w drodze stopniowej likwidacji, czy sprzedaży jako przedsiębiorstwa kontynuującego działalność – gdyby na mocy prawa krajowego zastosowano normalną kolejność zaspokajania w postępowaniu likwidacyjnym, albo w przypadku zastosowania drugiego najlepszego w kolejności scenariusza alternatywnego, gdyby plan restrukturyzacji nie został zatwierdzony;	T	Art. 1 pkt 29 projektu	„Art. 165 „2. Sąd odmawia zatwierdzenia układu, jeżeli jakkolwiek <u>wierzyciel</u> , który głosował przeciw układowi, zgłosił zastrzeżenia, zawierające zarzut, że <u>znalazłby się w wyniku realizacji układu w gorszej sytuacji, niż w przypadku przeprowadzenia postępowania upadłościowego lub w przypadku zakończenia postępowania restrukturyzacyjnego bez przyjęcia układu</u> (kryterium ochrony najlepszych interesów wierzycieli) i zarzut ten jest uzasadniony.”;	
Art. 2 ust. 1 pkt 7	7) „nowe finansowanie” oznacza każdą nową pomoc finansową zapewnioną przez istniejącego lub nowego wierzyciela w celu realizacji planu restrukturyzacji i która jest uwzględniona w tym planie restrukturyzacji;	T	Art. 3 pkt 4projektu	1) po art. 127 dodaje się art. 127a w brzmieniu: „Art. 127a. 1. Finansowanie udzielone dłużnikowi w postępowaniu restrukturyzacyjnym w celu realizacji planu restrukturyzacyjnego, uwzględnione w tym planie lub finansowanie udzielone w celu zapewnienia kontynuowania działalności dłużnika, bądź utrzymania lub zwiększenia	

				wartości przedsiębiorstwa dłużnika, nie może być uznane za bezskuteczne w stosunku do masy upadłości, nieważne lub niepodlegające wykonaniu, jeżeli zostało udzielone za zgodą sędziego komisarza lub rady wierzycieli albo było przewidziane w planie restrukturyzacyjnym, złożonym wraz z wnioskiem o zatwierdzenie układu w postępowaniu o zatwierdzenie układu.	
Art. 2 ust. 1 pkt 8	8) „finansowanie przejściowe” oznacza każdą nową pomoc finansową zapewnianą przez istniejącego lub nowego wierzyciela, która obejmuje co najmniej pomoc finansową w okresie obowiązywania wstrzymania indywidualnych czynności egzekucyjnych, i która jest racjonalna i niezwłocznie konieczna, aby zapewnić kontynuowanie działalności przedsiębiorstwa dłużnika lub aby utrzymać lub zwiększyć wartość tego przedsiębiorstwa;	T	Art. 3 pkt 4 projektu	j.w.	
Art. 2 ust. 1 pkt 9	9) „przedsiębiorca” oznacza osobę fizyczną prowadzącą działalność handlową, gospodarczą, rzemieślniczą lub zawodową;	N		Rezygnacja z implementacji definicji nie wpłynie na zakres pojęcia „przedsiębiorcy”, ponieważ Dyrektywa posługuje się tym pojęciem wyłącznie w Tytule III „Umorzenie długów oraz zakaz prowadzenia działalności”. W polskim porządku prawnym instytucje te mają zastosowanie wyłącznie do osób fizycznych.	
Art. 2 ust. 1 pkt 10	10) „całkowite umorzenie długów” oznacza uniemożliwienie egzekucji od przedsiębiorców ich niespłaconych zobowiązań podlegających umorzeniu lub umorzenie niespłaconych zobowiązań podlegających umorzeniu jako takich, w ramach postępowania, które mogłoby obejmować sprzedaż majątku lub plan spłaty wierzycieli, lub oba;	N		Implementację zapewnia art. 369 ust. 1a Prawa upadłościowego, przewidujący umorzenie zobowiązań osoby fizycznej bez ustalenia planu spłaty wierzycieli. Oznaczające całkowite umorzenie długów, bez konieczności dokonywania jakichkolwiek spłat na rzecz wierzycieli.	

				„Art. 369 1a. W terminie, o którym mowa w ust. 1, upadły będący osobą fizyczną może również złożyć wniosek o umorzenie zobowiązań bez ustalenia planu spłaty wierzycieli, jeśli osobista sytuacja upadłego w oczywisty sposób wskazuje, że jest on trwale niezdolny do dokonywania jakichkolwiek spłat w ramach planu spłaty wierzycieli. Przepis art. 370f ust. 2 stosuje się.”	
Art. 2 ust. 1 pkt 11	11) „plan spłaty wierzycieli” oznacza plan wypłat wierzycielom przez niewypłacalnego przedsiębiorcę określonych kwot w określonych terminach, lub okresowe przekazywanie wierzycielom pewnej części pozostającego do dyspozycji dochodu przedsiębiorcy w okresie wymaganym dla uzyskania umorzenia długów;	N		Pojęcie powszechnie stosowane i rozumiane w sposób wskazany w dyrektywie.	
Art. 2 ust. 1 pkt 12	12) „nadzorca restrukturyzacyjny” oznacza każdą osobę lub podmiot powołane przez organ sądowy lub administracyjny do przeprowadzenia, w szczególności, jednego lub większej liczby następujących zadań: a) pomoc dłużnikowi lub wierzycielom w przygotowaniu lub negocjowaniu planu restrukturyzacji; b) nadzór nad działalnością dłużnika podczas negocjacji dotyczących planu restrukturyzacji oraz przedkładanie sprawozdań organowi sądowemu lub administracyjnemu; c) przejęcie częściowej kontroli nad majątkiem lub sprawami dłużnika podczas negocjacji.	N		Implementację definicji zapewnia art. 23 Prawa restrukturyzacyjnego, wskazujący organy pozasądowe dokonujące czynności w postępowaniu restrukturyzacyjnym. „Art. 23 Postępowanie restrukturyzacyjne prowadzi się z udziałem nadzorcy, którym jest nadzorca układu albo nadzorca sądowy, albo zarządcy”.	
Art. 2 ust.2	Do celów niniejszej dyrektywy następujące pojęcia należy rozumieć zgodnie z definicją zawartą w prawie krajowym: a) niewypłacalność; b) prawdopodobieństwo niewypłacalności; c) mikro-, małe i średnie przedsiębiorstwa (zwane dalej	N		Odesłanie do definicji zawartych w prawie krajowym.	

	„MŚP”).				
Art. 3 ust. 1	<p>1. Państwa członkowskie zapewniają, aby dłużnicy mieli dostęp do jednego lub większej liczby działających w sposób jasny i przejrzysty narzędzi wczesnego ostrzegania, które pozwalają wykryć okoliczności, które mogłyby prowadzić do pojawienia się prawdopodobieństwa niewypłacalności i które mogą zasignalizować dłużnikowi konieczność podjęcia niezwłocznych działań.</p> <p>Do celów akapitu pierwszego państwa członkowskie mogą korzystać z aktualnych technologii informatycznych do celów powiadomień i komunikacji internetowej.</p>	N		Implementacja jest zapewniona – System Wczesnego Ostrzegania został uruchomiony z dniem 1 lipca 2021 r. przez MRPiT we współpracy z PARP. Ponadto narzędzia wczesnego ostrzegania są dostępne dla przedsiębiorców w ramach projektu ResC-EWE, prowadzonego przez Fundację „Firmy Rodzinne”.	
Art. 3 ust. 2	<p>2. Narzędzia wczesnego ostrzegania mogą obejmować:</p> <p>a) mechanizmy alarmowe w przypadkach, gdy dłużnik nie dokonał określonych rodzajów płatności;</p> <p>b) usługi doradcze świadczone przez organizacje publiczne lub prywatne;</p> <p>c) zachęty w ramach prawa krajowego dla osób trzecich posiadających stosowne informacje dotyczące dłużnika, takich jak księgowi, organy podatkowe lub organy ds. zabezpieczenia społecznego, aby podmioty te sygnalizowały dłużnikowi niekorzystne zmiany.</p>	N		j.w.	
Art. 3 ust. 3	Państwa członkowskie zapewniają, aby dłużnicy i przedstawiciele pracowników mieli dostęp do stosownych i aktualnych informacji dotyczących dostępności narzędzi wczesnego ostrzegania, a także postępowań i środków dotyczących restrukturyzacji i umorzenia długów.	N		j.w.	
Art. 3 ust. 4	Państwa członkowskie zapewniają, aby informacje dotyczące dostępu do narzędzi wczesnego ostrzegania były dostępne online oraz aby informacje te były łatwo dostępne i przedstawione w sposób przyjazny dla użytkownika, w szczególności dla MŚP.	N		j.w.	
Art. 3 ust. 5	Państwa członkowskie mogą przewidzieć wsparcie dla przedstawicieli pracowników w zakresie oceny sytuacji ekonomicznej dłużnika.	N		Przepis o charakterze fakultatywnym – nie wymaga implementacji.	

Art. 4 ust. 1	Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku gdy zachodzi prawdopodobieństwo niewypłacalności, dłużnicy mieli dostęp do ram restrukturyzacji zapobiegawczej, które pozwalają im przeprowadzić restrukturyzację, z myślą o zapobieżeniu niewypłacalności oraz zapewnieniu ich rentowności – bez uszczerbku dla innych rozwiązań pozwalających uniknąć niewypłacalności – a tym samym ochronie miejsc pracy i utrzymaniu prowadzonej przez siebie działalności.	N		<p>Implementację zapewniają już art. 1 i art. 3 ust. 1 Prawa Restrukturyzacyjnego.</p> <p>„Art. 1 Ustawa reguluje: 1) zawieranie przez dłużnika niewypłacalnego lub zagrożonego niewypłacalnością układu z wierzycielami oraz skutki układu; 2) przeprowadzanie działań sanacyjnych.”</p> <p>„Art. 3 1. Celem postępowania restrukturyzacyjnego jest uniknięcie ogłoszenia upadłości dłużnika przez umożliwienie mu restrukturyzacji w drodze zawarcia układu z wierzycielami, a w przypadku postępowania sanacyjnego - również przez przeprowadzenie działań sanacyjnych, przy zabezpieczeniu słusznych praw wierzycieli.”</p>	
Art. 4 ust. 2	Państwa członkowskie mogą przewidzieć, że dłużnicy, którzy zostali skazani za poważne naruszenia obowiązków w zakresie rachunkowości lub księgowości na mocy prawa krajowego, mają możliwość dostępu do ram restrukturyzacji zapobiegawczej jedynie po podjęciu przez dłużników odpowiednich środków w celu rozwiązania kwestii, które doprowadziły do skazania, z myślą o zapewnieniu wierzycielom niezbędnych informacji, które pozwolą im podjąć decyzję podczas negocjacji dotyczących restrukturyzacji.	N		Przepis o charakterze fakultatywnym – nie wymaga implementacji.	
Art. 4 ust. 3	Państwa członkowskie mogą utrzymać lub wprowadzić test rentowności na mocy prawa krajowego, pod warunkiem że taki test ma na celu wykluczenie dłużników, którzy nie mają szans na zapewnienie rentowności, oraz że może być on przeprowadzony bez szkody dla majątku dłużników.	N		Przepis o charakterze fakultatywnym – nie wymaga implementacji.	

Art. 4 ust. 4	Państwa członkowskie mogą ograniczyć liczbę przypadków, w których dłużnik może mieć dostęp w danym okresie do ram restrukturyzacji zapobiegawczej przewidzianych na podstawie niniejszej dyrektywy	N		Przepis o charakterze fakultatywnym – nie wymaga implementacji.	
Art. 4 ust. 5	Ramy restrukturyzacji zapobiegawczej przewidziane na podstawie niniejszej dyrektywy mogą obejmować jedno lub większą liczbę postępowań, środków lub przepisów, z których niektóre mogą być stosowane w kontekście pozasądowym, bez uszczerbku dla wszelkich innych ram restrukturyzacji na mocy prawa krajowego. Państwa członkowskie zapewniają, aby takie ramy restrukturyzacji w spójny sposób przyznawały dłużnikom i zainteresowanym uczestnikom prawa i zabezpieczenia przewidziane w niniejszym tytule.	N		Implementację zapewnia już art. 2 Prawa Restrukturyzacyjnego.	
Art. 4 ust. 6	Państwa członkowskie mogą wprowadzić przepisy ograniczające zaangażowanie organu sądowego lub administracyjnego w ramach restrukturyzacji zapobiegawczej do przypadków, w których jest to konieczne i proporcjonalne, zapewniając jednocześnie, aby prawa wszelkich zainteresowanych uczestników i odpowiednich zainteresowanych podmiotów były zabezpieczone.	N		Przepis o charakterze fakultatywnym – nie wymaga implementacji.	
Art. 4 ust. 7	Ramy restrukturyzacji zapobiegawczej przewidziane na podstawie niniejszej dyrektywy są dostępne na wniosek dłużników.	N		Implementację zapewnia już art. 7 ust. 1 Prawa Restrukturyzacyjnego. „Art. 7 1. O ile ustawa nie stanowi inaczej, postępowanie restrukturyzacyjne wszczyna się na wniosek restrukturyzacyjny złożony przez dłużnika.”	
Art. 4 ust. 8	Państwa członkowskie mogą także przewidzieć, że ramy restrukturyzacji zapobiegawczej przewidziane na podstawie niniejszej dyrektywy są dostępne na wniosek wierzycieli i przedstawicieli pracowników, z zastrzeżeniem zgody dłużnika. Państwa członkowskie mogą ograniczyć ten wymóg uzyskania zgody dłużnika do przypadków, gdy dłużnikami są MŚP.	N		Przepis o charakterze fakultatywnym.	
Art. 5 ust. 1	Państwa członkowskie zapewniają, aby dłużnicy korzystający z postępowań dotyczących restrukturyzacji zapobiegawczej zachowywali całkowitą, lub przynajmniej częściową, kontrolę nad swoim majątkiem i nad bieżącą	N		Implementację zapewnia art. 39 ust. 1 Prawa restrukturyzacyjnego.	

	działalnością swojego przedsiębiorstwa.			„Art. 39 1. Po powołaniu nadzorca sądowego dłużnik może dokonywać czynności zwykłego zarządu. Na dokonanie czynności przekraczających zakres zwykłego zarządu wymagana jest zgoda nadzorca sądowego, chyba że ustawa przewiduje zezwolenie rady wierzycieli. Zgoda może zostać udzielona również po dokonaniu czynności w terminie trzydziestu dni od dnia jej dokonania. Czynność przekraczająca zakres zwykłego zarządu dokonana bez wymaganej zgody jest nieważna.”	
Art. 5 ust. 2	W razie konieczności decyzję o powołaniu przez organ sądowy lub administracyjny nadzorca restrukturyzacyjnego podejmuje się indywidualnie dla każdego przypadku, z wyjątkiem określonych okoliczności, w których państwa członkowskie mogą wymagać obowiązkowego powołania takiego nadzorca w każdym przypadku.	T		Implementacja będzie zapewniona poprzez wprowadzenie zasady, iż otwarcie każdego postępowania restrukturyzacyjnego będzie skutkowało wstrzymaniem indywidualnych czynności egzekucyjnych (art. 189a Prawa restrukturyzacyjnego). W takiej sytuacji uzasadnione będzie wyznaczenie przez sąd nadzorca sądowego (nadzorca układu) w każdym postępowaniu, co stanowi regułę określoną w art. 23 Prawa Restrukturyzacyjnego.	
Art. 5 ust. 3	Państwa członkowskie przewidują powołanie nadzorca restrukturyzacyjnego, w celu pomocy dłużnikowi i wierzycielom w negocjowaniu i sporządzeniu planu, co najmniej w następujących przypadkach: a) gdy ogólne wstrzymanie indywidualnych czynności egzekucyjnych, zgodnie z art. 6 ust. 3, zostało	T		j.w.	

	<p>przyznane przez organ sądowy lub administracyjny i organ zadecydował, że taki nadzorca jest niezbędny, aby zabezpieczyć interes stron;</p> <p>b) gdy plan restrukturyzacji wymaga zatwierdzenia przez organ sądowy lub administracyjny wbrew sprzeciwowi grupy wierzycieli, zgodnie z art. 11; lub</p> <p>c) gdy występuje o to dłużnik lub większość wierzycieli, pod warunkiem że w tym ostatnim przypadku koszt związany z nadzorcą zostanie pokryty przez wierzycieli.</p>				
Art. 6 ust. 1	<p>Państwa członkowskie zapewniają, aby dłużnicy mogli korzystać ze wstrzymania indywidualnych czynności egzekucyjnych, aby pomóc w negocjowaniu planu restrukturyzacji w ramach restrukturyzacji zapobiegawczej.</p> <p>Państwa członkowskie mogą przewidzieć, że organy sądowe lub administracyjne mogą odmówić przyznania wstrzymania indywidualnych czynności egzekucyjnych w przypadku gdy nie jest ono konieczne lub w przypadku gdy nie służyłoby ono osiągnięciu celu określonego w akapicie pierwszym.</p>	T	Art.1 pkt 36 projektu	„Art. 189a. 1. Postępowanie egzekucyjne skierowane do majątku dłużnika wszczęte przed dniem otwarcia postępowania restrukturyzacyjnego ulega zawieszeniu z mocy prawa z dniem otwarcia postępowania na okres czterech miesięcy od dnia otwarcia postępowania.”	
Art. 6 ust. 2	Bez uszczerbku dla ust. 4 i 5 państwa członkowskie zapewniają, aby wstrzymanie indywidualnych czynności egzekucyjnych mogło dotyczyć wszystkich rodzajów roszczeń, w tym wierzytelności zabezpieczonych i wierzytelności uprzywilejowanych.	T		j.w.	
Art. 6 ust. 3	<p>Państwa członkowskie mogą przewidzieć, że wstrzymanie indywidualnych czynności egzekucyjnych może być ogólne, obejmujące wszystkich wierzycieli, lub może być ograniczone do jednego lub większej liczby pojedynczych wierzycieli lub kategorii wierzycieli.</p> <p>W przypadku gdy wstrzymanie indywidualnych czynności egzekucyjnych ma charakter ograniczony, ma ono zastosowanie wyłącznie do wierzycieli, którzy zostali poinformowani o negocjacjach dotyczących planu restrukturyzacji, o których mowa w ust. 1, lub o wstrzymaniu, zgodnie z prawem krajowym.</p>	N		Implementacja nie jest wymagana – przepis ma charakter fakultatywny.	
Art. 6 ust. 4	Państwa członkowskie mogą, w ściśle określonych okolicznościach, wyłączyć niektóre roszczenia lub kategorie roszczeń z zakresu wstrzymania indywidualnych czynności	N		Implementacja nie jest wymagana – przepis ma charakter fakultatywny.	

	<p>egzekucyjnych w przypadku gdy takie wyłączenie jest należycie uzasadnione oraz gdy:</p> <p>a) jest mało prawdopodobne, aby egzekucja zagroziła restrukturyzacji przedsiębiorstwa; lub</p> <p>b) wierzyciele tych roszczeń zostaliby pokrzywdzeni wskutek wstrzymania czynności egzekucyjnych.</p>				
Art. 6 ust. 5	<p>Ust. 2 nie ma zastosowania do roszczeń pracowników.</p> <p>Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego państwa członkowskie mogą stosować ust. 2 do roszczeń pracowników jeżeli państwa członkowskie zapewniają, oraz w zakresie, w jakim zapewniają, gwarancję spłaty takich roszczeń w ramach restrukturyzacji zapobiegawczej na podobnym poziomie ochrony.</p>	T	Art. 1 pkt 36 projektu	<p>„Art. 189a. 1. Postępowanie egzekucyjne skierowane do majątku dłużnika wszczęte przed dniem otwarcia postępowania restrukturyzacyjnego ulega zawieszeniu z mocy prawa z dniem otwarcia postępowania na okres czterech miesięcy od dnia otwarcia postępowania. [...] 5. Do egzekucji należności ze stosunku pracy, świadczeń alimentacyjnych oraz rent z tytułu odszkodowania za wywołanie choroby, niezdolności do pracy, kalectwa lub śmierci oraz z tytułu zamiany uprawnień objętych treścią prawa dożywocia na dożywotnią rentę przepisów ust. 1-4 nie stosuje się.”</p>	
Art. 6 ust. 6	Pierwotny okres wstrzymania indywidualnych czynności egzekucyjnych jest ograniczony do maksymalnie czterech miesięcy.	T		j.w.	
Art. 6 ust. 7	Niezależnie od ust. 6 państwa członkowskie mogą pozwolić organom sądowym lub administracyjnym na przedłużenie okresu wstrzymania indywidualnych czynności egzekucyjnych lub do przyznania nowego okresu wstrzymania indywidualnych czynności egzekucyjnych, na wniosek dłużnika, wierzyciela lub, w stosownych przypadkach, nadzorcy restrukturyzacyjnego. Takie przedłużenie lub nowe wstrzymanie indywidualnych czynności egzekucyjnych przyznaje się tylko w ściśle	T	Art. 1 pkt 36 projektu	<p>„Art. 189d. 1. Sędzia-komisarz na wniosek dłużnika, nadzorcy sądowego lub zarządcy może zawiesić postępowanie egzekucyjne na okres dalszy, niż wskazany w art. 189a ust. 1 lub w art. 189b ust. 1 lub zakazać skierowania egzekucji do majątku dłużnika oraz</p>	

	<p>określonych okolicznościach, gdy takie przedłużenie lub nowe wstrzymanie są należycie uzasadnione, na przykład gdy:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) poczyniono odpowiednie postępy w negocjacjach dotyczących planu restrukturyzacji; b) dalsze wstrzymanie indywidualnych czynności egzekucyjnych nie powoduje niesprawiedliwego traktowania praw lub interesów któregokolwiek z zainteresowanych uczestników; lub c) nie doszło jeszcze do wszczęcia wobec dłużnika postępowania upadłościowego, które mogłoby zakończyć się likwidacją dłużnika na mocy prawa krajowego. 			<p>wykonania postanowienia o zabezpieczeniu roszczenia lub zarządzenia zabezpieczenia roszczenia na tym majątku w okresie dalszym niż wskazany w art. 189a ust. 1 lub w art. 189b ust. 1, jeżeli zostanie uprawdopodobnione, że w postępowaniu zostanie zawarty układ. O przedłużeniu zawieszenia postępowania egzekucyjnego obwieszcza się.</p>	
Art. 6 ust. 8	<p>Łączny okres wstrzymania indywidualnych czynności egzekucyjnych, włącznie z przedłużeniami i wznowieniami, nie może przekraczać dwunastu miesięcy.</p> <p>W przypadku gdy państwa członkowskie dokonały wyboru wdrożenia niniejszej dyrektywy w drodze jednego lub większej liczby postępowań lub środków, które nie spełniają warunków dotyczących powiadamiania zgodnie z załącznikiem A do rozporządzenia (UE) 2015/848, łączny okres wstrzymania czynności egzekucyjnych w ramach takich postępowań nie może przekraczać czterech miesięcy, jeśli główny ośrodek podstawowej działalności dłużnika został przeniesiony do innego państwa członkowskiego w okresie trzech miesięcy przed złożeniem wniosku o wszczęcie postępowania dotyczącego restrukturyzacji zapobiegawczej.</p>	T	Art. 1 pkt 36 projektu	<p>„Art. 189d 3. Łączny okres zawieszenia postępowań egzekucyjnych lub trwania zakazu, o którym mowa w ust. 1 nie może przekraczać 12 miesięcy. Do łącznego okresu zawieszenia postępowań egzekucyjnych lub trwania zakazu, o którym mowa w ust. 1 wlicza się również okres zawieszenia postępowań egzekucyjnych lub trwania zakazu, o którym mowa w ust. 1 w prowadzonych poprzednio postępowaniach restrukturyzacyjnych, w których prawomocnie umorzono postępowanie albo prawomocnie odmówiono zatwierdzenia układu w ciągu roku przed dniem otwarcia postępowania restrukturyzacyjnego, chyba że z uwagi na wyjątkowe okoliczności sędzia-komisarz postanowi inaczej.”</p>	
Art. 6 ust. 9	Państwa członkowskie zapewniają, aby organy sądowe lub	T	Art. 1 pkt	„Art. 189a 6. Sędzia-komisarz	

	<p>administracyjne mogły uchylić wstrzymanie indywidualnych czynności egzekucyjnych w następujących sytuacjach:</p> <p>a) wstrzymanie nie spełnia już celu wsparcia negocjacji dotyczących planu restrukturyzacji, na przykład gdy okaże się, że kontynuowania negocjacji nie popiera taka część wierzycieli, która - zgodnie z prawem krajowym - mogłaby zapobiec przyjęciu planu restrukturyzacji;</p> <p>b) wniosek dłużnika lub nadzorcy restrukturyzacyjnego;</p> <p>c) w przypadku gdy tak przewidziano w prawie krajowym – jeżeli jeden lub większa liczba wierzycieli lub jedna lub większa liczba grup wierzycieli są lub byłiby pokrzywdzeni wskutek wstrzymania indywidualnych czynności egzekucyjnych; lub</p> <p>d) w przypadku gdy tak przewidziano w prawie krajowym – jeżeli wstrzymanie czynności egzekucyjnych prowadzi do niewypłacalności wierzyciela.</p> <p>Państwa członkowskie mogą ograniczyć uprawnienie, zgodnie z akapitem pierwszym, do uchylania wstrzymania indywidualnych czynności egzekucyjnych do sytuacji, w których wierzyciele nie mieli możliwości bycia wysłuchanymi, zanim wstrzymanie zaczęło obowiązywać lub zanim organ sądowy lub administracyjny przyznał przedłużenie okresu wstrzymania.</p> <p>Państwa członkowskie mogą przewidzieć okres minimalny, nieprzekraczający okresu, o którym mowa w ust. 6, w którym nie można uchylić wstrzymania indywidualnych czynności egzekucyjnych.</p>		36 projektu	<p>może uchylić zawieszenie postępowania egzekucyjnego, o którym mowa w ust. 1 lub zakaz wszczęcia egzekucji, o którym mowa w ust. 2, jeżeli:</p> <p>1) wniosek taki został złożony przez dłużnika, nadzorcę sądowego lub zarządcę;</p> <p>2) istnieje uzasadnione przypuszczenie, że w głosowaniu nad układem większość, o której mowa w art. 119, nie zostanie osiągnięta;</p> <p>3) zawieszenie postępowania egzekucyjnego lub zakaz wszczęcia egzekucji skutkowałoby rażącym pokrzywdzeniem wierzyciela.</p>	
Art. 7 ust. 1	<p>W przypadku gdy obowiązek dłużnika, przewidziany w prawie krajowym, złożenia wniosku o wszczęcie postępowania upadłościowego, które mogłoby zakończyć się likwidacją dłużnika, powstaje w okresie wstrzymania indywidualnych czynności egzekucyjnych, obowiązek ten zawieszają się na okres tego wstrzymania.</p>	N		<p>Implementację zapewnia art. 21 ust. 3 Prawa upadłościowego.</p> <p>„Art. 21 3. Osoby, o których mowa w ust. 1-2a, ponoszą odpowiedzialność za szkodę</p>	

				wyrządzoną wskutek niezłożenia wniosku w terminie określonym w ust. 1 lub 2a, chyba że nie ponoszą winy. Osoby te mogą uwolnić się od odpowiedzialności, w szczególności jeżeli wykażą, że w terminie określonym w ust. 1 lub 2a otwarto postępowanie restrukturyzacyjne albo zatwierdzono układ w postępowaniu o zatwierdzenie układu.”	
Art. 7 ust. 2	Wstrzymanie indywidualnych czynności egzekucyjnych zgodnie z art. 6 zawiesza, na wniosek jednego lub większej liczby wierzycieli, na okres wstrzymania, wszczęcie postępowania upadłościowego, które mogłoby zakończyć się likwidacją dłużnika.	N		Uzasadnienie j.w.	
Art. 7 ust. 3	3. Państwa członkowskie mogą odstąpić od stosowania ust. 1 i 2 w sytuacjach, gdy dłużnik nie jest w stanie spłacać swoich długów w terminie ich wymagalności. W takich przypadkach państwa członkowskie zapewniają, aby organ sądowy lub administracyjny mógł podjąć decyzję o utrzymaniu korzyści związanych ze wstrzymaniem indywidualnych czynności egzekucyjnych, jeżeli, biorąc pod uwagę okoliczności sprawy, wszczęcie postępowania upadłościowego, które mogłoby zakończyć się likwidacją dłużnika, nie byłoby zgodne z ogólnym interesem wierzycieli.	N		Implementacja nie jest wymagana – przepis ma charakter fakultatywny.	
Art. 7 ust. 4	Państwa członkowskie przewidują przepisy uniemożliwiające wierzycielom, których dotyczy wstrzymanie czynności egzekucyjnych, wstrzymywanie się z wykonaniem lub rozwiązywanie, przyspieszenie wykonania lub w jakichkolwiek inny sposób dokonywać zmian podstawowych umów wzajemnych podlegających wykonaniu ze szkodą dla dłużnika, w odniesieniu do długów, które powstały przed wstrzymaniem czynności egzekucyjnych, wyłącznie z powodu faktu, że długi te nie zostały spłacone przez dłużnika. Przez podstawowe umowy wzajemne podlegające wykonaniu rozumie się umowy wzajemne podlegające wykonaniu, które są niezbędne do kontynuowania bieżącej działalności przedsiębiorstwa, w tym umowy dotyczących dostaw, których zawieszenie doprowadziłoby do zastoju w działalności dłużnika.	N		Implementację zapewnia art. 256 ust. 2 Prawa Restrukturyzacyjnego. „Art. 256 1. Od dnia otwarcia przyspieszonego postępowania układowego do dnia jego zakończenia albo uprawomocnienia się postanowienia o umorzeniu przyspieszonego postępowania układowego wypowiedzenie przez wynajmującego lub wdzierżawiającego umowy	

	<p>Akapit pierwszy nie uniemożliwia państwom członkowskim zapewnienia takim wierzycielom odpowiednich zabezpieczeń, aby zapobiec pokrzywdzeniu takich wierzycieli w wyniku zastosowania tego akapitu.</p> <p>Państwa członkowskie mogą przewidzieć, że niniejszy ustęp ma zastosowanie także do umów wzajemnych podlegających wykonaniu, innych niż podstawowe.</p>			<p>najmu lub dzierżawy lokalu lub nieruchomości, w których jest prowadzone przedsiębiorstwo dłużnika, bez zezwolenia rady wierzycieli, jest niedopuszczalne.</p> <p><u>2.Do umów kredytu w zakresie środków postawionych do dyspozycji kredytobiorcy przed dniem otwarcia postępowania, leasingu, ubezpieczeń majątkowych, umów rachunku bankowego, umów poręczeń, umów obejmujących licencje udzielone dłużnikowi oraz gwarancji lub akredytyw wystawionych przed dniem otwarcia przyspieszonego postępowania układowego oraz innych umów o podstawowym znaczeniu dla prowadzenia przedsiębiorstwa dłużnika przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio. Spis umów o podstawowym znaczeniu dla prowadzenia przedsiębiorstwa dłużnika sporządza nadzorca sądowy i składa do akt w terminie trzech tygodni od dnia otwarcia postępowania.”</u></p>	
Art. 7 ust. 5	<p>Państwa członkowskie zapewniają, aby wierzyciele nie mogli wstrzymać się z wykonaniem, rozwiązywać, przyspieszać wykonania lub w jakikolwiek inny sposób zmieniać umów wzajemnych podlegających wykonaniu ze szkodą dla dłużnika na mocy klauzuli umownej przewidującej takie środki, wyłącznie z powodu:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) wystąpienia z wnioskiem o wszczęcie postępowania dotyczącego restrukturyzacji zapobiegawczej; b) wystąpienia z wnioskiem o wstrzymanie indywidualnych czynności egzekucyjnych; c) wszczęcia postępowania dotyczącego restrukturyzacji zapobiegawczej; lub 	N		<p>Implementację zapewniają już art. 225 ust. 1, art. 247 i art. 248 Prawa Restrukturyzacyjnego.</p> <p>„Art. 225 1.Postanowienia umowy zastrzegające na wypadek złożenia wniosku o zatwierdzenie układu, zatwierdzenia układu lub dokonania obwieszczenia, o którym mowa w art. 226a ust. 1, zmianę albo rozwiązanie stosunku prawnego, którego</p>	

	d) przyznania wstrzymania indywidualnych czynności egzekucyjnych jako takiego.		<p>stroną jest dłużnik, są nieważne.”</p> <p>„Art. 247 Postanowienia umowy zastrzegające na wypadek złożenia wniosku o otwarcie przyspieszonego postępowania układowego lub jego otwarcia zmianę lub rozwiązanie stosunku prawnego, którego stroną jest dłużnik, są nieważne.”</p> <p>„Art. 248 Postanowienie umowy, której stroną jest dłużnik, uniemożliwiający albo utrudniający osiągnięcie celu przyspieszonego postępowania układowego, jest bezskuteczne w stosunku do masy układowej.”</p>	
Art. 7 ust. 6	<p>Państwa członkowskie mogą przewidzieć, że wstrzymanie indywidualnych czynności egzekucyjnych nie ma zastosowania do uzgodnień dotyczących kompensowania sald, w tym uzgodnień dotyczących kompensowania upadłościowego, na rynkach finansowych, energetycznych i towarowych, nawet w okolicznościach, gdy nie ma zastosowania art. 31 ust. 1, jeśli takie uzgodnienia podlegają wykonaniu na mocy krajowego prawa upadłości. Wstrzymanie czynności egzekucyjnych ma jednak zastosowanie do egzekucji przez wierzyciela roszczenia wobec dłużnika, które wynika z realizacji uzgodnienia dotyczącego kompensowania sald.</p> <p>Akapit pierwszy nie ma zastosowania do umów na dostawę towarów, usług lub energii niezbędnych dla działalności przedsiębiorstwa dłużnika, chyba że takie umowy mają postać kontraktu giełdowego będącego przedmiotem obrotu na giełdzie lub innym rynku, który to kontrakt można w każdym momencie zastąpić zgodnie z bieżącą wartością rynkową.</p>	N	Implementacja nie jest wymagana – przepis ma charakter fakultatywny.	

Art. 7 ust. 7	Państwa członkowskie zapewniają, aby samo wygaśnięcie wstrzymania indywidualnych czynności egzekucyjnych bez przyjęcia planu restrukturyzacji nie powodowało wszczęcia postępowania upadłościowego, które mogłoby zakończyć się likwidacją dłużnika, chyba że spełnione są inne określone w prawie krajowym warunki wszczęcia takiego postępowania.	N		Implementacja jest już zapewniona – postępowanie upadłościowe może być wszczęte wyłącznie na wniosek.	
Art. 8 ust. 1	<p>1. Państwa członkowskie wymagają, aby plany restrukturyzacji przedkładane do przyjęcia zgodnie z art. 9, lub przedkładane organowi sądowemu lub administracyjnemu do zatwierdzenia zgodnie z art. 10, zawierały co najmniej następujące informacje:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) dane identyfikujące dłużnika; b) aktywa i pasywa dłużnika w momencie przedkładania planu restrukturyzacji, w tym wartość aktywów, opis sytuacji ekonomicznej dłużnika i położenia pracowników, oraz opis przyczyn i skali trudności dłużnika; c) zainteresowani uczestnicy, których wymienia się indywidualnie lub opisuje według kategorii długów, zgodnie z prawem krajowym, a także ich roszczenia lub udziały objęte planem restrukturyzacji; d) w stosownych przypadkach – grupy, na które podzielono zainteresowanych uczestników, w celu przyjęcia planu restrukturyzacji, oraz odpowiednie wartości roszczeń i udziałów każdej grupy; e) w stosownych przypadkach – strony, których plan restrukturyzacji nie dotyczy, i które wymienia się indywidualnie lub opisuje według kategorii długów, zgodnie z prawem krajowym, wraz z opisem powodów, dla czego proponuje się, aby plan ich nie dotyczył; f) w stosownych przypadkach – dane identyfikujące nadzorcy restrukturyzacyjnego; g) warunki planu restrukturyzacji, w tym w szczególności: 	T	Art. 1 pkt 5 projektu	<p>W art. 10:</p> <p>a) w ust. 1 po pkt 8 dodaje się pkt 8a-8d w brzmieniu: „8a) zestawienie aktywów i pasywów dłużnika wraz ze wskazaniem wartości aktywów oraz opis sytuacji ekonomicznej dłużnika i położenia jego pracowników 8b) informację o wierzycielach, którzy będą objęci układem wraz z wysokością przysługujących im wierzytelności oraz wskazaniem grup do których należą, jeżeli przewidziano taki podział; 8c) informację o wspólnikach lub akcjonariuszach dłużnika wraz ze wskazaniem przysługujących im udziałów lub akcji; 8d) imię i nazwisko nadzorcy lub zarządcy;”</p> <p>c) po ust. 4 dodaje się ust. 5 w brzmieniu: 5. Pełny opis i przegląd planowanych środków restrukturyzacyjnych, o którym mowa w ust. 1 pkt 4 zawiera również: określenie ogólnych skutków w zakresie zatrudnienia, w tym planowanych zwolnień i organizacji pracy w zmniejszonym wymiarze</p>	

	<ul style="list-style-type: none"> (i) wszelkie proponowane środki restrukturyzacji, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 1; (ii) w stosownych przypadkach – proponowany okres trwania wszelkich proponowanych środków restrukturyzacji; (iii) ustalenia dotyczące informowania przedstawicieli pracowników i przeprowadzania z nimi konsultacji zgodnie z prawem Unii i prawem krajowym; (iv) w stosownych przypadkach – ogólne skutki w zakresie zatrudnienia, na przykład zwolnienia, organizacja pracy w zmniejszonym wymiarze czasu lub podobne skutki; (v) szacowane przepływy finansowe dłużnika, jeżeli tak przewiduje prawo krajowe; oraz (vi) wszelkie nowe finansowanie przewidywane w ramach planu restrukturyzacji oraz powody, dla których nowe finansowanie jest niezbędne do realizacji tego planu; <p>h) uzasadnienie, w którym wyjaśnia się, dlaczego istnieje racjonalna szansa na to, że plan restrukturyzacji zapobiegnie niewypłacalności dłużnika i zapewni rentowność jego przedsiębiorstwa, w tym warunki wstępne niezbędne dla powodzenia planu. Państwa członkowskie mogą wymagać sporządzenia lub zatwierdzenia uzasadnienia przez eksperta zewnętrznego lub przez nadzorcę restrukturyzacyjnego, jeżeli taki nadzorca został powołany.</p>			<p>czasu;</p> <p>2) ustalenia dotyczące informowania przedstawicieli pracowników i przeprowadzania z nimi konsultacji.”</p> <p>W pozostałym zakresie implementację zapewnia art. 10 ust. 1 Prawa restrukturyzacyjnego w obecnym brzmieniu.</p>	
Art. 8 ust. 2	<p>Państwa członkowskie udostępniają online kompleksową listę kontrolną dla planów restrukturyzacji, dostosowaną do potrzeb MŚP. Lista kontrolna zawiera praktyczne wskazówki dotyczące sposobu opracowania planu restrukturyzacji zgodnie z prawem krajowym.</p> <p>Listę kontrolną udostępnia się w języku urzędowym lub językach urzędowych państwa członkowskiego. Państwa</p>	T	Art. 1 pkt 5 lit. c projektu	„Art.10 7. Minister Sprawiedliwości, na stronie podmiotowej w Biuletynie Informacji Publicznej, udostępnia wzór planu restrukturyzacyjnego, dostosowany do potrzeb małych i średnich	

	członkowskie rozważają udostępnienie listy kontrolnej w co najmniej jednym innym języku, w szczególności w języku używanym w międzynarodowym obrocie gospodarczym.			przedsiębiorców, zawierający wskazówki dotyczące jego prawidłowego sporządzenia.”;	
Art. 9 ust. 1	Państwa członkowskie zapewniają, aby bez względu na to, kto występuje z wnioskiem o postępowanie dotyczące restrukturyzacji zapobiegawczej zgodnie z art. 4, dłużnicy mieli prawo przedłożyć plan restrukturyzacji zainteresowanym uczestnikom do przyjęcia. Państwa członkowskie mogą również przewidzieć, że wierzyciele i nadzorcy restrukturyzacyjni mają prawo przedkładania planów restrukturyzacji oraz przewidują warunki ich przedkładania.	N		Implementację zapewnia już art. 155 ust. 1 Pr. Rest. „Art. 155 1. Propozycje układowe składa dłużnik.”	
Art. 9 ust. 2	Państwa członkowskie zapewniają zainteresowanym uczestnikom prawo do głosowania w sprawie przyjęcia planu restrukturyzacji. Strony, których plan restrukturyzacji nie dotyczy, nie mają prawa do głosowania w sprawie przyjęcia tego planu.	N		Implementację zapewnia już art. 113 Prawa restrukturyzacyjnego. „Art. 113 1. Na zgromadzeniu wierzycieli można zawrzeć układ, jeżeli w zgromadzeniu uczestniczy co najmniej jedna piąta wierzycieli uprawnionych do głosowania nad układem. 2. Uprawnieni do głosowania nad układem są wyłącznie wierzyciele określani w art. 107 ust. 1 i 3, którzy są objęci układem. 3. Brak dowodu doręczenia zawiadomienia o zgromadzeniu wierzycieli wierzycielom, których liczba nie jest większa niż połowa wierzycieli uprawnionych do głosowania, a kwota ich wierzytelności nie przekracza jednej trzeciej sumy	

				<p>wierzytelności uprawniających do głosowania nad układem, nie stoi na przeszkodzie odbyciu zgromadzenia wierzycieli i głosowaniu nad układem.</p> <p>4. Jeżeli po przeprowadzeniu głosowania okaże się, że głosy wierzycieli, o których mowa w ust. 3, mogłyby wpłynąć na wynik głosowania, sędzia-komisarz zarządza przerwę w zgromadzeniu wierzycieli w celu prawidłowego doręczenia zawiadomienia, chyba że stwierdzi na podstawie dowodu z dokumentu, że wierzyciele wiedzieli o zgromadzeniu.”</p>	
Art. 9 ust. 3	<p>Niezależnie od ust. 2 państwa członkowskie mogą wyłączyć z zakresu prawa do głosowania następujące grupy:</p> <p>a) udziałowcy;</p> <p>b) wierzyciele, których roszczenia mają niższy stopień uprzywilejowania niż roszczenia zwykłych wierzycieli niezabezpieczonych w przypadku zastosowania normalnej kolejności zaspokajania w postępowaniu likwidacyjnym; lub</p> <p>c) wszelkie strony powiązane z dłużnikiem lub przedsiębiorstwem dłużnika, gdy na mocy prawa krajowego zachodzi konflikt interesów.</p>	N		<p>Implementacja nie jest wymagana – przepis ma charakter fakultatywny.</p>	
Art. 9 ust. 4	<p>Państwa członkowskie zapewniają, aby zainteresowani uczestnicy byli traktowani jako odrębne grupy, które odzwierciedlają wystarczającą wspólnotę interesów na podstawie sprawdzalnych kryteriów, zgodnie z prawem krajowym. Tworzy się odrębne grupy do celów przyjęcia planu restrukturyzacji co najmniej dla wierzycieli zabezpieczonych i niezabezpieczonych.</p> <p>Państwa członkowskie mogą również przewidzieć</p>	T	Art. 1 pkt 25	<p>„Art. 161 1. Propozycje układowe mogą przewidywać podział wierzycieli na grupy obejmujące poszczególne kategorie interesów. Podział wierzycieli na grupy odbywa się w oparciu o obiektywne, jednoznaczne i uzasadnione ekonomicznie lub prawnie</p>	

	<p>utworzenie odrębnej grupy dla roszczeń pracowników.</p> <p>Państwa członkowskie mogą przewidzieć, że dłużnicy będący MŚP mogą zdecydować o nietraktowaniu zainteresowanych uczestników jako odrębnych grup.</p> <p>Państwa członkowskie wprowadzają odpowiednie środki w celu zapewnienia, aby tworzenie grup przebiegało w sposób uwzględniający w szczególności ochronę wierzycieli wymagających szczególnego traktowania, takich jak mali dostawcy.</p>			<p>kryteria dotyczące stosunków prawnych wiążących wierzycieli z dłużnikiem, z których wynikają zobowiązania objęte propozycjami układowymi.";</p>	
Art. 9 ust. 5	<p>Prawa do głosowania i tworzenie grup podlegają weryfikacji przez organ sądowy lub administracyjny po przedłożeniu wniosku o zatwierdzenie planu restrukturyzacji.</p> <p>Państwa członkowskie mogą wymagać, aby organ sądowy lub administracyjny weryfikował i zatwierdzał prawa do głosowania i tworzenie grup na etapie wcześniejszym, niż etap, o którym mowa w ustępie pierwszym.</p>	N		<p>Implementację zapewniają już obowiązujące przepisy – art. 164 ust. 1 i 2 Prawa Restrukturyzacyjnego.</p> <p>„Art. 164 1. Układ przyjęty przez zgromadzenie wierzycieli zatwierdza sąd, zawierając w sentencji postanowienia treść układu.</p> <p>2. Rozprawa wyznaczona w celu rozpoznania układu odbywa się nie wcześniej niż po upływie tygodnia od dnia zakończenia zgromadzenia wierzycieli, na którym przyjęto układ.”</p>	
Art. 9 ust. 6	<p>Plan restrukturyzacji zostaje przyjęty przez zainteresowanych uczestników, pod warunkiem że uzyska poparcie większości ustalonej na podstawie kwoty ich roszczeń lub wartości udziałów w każdej grupie. Państwa członkowskie mogą dodatkowo wymagać uzyskania większości ustalonej na podstawie liczby zainteresowanych uczestników w każdej grupie.</p> <p>Państwa członkowskie określają większości wymagane do przyjęcia planu restrukturyzacji. Większości te nie mogą przekraczać 75 % kwoty roszczeń lub wartości udziałów w każdej grupie lub, w stosownych przypadkach, 75 % liczby zainteresowanych uczestników w każdej grupie.</p>	N		<p>Implementację zapewniają już obowiązujące przepisy – art. 119 ust. 1 i 2 Prawa Restrukturyzacyjnego.</p> <p>„Art. 119 1. Uchwała zgromadzenia wierzycieli o przyjęciu układu zapada, jeżeli wypowie się za nią większość głosujących wierzycieli, którzy oddali ważny głos, mających łącznie co najmniej dwie trzecie sumy wierzytelności przysługujących głosującym wierzycielom.</p>	

				2. Jeżeli głosowanie nad układem przeprowadza się w grupach wierzycieli, obejmujących poszczególne kategorie interesów, układ zostaje przyjęty, jeżeli w każdej grupie wypowie się za nim większość głosujących wierzycieli z tej grupy, mających łącznie co najmniej dwie trzecie sumy wierzytelności, przysługujących głosującym wierzycielom z tej grupy.”	
Art. 9 ust. 7	Niezależnie od ust. 2–6 państwa członkowskie mogą przewidzieć, że formalne głosowanie w sprawie przyjęcia planu restrukturyzacji może zostać zastąpione porozumieniem z wymaganą większością.	N		Przepis o charakterze fakultatywnym – nie wymaga implementacji.	
Art. 10 ust. 1	Państwa członkowskie zapewniają, aby co najmniej następujące plany restrukturyzacji były wiążące dla stron tylko wówczas, gdy zostały zatwierdzone przez organ sądowy lub administracyjny: <ul style="list-style-type: none"> a) plany restrukturyzacji, które mają wpływ na roszczenia lub udziały zainteresowanych uczestników wyrażających sprzeciw; b) plany restrukturyzacji przewidujące nowe finansowanie; c) plany restrukturyzacji, które wiążą się z utratą ponad 25 % miejsc pracy, jeżeli na taką utratę zezwala prawo krajowe. 	N		Implementację zapewnia art. 164 ust. 1 Prawa Restrukturyzacyjnego. Każdy układ przyjęty w postępowaniu restrukturyzacyjnym musi być zatwierdzony przez sąd. „Art. 164 1. Układ przyjęty przez zgromadzenie wierzycieli zatwierdza sąd, zawierając w sentencji postanowienia treść układu.”	
Art. 10 ust. 2	Państwa członkowskie zapewniają, aby warunki, na jakich plan restrukturyzacji może zostać zatwierdzony przez organ sądowy lub administracyjny, były jasno określone i obejmowały co najmniej następujące wymogi: <ul style="list-style-type: none"> a) plan restrukturyzacji przyjęto zgodnie z art. 9; b) wierzyciele, których łączy wystarczająca wspólnota 	T	Art. 1 pkt 29	„Art. 165 „2. Sąd odmawia zatwierdzenia układu, jeżeli jakikolwiek wierzyciel, który głosował przeciw układowi, zgłosił zastrzeżenia, zawierające zarzut, że znalazłby się w wyniku realizacji układu w	

	<p>interesów, należący do tej samej grupy, są traktowani równo oraz w sposób proporcjonalny do ich roszczenia;</p> <p>c) o planie restrukturyzacji powiadomiono zgodnie z prawem krajowym wszystkich zainteresowanych uczestników;</p> <p>d) w przypadku gdy istnieją wierzyciele wyrażający sprzeciw, plan restrukturyzacji spełnia kryterium ochrony najlepszych interesów wierzycieli;</p> <p>e) w stosownych przypadkach, wszelkie nowe finansowanie jest niezbędne do realizacji planu restrukturyzacji i nie powoduje niesprawiedliwego traktowania interesów wierzycieli.</p> <p>Zgodność z akapitem pierwszym lit. d) jest weryfikowana przez organ sądowy lub administracyjny tylko wówczas, gdy plan restrukturyzacji jest kwestionowany na tej podstawie.</p>		<p>gorszej sytuacji, niż w przypadku przeprowadzenia postępowania upadłościowego lub w przypadku zakończenia postępowania restrukturyzacyjnego bez przyjęcia układu (kryterium ochrony najlepszych interesów wierzycieli) i zarzut ten jest uzasadniony.”</p> <p>W pozostałym zakresie implementację zapewnia art. 165 ust. 1 Prawa restrukturyzacyjnego w obecnym brzmieniu.</p> <p>„Art. 165 1. Sąd odmawia zatwierdzenia układu, jeżeli narusza on prawo, w szczególności jeżeli przewiduje udzielenie pomocy publicznej niezgodnie z przepisami, albo jeżeli jest oczywiste, że układ nie będzie wykonany. Domniemywa się, że jest oczywiste, że układ nie będzie wykonany, jeżeli dłużnik nie wykonuje zobowiązań powstałych po dniu otwarcia postępowania restrukturyzacyjnego.</p>	
Art. 10 ust. 3	Państwa członkowskie zapewniają, aby organy sądowe lub administracyjne mogły odmówić zatwierdzenia planu restrukturyzacji w sytuacji, gdyby nie stwarzał on racjonalnych szans na zapobieżenie niewypłacalności dłużnika lub zapewnienie rentowności przedsiębiorstwa.	N	<p>Implementację zapewnia już art. 165 ust. 1 Prawa Restrukturyzacyjnego.</p> <p>„Art. 165 1. Sąd odmawia zatwierdzenia układu, jeżeli narusza on prawo, w szczególności jeżeli przewiduje udzielenie pomocy publicznej niezgodnie z przepisami, albo jeżeli jest oczywiste, że układ</p>	

				nie będzie wykonany. Domniemywa się, że jest oczywiste, że układ nie będzie wykonany, jeżeli dłużnik nie wykonuje zobowiązań powstałych po dniu otwarcia postępowania restrukturyzacyjnego.”	
Art. 10 ust. 4	Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku gdy wymagane jest zatwierdzenie planu restrukturyzacji przez organ sądowy lub administracyjny, aby stał się on wiążący, stosowna decyzja była podejmowana w sposób efektywny w celu zapewnienia szybkiego rozpatrzenia tej kwestii.	N		Przepis nie wymaga zmian legislacyjnych, dotyczy zapewnienia efektywnego procedowania przez sąd.	
Art. 11 ust. 1	Państwa członkowskie zapewniają, aby plan restrukturyzacji, który nie został zaaprobowany przez zainteresowanych uczestników, jak przewiduje art. 9 ust. 6, w każdej grupie dysponującej prawem do głosowania, mógł zostać zatwierdzony przez organ sądowy lub administracyjny na wniosek dłużnika lub za zgodą dłużnika, oraz mógł stać się wiążący dla grup dysponujących prawem do głosowania i wyrażających sprzeciw, w przypadku gdy ten plan restrukturyzacji spełnia co najmniej następujące warunki: <ul style="list-style-type: none"> a) jest zgodny z art. 10 ust. 2 i 3; b) został zaaprobowany przez: <ul style="list-style-type: none"> (i) większość grup zainteresowanych uczestników dysponujących prawem do głosowania, pod warunkiem że co najmniej jedna z tych grup to grupa wierzycieli zabezpieczonych lub grupa uprzywilejowana w stosunku do grupy zwykłych wierzycieli niezabezpieczonych; lub - jeśli ten warunek nie zostanie spełniony, (ii) co najmniej jedną grupę zainteresowanych uczestników dysponującą prawem do głosowania lub, w przypadku gdy tak przewidziano w prawie krajowym, stron, które doznały uszczerbku, inną niż grupa udziałowców lub jakakolwiek inna grupa, która na podstawie wyceny dłużnika jako 	T	Art. 1 pkt 30projektu	Art. 165b 1. W przypadku stwierdzenia nieprzyjęcia układu na podstawie art. 119 ust. 1 i 2, na wniosek dłużnika lub za jego zgodą, sąd może stwierdzić przyjęcie układu jeżeli: <ul style="list-style-type: none"> 1) większość grup wierzycieli głosowała za układem, w tym co najmniej jedna grupa wierzycieli, o których mowa w art. 161 ust. 1a pkt 3 lub wierzycieli o wyższym stopniu uprzywilejowania od wierzycieli, o których mowa w art. 342 ust. 1 pkt 2 Prawa upadłościowego, a w przypadku niespełnienia tego warunku, za przyjęciem układu głosowała grupa lub grupy wierzycieli stanowiące co najmniej połowę grup należących do tych kategorii wierzycieli, które w przypadku przeprowadzenia postępowania upadłościowego otrzymałyby jakiegokolwiek zaspokojenie, przy zastosowaniu wyceny zakładającej kontynuację 	

	<p>przedsiębiorstwa kontynuującego działalność nie otrzymałaby jakichkolwiek płatności ani nie zachowałaby jakichkolwiek udziałów, lub, w przypadku gdy tak przewidziano w prawie krajowym, można by racjonalnie domniemywać, że nie otrzymałaby jakichkolwiek płatności ani nie zachowałaby jakichkolwiek udziałów, gdyby zastosowano normalną kolejność zaspokajania w postępowaniu likwidacyjnym na mocy prawa krajowego;</p> <p>c) zapewnia, aby wyrażające sprzeciw grupy zainteresowanych wierzycieli dysponujące prawem do głosowania były traktowane co najmniej równie korzystnie jak każda inna grupa o takim samym stopniu uprzywilejowania i bardziej korzystnie niż jakakolwiek inna grupa o niższym stopniu uprzywilejowania; oraz</p> <p>d) żadna z grup zainteresowanych uczestników nie może na podstawie planu restrukturyzacji otrzymać lub zachować więcej niż pełna kwota swoich roszczeń lub udziałów.</p> <p>Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego państwa członkowskie mogą ograniczyć wymóg uzyskania zgody dłużnika do przypadków, w których dłużnikami są MŚP.</p> <p>Państwa członkowskie mogą zwiększyć minimalną liczbę grup zainteresowanych uczestników lub, w przypadku gdy tak przewidziano w prawie krajowym, stron, które doznały uszczerbku, których zgoda jest wymagana do zaaprobowania planu zgodnie z lit. b) ppkt (ii) akapitu pierwszego;</p>		<p>działalności przedsiębiorstwa dłużnika;</p> <p>2) wyrażająca sprzeciw grupa wierzycieli uzyska w drodze układu co najmniej ten sam stopień zaspokojenia, jak każda inna grupa wierzycieli o takim stopniu uprzywilejowania w postępowaniu upadłościowym oraz wyższy stopień zaspokojenia niż jakakolwiek inna grupa o niższym stopniu uprzywilejowania w postępowaniu upadłościowym;</p> <p>3) dotychczasowi wspólnicy lub akcjonariusze nie uzyskają w wyniku przyjęcia układu korzyści przekraczającej wartość wniesionych przez siebie środków, w ramach realizacji planu restrukturyzacyjnego;</p> <p>2. Warunek wskazany w ust. 1 pkt 3 nie ma zastosowania w przypadku, gdy:</p> <p>1) układ przewiduje pełne zaspokojenie wierzycieli lub</p> <p>2) wartość środków wniesionych przez wspólników, udziałowców lub akcjonariuszy jest większa od wartości zmniejszenia wysokości wierzytelności przewidzianej w układzie dla wierzycieli głosujących przeciwko układowi, lub</p> <p>3) wspólnikami dłużnika są wyłącznie osoby fizyczne;</p> <p>3. Przez wierzycieli o wyższym lub niższym stopniu uprzywilejowania, o których mowa w ust. 1 pkt 2, rozumie</p>	
--	---	--	--	--

				się wierzycieli, którzy są zaspokojeni w odpowiednio wyższym lub niższym stopniu w postępowaniu upadłościowym, w szczególności wierzycieli o odpowiednio wyższej lub niższej kategorii zaspokojenia, przy uwzględnieniu wierzycieli zaspakajanych w ramach odrębnego planu podziału.”;	
Art. 11 ust. 2	<p>Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 lit. c) państwa członkowskie mogą przewidzieć, że wyrażająca sprzeciw grupa zainteresowanych wierzycieli dysponująca prawem do głosowania jest w pełni zaspakajana w drodze zastosowania tych samych lub równoważnych środków, w przypadku gdy mniej uprzywilejowana grupa ma otrzymać jakąkolwiek płatność lub zachować jakiekolwiek udziały na podstawie planu restrukturyzacji.</p> <p>Państwa członkowskie mogą utrzymać lub wprowadzić przepisy przewidujące odstępstwa od akapitu pierwszego, w przypadku gdy są one konieczne do osiągnięcia celów planu restrukturyzacji oraz w przypadku gdy plan ten nie powoduje niesprawiedliwego traktowania praw lub interesów któregoś z zainteresowanych uczestników.</p>	N		Przepis o charakterze fakultatywnym – nie wymaga implementacji.	
Art. 12 ust. 1	W przypadku gdy państwa członkowskie wyłączają udziałowców ze stosowania art. 9–11, zapewniają w drodze innych środków, aby udziałowcy ci nie mogli bezzasadnie uniemożliwiać lub utrudniać przyjęcia i zatwierdzenia planu restrukturyzacji.	N		<p>Implementację zapewnia art. 116 Prawa restrukturyzacyjnego.</p> <p>„Art. 116 1. W sprawach dotyczących układu nie ma prawa głosu wierzyciel będący małżonkiem dłużnika, jego krewnym lub powinowatym w linii prostej, krewnym lub powinowatym w linii bocznej do drugiego stopnia włącznie, przysposabiającym dłużnika lub przez niego przysposobionym, jeżeli dłużnikiem jest spółka handlowa - osobą uprawnioną</p>	

				<p>do reprezentowania spółki, a jeżeli dłużnikiem jest osobowa spółka handlowa - współnikiem ponoszącym odpowiedzialność za zobowiązania spółki całym swoim majątkiem.</p> <p>2. W sprawach dotyczących układu, jeżeli dłużnikiem jest spółka handlowa, nie ma prawa głosu wierzyciel będący spółką powiazaną z dłużnikiem oraz osoby upoważnione do jej reprezentacji, a także wierzyciel będący spółką i osoby uprawnione do jej reprezentowania, jeżeli ta spółka jest spółką dominującą albo zależną w stosunku do dłużnika.</p> <p>3. Prawa głosu w sprawie dotyczącej układu nie ma również wierzyciel będący spółką kapitałową, której spółka dominująca jest również spółką dominującą dla dłużnika, oraz osoby uprawnione do jej reprezentowania.</p> <p>4. W sprawach dotyczących układu, jeżeli dłużnikiem jest spółka kapitałowa, prawa głosu nie ma wierzyciel będący osobą fizyczną, jeżeli reprezentuje ponad 25% kapitału zakładowego spółki, a w przypadku prostej spółki akcyjnej - posiada ponad 25% akcji tej spółki.”</p>	
Art. 12 ust. 2	Państwa członkowskie zapewniają także, aby udziałowcy nie mogli bezzasadnie uniemożliwiać lub utrudniać realizacji planu restrukturyzacji.	N		j.w.	
Art. 12 ust.	Na mocy niniejszego artykułu państwa członkowskie	N		Przepis o charakterze	

3	mogą dostosować znaczenie pojęcia bezzasadnego uniemożliwiania i utrudniania, aby uwzględnić między innymi: czy dłużnik jest MŚP czy dużym przedsiębiorstwem; proponowane środki restrukturyzacyjne mające wpływ na prawa udziałowców; rodzaj udziałowca; czy dłużnik jest osobą prawną czy fizyczną; lub czy wspólnicy w spółce mają ograniczoną czy nieograniczoną odpowiedzialność.			fakultatywnym – nie wymaga implementacji.	
Art. 13 ust. 1	<p>Państwa członkowskie zapewniają, aby ramy restrukturyzacji zapobiegawczej nie miały wpływu na indywidualne i zbiorowe prawa pracownicze, wynikające z unijnego i krajowego prawa pracy, takie jak:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) prawo do negocjacji zbiorowych i działań zbiorowych; oraz b) prawo do informacji i konsultacji zgodnie z dyrektywą 2002/14/WE i dyrektywą 2009/38/WE, w szczególności: <ul style="list-style-type: none"> (i) informowanie przedstawicieli pracowników o rozwoju i prawdopodobnym rozwoju działalności przedsiębiorstwa lub zakładu oraz ich sytuacji ekonomicznej, umożliwiając im przedstawienie dłużnikowi obaw dotyczących sytuacji przedsiębiorstwa oraz w odniesieniu do potrzeby rozważenia zastosowania mechanizmów restrukturyzacji; (ii) informowanie przedstawicieli pracowników o każdym postępowaniu dotyczącym restrukturyzacji zapobiegawczej, które mogłoby wpłynąć na zatrudnienie, na przykład na zdolność pracowników do odzyskania ich wynagrodzeń i wszelkich przyszłych płatności, w tym wypłat związanych z pracowniczymi programami emerytalnymi; (iii) informowanie przedstawicieli pracowników o planach restrukturyzacji oraz konsultowanie się z nimi w tej sprawie, zanim plany restrukturyzacji zostaną przedłożone do przyjęcia zgodnie z art. 9, lub do zatwierdzenia przez organ sądowy lub 	T	Art. 1 pkt 1 oraz art. 1 pkt 5 projektu	<p>Implementacja zostanie zapewniona poprzez:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) zmianę brzmienia art. 2 ust. 1 Prawa restrukturyzacyjnego i wyraźne wskazanie, że postępowanie sanacyjne (które ma wpływ na indywidualne i zbiorowe prawa pracowników) nie jest postępowaniem z zakresu restrukturyzacji zapobiegawczej, w związku z czym dyrektywa nie ma do niego zastosowania, b) dodanie art. 10 ust.5 Prawa restrukturyzacyjnego <p>„Art. 10 ust. 5 „5. Pełny opis i przegląd planowanych środków restrukturyzacyjnych, o którym mowa w ust. 1 pkt 4 zawiera również:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) określenie ogólnych skutków w zakresie zatrudnienia, w tym planowanych zwolnień i organizacji pracy w zmniejszonym wymiarze czasu; 2) ustalenia dotyczące informowania przedstawicieli pracowników i przeprowadzania z nimi konsultacji. 	

	administracyjny zgodnie z art. 10; c) prawa zagwarantowane na mocy dyrektyw 98/59/WE, 2001/23/WE i 2008/94/WE.				
Art. 13 ust. 2	W przypadku gdy plan restrukturyzacji obejmuje środki prowadzące do zmian w organizacji pracy lub w stosunkach umownych z pracownikami, środki te są zatwierdzane przez tych pracowników, jeżeli prawo krajowe lub układy zbiorowe przewidują takie zatwierdzenie w takich przypadkach.	T	Art. 1 pkt 1 projektu	Jedynie w postępowaniu sanacyjnym plan restrukturyzacji może obejmować środki mające wpływ na organizację pracy lub stosunki umowne z pracownikami. Zmiana art. 2 ust. 1 Prawa restrukturyzacyjnego spowoduje, że postępowanie sanacyjne nie będzie objęte wpływem dyrektywy, jako postępowanie niebędące postępowaniem z zakresu restrukturyzacji zapobiegawczej.	
Art. 14 ust. 1	Organ sądowy lub administracyjny podejmuje decyzję w sprawie wyceny przedsiębiorstwa dłużnika tylko wtedy, gdy plan restrukturyzacji został zakwestionowany przez wyrażającego sprzeciw zainteresowanego uczestnika na podstawie: a) zarzutu naruszenia kryterium ochrony najlepszych interesów wierzycieli na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 6; albo b) zarzutu naruszenia warunków zatwierdzenia planu restrukturyzacji wbrew sprzeciwowi grupy wierzycieli na podstawie art. 11 ust. 1 lit. b) ppkt (ii).	T	Art. 1 pkt 28 projektu	„Art. 164 3a. W przypadku zgłoszenia zastrzeżeń, których podstawą jest zarzut naruszenia kryterium ochrony najlepszych interesów wierzycieli lub zarzut stwierdzenia przyjęcia układu przez sąd z naruszeniem art. 165b ust. 1 pkt 2), sąd może zobowiązać nadzorcę albo zarządcę do przedłożenia weryfikacji testu zaspokojenia, która w części wskazanej przez sąd zostanie dokonana na podstawie opinii sporządzonej przez podmiot wskazany przez sąd.”.	
Art. 14 ust. 2	Państwa członkowskie zapewniają, aby do celów podjęcia decyzji o wycenie zgodnie z ust. 1 organy sądowe lub administracyjne mogły powołać lub wysłuchać opinii biegłych	T	Art. 1 pkt 28projektu	j.w.	

	o odpowiednich kwalifikacjach.				
Art. 14 ust. 3	Do celów ust. 1 państwa członkowskie zapewniają, aby wyrażający sprzeciw zainteresowany uczestnik mógł wnieść skargę do organu sądowego lub administracyjnego odpowiedzialnego za zatwierdzenie planu restrukturyzacji. Państwa członkowskie mogą przewidzieć, że taka skarga może być wnoszona w ramach odwołania od decyzji w sprawie zatwierdzenia planu restrukturyzacji.	N		Implementację zapewnia już obowiązujący art. 165 ust. 7 Prawa restrukturyzacyjnego. „Art. 165 7. Na postanowienie w przedmiocie zatwierdzenia układu przysługuje zażalenie.” Zażalenie wnosi się w terminie dwóch tygodni.”	
Art. 15 ust. 1	Państwa członkowskie zapewniają, aby plany restrukturyzacji zatwierdzone przez organ sądowy lub administracyjny były wiążące dla wszystkich zainteresowanych uczestników wymienionych lub opisanych zgodnie z art. 8 ust. 1 lit. c).	N		Implementację zapewnia już obowiązujący art. 166 ust. 1 Pr. Rest. „Art. 166 1. Układ wiąże wierzycieli, których wierzytelności według ustawy są objęte układem, chociażby nie zostały umieszczone w spisie wierzytelności.”	
Art. 15 ust. 2	Państwa członkowskie zapewniają, aby plan restrukturyzacji nie miał wpływu na wierzycieli, którzy nie są zaangażowani w jego przyjęcie na podstawie prawa krajowego.	N		Implementację zapewnia już obowiązujący art. 166 ust. 2 Pr. Rest. „Art. 166 2. Układ nie wiąże wierzycieli, których dłużnik nie ujawnił i którzy nie byli uczestnikami postępowania.”	
Art. 16 ust. 1	Państwa członkowskie zapewniają, aby każde odwołanie przewidziane na mocy prawa krajowego od decyzji w sprawie zatwierdzenia lub odrzucenia planu restrukturyzacji wydanej przez organ sądowy było wnoszone do sądu wyższej instancji. Państwa członkowskie zapewniają, aby odwołanie od decyzji w sprawie zatwierdzenia lub odrzucenia planu restrukturyzacji wydanej przez organ administracyjny było wnoszone do organu sądowego.	N		Implementację zapewnia już obowiązujący art. 165 ust. 7 w zw. z art. 200 ust. 1a Pr. Rest. „Art. 165 7. Na postanowienie w przedmiocie zatwierdzenia układu przysługuje zażalenie.” Zażalenie wnosi się w terminie dwóch tygodni.” „Art. 200 1a. Zażalenia na	

				<p>postanowienia sądu restrukturyzacyjnego rozpoznaje sąd restrukturyzacyjny w innym składzie z wyjątkiem zażaleń na postanowienia, o których mowa w art. 30 ust. 5, art. 33 ust. 3, art. 45 ust. 2, art. 56 ust. 5, art. 59 ust. 8, art. 61 ust. 7, art. 133 ust. 2, art. 165 ust. 7, art. 172 ust. 1, art. 173 ust. 4 i 5, art. 176 ust. 4 i 5, art. 182 ust. 4, art. 226f, art. 236 ust. 1, art. 237 ust. 1, art. 239 ust. 2, art. 268 ust. 4, art. 286 ust. 1a, art. 327 ust. 1 i 2, art. 331 ust. 4 i art. 332 ust. 3, które rozpoznaje sąd drugiej instancji.”</p>	
Art. 16 ust. 2	Odwołania rozstrzyga się w sposób efektywny w celu zapewnienia szybkiego rozpatrzenia.	N		<p>Implementację zapewnia już obowiązujący art. 200 ust. 6 Pr. Rest.</p> <p>„Art. 200 6. Zażalenie rozpoznaje się w terminie trzydziestu dni od dnia przedstawienia akt sądowi drugiej instancji.”</p>	
Art. 16 ust. 3	<p>Odwołanie od decyzji zatwierdzającej plan restrukturyzacji nie powoduje skutków zawieszających w odniesieniu do wykonania tego planu.</p> <p>Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego państwa członkowskie mogą przewidzieć, że organy sądowe mogą zawiesić wykonanie planu restrukturyzacji lub jego części, w przypadku gdy jest to konieczne i właściwe dla zabezpieczenia interesów strony.</p>	T	Art. 1 pkt 29 projektu	<p>w art. 165 ust. 7 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„7. Na postanowienie w przedmiocie zatwierdzenia układu przysługuje zażalenie. Zażalenie wnosi się w terminie dwóch tygodni. Sąd może wstrzymać wykonanie zaskarżonego postanowienia w przedmiocie zatwierdzenia układu do czasu rozstrzygnięcia zażalenia jeżeli wykonywanie układu w okresie do rozpoznania zażalenia skutkowałoby pokrzywdzeniem</p>	

Art. 16 ust. 4	<p>Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku gdy odwołanie zgodnie z ust. 3 zostało uwzględnione, organ sądowy mógł:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) uchylić plan restrukturyzacji; albo b) zatwierdzić plan restrukturyzacji – ze zmianami, w przypadku gdy tak przewidziano w prawie krajowym, albo bez zmian. <p>Państwa członkowskie mogą przewidzieć, że w przypadku gdy plan zostanie zatwierdzony na mocy akapitu pierwszego lit. b), przyznawane jest odszkodowanie każdej stronie, która poniosła straty pieniężne i której odwołanie zostało uwzględnione.</p>	T	Art. 1 pkt 30 projektu	<p>wierzycieli”;</p> <p>„po art. 165 dodaje się art. 165a w brzmieniu:</p> <p>„Art. 165a Sąd może dokonać stosownych zmian w układzie, jeżeli zmiany te nie naruszają istotnych postanowień układu i na skutek ich wprowadzenia sąd zatwierdzi układ.”</p>	
Art. 17 ust. 1	<p>Państwa członkowskie zapewniają należytą ochronę nowego finansowania i finansowania przejściowego. W przypadku jakiegokolwiek późniejszego ogłoszenia upadłości dłużnika, co najmniej:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) nowe finansowanie i finansowanie przejściowe nie może być uznane za bezskuteczne, nieważne lub niepodlegające wykonaniu; oraz b) podmioty zapewniające takie finansowanie nie ponoszą odpowiedzialności cywilnej, administracyjnej ani karnej z tego powodu, że finansowanie takie wiąże się ze szkodą dla ogółu wierzycieli, chyba że obecne są inne dodatkowe przesłanki przewidziane w prawie krajowym. 	T	Art. 3 pkt 4 projektu	<p>„po art. 127 dodaje się art. 127a w brzmieniu:</p> <p>„Art. 127a 1. Finansowanie udzielone dłużnikowi w postępowaniu restrukturyzacyjnym w celu realizacji planu restrukturyzacyjnego uwzględnione w tym planie lub finansowanie udzielone w celu zapewnienia kontynuowania działalności dłużnika bądź utrzymania lub zwiększenia wartości przedsiębiorstwa dłużnika nie może być uznane za bezskuteczne w stosunku do masy upadłości lub niepodlegające wykonaniu, jeżeli zostało udzielone za zgodą sędziego-komisarza lub rady wierzycieli albo było przewidziane w planie restrukturyzacyjnym, złożonym wraz z wnioskiem o zatwierdzenie układu w postępowaniu o zatwierdzenie układu.</p>	

				2. Podmioty zapewniające finansowanie, o którym mowa w ust. 1 nie ponoszą odpowiedzialności w przypadku, gdy finansowanie takie wiąże się ze szkodą dla ogółu wierzycieli.”	
Art. 17 ust. 2	Państwa członkowskie mogą przewidzieć, że ust. 1 ma zastosowanie do nowego finansowania wyłącznie wtedy, gdy plan restrukturyzacji został zatwierdzony przez organ sądowy lub administracyjny, oraz do finansowania przejściowego, które było przedmiotem kontroli ex ante.	N		Przepis o charakterze fakultatywnym – nie wymaga implementacji.	
Art. 17 ust. 3	Państwa członkowskie mogą wyłączyć ze stosowania ust. 1 finansowanie przejściowe, które zostało przyznane po tym, jak dłużnik stał się niezdolny do spłacania swoich długów w terminie ich wymagalności.	N		Przepis o charakterze fakultatywnym – nie wymaga implementacji.	
Art. 17 ust. 4	Państwa członkowskie mogą przewidzieć, że w związku z późniejszym postępowaniem upadłościowym podmioty zapewniające nowe finansowanie lub finansowanie przejściowe są uprawnione do otrzymania płatności z pierwszeństwem wobec innych wierzycieli, których roszczenia byłyby w przeciwnym razie tak samo lub bardziej uprzywilejowane.	N		Przepis o charakterze fakultatywnym – nie wymaga implementacji.	
Art. 18 ust. 1	Bez uszczerbku dla art. 17 państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku jakiegokolwiek późniejszego ogłoszenia upadłości dłużnika transakcje, które są racjonalne i niezwłocznie konieczne do negocjowania planu restrukturyzacji, nie mogły zostać uznane za bezskuteczne, nieważne lub niepodlegające wykonaniu z tego powodu, że takich transakcji dokonano ze szkodą dla ogółu wierzycieli, chyba że obecne są inne dodatkowe przesłanki przewidziane w prawie krajowym.	T	Art. 3 pkt 5 projektu	„Art. 129a 1. Umowy oraz operacje finansowe uwzględnione w zatwierdzonym planie restrukturyzacyjnym lub układzie nie mogą zostać uznane za bezskuteczne w stosunku do masy upadłości lub niepodlegające wykonaniu z tego powodu, że działają na szkodę ogółu wierzycieli.	
Art. 18 ust. 2	Państwa członkowskie mogą przewidzieć, że ust. 1 ma zastosowanie wyłącznie do przypadków, w których plan został zatwierdzony przez organ sądowy lub administracyjny lub w których takie transakcje były przedmiotem kontroli ex ante.	N		Przepis o charakterze fakultatywnym.	
Art. 18 ust. 3	Państwa członkowskie mogą wyłączyć ze stosowania ust. 1 transakcje, które zostały dokonane po tym, jak dłużnik stał się niezdolny do spłacania swoich długów w terminie ich wymagalności.	N		Przepis o charakterze fakultatywnym.	

Art. 18 ust. 4	<p>Transakcje, o których mowa w ust. 1, obejmują co najmniej:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) zapłatę honorariów i kosztów z tytułu negocjowania, przyjęcia lub zatwierdzenia planu restrukturyzacji; b) zapłatę honorariów i kosztów z tytułu profesjonalnego doradztwa ściśle związanego z restrukturyzacją; c) zapłatę wynagrodzenia pracowników za już wykonaną pracę bez uszczerbku dla innych form ochrony przewidzianych w prawie Unii lub prawie krajowym; d) wszelkie płatności i wypłaty dokonane w ramach prowadzenia zwykłej działalności, inne niż te, o których mowa w lit. a)–c). 	T	Art. 3 pkt 5 projektu	<p>„Art. 129a 2. Umowy oraz operacje finansowe, o których mowa w ust. 1 obejmują przede wszystkim:</p> <ul style="list-style-type: none"> 1) zapłatę wynagrodzeń i kosztów z tytułu negocjowania, przyjęcia lub zatwierdzenia planu restrukturyzacji; 2) zapłatę wynagrodzeń i kosztów z tytułu profesjonalnego doradztwa ściśle związanego z restrukturyzacją; 3) zapłatę wynagrodzenia pracowników za już wykonaną pracę; 4) wszelkie płatności i wypłaty dokonane w ramach prowadzenia zwykłej działalności, inne niż te, o których mowa w pkt. 1-3.”; 	
Art. 18 ust. 5	<p>Bez uszczerbku dla art. 17 państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku jakiegokolwiek późniejszego ogłoszenia upadłości dłużnika transakcje, które są racjonalne i niezwłocznie konieczne do realizacji planu restrukturyzacji i które są dokonywane zgodnie z planem restrukturyzacji zatwierdzonym przez organ sądowy lub administracyjny, nie mogły zostać uznane za bezskuteczne, nieważne lub niepodlegające wykonaniu z tego powodu, że takich transakcji dokonano ze szkodą dla ogółu wierzycieli, chyba że obecne są inne dodatkowe przesłanki przewidziane w prawie krajowym.</p>	T	Art. 3 pkt 5 projektu	Uzasadnienie, jak do art. 18 ust. 1	
Art. 19	<p>Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku gdy zachodzi prawdopodobieństwo niewypłacalności, kadra kierownicza należycie uwzględniła co najmniej następujące aspekty:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) interesy wierzycieli, udziałowców i innych zainteresowanych podmiotów; b) potrzebę podjęcia kroków w celu uniknięcia niewypłacalności; oraz c) potrzebę unikania działań, które celowo lub w wyniku 	N		<p>Implementację zapewniają art. 300-302 w zw. z art. 308 Kodeksu karnego</p> <p>„Art. 300 § 1. Kto, w razie grożącej mu niewypłacalności lub upadłości, udaremnia lub uszczupla zaspokojenie swojego wierzyciela przez to, że usuwa, ukrywa, zbywa, darowuje, niszczy,</p>	

	<p>rażącego zaniedbania zagrażają rentowności przedsiębiorstwa.</p>		<p>rzeczywiście lub pozornie obciąża albo uszkadza składniki swojego majątku, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3.</p> <p>§ 2. Kto, w celu udaremnienia wykonania orzeczenia sądu lub innego organu państwowego, udaremnia lub uszczupla zaspokojenie swojego wierzyciela przez to, że usuwa, ukrywa, zbywa, darowuje, niszczy, rzeczywiście lub pozornie obciąża albo uszkadza składniki swojego majątku zajęte lub zagrożone zajęciem, bądź usuwa znaki zajęcia, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.</p> <p>§ 3. Jeżeli czyn określony w § 1 wyrządził szkodę wielu wierzycielom, sprawca podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8.</p> <p>§ 4. Jeżeli pokrzywdzonym nie jest Skarb Państwa, ściganie przestępstwa określonego w § 1 następuje na wniosek pokrzywdzonego.”</p> <p>Art. 301 § 1. Kto będąc dłużnikiem kilku wierzycieli udaremnia lub ogranicza zaspokojenie ich należności przez to, że tworzy w oparciu o przepisy prawa nową jednostkę gospodarczą i przenosi na nią składniki swojego majątku, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.</p> <p>§ 2. Tej samej karze podlega,</p>	
--	---	--	---	--

			<p>kto będąc dłużnikiem kilku wierzycieli doprowadza do swojej upadłości lub niewypłacalności.</p> <p>§ 3. Kto będąc dłużnikiem kilku wierzycieli w sposób lekkomyślny doprowadza do swojej upadłości lub niewypłacalności, w szczególności przez trwonienie części składowych majątku, zaciąganie zobowiązań lub zawieranie transakcji oczywiście sprzecznych z zasadami gospodarowania, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.</p> <p>Art. 302 § 1. Kto, w razie grożącej mu niewypłacalności lub upadłości, nie mogąc zaspokoić wszystkich wierzycieli, spłaca lub zabezpiecza tylko niektórych, czym działa na szkodę pozostałych, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.</p> <p>§ 2. Kto wierzycielowi udziela lub obiecuje udzielić korzyści majątkowej za działanie na szkodę innych wierzycieli w związku z postępowaniem upadłościowym lub zmierzającym do zapobiegnięcia upadłości, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3.</p> <p>§ 3. Tej samej karze podlega wierzyciel, który w związku z określonym w § 2</p>	
--	--	--	---	--

				<p>postępowaniem przyjmuje korzyść za działanie na szkodę innych wierzycieli albo takiej korzyści żąda.”</p> <p>„Art. 308 Art. Za przestępstwa określone w tym rozdziale odpowiada jak dłużnik lub wierzyciel, kto, na podstawie przepisu prawnego, decyzji właściwego organu, umowy lub faktycznego wykonywania, zajmuje się sprawami majątkowymi innej osoby prawnej, fizycznej, grupy osób lub podmiotu niemającego osobowości prawnej.”</p>	
Art. 20 ust. 1	<p>Państwa członkowskie zapewniają, aby niewypłacalni przedsiębiorcy mieli dostęp do co najmniej jednego rodzaju postępowania, które może prowadzić do całkowitego umorzenia długów zgodnie z niniejszą dyrektywą.</p> <p>Państwa członkowskie mogą wymagać zaprzestania prowadzenia działalności handlowej, gospodarczej, rzemieślniczej lub zawodowej, której dotyczą długi niewypłacalnego przedsiębiorcy.</p>	N		<p>Implementację zapewniają art. 369 ust. 1-2 Prawa upadłościowego, przewidujące możliwość umorzenia zobowiązań upadłego przedsiębiorcy, będącego osobą fizyczną, bez ustalania planu spłaty wierzycieli.</p> <p>„Art. 1. W terminie trzydziestu dni od dnia obwieszczenia postanowienia o zakończeniu postępowania upadłościowego upadły będący osobą fizyczną może złożyć wniosek o ustalenie planu spłaty wierzycieli i umorzenie pozostałej części zobowiązań, które nie zostały zaspokojone w postępowaniu upadłościowym.</p> <p>1a. W terminie, o którym mowa w ust. 1, upadły będący osobą fizyczną może również złożyć wniosek o umorzenie zobowiązań bez ustalenia planu spłaty wierzycieli, jeśli</p>	

			<p>osobista sytuacja upadłego w oczywisty sposób wskazuje, że jest on trwale niezdolny do dokonywania jakichkolwiek spłat w ramach planu spłaty wierzycieli. Przepis art. 370f ust. 2 stosuje się.</p> <p>1b. Wnioski, o których mowa w ust. 1 i 1a, rozpoznaje się na rozprawie. O terminie rozprawy zawiadamia się wierzycieli przez obwieszczenie.</p> <p>2. Jeżeli niezdolność do dokonywania jakichkolwiek spłat w ramach planu spłaty wierzycieli wynikająca z osobistej sytuacji upadłego nie ma charakteru trwałego, sąd umarza zobowiązania upadłego bez ustalenia planu spłaty wierzycieli pod warunkiem, że w terminie pięciu lat od dnia uprawomocnienia się postanowienia o warunkowym umorzeniu zobowiązań upadłego bez ustalenia planu spłaty wierzycieli upadły ani żaden z wierzycieli nie złoży wniosku o ustalenie planu spłaty wierzycieli, na skutek którego sąd, uznając, że ustała niezdolność upadłego do dokonywania jakichkolwiek spłat w ramach planu spłaty wierzycieli, uchylili postanowienie o warunkowym umorzeniu zobowiązań upadłego bez ustalenia planu spłaty wierzycieli i ustali plan spłaty wierzycieli. Przepisy art. 370a ust. 10 i art. 370f ust. 2 stosuje się.</p>	
--	--	--	--	--

Art. 20 ust. 2	Państwa członkowskie, w których warunkiem całkowitego umorzenia długów jest częściowa spłata długu przez przedsiębiorcę, zapewniają, aby obowiązek spłaty związany z tym warunkiem był uzależniony od indywidualnej sytuacji przedsiębiorcy, a w szczególności aby był proporcjonalny do podlegającego zajęciu lub pozostającego do dyspozycji dochodu i majątku przedsiębiorcy w okresie wymaganym dla uzyskania umorzenia długów oraz uwzględniał słusze interesy wierzycieli.	N		Uzasadnienie j.w.	
Art. 20 ust. 3	Państwa członkowskie zapewniają, aby przedsiębiorcy, których długi zostały umorzone, mogli korzystać z krajowych ram zapewniających wsparcie dla przedsiębiorstw skierowane do przedsiębiorców, w tym dostępu do stosownych i aktualnych informacji dotyczących tych ram	N		<p>Implementację zapewnia art. 14 ustawy z dnia 16 lipca 2020 r. o udzielaniu pomocy publicznej w celu ratowania lub restrukturyzacji przedsiębiorców (Dz.U. z 2020 r. poz. 1298)</p> <p>„Art. 14 Minister właściwy do spraw gospodarki, na stronie podmiotowej w Biuletynie Informacji Publicznej, informuje o dacie dostępności albo wyczerpania środków przeznaczonych na udzielanie pomocy.”</p> <p>oraz art. 4 ust. 2a ustawy z dnia 9 listopada 2000 r. o utworzeniu Państwowej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości (Dz.U. z 2020 r. poz. 299).</p> <p>„Art. 4</p> <p>2a. Do zadań Agencji, o których mowa w ust. 1, należy w szczególności:</p> <p>1) przygotowywanie i realizacja programów działań wspierających przedsiębiorców;</p> <p>2) wspieranie, realizacja i promocja innych, niż określone w pkt 1, programów oraz przedsięwzięć, w tym centralnych, regionalnych i</p>	

				lokalnych; 3) wspomaganie organów administracji rządowej i samorządowej w zbieraniu i przetwarzaniu danych o potrzebach gospodarki narodowej; 4) prowadzenie działalności badawczej i analitycznej, w tym ewaluacyjnej; 5) prowadzenie działalności informacyjnej i promocyjnej; 6) współpraca z zagranicą”.	
Art. 21 ust. 1	Państwa członkowskie zapewniają, aby okres, po którego upływie niewypłacalni przedsiębiorcy mogą uzyskać całkowite umorzenie swoich długów, nie był dłuższy niż trzy lata, począwszy najpóźniej od dnia: <ul style="list-style-type: none"> a) w przypadku postępowania obejmującego plan spłaty wierzycieli – decyzji organu sądowego lub administracyjnego zatwierdzającej plan lub od rozpoczęcia realizacji planu; albo b) w przypadku każdego innego postępowania – decyzji organu sądowego lub administracyjnego w sprawie wszczęcia postępowania, lub ustanowienia masy upadłościowej przedsiębiorcy. 	N		Implementację zapewnia art. 370a ust. 1 Prawa upadłościowego. Art. 370a 1. W postanowieniu o ustaleniu planu spłaty wierzycieli sąd ustala, czy upadły doprowadził do swojej niewypłacalności lub istotnie zwiększył jej stopień umyślnie lub wskutek rażącego niedbalstwa, oraz określa, w jakim zakresie i okresie, nie dłuższym niż trzydzieści sześć miesięcy, upadły jest obowiązany spłacać zobowiązania uznane na liście wierzytelności a niewykonane w toku postępowania upadłościowego na podstawie planów podziału oraz jaka część zobowiązań upadłego powstałych przed dniem ogłoszenia upadłości zostanie umorzona po wykonaniu planu spłaty wierzycieli.	
Art. 21 ust. 2	Państwa członkowskie zapewniają, aby niewypłacalni przedsiębiorcy, którzy wywiązali się ze swoich obowiązków, w przypadku gdy takie obowiązki istnieją w prawie krajowym, uzyskali umorzenie swoich długów wraz z upływem okresu	N		Uzasadnienie j.w.	

	<p>wymaganego dla uzyskania umorzenia długów bez potrzeby składania wniosku do organu sądowego lub administracyjnego o wszczęcie dodatkowego postępowania innego niż te, o których mowa w ust. 1.</p> <p>Bez uszczerbku dla akapitu pierwszego państwa członkowskie mogą utrzymać lub wprowadzić przepisy umożliwiające organowi sądowemu lub administracyjnemu weryfikację, czy przedsiębiorcy wywiązali się z obowiązków niezbędnych do uzyskania umorzenia długów.</p>				
Art. 21 ust. 3	Państwa członkowskie mogą przewidzieć, że całkowite umorzenie długów nie zakłóca kontynuowania postępowania upadłościowego zakładającego sprzedaż i podział majątku przedsiębiorcy wchodzącego w skład masy upadłościowej tego przedsiębiorcy z dniem upływu okresu wymaganego dla uzyskania umorzenia długów.	N		Przepis o charakterze fakultatywnym.	
Art. 22 ust. 1	Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku gdy niewypłacalny przedsiębiorca uzyskał umorzenie długów zgodnie z niniejszą dyrektywą, wszelkie zakazy podejmowania lub kontynuowania działalności handlowej, gospodarczej, rzemieślniczej lub zawodowej, wynikające jedynie z faktu, że przedsiębiorca ten jest niewypłacalny, przestały być skuteczne najpóźniej z końcem okresu wymaganego dla uzyskania umorzenia długów.	N		W polskim porządku prawnym brak jest przepisów przewidujących zakaz prowadzenia działalności gospodarczej w toku wykonywania ustalonego planu spłat wierzycieli.	
Art. 22 ust. 2	Państwa członkowskie zapewniają, aby z upływem okresu wymaganego dla uzyskania umorzenia długów zakazy, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, przestały być skuteczne bez potrzeby składania wniosku do organu sądowego lub administracyjnego o wszczęcie dodatkowego postępowania innego niż te, o których mowa w art. 21 ust. 1.	N		j.w.	

Art. 23 ust. 1	Na zasadzie odstępstwa od art. 20–22 państwa członkowskie utrzymują lub wprowadzają przepisy odmawiające dostępu do umorzenia długów lub ograniczające taki dostęp, lub cofające dostęp do umorzenia długów lub przewidujące dłuższe okresy na potrzeby uzyskania całkowitego umorzenia długów lub dłuższe okresy zakazu prowadzenia działalności, w przypadku gdy, według prawa krajowego, niewypłacalny przedsiębiorca działał względem wierzycieli lub innych zainteresowanych podmiotów nieuczciwie lub w złej wierze w momencie zaciągania długów, podczas trwania postępowania upadłościowego lub podczas spłacania długów, bez uszczerbku dla przepisów krajowych dotyczących ciężaru dowodu.	N		Przepis dopuszczający odstępstwa od art. 20-22 dyrektywy – nie wymaga implementacji.	
Art. 23 ust. 2	Na zasadzie odstępstwa od art. 20–22 państwa członkowskie mogą utrzymać lub wprowadzić przepisy odmawiające dostępu lub ograniczające dostęp, lub cofające dostęp do umorzenia długów, lub przewidujące dłuższe okresy na potrzeby uzyskania całkowitego umorzenia długów lub dłuższe okresy zakazu prowadzenia działalności, w przypadku gdy zachodzą pewne ściśle określone okoliczności i gdy takie odstępstwa są należycie uzasadnione, na przykład w przypadku: <ul style="list-style-type: none"> a) gdy niewypłacalny przedsiębiorca istotnie naruszył obowiązki wynikające z planu spłaty wierzycieli lub jakiegokolwiek inny obowiązek prawny mający na celu zabezpieczenie interesów wierzycieli, w tym obowiązek dotyczący zapewnienia wierzycielom maksymalnego zwrotu z zaangażowanych środków; b) gdy niewypłacalny przedsiębiorca nie wywiązuje się z obowiązków w zakresie informacji lub współpracy wynikających z prawa Unii i prawa krajowego; c) stanowiących nadużycie wniosków o umorzenie długów; d) gdy jest kolejny wniosek o umorzenie długów w określonym okresie po przyznaniu danemu niewypłacalnemu przedsiębiorcy całkowitego umorzenia długów lub po odmowie całkowitego 	N		j.w.	

	<p>umorzenia długów temu przedsiębiorcy z powodu poważnego naruszenia obowiązków w zakresie informacji lub współpracy;</p> <p>e) gdy koszt postępowania prowadzącego do umorzenia długów nie został pokryty; lub</p> <p>f) gdy odstępstwo jest niezbędne w celu zagwarantowania równowagi między prawami dłużnika a prawami jednego lub większej liczby wierzycieli.</p>				
Art. 23 ust. 3	<p>Na zasadzie odstępstwa od art. 21 państwa członkowskie mogą przewidzieć dłuższe okresy wymagane dla uzyskania umorzenia długów w przypadku gdy:</p> <p>a) organ sądowy lub administracyjny zatwierdził lub zarządził środki ochronne w celu zabezpieczenia głównego lokalu niewypłacalnego przedsiębiorcy oraz, w stosownych przypadkach, rodziny przedsiębiorcy, lub składników majątku istotnych dla kontynuowania działalności handlowej, gospodarczej, rzemieślniczej lub zawodowej przedsiębiorcy; lub</p> <p>b) główny lokal niewypłacalnego przedsiębiorcy oraz, w stosownych przypadkach, rodziny przedsiębiorcy, nie został sprzedany.</p>	N		j.w.	
Art. 23 ust. 4	<p>Państwa członkowskie mogą wyłączyć szczególne kategorie długów z umorzenia długów lub ograniczyć dostęp do umorzenia długów, lub ustanowić dłuższy okres wymagany dla uzyskania umorzenia długów, w przypadku gdy takie wyłączenia, ograniczenia lub dłuższe okresy są należycie uzasadnione, na przykład kategorie długów takie jak:</p> <p>a) długi zabezpieczone;</p> <p>b) długi, które wynikają z sankcji karnych lub w związku z nimi;</p> <p>c) długi, które wynikają z odpowiedzialności deliktowej;</p> <p>d) długi w zakresie zobowiązań alimentacyjnych</p>	N		j.w.	

	<p>wynikających z więzi rodzinnych, z pokrewieństwa, małżeństwa lub powinowactwa;</p> <p>e) długi powstałe po złożeniu wniosku o wszczęcie postępowania prowadzącego do umorzenia długów lub po wszczęciu takiego postępowania; oraz</p> <p>f) długi, które wynikają z obowiązku pokrycia kosztu postępowania prowadzącego do umorzenia długów.</p>				
Art. 23 ust. 5	<p>Na zasadzie odstępstwa od art. 22 państwa członkowskie mogą przewidzieć dłuższe lub bezterminowe zakazy prowadzenia działalności, w przypadku gdy niewypłacalny przedsiębiorca wykonuje zawód:</p> <p>a) który podlega szczególnym zasadom etyki lub szczególnym zasadom dotyczącym reputacji lub wiedzy fachowej, a przedsiębiorca naruszył te zasady; lub</p> <p>b) polegający na zajmowaniu się zarządzaniem majątkiem innych osób.</p> <p>Akapit pierwszy ma również zastosowanie w przypadku gdy niewypłacalny przedsiębiorca występuje o dostęp do zawodu, o którym mowa w lit. a) lub b) tego akapitu.</p>	N		j.w.	
Art. 23 ust. 6	<p>Niniejsza dyrektywa pozostaje bez uszczerbku dla przepisów krajowych dotyczących zakazu prowadzenia działalności zarządzanego przez organ sądowy lub administracyjny innego niż te, o których mowa w art. 22.</p>	N		j.w.	
Art. 24 ust. 1	<p>Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku, gdy niewypłacalni przedsiębiorcy mają długi dotyczące działalności zawodowej powstałe w ramach prowadzenia przez nich działalności handlowej, gospodarczej, rzemieślniczej lub zawodowej, a także długi prywatne zaciągnięte poza ramami tej działalności, i długów tych nie da się racjonalnie rozdzielić, takie długi, jeżeli podlegają umorzeniu, były przedmiotem jednego postępowania w celu uzyskania całkowitego umorzenia długów.</p>	N		<p>Implementację zapewnia art. 369 ust. 1a Prawa upadłościowego</p> <p>„Art. 369 1a. W terminie, o którym mowa w ust. 1, upadły będący osobą fizyczną może również złożyć wniosek o umorzenie zobowiązań bez ustalenia planu spłaty wierzycieli, jeśli osobista sytuacja upadłego w oczywisty sposób wskazuje, że jest on trwale niezdolny do</p>	

				dokonywania jakichkolwiek spłat w ramach planu spłaty wierzycieli. Przepis art. 370f ust. 2 stosuje się”.	
Art. 24 ust. 2	Państwa członkowskie mogą przewidzieć, że w przypadku gdy długi powstałe w wyniku prowadzenia działalności zawodowej można oddzielić od długów prywatnych, długi te są – w celu uzyskania całkowitego umorzenia długów – przedmiotem odrębnych, ale skoordynowanych postępowań albo tego samego postępowania.	N		j.w.	
Art. 25	Bez uszczerbku dla niezależności sądów oraz wszelkich różnic w organizacji sądownictwa w całej Unii, państwa członkowskie zapewniają, aby: <ul style="list-style-type: none"> a) członkowie organów sądowych i administracyjnych prowadzący postępowania dotyczące restrukturyzacji, niewypłacalności i umorzenia długów odbyli odpowiednie szkolenia i mieli wiedzę fachową niezbędną do wykonywania swoich obowiązków; oraz b) postępowania dotyczące restrukturyzacji, niewypłacalności i umorzenia długów były prowadzone w sposób efektywny w celu zapewnienia szybkiego rozpatrzenia. 	N		Implementację zapewniają: <ul style="list-style-type: none"> a) art. 82a ust. 1-3 Prawa o ustroju sądów powszechnych: <p>„Art. 82a § 1. Sędzia jest obowiązany stale podnosić kwalifikacje zawodowe. § 2. Po objęciu pierwszego stanowiska sędziowskiego sędzia, który nie zajmował stanowiska asesora sądowego, odbywa szkolenie z zakresu metodyki pracy sędziego organizowane przez Krajową Szkołę Sądownictwa i Prokuratury. Prezes sądu kieruje sędziem na szkolenie w najbliższym terminie przewidzianym w harmonogramie działalności szkoleniowej Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury na dany rok. § 3. Sędzia jest obowiązany uczestniczyć, w miarę możliwości corocznie, w szkoleniu i doskonaleniu zawodowym organizowanym przez Krajową Szkołę Sądownictwa i Prokuratury lub innych formach doskonalenia</p> 	

			<p>zawodowego, w celu uzupełnienia specjalistycznej wiedzy i umiejętności zawodowych.</p> <p>b) art. 45 ust. 1, art. 59 ust. 1, art. 121 ust. 2, art. 182 ust.3, art. 263 ust.1 Prawa restrukturyzacyjnego:</p> <p>„Art. 45 1. Sąd wydaje postanowienie w przedmiocie wynagrodzenia niezwłocznie po zakończeniu albo prawomocnym umorzeniu postępowania restrukturyzacyjnego.</p> <p>Art. 59 1. Sąd wydaje postanowienie w przedmiocie wynagrodzenia ostatecznego niezwłocznie po zakończeniu albo prawomocnym umorzeniu postępowania restrukturyzacyjnego.</p> <p>Art. 121 2. Sędzia-komisarz niezwłocznie, nie później niż w terminie tygodnia, ustanawia radę wierzycieli na wniosek dłużnika, co najmniej trzech wierzycieli lub wierzyciela albo wierzycieli mających łącznie co najmniej piątą część sumy wierzytelności, z wyłączeniem wierzycieli określonych w art. 80 ust. 3, art. 109 ust. 1 i art. 116.</p> <p>Art. 182 3. Niezwłocznie po złożeniu wniosku o otwarcie przyspieszonego postępowania układowego sąd</p>	
--	--	--	--	--

				<p>orzeka w przedmiocie zgodności z prawem kryteriów wyodrębnienia wierzycieli objętych układem częściowym.</p> <p>Art. 263 1. Niezwłocznie po złożeniu dokumentów, o których mowa w art. 261, sędzia-komisarz wyznacza termin zgromadzenia wierzycieli w celu głosowania nad układem.”</p>	
Art. 26 ust. 1	<p>Państwa członkowskie zapewniają, aby:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) nadzorcy powoływani przez organ sądowy lub administracyjny w postępowaniach dotyczących restrukturyzacji, niewypłacalności i umorzenia długów (zwani dalej „nadzorcami”) odbyli odpowiednie szkolenia i mieli wiedzę fachową niezbędną do wykonywania swoich obowiązków; b) warunki kwalifikowalności, a także procedura powoływania, odwoływania i rezygnacji nadzorców były jasne, przejrzyste i sprawiedliwe; c) przy powoływaniu nadzorczy w konkretnej sprawie, w tym w sprawach z elementami transgranicznymi, należyte były brane pod uwagę doświadczenie i wiedza fachowa nadzorczy oraz specyfika danej sprawy; oraz d) w celu uniknięcia konfliktu interesów – dłużnicy i wierzyciele mieli możliwość wniesienia sprzeciwu wobec wyboru lub powołania nadzorczy albo możliwość wystąpienia o jego zmianę. 	T/N	<p>Art. 1 pkt 14 i 15 projektu (w zakresie lit. c)</p>	<p>Implementację zapewniają:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) art. 2 ust. 5 i art. 3 ustawy o licencji doradcy restrukturyzacyjnego, b) art. 24, art. 38 ust. 1 i 1d i art. 51 ust. 1 i 1a Prawa restrukturyzacyjnego, c) art. 38 ust. 1a i art. 51 ust.1d Prawa restrukturyzacyjnego, d) art. 28 Prawa restrukturyzacyjnego. <p>a) „Art. 2 5. Osoba fizyczna posiadająca licencję doradcy restrukturyzacyjnego jest obowiązana do kształcenia ustawicznego w celu podnoszenia kwalifikacji i umiejętności zawodowych.</p> <p>Art. 3 1. Licencję doradcy restrukturyzacyjnego może uzyskać osoba fizyczna, która:</p> <ul style="list-style-type: none"> 1) ma obywatelstwo państwa członkowskiego Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwa 	

				<p>członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym;</p> <p>2) zna język polski w zakresie niezbędnym do wykonywania czynności syndyka, nadzorcy lub zarządcy;</p> <p>3) ma pełną zdolność do czynności prawnych;</p> <p>4) ukończyła wyższe studia i uzyskała tytuł magistra lub równorzędny w państwie, o którym mowa w pkt 1;</p> <p>5) posiada nieposzlakowaną opinię;</p> <p>6) w okresie 15 lat przed złożeniem wniosku o licencję doradcy restrukturyzacyjnego przez co najmniej 3 lata zarządzała majątkiem upadłego, przedsiębiorstwem lub jego wyodrębnioną częścią w Rzeczypospolitej Polskiej lub państwie, o którym mowa w pkt 1;</p> <p>7) nie była karana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe;</p> <p>8) nie jest podejrzana albo oskarżona o przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego lub przestępstwo skarbowe;</p> <p>9) nie jest wpisana do rejestru dłużników niewypłacalnych Krajowego Rejestru Sądowego ani w odniesieniu do tej osoby nie są ujawnione w Krajowym Rejestrze Zadłużonych informacje, o których mowa w art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 6</p>	
--	--	--	--	---	--

			<p>grudnia 2018 r. o Krajowym Rejestrze Zadłużonych (Dz.U. z 2021 r. poz. 1909);</p> <p>10) złożyła z pozytywnym wynikiem egzamin przed Komisją Egzaminacyjną, powołaną przez Ministra Sprawiedliwości.</p> <p>b) „Art. 34 1. Nadzorcą albo zarządcą może być osoba fizyczna, która posiada pełną zdolność do czynności prawnych i licencję doradcy restrukturyzacyjnego wydaną na zasadach i w trybie określonych w ustawie z dnia 15 czerwca 2007 r. o licencji doradcy restrukturyzacyjnego (Dz.U. z 2020 r. poz. 242 i 2320 oraz z 2021 r. poz. 1080), zwanej dalej "ustawą o licencji doradcy restrukturyzacyjnego", oraz ma konto doradcy restrukturyzacyjnego w systemie teleinformatycznym obsługującym postępowanie sądowe, albo spółka handlowa, której wspólnicy ponoszą odpowiedzialność za zobowiązania spółki bez ograniczenia całym swoim majątkiem albo członkowie zarządu reprezentujący spółkę posiadają taką licencję oraz która ma konto doradcy restrukturyzacyjnego w systemie teleinformatycznym obsługującym postępowanie sądowe.</p> <p>1a. Spółka handlowa, której wspólnicy ponoszący</p>
--	--	--	--

			<p>odpowiedzialność za zobowiązania spółki bez ograniczenia całym swoim majątkiem albo członkowie zarządu reprezentujący spółkę posiadają licencję doradcy restrukturyzacyjnego i która zamierza wykonywać obowiązki w postępowaniach restrukturyzacyjnych, zakłada konto doradcy restrukturyzacyjnego w systemie teleinformatycznym obsługującym postępowanie sądowe.</p> <p>„Art. 38 1. Nadzorca sądowy jest powoływany przez sąd w postanowieniu o otwarciu przyspieszonego postępowania układowego lub postępowania układowego.”.</p> <p>„1d. W uzasadnionych przypadkach sąd powołuje nadzorcę sądowego, biorąc pod uwagę specyfikę danej sprawy, a także doświadczenie i dodatkowe kwalifikacje osoby posiadającej licencję doradcy restrukturyzacyjnego. Przepisów ust. 1a i 1b nie stosuje się.”</p> <p>Art. 51 1. Zarządca jest powoływany przez sąd w postanowieniu o otwarciu postępowania sanacyjnego.</p> <p>„1d. W uzasadnionych przypadkach sąd powołuje zarządcę, biorąc pod uwagę specyfikę danej sprawy, a także doświadczenie i</p>
--	--	--	--

			<p>dodatkowe kwalifikacje osoby posiadającej licencje doradcy restrukturyzacyjnego. Przepisu ust. 1a nie stosuje się.”</p> <p>d) Art. 28 1. Sąd zmienia nadzorcę sądowego albo zarządcę:</p> <p>1) na jego wniosek;</p> <p>2) w przypadku cofnięcia albo zawieszenia praw wynikających z licencji doradcy restrukturyzacyjnego osobie fizycznej albo wspólnikom ponoszącym odpowiedzialność za zobowiązania spółki będącej nadzorcą sądowym albo zarządcą bez ograniczenia całym swoim majątkiem albo członkom zarządu reprezentującym taką spółkę;</p> <p><u>3) na podstawie uchwały rady wierzycieli podjętej w trybie określonym w art. 133 ust. 2;</u></p> <p><u>4) na wniosek dłużnika, do którego dołączono pisemną zgodę wierzyciela lub wierzycieli mających łącznie więcej niż 30% sumy wierzytelności, z wyłączeniem wierzycieli określonych w art. 80 ust. 3, art. 109 ust. 1 i art. 116.</u></p>	
Art. 26 ust. 2	Komisja ułatwia wymianę najlepszych praktyk między państwami członkowskimi w celu poprawy jakości szkoleń w całej Unii, w tym przez wymianę doświadczeń oraz narzędzia służące budowaniu zdolności.	N		Przepis techniczny, nie wymaga implementacji.
Art. 27 ust. 1	Państwa członkowskie ustanawiają odpowiednie mechanizmy nadzorcze i regulacyjne w celu zapewnienia skutecznego nadzoru nad pracą nadzorców, aby ich usługi były świadczone w sposób efektywny i kompetentny oraz	N		Implementację zapewnia art. 30 ust. 1-3a Prawa restrukturyzacyjnego. „Art. 30 1. Sędzia-komisarz

	– w odniesieniu do zaangażowanych stron – bezstronny i niezależny. Mechanizmy te obejmują również środki zapewniające rozliczalność nadzorców, którzy nie dopełnili swoich obowiązków.			<p>upomina nadzorcę sądowego albo zarządcę, który nie wykonuje albo nienależyście wykonuje swoje obowiązki.</p> <p>2. W przypadku istotnego uchybienia albo braku poprawy w wykonywaniu obowiązków mimo upomnienia, sędzia-komisarz nakłada na nadzorcę sądowego albo zarządcę grzywnę w wysokości od 1000 zł do 30 000 zł, biorąc pod uwagę stopień oraz wagę uchybienia.</p> <p>3. W przypadku rażącego uchybienia albo braku poprawy w wykonywaniu obowiązków mimo nałożonej grzywny lub w przypadku niewykonania obowiązków, o których mowa w art. 24 ust. 5 i art. 25 ust. 2, mimo wezwania do ich spełnienia w terminie tygodnia, sąd odwołuje nadzorcę sądowego albo zarządcę. Odpis prawomocnego postanowienia doręcza się Ministrowi Sprawiedliwości.</p> <p>3a. Wniosek o odwołanie nadzorcy sądowego albo zarządcy z przyczyn, o których mowa w ust. 3, może złożyć prokurator.</p>	
Art. 27 ust. 2	Państwa członkowskie zapewniają publiczną dostępność informacji dotyczących organów lub podmiotów sprawujących nadzór nad nadzorcami.	N		Implementację zapewniło uruchomienie z dniem 1 grudnia 2021 r. Krajowego Rejestru Zadłużonych.	
Art. 27 ust. 3	Państwa członkowskie mogą zachęcać nadzorców do opracowywania i przestrzegania kodeksów postępowania.	N		Przepis o charakterze ogólnym, nie wymaga implementacji.	
Art. 27 ust. 4	Państwa członkowskie zapewniają, aby wynagrodzenie nadzorców było regulowane przepisami, które są spójne z celem zakładającym skuteczne prowadzenie postępowań.	N		Implementację zapewniają art. 42 i art. 55 Prawa restrukturyzacyjnego.	

	<p>Państwa członkowskie zapewniają, aby wprowadzone zostały odpowiednie procedury umożliwiające rozstrzygnięcie wszelkich sporów dotyczących wynagrodzenia.</p>		<p>„Art. 42 1. Wynagrodzenie nadzorczy sądowego ustala się jako sumę czterech części składowych, w granicach od dwukrotności do czterdziestoczerokrotności podstawy wynagrodzenia. 2. Części składowe wynagrodzenia ustala się według następujących zasad: 1) część zależna od liczby wierzycieli będących uczestnikami postępowania: a) jedna podstawa wynagrodzenia - do 10 wierzycieli, b) trzy podstawy wynagrodzenia - od 11 do 50 wierzycieli, c) sześć podstaw wynagrodzenia - od 51 do 100 wierzycieli, d) osiem podstaw wynagrodzenia - od 101 do 500 wierzycieli, e) dziesięć podstaw wynagrodzenia - od 501 do 1000 wierzycieli, f) dwanaście podstaw wynagrodzenia - powyżej 1000 wierzycieli; 2) część zależna od sumy wierzytelności przysługujących wierzycielom będącym uczestnikami postępowania: a) jedna podstawa wynagrodzenia - dla sumy do 100 000,00 zł, b) trzy podstawy wynagrodzenia - dla sumy od 100 000,01 zł do 500 000,00 zł, c) sześć podstaw wynagrodzenia - dla sumy od</p>	
--	---	--	---	--

			<p>500 000,01 zł do 1 000 000,00 zł,</p> <p>d) osiem podstaw wynagrodzenia - dla sumy od 1 000 000,01 zł do 10 000 000,00 zł,</p> <p>e) dziesięć podstaw wynagrodzenia - dla sumy od 10 000 000,01 zł do 500 000 000,00 zł,</p> <p>f) dwanaście podstaw wynagrodzenia - dla sumy przekraczającej 500 000 000,00 zł;</p> <p>3) część ustalana przez sąd stosownie do rodzaju postępowania restrukturyzacyjnego, zakresu czynności podejmowanych przez nadzorcę sądowego w toku postępowania i pracy włożonej w osiągnięcie celu postępowania - w granicach do dziesięciu podstaw wynagrodzenia;</p> <p>4) część ustalana w przypadku, gdy z przyczyn niezależnych od nadzorca sądowego postępowanie układowe trwa dłużej niż dwanaście miesięcy - w granicach do dziesięciu podstaw wynagrodzenia.</p> <p>3. Przez podstawę wynagrodzenia należy rozumieć przeciętne miesięczne wynagrodzenie w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysku w trzecim kwartale roku poprzedniego, ogłoszone przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego”.</p>	
--	--	--	--	--

			<p>„Art. 55 1. Wynagrodzenie zarządcy ustala się jako sumę pięciu części składowych, w granicach od trzykrotności do dwustuośmiokrotności podstawy wynagrodzenia.</p> <p>2. Części składowe wynagrodzenia ustala się według następujących zasad:</p> <p>1) część zależna od liczby wierzycieli będących uczestnikami postępowania:</p> <p>a) jedna podstawa wynagrodzenia - do 10 wierzycieli,</p> <p>b) trzy podstawy wynagrodzenia - od 11 do 50 wierzycieli,</p> <p>c) sześć podstaw wynagrodzenia - od 51 do 100 wierzycieli,</p> <p>d) dziesięć podstaw wynagrodzenia - od 101 do 500 wierzycieli,</p> <p>e) dwanaście podstaw wynagrodzenia - od 501 do 1000 wierzycieli,</p> <p>f) dwadzieścia cztery podstawy wynagrodzenia - powyżej 1000 wierzycieli;</p> <p>2) część zależna od sumy wierzytelności przysługujących wierzycielom będącym uczestnikami postępowania:</p> <p>a) jedna podstawa wynagrodzenia - dla sumy do 100 000,00 zł,</p> <p>b) trzy podstawy wynagrodzenia - dla sumy od 100 000,01 zł do 500 000,00 zł,</p> <p>c) sześć podstaw wynagrodzenia - dla sumy od 500 000,01 zł do 1 000 000,00</p>	
--	--	--	--	--

				<p>zł,</p> <p>d) dziesięć podstaw wynagrodzenia - dla sumy od 1 000 000,01 zł do 10 000 000,00 zł,</p> <p>e) dwanaście podstaw wynagrodzenia - dla sumy od 10 000 000,01 zł do 500 000 000,00 zł,</p> <p>f) dwadzieścia cztery podstawy wynagrodzenia - dla sumy przekraczającej 500 000 000,00 zł;</p> <p>3) część zależna od średniomiesięcznych obrotów osiągniętych w toku postępowania sanacyjnego:</p> <p>a) jedna podstawa wynagrodzenia - do 20 000,00 zł,</p> <p>b) sześć podstaw wynagrodzenia - od 20 000,01 zł do 100 000,00 zł,</p> <p>c) dwanaście podstaw wynagrodzenia - od 100 000,01 zł do 1 000 000,00 zł,</p> <p>d) dwadzieścia podstaw wynagrodzenia - od 1 000 000,01 zł do 10 000 000,00 zł,</p> <p>e) sześćdziesiąt podstaw wynagrodzenia - od 10 000 000,01 zł do 50 000 000,00 zł,</p> <p>f) osiemdziesiąt podstaw wynagrodzenia - powyżej 50 000 000,00 zł;</p> <p>4) część ustalana przez sąd, stosownie do:</p> <p>a) stopnia poprawy kondycji ekonomicznej przedsiębiorstwa dłużnika, która miała miejsce w czasie trwania postępowania sanacyjnego, wyrażającego się</p>
--	--	--	--	---

			<p>między innymi w zwiększeniu przychodów i ograniczeniu kosztów,</p> <p>b) podjęcia przez zarządcę innych działań, w szczególności zawarcia umów, które przyniosą w przyszłości pozytywne ekonomicznie efekty dla dłużnika,</p> <p>c) stopnia skomplikowania sytuacji majątkowej i prawnej masy sanacyjnej oraz rodzaju i zakresu działalności prowadzonej przez dłużnika, w tym liczby pracowników zatrudnianych przez dłużnika</p> <p>- w granicach do sześćdziesięciu podstaw wynagrodzenia;</p> <p>5) część ustalana w przypadku, gdy z przyczyn niezależnych od zarządcy postępowanie trwa dłużej niż dwanaście miesięcy - w granicach do dwudziestu podstaw wynagrodzenia.</p> <p>3. Przez podstawę wynagrodzenia należy rozumieć przeciętne miesięczne wynagrodzenie w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysku w trzecim kwartale roku poprzedniego, ogłoszone przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego.”</p>	
Art. 28	Państwa członkowskie zapewniają, aby w postępowaniach dotyczących restrukturyzacji, niewypłacalności i umorzenia długów strony postępowania, nadzorca oraz organ sądowy lub administracyjny mieli możliwość dokonania przy użyciu środków komunikacji elektronicznej – w tym także w sytuacjach transgranicznych – co najmniej następujących czynności:	N	Implementację zapewniło uruchomienie z dniem 1 grudnia 2021 r. Krajowego Rejestru Zadłużonych.	

	<ul style="list-style-type: none"> a) zgłaszanie roszczeń; b) przedstawianie planów restrukturyzacji lub planów spłat wierzycieli; c) powiadomienia wierzycieli; d) wnoszenie skarg i odwołań. 				
Art. 29 ust. 1	<p>Państwa członkowskie co roku, na poziomie krajowym, gromadzą i agregują dane dotyczące postępowań dotyczących restrukturyzacji, niewypłacalności i umorzenia długów, w podziale na rodzaj postępowania, oraz obejmujące co najmniej następujące elementy:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) liczba postępowań, o których przeprowadzenie wystąpiono lub które wszczęto, w przypadku gdy takie wszczęcie przewidziano w prawie krajowym, oraz postępowań, które są w toku lub które zostały zakończone; b) średni czas trwania postępowań – od momentu przedłożenia wniosku lub od momentu wszczęcia postępowania, w przypadku gdy takie wszczęcie przewidziano w prawie krajowym, do momentu zakończenia postępowania; c) liczba postępowań innych niż te wymagane na podstawie lit. d), w podziale na rodzaje wyników; d) liczba wniosków o postępowania restrukturyzacyjne uznanych za niedopuszczalne, odrzuconych lub wycofanych przed wszczęciem postępowania. 	T	Art. 1 pkt 2 projektu	„Art.5b Minister Sprawiedliwości gromadzi, przechowuje oraz udostępni Komisji Europejskiej dane, na zasadach określonych w Artykule 29 dyrektywy 2019/1023 z dnia 20 czerwca 2019 r. w sprawie ram restrukturyzacji zapobiegawczej, umorzenia długów i zakazów prowadzenia działalności oraz w sprawie środków zwiększających skuteczność postępowań dotyczących restrukturyzacji, niewypłacalności i umorzenia długów, a także zmieniająca dyrektywę (UE) 2017/1132 (dyrektywa o restrukturyzacji i upadłości)”.	
Art. 29 ust. 2	<p>Państwa członkowskie co roku, na poziomie krajowym, gromadzą i agregują dane dotyczące liczby dłużników, którzy zostali objęci postępowaniami restrukturyzacyjnymi lub postępowaniami upadłościowymi i w przypadku których, w trzyletnim okresie poprzedzającym przedłożenie wniosku lub wszczęcie takich postępowań, w przypadku gdy takie wszczęcie przewidziano w prawie krajowym, zatwierdzono plan restrukturyzacji w ramach wcześniejszego postępowania restrukturyzacyjnego w zastosowaniu tytułu II.</p>	T		j.w.	
Art. 29 ust. 3	<p>Państwa członkowskie mogą co roku, na poziomie krajowym, gromadzić i agregować dane dotyczące:</p>	T		j.w.	

	<p>a) średniego kosztu każdego rodzaju postępowania;</p> <p>b) średnich stóp odzysku w odniesieniu do wierzycieli zabezpieczonych i niezabezpieczonych, a w stosownych przypadkach – innych rodzajów wierzycieli, odrębnie;</p> <p>c) liczby przedsiębiorców, którzy po przeprowadzeniu postępowania na podstawie art. 1 ust. 1 lit. b) zakładają nowe przedsiębiorstwo;</p> <p>d) liczby zlikwidowanych miejsc pracy związanych z postępowaniami dotyczącymi restrukturyzacji i niewypłacalności.</p>				
Art. 29 ust. 4	<p>Państwa członkowskie podają dane, o których mowa w ust. 1 lit. a)–c), oraz – w stosownych przypadkach i o ile są dostępne – dane, o których mowa w ust. 3, w podziale w zależności od:</p> <p>a) wielkości dłużników, którzy nie są osobami fizycznymi;</p> <p>b) tego, czy dłużnicy, którzy są objęci postępowaniami dotyczącymi restrukturyzacji lub niewypłacalności, są osobami fizycznymi czy osobami prawnymi; oraz</p> <p>c) tego, czy postępowania prowadzące do umorzenia długów dotyczą tylko przedsiębiorców czy wszystkich osób fizycznych.</p>	T		j.w.	
Art. 29 ust. 5	<p>Państwa członkowskie mogą gromadzić i agregować dane, o których mowa w ust. 1–4, korzystając z techniki doboru próby, która zapewnia reprezentatywność pod względem ich wielkości i różnorodności.</p>	T		j.w.	
Art. 29 ust. 6	<p>Państwa członkowskie gromadzą i agregują dane, o których mowa w ust. 1, 2, 4, oraz, w stosownych przypadkach, w ust. 3, za pełne lata kalendarzowe kończące się w dniu 31 grudnia każdego roku, począwszy od pierwszego pełnego roku kalendarzowego następującego po dniu rozpoczęcia stosowania aktów wykonawczych, o których mowa w ust. 7. Dane te przekazuje się co roku Komisji, przy użyciu standardowego formularza przekazywania danych, do dnia 31 grudnia roku kalendarzowego następującego po</p>	T		j.w.	

	roku, w odniesieniu do którego zgromadzono dane.				
Art. 29 ust. 7	Komisja określa wzór formularza przekazywania danych, o którym mowa w ust. 6 niniejszego artykułu, w drodze aktów wykonawczych. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 30 ust. 2.	N		Przepis techniczny – adresowany do Komisji – nie wymaga implementacji.	
Art. 29 ust. 8	Komisja publikuje na swojej stronie internetowej dane przekazywane zgodnie z ust. 6 w sposób przystępny i przyjazny dla użytkownika.	N		Przepis techniczny – adresowany do Komisji - nie wymaga implementacji.	
Art. 30 ust. 1 i 2	1. Komisję wspomaga komitet. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011. 2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011. W przypadku gdy komitet nie wyda żadnej opinii, Komisja nie przyjmuje projektu aktu wykonawczego i stosuje się art. 5 ust. 4 akapit trzeci rozporządzenia (UE) nr 182/2011.	N		Przepis techniczny – nie wymaga implementacji.	
Art. 31 ust. 1-3	1. Następujące akty ustawodawcze stosuje się niezależnie od niniejszej dyrektywy: a) dyrektywa 98/26/WE; b) dyrektywa 2002/47/WE; oraz c) rozporządzenie (UE) nr 648/2012. 2. Niniejsza dyrektywa pozostaje bez uszczerbku dla wymogów ochronnych dotyczących środków pieniężnych, nałożonych na instytucje płatnicze na mocy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366 (24) i na instytucje pieniądza elektronicznego na mocy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/110/WE (25). 3. Niniejsza dyrektywa pozostaje bez uszczerbku dla stosowania Konwencji o zabezpieczeniach międzynarodowych na wyposażeniu ruchomym oraz protokołu do tej konwencji dotyczącego kwestii właściwych dla sprzętu lotniczego, podpisanych w Kapsztadzie w dniu 16 listopada 2001 r., których niektóre państwa członkowskie są stronami w momencie przyjęcia niniejszej dyrektywy.	N		Przepis techniczny – nie wymaga implementacji.	
Art. 32	W art. 84 dyrektywy (UE) 2017/1132 dodaje się ustęp w brzmieniu:			Przepis zmieniający art. 84 dyrektywy Parlamentu	

	<p>„4. Państwa członkowskie odstępują od stosowania art. 58 ust. 1, art. 68, 72, 73 i 74, art. 79 ust. 1 lit. b), art. 80 ust. 1 i art. 81 w zakresie i przez okres, w jakim odstępstwa takie są niezbędne do ustanowienia ram restrukturyzacji zapobiegawczej przewidzianych w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1023 (*1).</p> <p>Akapit pierwszy pozostaje bez uszczerbku dla zasady równego traktowania udziałowców.</p>	N		Europejskiego i Rady (UE) 2017/1132 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie niektórych aspektów prawa spółek.	
Art. 33	<p>Nie później niż w dniu 17 lipca 2026 r., a następnie co pięć lat, Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu sprawozdanie dotyczące stosowania i skutków niniejszej dyrektywy, w tym zastosowania tworzenia grup i zasad głosowania w odniesieniu do wierzycieli wymagających szczególnego traktowania, takich jak pracownicy. Na podstawie tej oceny Komisja przedłoży w stosownym przypadku wniosek ustawodawczy, uwzględniając dodatkowe środki mające na celu konsolidację i harmonizację prawnych ram restrukturyzacji, niewypłacalności i umorzenia długów.</p>	N		Przepis techniczny, dotyczący obowiązków sprawozdawczych, związanych ze stosowaniem dyrektywy.	
Art. 34 ust. 1 - 3	<p>1. Państwa członkowskie przyjmują i publikują do dnia 17 lipca 2021 r. przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy, z wyjątkiem przepisów niezbędnych do wykonania art. 28 lit. a), b) i c), które są przyjmowane i publikowane do dnia 17 lipca 2024 r., oraz przepisów niezbędnych do wykonania art. 28 lit. d), które są przyjmowane i publikowane do dnia 17 lipca 2026 r. Tekst tych przepisów niezwłocznie przekazują Komisji.</p> <p>Państwa członkowskie stosują przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy od dnia 17 lipca 2021 r., z wyjątkiem przepisów niezbędnych do wykonania art. 28 lit. a), b) i c), które stosuje się od dnia 17 lipca 2024 r., oraz przepisów niezbędnych do wykonania art. 28 lit. d), które stosuje się od dnia 17 lipca 2026 r.</p> <p>2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 państwa członkowskie, które napotkają szczególne trudności w wykonaniu niniejszej</p>	N		Przepis techniczny, określający termin implementacji dyrektywy.	

	<p>dyrektywy, mają możliwość skorzystać z przedłużenia, maksymalnie o rok, okresu wykonania przewidzianego w ust. 1. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o potrzebie skorzystania z tej opcji przedłużenia okresu wykonania do dnia 17 stycznia 2021 r.</p> <p>3. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.</p>				
Art. 35	Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.	N		Przepis techniczny, określający datę wejścia dyrektywy w życie.	
Art. 36	Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.	N		Przepis techniczny, określający adresatów dyrektywy.	

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu ustawy projekt *ustawy o zmianie ustawy - Prawo restrukturyzacyjne oraz niektórych innych ustaw*

L.p.	Jedn. red.	Treść przepisu projektu wykraczająca	Uzasadnienie wprowadzenia przepisu
		Art. 1. W ustawie z dnia 15 maja 2015 r. – Prawo restrukturyzacyjne (Dz.U. z 2021 r. poz. 1588) wprowadza się następujące zmiany:	
1.	Art. 1 pkt 7 projektu	po art. 17 dodaje się art. 17a w brzmieniu: „Art. 17a. Sąd może porozumiewać się z nadzorcą albo zarządcą w sprawach dotyczących postępowania restrukturyzacyjnego bezpośrednio oraz z użyciem środków bezpośredniego porozumiewania się na odległość, w szczególności przez telefon, faks lub pocztę elektroniczną.”;	Proponowana zmiana, polegająca na umożliwieniu porozumiewania się przez sąd z nadzorcą lub zarządcą na odległość, ma na celu zapewnienie bezpośredniego i niezwłocznego kontaktu, który jest niezbędny dla zapewnienia szybkości, efektywności i prawidłowości postępowania. Przepis ten będzie uzupełnieniem art. 19 ust. 2 Prawa restrukturyzacyjnego, regulującego sposoby porozumiewania się nadzorczy i zarządcy z sędzią-komisarzem.
2.	Art. 1 pkt 8 projektu	w art. 18 ust. 4 otrzymuje brzmienie: „4. Jeżeli do wykonania określonej czynności właściwy jest sędzia-komisarz, a czynność ta ma być wykonana przed dniem otwarcia postępowania restrukturyzacyjnego lub po dniu zakończenia postępowania albo uprawomocnienia się postanowienia o umorzeniu postępowania lub w postępowaniu, w którym nie został ustanowiony sędzia-komisarz właściwy do jej wykonania jest wyznaczony sędzia.”	Zmiana ma na celu doprecyzowanie dotychczasowego brzmienia art. 18 ust. 4 i objęcie jego zakresem również sytuacji, w których czynności mają być dokonane przed otwarciem postępowania restrukturyzacyjnego lub mają być dokonane w postępowaniu, w którym nie ustanawia się sędziego-komisarza (postępowanie o zatwierdzenie układu). W takich sytuacjach przepis ten będzie podstawą do przyznania wyznaczonemu sędziemu uprawnień do dokonania takiej czynności. Wyznaczony sędzia będzie de facto zastępcą sędziego-komisarza, tak samo, jak sędzia wyznaczony na podstawie art. 21 ust. 5 Prawa restrukturyzacyjnego.
3.	Art. 1 pkt 9 projektu	w art. 24 ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. Nadzorcą albo zarządcą może być osoba fizyczna, która posiada pełną zdolność do czynności prawnych i licencję doradcy restrukturyzacyjnego wydawaną na zasadach i w trybie określonych w ustawie z dnia 15 czerwca 2007 r. o licencji doradcy restrukturyzacyjnego (Dz. U. z 2022 r. poz. 1007), zwanej dalej „ustawą o licencji doradcy restrukturyzacyjnego”, oraz ma konto doradcy restrukturyzacyjnego w systemie teleinformatycznym obsługującym postępowanie sądowe oraz która złożyła oświadczenie, o którym mowa w art. 17 ust. 6 ustawy o licencji doradcy restrukturyzacyjnego, albo spółka handlowa, której wspólnicy ponoszący odpowiedzialność za zobowiązania spółki bez ograniczenia całym swoim majątkiem albo członkowie zarządu reprezentujący spółkę posiadają taką licencję i złożyli oświadczenia, o których mowa w art. 17 ust. 6 ustawy o licencji doradcy restrukturyzacyjnego oraz która ma konto doradcy restrukturyzacyjnego w systemie teleinformatycznym obsługującym postępowanie sądowe.”.	Przepis art. 24 ust. 1 Prawa restrukturyzacyjnego określa przesłanki, które muszą być spełnione łącznie do powołania na funkcje nadzorczy, zarządcy w postępowaniu restrukturyzacyjnym. Z uwagi na to, że powołanie będzie się odbywało na podstawie sądowej listy doradców restrukturyzacyjnych, warunkiem sine qua non wyznaczenia osoby posiadającej licencję doradcy restrukturyzacyjnego na funkcje organu pozasądowego jest złożenie przez tą osobę oświadczenia, w którym wskazuje sądy upadłościowe w których chciałaby pełnić funkcję tymczasowego nadzorczy sądowego, zarządcy przymusowego, syndyka albo organu, do którego przepisy o syndyku stosuje się odpowiednio. Celem wprowadzenia tego warunku jest zapewnienie sprawnego funkcjonowania mechanizmu wyznaczenia organów pozasądowych w postępowaniu upadłościowym na podstawie sądowej listy doradców restrukturyzacyjnych. Przedmiotowa zmiana jest analogiczną zmianą do zmian z art. 157 ust. 1 i 2 Prawa upadłościowego.

4.	Art. 1 pkt 10 projektu	<p>po art. 25 dodaje się art. 25a w brzmieniu:</p> <p>„Art. 25a. 1. Nadzorca i zarządca udzielają pomocy dłużnikowi i wierzycielom w prowadzonych przez nich negocjacjach w przedmiocie zawarcia układu.</p> <p>2. Nadzorca i zarządca może przybrać do pomocy w negocjacjach, o których mowa w ust. 1 mediatora. Umowę z mediatorem zawiera nadzorca lub zarządca.”.</p>	<p>Obecnie, poza uproszczonym postępowaniem restrukturyzacyjnym, rola nadzorcy i zarządcy postrzegana jest raczej jako przejęcie zarządu nad przedsiębiorstwem dłużnika w celu zapobieżenia nieprawidłowościom, podczas gdy w restrukturyzacji zapobiegawczej powinna być to rola polegająca na wspieraniu negocjowania propozycji układowych. Projektowany ust. 1 art. 25a ma również na celu podkreślenie, że rolą nadzorcy i zarządcy nie jest wyłącznie pomoc dłużnikowi. Nadzorca i zarządca są organami postępowania restrukturyzacyjnego, które mają za zadanie dbanie o interesy zarówno dłużnika, jak i wierzycieli. Stąd też propozycja wyraźnego wskazania, że nadzorca i zarządca udzielają pomocy wszystkim uczestnikom postępowania, tj. dłużnikowi i wierzycielom w prowadzonych przez nich negocjacjach dotyczących zawarcia układu. Zmiana ta wynika z faktu, że art. 2 ust. 1 pkt 12 Dyrektywy 2019/1023, zawierający definicję nadzorcy restrukturyzacyjnego, wyraźnie wskazuje, iż jednym z zadań osoby lub podmiotu powołanego przez organ sądowy lub administracyjny na nadzorcę restrukturyzacyjnego, jest pomoc dłużnikowi lub wierzycielom w przygotowaniu lub negocjowaniu planu restrukturyzacji. W ust. 2 dodawanego art. 25a przewidziano możliwość skorzystania przez nadzorcę lub zarządcę, za zgodą dłużnika, z usług mediatora w celu przeprowadzenia negocjacji.</p>
5.	Art. 1 pkt 11 projektu	<p>w art. 28:</p> <p>a) w ust. 1 pkt 4 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„4) na wniosek dłużnika, do którego dołączono pisemną zgodę wierzyciela lub wierzycieli mających łącznie więcej niż 30% sumy wierzytelności, z wyłączeniem wierzycieli określonych w art. 80 ust. 3, art. 109 ust. 1 i art. 116 i zgodę osoby, która spełnia wymogi, o których mowa w art. 24 na pełnienie funkcji w postępowaniu.”,</p> <p>b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 4, sąd może odmówić powołania wskazanej osoby, jeżeli zachodzą uzasadnione przyczyny, w szczególności jeżeli jest oczywiste, że wskazana osoba nie daje rękami należytego wykonywania obowiązków. Na odmowę powołania wskazanej osoby przysługuje zażalenie.”.</p>	<p>W przepisie art. 28 ust. 1 pkt. 4 Prawa restrukturyzacyjnego wskazano, że do wniosku o zmianę nadzorcy sądowego albo zarządcy należy dołączyć zgodę na pełnienie wyżej wymienionych funkcji osoby, która spełnia wymogi, o których mowa w art. 24 Prawa restrukturyzacyjnego.</p> <p>Zmiana w ust. 2 sprowadza się do wprowadzenia instytucji zażalenia na odmowę powołania przez sąd wskazanej osoby we wniosku o zmianę nadzorcy sądowego albo zarządcy.</p>
6.	Art. 1 pkt 12 projektu	<p>po art. 34a dodaje się art. 34b w brzmieniu:</p> <p>„Art. 34b 1. W sprawach dotyczących zlecenia sporządzenia planu restrukturyzacyjnego osobom trzecim, o którym mowa w art. 10 ust. 4, zlecenia sporządzenia wyceny osobom trzecim, o którym mowa w art. 10a ust. 3, umowy z mediatorem, o której mowa w art. 25a ust. 2,</p>	<p>Celem projektowanej zmiany jest wprowadzenie zasady, iż w sprawach, w których w sporządzenie planu restrukturyzacyjnego lub wyceny, stanowiącej część testu zaspokojenia, są zaangażowane osoby trzecie, którym nadzorca zlecił przygotowanie tych dokumentów, w zakresie tego zlecenia działa on we własnym imieniu, na rachunek dłużnika. Oznacza to, że czynności te</p>

		<p>zlecenia sporządzenia opinii, o którym mowa w art. 164 ust. 3a nadzorca dokonuje czynności w imieniu własnym na rachunek dłużnika.</p> <p>2. Nadzorca nie odpowiada za zobowiązania zaciągnięte w sprawach, o których mowa w ust.1.”.</p>	<p>wywierają wpływ bezpośrednio na majątek dłużnika. To samo dotyczy sytuacji, w której nadzorca decyduje się na skorzystanie z pomocy mediatora do prowadzenia negocjacji w przedmiocie zawarcia układu, jak również w przypadku, gdy sąd zobowiąże nadzorcę do złożenia weryfikacji testu zaspokojenia, która zostanie dokonana na podstawie opinii sporządzonej przez podmiot wskazany przez sąd.</p>
7.	Art. 1 pkt 14 projektu	<p>w art. 38:</p> <p>a) ust. 1a-1c otrzymują brzmienie:</p> <p>„1a. Sąd powołuje nadzorcę sądowego na podstawie sądowej listy doradców restrukturyzacyjnych według kolejności określonej na tej liście w danej kategorii spraw.</p> <p>1b. Przepisu ust. 1a nie stosuje się w przypadku wyznaczenia na funkcję nadzorcy sądowego osoby, która była ustanowiona tymczasowym nadzorcą sądowym w postępowaniu w przedmiocie otwarcia postępowania układowego.</p> <p>1c. W przypadku:</p> <p>1) przedsiębiorcy, który w co najmniej jednym z dwóch ostatnich lat obrotowych:</p> <p>a) zatrudniał średniorocznie 250 lub więcej pracowników lub</p> <p>b) osiągnął roczny obrót netto ze sprzedaży towarów, wyrobów i usług oraz operacji finansowych przekraczający równowartość w złotych 50 milionów euro, lub</p> <p>c) osiągnął sumy aktywów bilansu sporządzonego na koniec jednego z tych lat, które przekroczyły równowartość w złotych 43 milionów euro;</p> <p>2) spółki o istotnym znaczeniu dla gospodarki państwa, umieszczonej w wykazie określonym w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 31 ust. 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2016 r. o zasadach zarządzania mieniem państwowym (Dz. U. z 2021 r. poz. 1933 oraz z 2022 r. poz. 807, 872, 1459 i 1512);</p> <p>3) przedsiębiorcy o szczególnym znaczeniu gospodarczo-obronnym, umieszczonego w wykazie określonym w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 6 ustawy z dnia 23 sierpnia 2001 r. o organizowaniu zadań na rzecz obronności państwa realizowanych przez przedsiębiorców (Dz. U. z 2020 r. poz. 1669);</p> <p>4) deweloperów;</p> <p>5) emitentów obligacji</p> <p>– sąd wyznacza do pełnienia funkcji nadzorcy sądowego osobę posiadającą licencję doradcy restrukturyzacyjnego z tytułem kwalifikowanego doradcy restrukturyzacyjnego. Przepisy ust. 1a i 1b stosuje się”,</p>	<p>Zgodnie z brzmieniem art. 38 ust. 1a Prawa upadłościowego sąd będzie wyznaczał nadzorcę sądowego na podstawie sądowej listy doradców restrukturyzacyjnych według kolejności określonej na tej liście w danej kategorii spraw. Będzie to podstawowy sposób wyznaczenia nadzorcy sądowego, od którego przewidziano wyjątki. Sąd będzie również posługiwał się listą doradców restrukturyzacyjnych w przypadku wyznaczenia tymczasowego nadzorcy sądowego (zarządcy tymczasowego). W przypadku otwarcia postępowania restrukturyzacyjnego, ta sama osoba wybrana wcześniej do pełnienia funkcji tymczasowego nadzorcy sądowego (zarządcy tymczasowego) będzie mogła być powołana na funkcję nadzorcy sądowego (zarządcy). Nie będzie wówczas stosowana lista doradców restrukturyzacyjnych, choć sąd będzie mógł to uczynić, w przypadku uznania potrzeby zmiany osoby zajmującej się restrukturyzacją dłużnika. Założeniem projektowej zmiany jest utrzymanie wybranej losowo osoby pełniącej funkcję na etapie zabezpieczenia wniosku restrukturyzacyjnego w fazie właściwego postępowania restrukturyzacyjnego, przy zachowaniu możliwości zmiany tej osoby.</p> <p>W projektowanym art. 38 ust. 1c określono przypadki, w których sąd będzie zobowiązany do wyznaczenia do pełnienia funkcji nadzorcy sądowego osoby posiadającej licencję doradcy restrukturyzacyjnego z tytułem kwalifikowanego doradcy restrukturyzacyjnego. Dotyczy to: przedsiębiorcy, który w co najmniej jednym z dwóch ostatnich lat obrotowych zatrudniał średniorocznie 250 lub więcej pracowników lub osiągnął roczny obrót netto ze sprzedaży towarów, wyrobów i usług oraz operacji finansowych przekraczający równowartość w złotych 50 milionów euro, lub osiągnął sumy aktywów bilansu sporządzonego na koniec jednego z tych lat, które przekroczyły równowartość w złotych 43 milionów euro, spółki o istotnym znaczeniu dla gospodarki państwa, umieszczonej w wykazie określonym w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 31 ust. 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2016 r. o zasadach zarządzania mieniem państwowym (Dz. U. z 2021 r. poz. 1933 oraz z 2022 r. poz. 807, 872, 1459 i 1512), przedsiębiorcy o szczególnym</p>

		<p>b) po ust. 1c dodaje się ust. 1d-1f w brzmieniu:</p> <p>„1d. W uzasadnionych przypadkach sąd powołuje nadzorcę sądowego, biorąc pod uwagę specyfikę prowadzonej działalności gospodarczej przez dłużnika, a także doświadczenie i dodatkowe kwalifikacje osoby posiadającej licencje doradcy restrukturyzacyjnego. Przepisów ust. 1a i 1b nie stosuje się.</p> <p>1e. Przepis ust. 1a-1d stosuje się odpowiednio w przypadku wyznaczenia nadzorcy sądowego będącego spółką handlową.</p> <p>1f. Na powołanie nadzorcy sądowego na podstawie ust. 1d przysługuje zażalenie.”,</p> <p>c) po ust. 2 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:</p> <p>„3. Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, kategorie spraw oraz tryb i sposób powoływania nadzorcy sądowego albo organu, do którego przepisy o nadzorcy sądowym stosuje się odpowiednio za pośrednictwem systemu teleinformatycznego obsługującego postępowanie sądowe.”;</p>	<p>znaczeniu gospodarczo-obronnym, umieszczonego w wykazie określonym w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 6 ustawy z dnia 23 sierpnia 2001 r. o organizowaniu zadań na rzecz obronności państwa realizowanych przez przedsiębiorców (Dz. U. z 2020 r. poz. 1669) oraz deweloperów i emitentów obligacji. W uzasadnionych przypadkach sąd będzie mógł powołać nadzorcę sądowego, biorąc pod uwagę specyfikę prowadzonej działalności gospodarczej przez dłużnika, a także doświadczenie i dodatkowe kwalifikacje osoby posiadającej licencje doradcy restrukturyzacyjnego.</p> <p>Powyższe zasady znajdą odpowiednie zastosowanie w przypadku wyznaczenia nadzorcy sądowego będącego spółką handlową. Na powołanie nadzorcy sądowego z pominięciem reguły określonej w ust. 1a, czyli poza kolejnością określoną na sądowej liście doradców restrukturyzacyjnych będzie przysługiwać zażalenie do sądu drugiej instancji.</p> <p>W dodawanym art. 38 ust. 3 przewidziano delegacje ustawową dla Ministra Sprawiedliwości, który określi, w drodze rozporządzenia, kategorie spraw oraz tryb i sposób powoływania nadzorcy sądowego albo organu, do którego przepisy o nadzorcy sądowym stosuje się odpowiednio za pośrednictwem systemu teleinformatycznego obsługującego postępowanie sądowe.</p> <p>Projektowana zmiana ma również na celu zapewnienie pełnej implementacji art. 26 ust. 1 lit. c Dyrektywy 2019/1023, który przy powołaniu nadzorcy sądowego w konkretnej sprawie nakazuje m.in. branie pod uwagę specyfiki danej sprawy.</p>
8.	Art. 1 pkt 15 projektu	<p>w art. 51:</p> <p>a) ust. 1a-1c otrzymują brzmienie:</p> <p>„1a. Sąd powołuje zarządcę na podstawie sądowej listy doradców restrukturyzacyjnych według kolejności określonej na tej liście w danej kategorii spraw.</p> <p>1b. Przepisu ust. 1 nie stosuje się w przypadku powołania na funkcję zarządcy doradcy restrukturyzacyjnego, który był ustanowiony tymczasowym nadzorcą sądowym albo tymczasowym zarządcą w postępowaniu w przedmiocie otwarcia postępowania sanacyjnego.</p> <p>1c. W przypadku:</p> <p>1) przedsiębiorcy, który w co najmniej jednym z dwóch ostatnich lat obrotowych:</p> <p>a) zatrudnił średniorocznie 250 lub więcej pracowników lub</p> <p>b) osiągnął roczny obrót netto ze sprzedaży towarów, wyrobów i usług oraz operacji finansowych przekraczający równowartość w złotych 50</p>	<p>Przedmiotowa zmiana dotyczy sposobu powołania zarządcy i jest oparta na analogicznych założeniach co zmiana w art. 38 Prawa restrukturyzacyjnego.</p> <p>Projektowana zmiana ma również na celu zapewnienie pełnej implementacji art. 26 ust. 1 lit. c Dyrektywy 2019/1023, który przy powołaniu zarządcy w konkretnej sprawie nakazuje m.in. branie pod uwagę specyfiki danej sprawy.</p>

		<p>milionów euro, lub</p> <p>c) osiągnął sumy aktywów bilansu sporządzonego na koniec jednego z tych lat, które przekroczyły równowartość w złotych 43 milionów euro;</p> <p>2) spółki o istotnym znaczeniu dla gospodarki państwa, umieszczonej w wykazie określonym w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 31 ust. 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2016 r. o zasadach zarządzania mieniem państwowym (Dz. U. z 2021 r. poz. 1933 oraz z 2022 r. poz. 807, 872, 1459 i 1512);</p> <p>3) przedsiębiorcy o szczególnym znaczeniu gospodarczo-obronnym, umieszczonego w wykazie określonym w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 6 ustawy z dnia 23 sierpnia 2001 r. o organizowaniu zadań na rzecz obronności państwa realizowanych przez przedsiębiorców (Dz. U. z 2020 r. poz. 1669);</p> <p>4) deweloperów;</p> <p>5) emitentów obligacji</p> <p>– sąd wyznacza do pełnienia funkcji zarządcy osobę posiadającą licencję doradcy restrukturyzacyjnego z tytułem kwalifikowanego doradcy restrukturyzacyjnego. Przepisy ust. 1a i 1b stosuje się.”,</p> <p>b) po ust. 1c dodaje się ust. 1d - 1f w brzmieniu:</p> <p>„1d. W uzasadnionych przypadkach sąd powołuje zarządcę, biorąc pod uwagę specyfikę prowadzonej działalności gospodarczej przez dłużnika, a także doświadczenie i dodatkowe kwalifikacje osoby posiadającej licencję doradcy restrukturyzacyjnego. Przepisu ust. 1a nie stosuje się.</p> <p>1e. Przepis ust. 1a-1d stosuje się odpowiednio w przypadku wyznaczania zarządcy będącego spółką handlową.</p> <p>1f. Na powołanie zarządcy na podstawie ust. 1d przysługuje zażalenie.”,</p> <p>c) po ust. 3 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:</p> <p>„4. Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, kategorie spraw oraz tryb i sposób powoływania zarządcy albo organu, do którego przepisy o zarządcy stosuje się odpowiednio za pośrednictwem systemu teleinformatycznego obsługującego postępowanie sądowe.”;</p>	
9.	Art. 1 pkt 16 projektu	<p>w art. 86 ust. 3 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„3. W przypadku wierzytelności zabezpieczonych w spisie wierzytelności wskazuje się sumę wierzytelności, która odpowiada wartości przedmiotu zabezpieczenia.”.</p>	<p>Proponowane rozwiązanie ma pozwolić na określenie w spisie wierzytelności części wierzytelności, która, mając pokrycie w wartości przedmiotu zabezpieczenia, będzie podlegać odrębnym regułom dotyczącym przygotowywania propozycji układowych, tworzenia grup wierzycieli, głosowania i zatwierdzania układu.</p>
10.	Art. 1 pkt 17 projektu	<p>po art. 86 dodaje się art. 86a w brzmieniu:</p> <p>„Art. 86a. 1. Suma wierzytelności, która odpowiada wartości</p>	<p>Projektowana zmiana ma na celu definitywne przesądzenie, że wartość przedmiotu zabezpieczenia, o której mowa w zmienianym</p>

		<p>przedmiotu zabezpieczenia oznacza sumę wierzytelności, która zostałaby zaspokojona z przedmiotu zabezpieczenia w postępowaniu upadłościowym dłużnika.</p> <p>2. W przypadku dłużnika, którego upadłości nie można ogłosić zgodnie z przepisami ustawy – Prawo upadłościowe, suma wierzytelności, która odpowiada wartości przedmiotu zabezpieczenia oznacza sumę wierzytelności, która zostałaby zaspokojona z przedmiotu zabezpieczenia w postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym wobec dłużnika.”;</p>	<p>art. 86 ust. 3 ustawy oraz dodawanym art. 151 ust. 4 ustawy, jest wartością przy założeniu ogłoszenia upadłości dłużnika, a dla podmiotów które nie posiadają zdolności upadłościowej przy założeniu prowadzenia postępowania egzekucyjnego z przedmiotu zabezpieczenia.</p>
11.	Art. 1 pkt 18 projektu	<p>w art. 92 ust. 4 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„4. Jeżeli sprzeciw nie odpowiada wymaganiom wskazanym w ust. 1 lub 2 lub nie uiszczono należnej opłaty, przepis art. 130 Kodeksu postępowania cywilnego stosuje się odpowiednio, z wyjątkiem § 6. Sędzia-komisarz odrzuca sprzeciw złożony po upływie terminu lub z innych przyczyn niedopuszczalny, jak również sprzeciw, którego braków strona nie uzupełniła, lub sprzeciw, od którego strona nie wniosła należnej opłaty w wyznaczonym terminie.”;</p>	<p>Zmiana ma na celu wyłączenie stosowania art. 130 § 6 Kodeksu postępowania cywilnego w postępowaniu restrukturyzacyjnym – przepis ten w głównej mierze dotyczy elektronicznych postępowań upominawczych, w których opłaty sądowe uiszczą się wyłącznie za pośrednictwem systemu e-Płatności, gwarantującego nieodwracalne zainicjowanie procedury opłacenia pisma i identyfikację podmiotu wnoszącego opłatę sądową. W systemie teleinformatycznym Krajowego Rejestru Zadłużonych, w którym prowadzi się postępowania restrukturyzacyjne od dnia 1 grudnia 2021 r., zostały zaimplementowane funkcjonalności umożliwiające dokonywanie opłat sądowych również innymi kanałami, niż z wykorzystaniem e-Płatności, co nie czyni zadość dyspozycji art. 130 § 6 k.p.c.</p>
12.	Art. 1 pkt 30 projektu	<p>po art. 165 dodaje się art. 165a w brzmieniu:</p> <p>„Art. 165a. Sąd może dokonać stosownych zmian w układzie, jeżeli zmiany te nie naruszają istotnych postanowień układu i na skutek ich wprowadzenia sąd zatwierdzi układ.”</p>	<p>Zmiana ma na celu umożliwienie sądomi restrukturyzacyjnemu dokonywanie zmian w układzie przedłożonym mu do zatwierdzenia. W obecnym stanie prawnym sąd nie ma możliwości ingerowania w układ, może go jedynie zatwierdzić lub odrzucić. Może to w określonych sytuacjach prowadzić do wydłużenia postępowania restrukturyzacyjnego. Projektowana zmiana pozwalająca sądomi na dokonywanie niewielkich zmian w treści układu pomoże uchronić wszystkich interesariuszy przed sytuacją, w której po przeprowadzeniu postępowania restrukturyzacyjnego i głosowaniu nad układem, sąd odmawia zatwierdzenia układu z powodu drobnych nieprawidłowości, co skutkuje zakończeniem restrukturyzacji, prowadząc najprawdopodobniej do upadłości dłużnika.</p>
13.	Art. 1 pkt 33 projektu	<p>w art. 170 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„Art. 170. 1. Z dniem uprawomocnienia się postanowienia zatwierdzającego układ, postępowania zabezpieczające i egzekucyjne, prowadzone przeciwko dłużnikowi w celu zaspokojenia wierzytelności objętych układem, ulegają umorzeniu z mocy prawa.</p> <p>1a. Sumy uzyskane w postępowaniach egzekucyjnych i zabezpieczających, które uległy umorzeniu z mocy prawa, a jeszcze niewydane, wydaje się wierzycielom, którzy prowadzili egzekucję lub</p>	<p>Projektowana zmiana ma na celu uregulowanie sposobu postępowania z sumami uzyskanymi w postępowaniach egzekucyjnych i zabezpieczających, które uległy umorzeniu z mocy prawa z dniem uprawomocnienia się postanowienia zatwierdzającego układ. Sumy te będą podlegały jednorazowemu wydaniu wierzycielom, którzy prowadzili egzekucję w łącznej wysokości określonej w treści układu. W konsekwencji, wierzyciel egzekwujący otrzyma z sum uzyskanych w postępowaniu</p>

		<p>wierzycielom, którzy uzyskali zabezpieczenie wierzytelności umieszczonych w spisie wierzytelności, w łącznej wysokości określonej w treści układu, chyba że układ przewiduje zaspokojenie wierzyciela w sposób niepieniężny.</p> <p>1b. Niewydane sumy uzyskane w umorzonych z mocy prawa postępowaniach zabezpieczających prowadzonych przeciwko dłużnikowi w celu zabezpieczenia wierzytelności, które nie zostały umieszczone w spisie wierzytelności pozostawia się na rachunku depozytowym Ministra Finansów w łącznej wysokości określonej w treści układu, chyba że układ przewiduje zaspokojenie wierzyciela w sposób niepieniężny.</p> <p>1c. Sumy niewydane wierzycielowi i nie pozostawione na rachunku depozytowym Ministra Finansów wydaje się dłużnikowi. Do wydania wierzycielom i dłużnikowi sum uzyskanych w postępowaniach egzekucyjnych i zabezpieczających stosuje się odpowiednio przepisy o podziale sumy uzyskanej z egzekucji.</p> <p>2. Tytuły wykonawcze lub egzekucyjne, obejmujące wierzytelności objęte układem, tracą wykonalność z mocy prawa.</p> <p>3. Stronom przysługuje prawo wytoczenia powództwo o ustalenie, że tytuły wykonawcze lub egzekucyjne utraciły wykonalność.”</p>	<p>egzekucyjnym tyle ile uzyskałby w wyniku realizacji układu. Pewnym uprzywilejowaniem tego wierzyciela będzie fakt, że otrzyma zaspokojenie jednorazowo, niezależnie od tego czy układ przewiduje zaspokojenie ratalne czy też nie. Jest to jednak usprawiedliwione tym, że ten wierzyciel przeprowadził przed otwarciem postępowania restrukturyzacyjnego skuteczne postępowanie egzekucyjne. Jeżeli układ przewiduje zaspokojenie wierzyciela w sposób niepieniężny to sumy uzyskane w postępowaniu egzekucyjnym będą podlegały wydaniu dłużnikowi. Wydania sum wierzycielom i dłużnikowi będzie dokonywał komornik stosując odpowiednio przepisy o podziale sumy uzyskanej z egzekucji.</p>
14.	Art. 1 pkt 37 projektu	<p>w art. 196a</p> <p>a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„1. W sprawach uregulowanych w ustawie, w tym w sprawach ze skargi kasacyjnej oraz w sprawach rozpoznawanych przed sądem restrukturyzacyjnym lub sądem właściwym do otwarcia postępowania restrukturyzacyjnego według przepisów Kodeksu postępowania cywilnego pisma procesowe oraz dokumenty, z wyłączeniem pism i dokumentów, o których mowa w art. 196c, wnosi się wyłącznie za pośrednictwem systemu teleinformatycznego obsługującego postępowanie sądowe z wykorzystaniem udostępnianych w tym systemie formularzy.”</p> <p>b) ust. 6 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„6. W przypadku, o którym mowa w ust. 4 pkt 2, oryginał dokumentu albo jego odpis poświadczony za zgodność z oryginałem zgodnie z przepisami Kodeksu postępowania cywilnego składa się do właściwego organu postępowania bez wezwania w terminie 3 dni od dnia wniesienia pisma. Przepis art. 130 § 2 Kodeksu postępowania cywilnego stosuje się odpowiednio.”</p>	<p>Celem projektowanej zmiany jest kompleksowe objęcie dyspozycją art. 196a Prawa restrukturyzacyjnego wszystkich postępowań, które mogą być pochodną postępowania restrukturyzacyjnego. Rozwiązanie to pozwoli na pełną elektroniczną postępowania restrukturyzacyjnych, niezależnie od tego, czy mamy do czynienia z postępowaniem w przedmiocie stwierdzenia wykonania, zmiany, uchylecia układu, jak również skargi kasacyjnej, postępowania o ustanowienie pełnomocnika z urzędu i/lub zwolnienia z kosztów sądowych prowadzonych przed złożeniem głównego wniosku.</p>
15.	Art. 1 pkt 38 projektu	<p>w art. 196b:</p> <p>a) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:</p> <p>„1a. Jeżeli pisma procesowe oraz dokumenty są wnoszone przez</p>	<p>Zmiana ma na celu wyeliminowanie pojawiających się w praktyce rozbieżności, czy profesjonalny pełnomocnik może w imieniu mocodawcy, który jest tzw. „osobą wykluczoną cyfrowo” złożyć</p>

		<p>adwokata, radcę prawnego, rzecznika patentowego, doradcę restrukturyzacyjnego albo Prokuratorię Generalną Rzeczypospolitej Polskiej przepisu art. 196b ust. 1 nie stosuje się.”;</p> <p>b) uchyla się ust. 5;</p>	<p>pismo procesowe i dokumenty z pominięciem systemu teleinformatycznego obsługującego postępowanie sądowe. Konsekwencją złożenia dokumentacji papierowej jest to, że treść tych dokumentów musi zostać wprowadzona do systemu teleinformatycznego obsługującego postępowanie sądowe przez pracowników organów postępowania. W związku z tym przedmiotowa zmiana przyczyni się do zwiększenia sprawności postępowania restrukturyzacyjnego poprzez zmniejszenie dokumentacji papierowej.</p>
16.	Art. 1 pkt 40 projektu	<p>w art. 209 ust. 1 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„1. W sprawach nieuregulowanych ustawą do postępowania restrukturyzacyjnego stosuje się odpowiednio przepisy księgi pierwszej części pierwszej Kodeksu postępowania cywilnego, z wyjątkiem art. 89 § 1¹, art. 130 § 6, art. 130^{1a}, art. 130², art. 139¹, art. 205¹, art. 205², art. 205⁴-205¹⁵ i art. 219 oraz przepisów o zawieszeniu i wznowieniu postępowania oraz postępowaniu w sprawach gospodarczych.”;</p>	<p>Art. 209 zawiera odesłanie do odpowiedniego stosowania przepisów części pierwszej Kodeksu postępowania cywilnego m.in. do art. 89 ust 1¹ oraz 130 § 6. Przepis art. 89 ust. 1¹ k.p.c. zwalnia pełnomocnika z obowiązku przedłożenia dokumentu wykazującego jego umocowanie do reprezentowania mocodawcy w postępowaniu jeżeli czynności procesowej dokonuje za pośrednictwem systemu teleinformatycznego, w przypadku gdy przepis szczególnie przewiduje, że czynności można dokonać wyłącznie za pośrednictwem tego systemu. W takim przypadku pełnomocnik powołuje się na pełnomocnictwo, wskazując jego zakres oraz okoliczności wymienione w art. 87 k.p.c. Geneza art. 89 ust 1¹ k.p.c. sięga elektronicznego postępowania upominawczego, w którym pełnomocnik nie przedstawia sądowi pełnomocnictwa, ale powinien pełnomocnictwo to posiadać i opisać je w pozwie lub w elektronicznym sprzeciwie od nakazu zapłaty.</p> <p>W tym miejscu należy podkreślić, że specyfika postępowania restrukturyzacyjnego jest inna niż elektronicznego postępowania upominawczego, które w przeciwieństwie do tego pierwszego jest postępowaniem o małym stopniu skomplikowania i tym samym może być uregulowane w sposób mniej formalny, niż postępowanie upadłościowe. Za wykluczeniem stosowania art. 89 ust. 11 k.p.c. w postępowaniach restrukturyzacyjnych przemawia to, że postępowania te wywierają skutki nie tylko na prawa i obowiązki dłużnika oraz jego wierzycieli ale również na osoby trzecie. W związku z tym kwestia umocowania pełnomocnika do reprezentowania mocodawcy w postępowaniach upadłościowych nie powinna budzić wątpliwości i w konsekwencji pełnomocnik powinien przy pierwszej czynności procesowej dołączyć do akt sprawy pełnomocnictwo z podpisem mocodawcy lub wierzitelny odpis pełnomocnictwa.</p> <p>Przepis art. 130 § 6 k.p.c. stanowi, że jeżeli przepis szczególnie przewiduje, że pismo może być wniesione wyłącznie za pośrednictwem systemu teleinformatycznego, pismo wnosi się wraz</p>

			<p>z opłatą. Pismo wniesione bez opłaty nie wywołuje skutków, jakie ustawa wiąże z wniesieniem pisma do sądu, o czym sąd poucza wnoszącego pismo. W razie jednoczesnego wniesienia za pośrednictwem systemu teleinformatycznego więcej niż jednego pisma podlegającego opłacie żadne z tych pism nie wywołuje skutków, jakie ustawa wiąże z wniesieniem pisma do sądu, jeżeli nie uiszczono opłaty w wysokości sumy opłat należnych od wszystkich pism.</p> <p>Przepis ten w głównej mierze dotyczy elektronicznych postępowań upominawczych, w których opłaty sądowe uiszczą się wyłącznie za pośrednictwem systemu e-Płatności gwarantującego nieodwracalne zainicjowanie procedury opłacenia pisma i identyfikację wnoszącego opłatę sądową. W systemie teleinformatycznym obsługującym postępowanie upadłościowe zostały zaimplementowane funkcjonalności umożliwiające dokonywanie opłat sądowych również innymi kanałami niż z wykorzystaniem e-Płatności, co nie czyni zadość dyspozycji art. 130 § 6 k.p.c. W związku tym przepis ten nie powinien być stosowany w postępowaniu restrukturyzacyjnym.</p> <p>Również z uwagi na specyfikę postępowania restrukturyzacyjnego nie wskazane jest łączenie spraw w przedmiocie ogłoszenia upadłości do wspólnego rozpoznania.</p>
17.	Art. 1 pkt 41 projektu	<p>w art. 211:</p> <p>a) ust. 2 otrzymuje brzmienie: „2. Dzień układowy przypada nie wcześniej niż cztery miesiące i nie później niż dzień przed dniem złożenia wniosku o zatwierdzenie układu.”;</p> <p>b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu: „2a. W przypadku dokonania obwieszczenia na podstawie art. 226a dzień układowy przypada ponadto nie później, niż dzień obwieszczenia.”;</p>	<p>Zmiana ma na celu usunięcie wewnętrznej niespójności związanej z wprowadzeniem do postępowania o zatwierdzenie układu podtypu tego postępowania związanego z możliwością obwieszczenia o ustaleniu dnia układowego. W art. 226g wskazuje się, że skutki obwieszczenia wygasają po upływie 4 miesięcy od dnia obwieszczenia, podczas gdy w obecnym brzmieniu art. 211 ust. 2 Prawa restrukturyzacyjnego, konieczne jest złożenie wniosku o zatwierdzenie układu w terminie 3 miesięcy od ustalenia dnia układowego. W praktyce oznacza to, że prowadzenie postępowania o zatwierdzenie układu w trybie przewidzianym w Rozdziale 3 nie może trwać dłużej niż 3 miesiące, choć art. 226g wskazuje okres 4 miesięcy.</p> <p>W odniesieniu do ust. 2a, proponowana zmiana ma celu wykluczenie możliwości ustalania dnia układowego podlegającego obwieszczeniu na dzień późniejszy od dnia obwieszczenia.</p>
18.	Art. 1 pkt 43 projektu	<p>po art. 211a dodaje się art. 211b w brzmieniu: „Art. 211b. 1. W terminie co najmniej 30 dni przed rozpoczęciem zbierania głosów wierzycieli lub przed zwołaniem zgromadzenia wierzycieli w celu głosowania nad układem, nadzorca układu</p>	<p>Przepis stanowi uzupełnienie regulacji dotyczącej postępowania o zatwierdzenie układu i ma zapewnić transparentność postępowania, przez określenie terminów, w których powinny zostać przygotowane kluczowe dla tego postępowania dokumenty. W szczególności</p>

		<p>sporządza:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) spis wierzytelności; 2) spis wierzytelności spornych; 3) plan restrukturyzacyjny; 4) test zaspokojenia, o którym mowa w art.10a ust. 1; 5) opinię o możliwości wykonania układu zgodnie z propozycjami układowymi złożonymi przez podmioty, o których mowa w art. 155; 6) test prywatnego wierzyciela lub test prywatnego inwestora, o którym mowa w art.140 ust. 1. <p>2. Uczestnicy postępowania mogą złożyć zastrzeżenia co do dokumentów, o których mowa w ust. 1, w terminie 2 tygodni od ich sporządzenia. Nadzorca sądowy może w terminie 2 tygodni uwzględnić zastrzeżenia i poprawić dokumenty, co do których złożono zastrzeżenia lub złożyć oświadczenie o braku uwzględnienia zastrzeżeń wraz z uzasadnieniem. Wniesienie zastrzeżeń nie wpływa na termin rozpoczęcia procedury głosowania lub na termin zwołania zgromadzenia wierzycieli.”</p>	<p>należy zwrócić uwagę na test zaspokojenia, test prywatnego wierzyciela lub inwestora oraz opinię o możliwości wykonania układu. Dokumenty te są bowiem podstawą oceny czy realizacja planu restrukturyzacyjnego oraz przyjęcie układu jest ekonomicznie uzasadnione dla głosujących wierzycieli. Uzasadnieniem dla przyjęcia proponowanej regulacji jest nadanie postępowaniu odpowiedniej dynamiki i stanowi odpowiedź na podnoszone przez podmioty reprezentujące wierzycieli zarzuty co do braku wystarczającej komunikacji ze strony dłużnika oraz nadzorca na etapie przed głosowaniem nad układem, co w przypadku postępowania o zatwierdzenie układu jest szczególnie istotne, ze względu na ograniczony czas trwania tego postępowania oraz rozszerzenie możliwości stosowania mechanizmu <i>cramdown</i> (art. 165b).</p> <p>Ze względów praktycznych wyłączono konieczność przedstawiania testu zaspokojenia przez przedsiębiorców będących mikroprzedsiębiorcami, co jest skorelowane z treścią art. 10a ust. 4.</p>
19.	Art. 1 pkt 44 projektu	<p>w art. 215 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„Art. 215. Głos wierzyciela zachowuje ważność, o ile wniosek dłużnika o zatwierdzenie układu wpłynął do sądu przed upływem czterech miesięcy od dnia oddania głosu.”</p>	<p>Proponowana zmiana polega na wydłużeniu czasu ważności oddanego głosu, który to czas jest liczony w odniesieniu do dnia złożenia wniosku o zatwierdzenie układu. Głos zachowuje ważność jeżeli został złożony w okresie 4 miesięcy przed złożeniem wniosku. Poprzednia regulacja wskazywała na okres 3 miesięcy. Zmiana ta jest skorelowana ze zmianą art. 211 ust. 2 oraz zasadą, że czynności związane z zawarciem układu nie mogą trwać dłużej niż 4 miesiące, do czasu złożenia wniosku o zatwierdzenie układu.</p>
20.	Art. 1 pkt 45 projektu	<p>w art. 218 ust. 2 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„2. Głosy wierzycieli oddane nie wcześniej niż cztery miesiące przed dniem złożenia wniosku o otwarcie postępowania układowego lub sanacyjnego zachowują ważność w głosowaniu na zgromadzeniu wierzycieli w otwartym postępowaniu układowym lub sanacyjnym, jeżeli zostały złożone do akt wraz z wnioskiem o otwarcie postępowania, niezależnie od daty, w jakiej odbędzie się zgromadzenie, o ile propozycje układowe w postępowaniu układowym lub sanacyjnym są nie mniej korzystne dla wierzycieli niż przedłożone im w postępowaniu o zatwierdzenie układu. Wierzyciela zawiadamianego o zgromadzeniu wierzycieli w celu głosowania nad układem informuje się, że w aktach znajduje się oddany przez niego głos, który będzie uznany za ważny, jeżeli nie złoży odmiennego oświadczenia.”</p>	<p>Zmiana wynika ze zmiany art. 211 ust. 2 (wydłużenie czasu dzielącego dzień układowy i dzień złożenia wniosku o zatwierdzenie układu z 3 do 4 miesięcy) i jest analogiczna do zmiany w art. 215.</p>

21.	Art. 1 pkt. 51 projektu	<p>po art. 226h dodaje się art. 226i w brzmieniu:</p> <p>„Art. 226i. Przez dzień złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości i przez zakończenie postępowania restrukturyzacyjnego, o których mowa w art. 131a ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. - Prawo upadłościowe, rozumie się także, odpowiednio: dzień dokonania obwieszczenia, o którym mowa w art. 226a ust. 1 oraz dzień umorzenia postępowania, o którym mowa w art. 226g.”</p>	<p>Projektowana zmiana ma na celu uzupełnienie luki istniejącej w obecnym brzmieniu art. 131a ustawy - Prawo upadłościowe, polegającej na tym, że przepis ten nie obejmuje sytuacji, w których ogłoszenie upadłości nastąpiło nie później niż w terminie 3 miesięcy od zakończenia postępowania o zatwierdzenie układu.</p>
22.	Art. 1 pkt 55 projektu	<p>w art. 261 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„1. W terminie trzydziestu dni od dnia otwarcia przyspieszonego postępowania układowego nadzorca sądowy sporządza i składa sądziemu-komisarzowi:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) plan restrukturyzacyjny uwzględniający propozycje restrukturyzacji przedstawione przez dłużnika; 2) spis wierzytelności; 3) spis wierzytelności spornych. <p>2. W terminie co najmniej trzydziestu dni przed rozpoczęciem procedury głosowania w trybie art. 110 ust. 7 lub przed zwołaniem zgromadzenia wierzycieli w celu głosowania nad układem, nadzorca sądowy sporządza i składa sądziemu-komisarzowi:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) test zaspokojenia, o którym mowa w art. 10a ust. 1, 2) opinię o możliwości wykonania układu zgodnie z propozycjami układowymi złożonymi przez podmioty, o których mowa w art. 155, 3) test prywatnego wierzyciela lub test prywatnego inwestora, o którym mowa w art.140 ust. 1. <p>3. Uczestnicy postępowania mogą złożyć zastrzeżenia do dokumentów, o których mowa w ust. 2, w terminie 2 tygodni od ich złożenia. Nadzorca sądowy może w terminie 2 tygodni uwzględnić zastrzeżenia i złożyć poprawione dokumenty lub złożyć oświadczenie o braku uwzględnienia zastrzeżeń wraz z uzasadnieniem. Wniesienie zastrzeżeń nie wpływa na termin rozpoczęcia procedury głosowania lub na termin zwołania zgromadzenia wierzycieli.”</p>	<p>Proponowana zmiana ma podobny cel do regulacji zawartej w art. 211b. Regulacja ta ma nadać odpowiednią dynamikę postępowaniu, wymuszając na doradcy restrukturyzacyjnym przygotowanie i dostarczenie wierzycielom kluczowych dla postępowania dokumentów, w tym wycen zawartych w teście zaspokojenia, co należy łączyć z regulacją zawartą w art. 10a, art. 164 ust. 3a, art. 165 ust. 2 oraz art. 165b. W odniesieniu do ust. 1 termin ten został wydłużony do 1 miesiąca, gdyż w praktyce termin 2 tygodni był w dużej części przypadków niedotrzymywany z obiektywnych powodów.</p>
23.	Art. 1 pkt 58 projektu	<p>w art. 280:</p> <ol style="list-style-type: none"> a) dotychczasową treść oznacza się, jako ust. 1; b) dodaje się ust. 2-4 w brzmieniu: 	j.w.

		<p>„2. W terminie co najmniej 30 dni przed rozpoczęciem procedury głosowania w trybie art. 110 ust. 7 lub przed zwołaniem zgromadzenia wierzycieli w celu głosowania nad układem, nadzorca sądowy sporządza i składa sędziemu-komisarzowi:</p> <p>1) test zaspokojenia, o którym mowa w art.10a ust. 1;</p> <p>2) opinię o możliwości wykonania układu zgodnie z propozycjami układowymi złożonymi przez podmioty, o których mowa w art. 155;</p> <p>3) test prywatnego wierzyciela lub test prywatnego inwestora, o którym mowa w art.140 ust. 1;</p> <p>3. Uczestnicy postępowania mogą złożyć zastrzeżenia co do dokumentów, o których mowa w ust. 2, w terminie 2 tygodni od ich złożenia. Nadzorca sądowy może w terminie 2 tygodni uwzględnić zastrzeżenia i złożyć poprawione dokumenty lub złożyć oświadczenie o braku uwzględnienia zastrzeżeń wraz z uzasadnieniem. Wniesienie zastrzeżeń nie wpływa na termin rozpoczęcia procedury głosowania lub na termin zwołania zgromadzenia wierzycieli."</p>	
24.	Art. 1 pkt 59 projektu	<p>w art. 283 ust. 2 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„2. Wniosek o otwarcie postępowania sanacyjnego w stosunku do dłużnika, niebędącego osobą fizyczną może zgłosić również jego wierzyciel osobisty."</p>	Zmiana ma na celu umożliwienie złożenia wniosku wierzyciela o otwarcie postępowania sanacyjnego wobec nie tylko osoby prawnej, ale także tzw. ułomnych osób prawnych, co obecne brzmienie przepisu wyłącza (np. spółki jawne, komandytowe). Jednocześnie, wobec zmiany w art. 6 ust. 1a, wniosek taki może być skierowany przez wierzyciela tylko wobec podmiotu niewypłacalnego, stąd możliwe było odniesienie do niewypłacalności, jako elementu zbędnego i wynikającego z przepisów ogólnych prawa restrukturyzacyjnego.
25.	Art. 1 pkt. 62 projektu	<p>w art. 320:</p> <p>a) dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1;</p> <p>b) dodaje się ust. 2-4 w brzmieniu:</p> <p>„2. W terminie co najmniej 30 dni przed rozpoczęciem procedury głosowania w trybie art. 110 ust. 7 lub przed zwołaniem zgromadzenia wierzycieli w celu głosowania nad układem, nadzorca sądowy sporządza i składa sędziemu-komisarzowi:</p> <p>1) test zaspokojenia, o którym mowa w art.10a ust. 1;</p> <p>2) opinię o możliwości wykonania układu zgodnie z propozycjami układowymi złożonymi przez podmioty, o których mowa w art. 155;</p>	Projektowany przepis ma podobny cel do regulacji zawartej w art. 211b. Regulacja ta ma nadać odpowiednią dynamikę postępowaniu, wymuszając na doradcy restrukturyzacyjnym przygotowanie i dostarczenie wierzycielom kluczowych dla postępowania dokumentów, w tym wycen zawartych w teście zaspokojenia, co należy łączyć z regulacją zawartą w art. 10a, art. 164 ust. 3a, art. 165 ust. 2 oraz art. 165b. W odniesieniu do ust. 1 termin ten został wydłużony do 1 miesiąca, gdyż w praktyce termin 2 tygodni był w dużej części przypadków niedotrzymywany z obiektywnych powodów.

		<p>3) test prywatnego wierzyciela lub test prywatnego inwestora, o którym mowa w art.140 ust. 1;</p> <p>4) sprawozdanie z wykonania planu restrukturyzacyjnego w toku postępowania sanacyjnego oraz efekty podjętych działań, a także główne działania, które zgodnie z planem restrukturyzacyjnym zostaną podjęte po przyjęciu układu.</p> <p>3. Uczestnicy postępowania mogą złożyć zastrzeżenia co do dokumentów, o których mowa w ust. 2, w terminie 2 tygodni od ich złożenia. Nadzorca sądowy może w terminie 2 tygodni uwzględnić zastrzeżenia i złożyć poprawione dokumenty lub złożyć oświadczenie o braku uwzględnienia zastrzeżeń wraz z uzasadnieniem. Wniesienie zastrzeżeń nie wpływa na termin rozpoczęcia procedury głosowania lub na termin zwołania zgromadzenia wierzycieli."</p>	
		Art. 3. W ustawie z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe (Dz.U. z 2020 r. poz. 1228) wprowadza się następujące zmiany:	
26.	Art. 3 pkt 1 projektu	„Art. 35. W sprawach nieuregulowanych w ustawie do postępowania w przedmiocie ogłoszenia upadłości stosuje się odpowiednio przepisy art. 216a-216ab, art. 219, art. 220, art. 221, art. 224, art. 228 ust. 1, 2 i 3 i art. 229 ust. 2 oraz przepisy części pierwszej księgi pierwszej Kodeksu postępowania cywilnego, z wyjątkiem art. 89 § 1 ¹ , art. 130 § 6, art. 130 ^{1a} , art. 130 ² , art. 139 ¹ , art. 205 ¹ , art. 205 ² , art. 205 ⁴ -205 ¹² i art. 219 oraz przepisów o zawieszeniu postępowania, o wznowieniu postępowania i o postępowaniu w sprawach gospodarczych.”	Art. 35 odsyła do odpowiedniego stosowania przepisów części pierwszej Kodeksu postępowania cywilnego m.in. do art. 89 ust 11 oraz 130 § 6 k.p.c. Przepis art. 89 ust 11 k.p.c. zwalnia pełnomocnika z obowiązku przedłożenia dokumentu wykazującego jego umocowanie do reprezentowania mocodawcy w postępowaniu jeżeli czynności procesowej dokonuje za pośrednictwem systemu teleinformatycznego, w przypadku gdy przepis szczególnie przewiduje, że czynności można dokonać wyłącznie za pośrednictwem tego systemu. W takim przypadku pełnomocnik powołuje się na pełnomocnictwo, wskazując jego zakres oraz okoliczności wymienione w art. 87 k.p.c. Geneza art. 89 ust 11 k.p.c. sięga elektronicznego postępowania upominawczego, w którym pełnomocnik nie przedstawia sądowi pełnomocnictwa, ale powinien pełnomocnictwo to posiadać i opisać je w pozwie lub w elektronicznym sprzeciwie od nakazu zapłaty. W tym miejscu należy podkreślić, że specyfika postępowania upadłościowego jest inna niż elektronicznego postępowania upominawczego, które w przeciwieństwie do postępowania upadłościowego jest postępowaniem o małym stopniu skomplikowania i tym samym może być uregulowane w sposób niej formalny, niż postępowanie upadłościowe. Za wykluczeniem stosowania art. 89 ust 11 k.p.c. w postępowaniach upadłościowych przemawia to,

			<p>że postępowania te wywierają skutki nie tylko na prawa i obowiązki dłużnika/upadłego i jego wierzycieli ale również na osoby trzecie. W związku z tym kwestia umocowania pełnomocnika do reprezentowania mocodawcy w postępowaniach upadłościowych nie powinna budzić wątpliwości i w konsekwencji pełnomocnik powinien przy pierwszej czynności procesowej dołączyć do akt sprawy pełnomocnictwo z podpisem mocodawcy lub wierzitelny odpis pełnomocnictwa.</p> <p>Przepis art. 130 § 6 k.p.c. stanowi, że jeżeli przepis szczególny przewiduje, że pismo może być wniesione wyłącznie za pośrednictwem systemu teleinformatycznego, pismo wnosi się wraz z opłatą. Pismo wniesione bez opłaty nie wywołuje skutków, jakie ustawa wiąże z wniesieniem pisma do sądu, o czym sąd poucza wnoszącego pismo. W razie jednoczesnego wniesienia za pośrednictwem systemu teleinformatycznego więcej niż jednego pisma podlegającego opłacie żadne z tych pism nie wywołuje skutków, jakie ustawa wiąże z wniesieniem pisma do sądu, jeżeli nie uiszczono opłaty w wysokości sumy opłat należnych od wszystkich pism.</p> <p>Przepis ten w głównej mierze dotyczy elektronicznych postępowań upominawczych, w których opłaty sądowe uiszczą się wyłącznie za pośrednictwem systemu e-Płatności gwarantującego nieodwracalne zainicjowanie procedury opłacenia pisma i identyfikację wnoszącego opłatę sądową. W systemie teleinformatycznym obsługującym postępowanie upadłościowe zostały zaimplementowane funkcjonalności umożliwiające dokonywanie opłat sądowych również innymi kanałami niż z wykorzystaniem e-Płatności, co nie czyni zadość dyspozycji art. 130 § 6 k.p.c. W związku tym przepis ten nie powinien być stosowany w postępowaniu upadłościowym. Również z uwagi na specyfikę postępowania upadłościowego nie wskazane jest łączenie spraw w przedmiocie ogłoszenia upadłości do wspólnego rozpoznania.</p>
27.	Art. 3 pkt 2 projektu	<p>w art. 38 ust. 1 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„1. Sąd może zabezpieczyć majątek dłużnika przez ustanowienie tymczasowego nadzorca sądowego. Do tymczasowego nadzorca sądowego przepisy art. 156 ust. 4, art. 157, art. 157¹, art. 157a, art. 159-161, art. 166 ust. 6, art. 167 ust. 2, art. 167a, art. 167b, art. 170-172 i art. 178 stosuje się odpowiednio.”</p>	<p>Zmiana tego przepisu ma na celu stosowanie do wyboru tymczasowego nadzorca analogicznych zasad jak w przypadku wyboru syndyka.</p>
28.	Art. 3 pkt 3 projektu	<p>w art. 40 ust. 4 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„4. Do zarządcy przymusowego przepisy art. 38 ust. 1a-3 oraz przepisy</p>	<p>Przepis art. 40 ust. 4 Prawa upadłościowego in fine stanowi, że do zarządcy przymusowego przepisy o syndyku stosuje się</p>

		ustawy o syndyku stosuje się odpowiednio, z wyjątkiem art. 200a-200g”	odpowiednio. Ratio legis zmiany w przepisie tym sprowadza się do tego, że do zarządcy przymusowego nie będzie miała zastosowania uchwała zgromadzenia wierzycieli dotycząca zmiany zarządcy przymusowego. Za wykluczeniem stosowania tej instytucji do zarządcy przymusowego, po pierwsze przemawia to, że sąd upadłościowy może zabezpieczyć majątek dłużnika poprzez ustanowienie zarządu przymusowego nad jego majątkiem na etapie postępowania w przedmiocie ogłoszenia upadłości, czyli w postępowaniu, w którym sąd bada czy zachodzą przesłanki do ogłoszenia upadłości. Po drugie, przedmiotowe zabezpieczenie ma charakter czasowy i upada z dniem ogłoszenia upadłości albo uprawomocnienia się postanowienia o odrzuceniu lub oddaleniu wniosku o ogłoszenie upadłości albo umorzeniu postępowania w przedmiocie rozpoznania tego wniosku (art. 43 Prawa upadłościowego in principio). Po trzecie, na tym etapie postępowania upadłościowego nie występują wierzyciele upadłościowi w rozumieniu art. 189 Prawa upadłościowego. W konsekwencji nie ma uzasadnienia do odpowiedniego stosowania przepisów regulujących zasady wyboru syndyka w drodze uchwały zgromadzenia wierzycieli.
29.	Art. 3 pkt 6 projektu	<p>w art. 145:</p> <p>a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„1. Postępowanie sądowe, administracyjne lub sądowoadministracyjne w sprawie wszczętej przeciwko upadłemu przed dniem ogłoszenia upadłości o wierzytelność, która podlega zgłoszeniu do masy upadłości, może być podjęte przeciwko syndykowi tylko w przypadku, gdy w postępowaniu upadłościowym pomimo dokonania zgłoszenia wierzytelności wierzytelność ta nie została umieszczona na liście wierzytelności i bezskutecznie minął termin do wniesienia sprzeciwu co do uznania bądź odmowy uznania tej wierzytelności. W przypadku wniesienia sprzeciwu postępowanie sądowe, administracyjne lub sądowoadministracyjne może być podjęte przeciwko syndykowi po prawomocnym rozpoznaniu sprzeciwu.”</p> <p>b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:</p> <p>„1a. Druga strona podjętego przeciwko syndykowi postępowania, o którym mowa w ust. 1 może dochodzić kosztów tego postępowania zgłaszając te wierzytelności syndykowi za pośrednictwem systemu teleinformatycznego obsługującego postępowanie sądowe. Należności z tytułu kosztów postępowania podlegają zaspokojeniu w kategorii, w której zaspokajają się należność objętą takim postępowania. Jeżeli</p>	<p>Zmiana ma na celu usunięcie wątpliwości i rozbieżności w praktyce orzeczniczej, co do interpretacji zwrotu „po wyczerpaniu trybu określonego ustawą”, zawartego w aktualnym brzmieniu przepisu. Na skutek zmiany, podjęcie postępowania sądowego, administracyjnego lub sądowoadministracyjnego w sprawie wszczętej przeciwko upadłemu przed dniem ogłoszenia upadłości o wierzytelność, która podlega zgłoszeniu do masy upadłości, będzie mogło nastąpić gdy:</p> <p>a) wierzyciel nie wniósł sprzeciwu i termin do wniesienia sprzeciwu upłynął;</p> <p>b) wierzyciel wniósł sprzeciw, który został oddalony postanowieniem sędziego-komisarza i upłynął termin do wniesienia zażalenia na to postanowienie;</p> <p>c) wierzyciel wniósł zażalenie na postanowienie sędziego-komisarza wydane w wyniku rozpoznania sprzeciwu i zażalenie to zostało oddalone postanowieniem sądu upadłościowego.</p>

		<p>przedmiotem postępowania były wyłącznie odsetki koszty postępowania zaspokaja się w kategorii trzeciej”</p>	
30.	Art. 3 pkt 7 projektu	<p>w art. 157 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:</p> <p>„1. Funkcję syndyka może pełnić osoba fizyczna, która posiada pełną zdolność do czynności prawnych i licencję doradcy restrukturyzacyjnego oraz ma konto doradcy restrukturyzacyjnego w systemie teleinformatycznym obsługującym postępowanie sądowe oraz która złożyła oświadczenie, o którym mowa w art. 17 ust. 6 ustawy z dnia 15 czerwca 2007 r. o licencji doradcy restrukturyzacyjnego (Dz. U. z 2022 r. poz. 1007).</p> <p>2. Funkcję syndyka może również pełnić spółka handlowa, której wspólnicy ponoszący odpowiedzialność za zobowiązania spółki bez ograniczenia całym swoim majątkiem albo członkowie zarządu reprezentujący spółkę posiadają licencję, o której mowa w ust. 1 i złożyli oświadczenia, o których mowa w art. 17 ust. 6 ustawy z dnia 15 czerwca 2007 r. o licencji doradcy restrukturyzacyjnego, oraz która ma konto doradcy restrukturyzacyjnego w systemie teleinformatycznym obsługującym postępowanie sądowe.”;</p>	<p>Przepisy art. 157 ust. 1 i 2 Prawa upadłościowego określają przesłanki, które muszą być spełnione łącznie do wyznaczenia osoby na funkcję syndyka w postępowaniu upadłościowym. Z uwagi na to, że wyznaczenie syndyka będzie się odbywało na podstawie sądowej listy doradców restrukturyzacyjnych, warunkiem sine qua non wyznaczenia osoby posiadającej licencje doradcy restrukturyzacyjnego na funkcje organu pozasądowego jest złożenie przez tą osobę oświadczenia, w którym wskazuje sądy upadłościowe w których chciałaby pełnić funkcję tymczasowego nadzorca sądowego, zarządcy przymusowego, syndyka albo organu, do którego przepisy o syndyku stosuje się odpowiednio. Celem wprowadzenia tego warunku jest zapewnienie sprawnego funkcjonowania mechanizmu wyznaczenia organów pozasądowych w postępowaniu upadłościowym na podstawie sądowej listy doradców restrukturyzacyjnych.</p>
31.	Art. 3 pkt 8 projektu	<p>w art. 157¹:</p> <p>a) ust. 1-3 otrzymują brzmienie:</p> <p>„1. Sąd wyznacza syndyka na podstawie sądowej listy doradców restrukturyzacyjnych według kolejności określonej na tej liście w danej kategorii spraw.</p> <p>2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się w przypadku wyznaczenia na funkcję syndyka doradcy restrukturyzacyjnego, który był ustanowiony tymczasowym nadzorcą sądowym albo zarządcą przymusowym w postępowaniu w przedmiocie ogłoszenia upadłości.</p> <p>3. W uzasadnionych przypadkach sąd wyznacza syndyka, biorąc pod uwagę specyfikę prowadzonej działalności gospodarczej przez upadłego, doświadczenie i dodatkowe kwalifikacje osoby posiadającej licencję doradcy restrukturyzacyjnego oraz, w przypadku jej przedstawienia, opinię co do wyboru osoby syndyka, złożoną przez uznanych przez dłużnika wierzycieli, dysponujących co najmniej połową uznanych przez dłużnika wierzytelności. Przepisu ust. 1 nie stosuje się.”,</p> <p>b) po ust. 3 dodaje się ust. 4-7 w brzmieniu:</p> <p>„4. Przepis ust. 1-3 stosuje się odpowiednio w przypadku wyznaczenia syndyka będącego spółką handlową.</p> <p>5. Na wyznaczenie syndyka na podstawie ust. 3 przysługuje zażalenie.</p>	<p>Zgodnie z brzmieniem art. 157¹ ust. 1 Prawa upadłościowego sąd będzie wyznaczał syndyka na podstawie sądowej listy doradców restrukturyzacyjnych według kolejności określonej na tej liście w danej kategorii spraw. Będzie to podstawowy sposób wyznaczenia syndyka, od którego w ust. 2 i 3 przewidziano wyjątki. Po pierwsze, sąd będzie mógł na funkcję syndyka wyznaczyć doradcę restrukturyzacyjnego, który wcześniej był ustanowiony tymczasowym nadzorcą sądowym albo zarządcą przymusowym w postępowaniu w przedmiocie ogłoszenia upadłości, w drodze wyboru z listy doradców restrukturyzacyjnych. W takim przypadku nie ma potrzeby ponowne stosowanie listy doradców restrukturyzacyjnych, chyba że sąd będzie chciał wyznaczyć inną osobę na funkcję syndyka, niż ustanowiony wcześniej tymczasowy nadzorca sądowy lub zarządcą przymusowy.</p> <p>Po drugie w uzasadnionych przypadkach sąd będzie miał również uprawnienie do wyznaczenia syndyka z pominięciem reguły określonej w ust. 1, czyli poza kolejnością określoną na sądowej liście doradców restrukturyzacyjnych. Ratio legis tego rozwiązania sprowadza się do tego, że sąd uwzględniając, w szczególności specyfikę prowadzonej działalności gospodarczej przez upadłego, a także doświadczenie oraz dodatkowe, czy też specjalistyczne kwalifikacje osoby posiadającej licencje doradcy restrukturyzacyjnego, będzie mógł według swojego uznania wyznaczyć osobę do pełnienia funkcji syndyka. Rozwiązanie to</p>

		<p>6. W przypadku:</p> <p>1) przedsiębiorcy, który w co najmniej jednym z dwóch ostatnich lat obrotowych:</p> <p>a) zatrudniał średniorocznie 250 lub więcej pracowników lub</p> <p>b) osiągnął roczny obrót netto ze sprzedaży towarów, wyrobów i usług oraz operacji finansowych przekraczający równowartość w złotych 50 milionów euro, lub</p> <p>c) osiągnął sumy aktywów bilansu sporządzonego na koniec jednego z tych lat, które przekroczyły równowartość w złotych 43 milionów euro,</p> <p>2) spółki o istotnym znaczeniu dla gospodarki państwa, umieszczonej w wykazie określonym w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 31 ust. 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2016 r. o zasadach zarządzania mieniem państwowym (Dz. U. z 2021 r. poz. 1933 oraz z 2022 r. poz. 807, 872, 1459 i 1512),</p> <p>3) przedsiębiorcy realizujący zadania na rzecz Sił Zbrojnych, o których mowa w art. 648 ustawy z dnia 11 marca 2022 r. o obronie Ojczyzny (Dz. U. poz. 2305),</p> <p>4) deweloperów, banków, spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych, zakładów ubezpieczeń, zakładów reasekuracji, spółdzielni mieszkaniowych, emitentów obligacji – sąd wyznacza do pełnienia funkcji syndyka osobę posiadającą licencję doradcy restrukturyzacyjnego z tytułem kwalifikowanego doradcy restrukturyzacyjnego. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się.</p> <p>7. Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, kategorie spraw oraz tryb i sposób wyznaczenia syndyka albo organu, do którego przepisy o syndyku stosuje się odpowiednio za pośrednictwem systemu teleinformatycznego obsługującego postępowanie sądowe.”.</p>	<p>pozwole na wybór przez sąd takiego doradcy restrukturyzacyjnego, który w ocenie sądu swoimi kwalifikacjami i doświadczeniem zawodowym daje gwarancje sprawnego, efektywnego przeprowadzenia postępowania upadłościowego. Sąd będzie brał również pod uwagę, w przypadku jej przedstawienia, opinię co do wyboru osoby syndyka, złożoną przez uznanych przez dłużnika wierzycieli, dysponujących co najmniej połową uznanych przez dłużnika wierzytelności.</p> <p>Na wyznaczenie syndyka z pominięciem reguły określonej w ust. 1, czyli poza kolejnością określoną na sądowej liście doradców restrukturyzacyjnych przysługuje zażalenie do sądu drugiej instancji. Sąd, na etapie ogłaszania upadłości, będzie mógł się przychylić do stanowiska większości znanych wierzycieli, czym zmniejszy się prawdopodobieństwo podejmowania uchwały przez wierzycieli w trybie dodawanych przepisów art. 200a-200g.</p> <p>W art. 157¹ ust. 6 Prawa upadłościowego rozszerzono katalog postępowań w których na funkcje syndyka w postępowaniach upadłościowych, musi być wyznaczona osoba legitymująca się licencją doradcy restrukturyzacyjnego z tytułem kwalifikowanego doradcy restrukturyzacyjnego. W ocenie ustawodawcy z natury rzeczy postępowania dotyczące podmiotów dysponujących większym majątkiem lub dużą liczbą pracowników, czy też postępowania dotyczące banków, spółdzielni, deweloperów oraz emitentów obligacji są z reguły znacznie bardziej skomplikowane, a przy tym mają istotne znaczenie dla gospodarki i rynku pracy.</p> <p>W art. 157¹ ust. 7 Prawa upadłościowego przewidziano delegację ustawową dla Ministra Sprawiedliwości, który określi, w drodze rozporządzenia, kategorie spraw oraz tryb i sposób wyznaczenia syndyka albo organu, do którego przepisy o syndyku stosuje się odpowiednio za pośrednictwem systemu teleinformatycznego obsługującego postępowanie sądowe.</p>
32.	Art. 3 pkt 9 projektu	w art. 159 ust. 3 otrzymuje brzmienie: „3. Do zastępcy syndyka przepisy ustawy o syndyku stosuje się odpowiednio, z wyjątkiem art. 200a-200g.”;	Przepis art. 159 ust. 3 Prawa upadłościowego stanowi, że do zastępcy syndyka przepisy o syndyku stosuje się odpowiednio. Ratio legis zmiany w przedmiotowym przepisie sprowadza się do tego, że do zastępcy syndyka nie będzie miała zastosowanie nowa regulacja dotycząca uchwały zgromadzenia wierzycieli o zmianie syndyka. Uzasadnieniem dla wykluczenia stosowania tej instytucji w stosunku do zastępcy syndyka jest to, że podmiot ten wykonuje tylko czynności w zakresie określonym przez sędziego-komisarza (art. 159 ust. 2 Prawa upadłościowego).
33.	Art. 3 pkt 10 projektu	w art. 170 ust. 2 otrzymuje brzmienie:	Przepis art. 170 ust. 2 Prawa upadłościowego in fine stanowi, że do tymczasowego syndyka przepisy o syndyku stosuje się odpowiednio.

		„2. Przed odwołaniem syndyka sąd jest obowiązany do jego wysłuchania. W przypadku uprawdopodobnienia podstaw do odwołania syndyka sąd może do czasu wydania postanowienia w przedmiocie odwołania zawiesić syndyka w wykonywaniu jego czynności, ustanawiając tymczasowego syndyka, do którego przepisy o syndyku stosuje się odpowiednio, z wyjątkiem art. 200a-200g.”;	Ratio legis zmiany w przedmiotowym przepisie sprowadza się do tego, że do tymczasowego syndyka nie będzie miała zastosowania nowa regulacja dotycząca zmiany syndyka uchwałą zgromadzenia wierzycieli. Za wykluczeniem stosowania tej instytucji do tego podmiotu przemawia to, że funkcja tymczasowego syndyka jest funkcją tymczasową i w konsekwencji rozszerzenie autonomii wierzycieli na tą funkcję tymczasowego syndyka byłoby rozwiązaniem irracjonalnym i mogącym negatywnie wpływać na szybkość postępowania upadłościowego.
34.	Art. 3 pkt 11 projektu	w art. 176 po ust. 2a dodaje się ust. 2b w brzmieniu: „2b. Syndyk niezwłocznie zawiadamia o ogłoszeniu upadłości ministra właściwego do spraw obrony narodowej, jeżeli upadły wykonuje działalność gospodarczą, o której mowa w ustawie z dnia 13 czerwca 2019 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (Dz. U. z 2022 r. poz. 1650).”;	Projektowany przepis zapewnia dodatkowy czas na uzyskanie przez Ministra Obrony Narodowej informacji o danym przedsiębiorcy, pomiędzy okresem po ogłoszeniu upadłości przedsiębiorcy a momentem wystosowania przez syndyka zawiadomienia o zamiarze sprzedaży składników majątku służących do prowadzenia działalności w dziedzinie obronności i bezpieczeństwa państwa (art. 311 ust. 1aa Prawa upadłościowego). Powyższe ułatwi analizę, czy zachodzi potrzeba pozyskania wszystkich lub wybranych składników majątku upadłego oraz ustalenie źródła finansowania, także w przypadku konieczności przeprowadzenia przez Prezesa Rady Ministrów finansowania ze środków Funduszu Inwestycji Kapitałowych, o którym mowa w art. 33a – art. 33c w zw. z art. 9a – art. 9b ustawy z dnia 16 grudnia 2016 r. o zasadach zarządzania mieniem państwowym (Dz. U. z 2021 r. poz. 1933). Ma to istotne znaczenie w przypadkach konieczności nabycia środków trwałych upadłego o dużej wartości (np. specjalistyczne budynki czy budowle wraz z wyposażeniem).
35.	Art. 3 pkt 12 projektu	w tytule IV w dziale III w rozdziale 2 po oddziale 2 dodaje się oddział 2a w brzmieniu: „Oddział 2a Zgromadzenie wierzycieli w celu głosowania nad uchwałą o zmianie syndyka	
36.		Art. 200a. 1. W terminie dwóch miesięcy od dnia wyznaczenia syndyka co najmniej trzech wierzycieli lub wierzyciel lub wierzyciele mający łącznie co najmniej piątą część sumy wierzytelności, z wyłączeniem wierzycieli określonych w art. 116 ustawy z dnia 15 maja 2015 r. – Prawo restrukturyzacyjne oraz wierzycieli, którzy nabyli wierzytelność w drodze przelewu lub indosu po ogłoszeniu upadłości, chyba że przejście wierzytelności nastąpiło wskutek spłacenia przez wierzyciela długu, za który odpowiadał osobiście albo określonymi przedmiotami majątkowymi, ze stosunku prawnego powstałego przed ogłoszeniem upadłości mogą zgłosić w systemie teleinformatycznym obsługującym postępowanie sądowe osobę, która spełnia wymogi, o	<i>Ratio legis</i> przedmiotowej regulacji sprowadza się do przyznania wierzycielom uprawnień do zainicjowania procesu wyboru osoby syndyka wolą wierzycieli przez zgłoszenie kandydata, który spełnia ustawowe wymogi do pełnienia funkcji syndyka w postępowaniu upadłościowym. Przy czym z uwagi na fakt, iż postępowanie upadłościowe w stosunku do przedsiębiorców jest postępowaniem wspólnym, które prowadzone jest na rzecz wszystkich wierzycieli istotne jest, aby przedmiotowy wniosek był legitymizowany odpowiednią wartością kapitałową wierzytelności. Wartość ta nie może być zbyt wysoka, gdyż przedmiotowe uprawnienie stałoby się uprawnieniem iluzorycznym. W związku z tym ustawodawca w tym

	<p>których mowa w art. 157 ust. 1 lub 2, i która wyraziła zgodę na pełnienie funkcji syndyka w tym postępowaniu.</p> <p>2. Zgłoszenie obejmuje wskazanie imienia i nazwiska oraz numeru licencji doradcy restrukturyzacyjnego albo nazwy i numeru w Krajowym Rejestrze Sądowym spółki handlowej, która może zostać wyznaczona do pełnienia funkcji syndyka spółki.</p> <p>3. W przypadku spraw, o których mowa 157¹ ust. 5, wierzyciele mogą wskazać do pełnienia funkcji syndyka wyłącznie kwalifikowanego doradcę restrukturyzacyjnego.</p> <p>4. Do zgłoszenia załącza się zgodę, o której mowa w ust. 1.</p> <p>5. Zgłoszenie osoby, o której mowa w ust. 1, po upływie terminu, o którym mowa w ust. 1 jest bezskuteczne.</p>	<p>zakresie wzorował się na rozwiązaniu przyjętym w art. 201 ust. 2 Prawa upadłościowego, które w praktyce nie budzi żadnych wątpliwości.</p> <p>Do zgłoszenia osoby, która spełnia wymogi, o których mowa w art. 157 ust. 1 lub 2 Prawa upadłościowego wymagane jest załączenie zgody tej osoby na pełnienie funkcji syndyka w postępowaniu upadłościowym. Rozwiązanie to ma na celu ochronę autonomii woli doradców restrukturyzacyjnych, czyli nienakładania na nich obowiązków mocą woli wierzycieli bez ich zgody.</p>
37.	<p>Art. 200b. 1. W terminie jednego miesiąca od dnia złożenia wniosku, o którym mowa w art. 200a, sędzia komisarz zwołuje zgromadzenie wierzycieli w celu głosowania nad uchwałą o zmianie syndyka.</p> <p>2. W przedmiocie zmiany syndyka głosują wierzyciele ujęci na liście wierzytelności zatwierdzonej przez sędziego-komisarza.</p> <p>3. Do czasu zatwierdzenia listy wierzytelności uprawnienia wierzycieli do udziału w zgromadzeniu wierzycieli w celu głosowania nad uchwałą o zmianie syndyka ustala sędzia komisarz na podstawie:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) spisu wierzycieli załączonego przez dłużnika do wniosku o ogłoszenie upadłości; 2) spisu wierzytelności bezspornych przedstawionego na żądanie sędziego-komisarza przez syndyka, sporządzonego w oparciu o księgi rachunkowe i inne dokumenty upadłego; 3) przedłożonych przez wierzycieli tytułów egzekucyjnych; 4) spisu wierzytelności sporządzonego w postępowaniu restrukturyzacyjnym. <p>4. Wierzyciele oddają głos za pośrednictwem systemu teleinformatycznego obsługującego postępowanie sądowe, w którym syndyk zamieszcza kartę do głosowania lub na zgromadzeniu wierzycieli, w sposób określony w art. 198.</p> <p>5. W terminie 7 dni od dnia zwołania zgromadzenia wierzycieli w celu głosowania uchwały o zmianie syndyka, syndyk zamieszcza w aktach sprawy informację o sposobie głosowania za pośrednictwem systemu teleinformatycznego obsługującego postępowanie sądowe z pouczeniem o sposobie uwierzytelnienia się i sposobie wypełnienia karty do głosowania oraz o możliwości głosowania na zgromadzeniu wierzycieli w sposób określony w art. 198.</p>	<p>Zgodnie z art. 200b Prawa upadłościowego w przedmiocie zmiany syndyka głosują wierzyciele ujęci na liście wierzytelności zatwierdzonej przez sędziego-komisarza. Jest to podstawowa reguła, od której w ust. 3 przewidziano wyjątek.</p> <p>Wprowadzenie wyjątku od powyższej reguły jest konieczne z uwagi na to, że w praktyce często się zdarza, że sporządzenie listy wierzytelności i zatwierdzenie jej przez sędziego-komisarza trwa dłużej niż trzy miesiące.</p> <p>Konstrukcja normatywna przepisu art. 200b ust. 3 Prawa upadłościowego jest znaną konstrukcją normatywną w prawie upadłościowym (por. art. 201 ust. 3 Prawa upadłościowego). W związku z tym stosowanie art. 200b ust. 3 Prawa upadłościowego w praktyce nie powinno budzić żadnych wątpliwości.</p> <p>Przepis art. 200b ust. 4 Prawa upadłościowego określa, że wierzyciele oddają głos za pośrednictwem systemu teleinformatycznego obsługującego postępowanie sądowe oraz nakłada na syndyka obowiązek zamieszczenia w tym systemie kart do głosowania. Ponadto na syndyka nałożono obowiązek zamieszczenia w aktach sprawy informacji o sposobie głosowania za pośrednictwem systemu teleinformatycznego obsługującego postępowanie sądowe z pouczeniem o sposobie uwierzytelnienia się i sposobie wypełnienia karty do głosowania (art. 200b ust. 5 Prawa upadłościowego).</p>
	<p>Art. 200c. W przypadku zgłoszenia kilku osób, o których mowa w art. 200a ust. 2, sędzia-komisarz ustala kolejność głosowania nad zgłoszonymi kandydatami. Pod głosowanie poddaje się wszystkich</p>	<p>Przepis art. 200c Prawa upadłościowego zawiera normę kolizyjną, której sens sprowadza się do usprawnienia procedury głosowania nad kandydaturami na funkcje syndyka. Jeżeli zgłoszono</p>

		<p>zgłoszonych kandydatów. Za wybranego uznaje się tego kandydata, który uzyskał największe poparcie wierzycieli liczone w odniesieniu do sumy wierzytelności, z uwzględnieniem art. 200d.</p>	<p>kilka kandydatur, to kolejność głosowania ustala sędzia-komisarz. Przy czym jest to czynność techniczna na którą nie przysługuje zażalenie.</p> <p>Jeżeli zgłoszono kilka kandydatur na funkcje syndyka, to głosowane muszą być wszystkie kandydaty. Przyjęcie jednej z kandydatur nie wyklucza bowiem głosowania pozostałych. Ze wszystkich kandydatur, które spełnią wymagania określone w 200d Prawa upadłościowego za wybranego kandydata na funkcje syndyka uważa się tego, którego poparli wierzyciele dysponujący ogółem największą kwotą wierzytelności. W konsekwencji poddanie pod głosowanie wszystkich kandydatur skutkuje tym, że przyjęta przez sędziego-komisarza kolejność głosowania nie ma większego znaczenia dla wyników głosowania.</p>
38.	<p>Art. 200d. 1. Uchwała wierzycieli o zmianie osoby syndyka zapada, jeżeli wypowie się za nią większość głosujących wierzycieli, którzy oddali ważny głos, mających łącznie co najmniej dwie trzecie sumy wierzytelności przysługujących głosującym wierzycielom z wyłączeniem wierzycieli, o których mowa w art. 116 ustawy z dnia 15 maja 2015 r. – Prawo restrukturyzacyjne oraz wierzycieli, którzy nabyli wierzytelność w drodze przelewu lub indosu po ogłoszeniu upadłości, chyba że przejście wierzytelności nastąpiło wskutek spłacenia przez wierzyciela długu, za który odpowiadał osobiście albo określonymi przedmiotami majątkowymi, ze stosunku prawnego powstałego przed ogłoszeniem upadłości.</p>	<p>Zgodnie z projektowanym art. 200d ust. 1 Prawa upadłościowego do podjęcia uchwały w przedmiocie zmiany osoby syndyka konieczne jest łączne zachowanie dwóch większości – osobowej i kapitałowej. Przedmiotowe rozwiązanie zostało oparte o naczelną zasadę postępowania upadłościowego, czyli zasadę dominacji grupowego interesu wierzycieli, która sięga istoty upadłości. W konsekwencji, prawo upadłościowe co do zasady przyjmuje, że wobec grup wierzycieli reprezentujących różne grupy interesów najistotniejszy jest „zobiektywizowany interes większości wierzycieli”, któremu muszą być podporządkowane interesy poszczególnych wierzycieli.</p> <p>W odniesieniu do większości osobowej uchwała o zmianie osoby syndyka zapada, jeżeli wypowie się za nią większość głosujących wierzycieli, którzy oddali ważny głos.</p> <p>Jeżeli chodzi o większość kapitałową, to ta uzależniona jest od osiągnięcia określonej większości sumy wierzytelności przysługujących głosującym wierzycielom, a więc wierzycielom biorącym aktywny udział w głosowaniu. Tak więc, przy obliczaniu tej większości nie ma znaczenia wartość wierzytelności wierzycieli ujętych np. na zatwierdzonej liście wierzytelności.</p>	
39.	<p>Art. 200e. 1. W terminie tygodnia od dnia zgromadzenia wierzycieli na którym głosowano nad uchwałą o zmianie syndyka, uczestnik postępowania oraz syndyk mogą wnieść zarzuty przeciwko uchwale wierzycieli. Zarzuty wniesione po upływie terminu lub nieodpowiadające wymaganiom formalnym pisma procesowego pozostawia się bez rozpoznania. Przepisu art. 130 § 1 Kodeksu postępowania cywilnego nie stosuje się.</p> <p>2. Sędzia-komisarz rozpoznaje zarzuty w terminie tygodnia od dnia przedłożenia mu zarzutów.</p>	<p>W przepisie art. 200e Prawa upadłościowego uregulowano instytucje zarzutów przeciwko uchwale wierzycieli. Przepis ten stanowi przejaw wyposażenia uczestników postępowania w znamienne w skutkach uprawnienie kontrolne. Legitymacja do złożenia zarzutów przysługuje każdemu uczestnikowi postępowania oraz syndykowi. Zarzuty wniesione po upływie terminu lub nieodpowiadające wymaganiom formalnym pisma procesowego pozostawia się bez rozpoznania. Przy czym art. 130 § 1 k.p.c. nie stosuje się.</p>	

		3. Sędzia-komisarz w wyniku rozpoznania zarzutów lub z urzędu w terminie dwóch tygodni od dnia przekazania mu uchwały wierzycieli może uchylić tę uchwałę, jeżeli jest ona sprzeczna z prawem lub narusza interes wierzycieli. Na postanowienie sędziego-komisarza przysługuje zażalenie.	Zgodnie z art. 200e ust. 2 Prawa upadłościowego sędzia-komisarz rozpoznaje zarzuty w terminie tygodnia od dnia przedłożenia mu zarzutów. Przepis ten jest przejawem zasady szybkości postępowania upadłościowego. Sędzia-komisarz w wyniku rozpoznania zarzutów lub z urzędu w terminie dwóch tygodni od dnia przekazania mu uchwały wierzycieli może uchylić tę uchwałę, jeżeli jest ona sprzeczna z prawem lub narusza interes wierzycieli. Przy czym sędzia-komisarz nie może zmienić treści uchwały wierzycieli. Może tylko uchylić wadliwą uchwałę.
40.		Art. 200f. 1. Na podstawie uchwały wierzycieli o zmianie osoby syndyka sąd zmienia syndyka i powołuje do pełnienia tej funkcji osobę spełniającą wymogi, o których mowa w art. 157 ust. 1 lub 2, wskazaną w uchwale zgromadzenia wierzycieli. Przepisu art. 157 ¹ ust. 1-3 nie stosuje się. 2. Sąd wydaje postanowienie nie wcześniej niż po upływie dwóch tygodni od dnia przekazania uchwały sędziemu-komisarzowi. Sędzia-komisarz może wstrzymać wykonanie uchwały wierzycieli do czasu uprawomocnienia się postanowienia w przedmiocie rozpoznania zarzutów lub postanowienia o uchyleniu uchwały wierzycieli.	W sytuacji podjęcia przez wierzycieli uchwały w przedmiocie zmiany syndyka sąd zobowiązany jest odwołać syndyka i powołać do pełnienia tej funkcji inną wskazaną przez wierzycieli osobę. Przy czym w tej sytuacji nie mają zastosowania reguły określone w art. 157 ¹ ust. 1-3 Prawa upadłościowego. Brak stosowalności tych reguł jest uzasadniony wykluczeniem potencjalnego konfliktu, pomiędzy wolą wierzycieli wyrażoną w uchwale, a ogólnym reżimem prawnym dotyczącym wyznaczania osoby do pełnienia funkcji syndyka. Przepis art. 200f ust. 1 Prawa upadłościowego stanowi <i>lex specialis</i> w stosunku do przepisu art. 170 ust. 3 Prawa upadłościowego
41.		Art. 200g. W zakresie nieuregulowanym w niniejszym oddziale do zgromadzenia wierzycieli w celu głosowania uchwały o zmianie syndyka, stosuje się odpowiednio przepisy Oddziału 2.”.	W przepisie tym wyjaśnia się, że w zakresie nieuregulowanym do zgromadzenia wierzycieli głosującego nad uchwałą o zmianie syndyka, stosuje się odpowiednio przepisy o zgromadzeniu wierzycieli.
42.	Art. 3 pkt 13 projektu	w art. 207a ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. Na skutek uchwały rady wierzycieli podjętej w pełnym składzie, za którą głosowało co najmniej czterech członków, albo na skutek uchwały rady wierzycieli podjętej zgodnie z wnioskiem upadłego sąd zmienia syndyka i powołuje do pełnienia tej funkcji osobę spełniającą wymogi, o których mowa w art. 157 ust. 1 lub 2, wskazaną przez radę wierzycieli, chyba że byłoby to niezgodne z prawem, rażąco naruszałoby interes wierzycieli lub zachodzi uzasadnione przypuszczenie, że wskazana osoba nie będzie należycie pełniła obowiązków. Na postanowienie sądu odmawiające powołania osoby wskazanej przez radę zażalenie przysługuje wyłącznie członkom rady wierzycieli oraz upadłemu. W przypadku powołania na funkcję syndyka na podstawie art. 200c albo art. 200f. zmiana syndyka wymaga zgody zgromadzenia wierzycieli”;	Przepis art. 207a ust. 1 Prawa upadłościowego przyznaje radzie wierzycieli daleko idącą kompetencję do podjęcia uchwały w przedmiocie zmiany syndyka. Rada wierzycieli jest fakultatywnym organem reprezentujących wierzycieli w postępowaniu upadłościowym, co oznacza, że nie ma bezwzględnego obowiązku jej powołania. Rada wierzycieli maksymalnie składa się z pięciu członków oraz dwóch zastępców powoływanych spośród wierzycieli dłużnika będących uczestnikami postępowania (art. 202 ust. 1 Prawa upadłościowego in principio). Z uwagi na to, że do podjęcia uchwały wierzycieli w trybie art. 200a – 200g Prawa upadłościowego wymagana jest większość osobowo-kapitałowa, czyli przedmiotowa uchwała ma większą moc legitymizacji wierzycieli, niż uchwała rady wierzycieli, to zasadnym jest wprowadzenie ograniczenia stosowania uchwały rady wierzycieli w trybie art. 207a ust. 1 Prawa upadłościowego w stosunku do syndyka wyznaczonego w oparciu o uchwałę wierzycieli. Dla wywołania wiążącego skutku, uchwała rady wierzycieli będzie musiała znaleźć poparcie zgromadzenia

			wierzycieli.
43.	Art. 3 pkt 14 projektu	<p>w art. 216a:</p> <p>a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„1. W sprawach uregulowanych w ustawie, w tym w sprawach ze skargi kasacyjnej oraz w sprawach rozpoznawanych przed sądem upadłościowym lub sądem właściwym do ogłoszenia upadłości według przepisów Kodeksu postępowania cywilnego pisma procesowe oraz dokumenty, z wyłączeniem pism i dokumentów, o których mowa w art. 216ab, wnosi się wyłącznie za pośrednictwem systemu teleinformatycznego obsługującego postępowanie sądowe z wykorzystaniem udostępnianych w tym systemie formularzy.”;</p> <p>b) ust. 1e otrzymuje brzmienie:</p> <p>„1e. W przypadku, o którym mowa w ust. 1c pkt 2, oryginał dokumentu albo jego odpis poświadczony za zgodność z oryginałem zgodnie z przepisami Kodeksu postępowania cywilnego składa się do właściwego organu postępowania bez wezwania w terminie 3 dni od dnia wniesienia pisma. Przepis art. 130 § 2 Kodeksu postępowania cywilnego stosuje się odpowiednio do oryginału dokumentu złożonego po terminie.”.</p>	<p>Celem przedmiotowej zmiany jest globalne objęcie dyspozycją art. 216a ust. 1 Prawa upadłościowego wszystkich postępowań, które mogą być pochodną postępowania upadłościowego. Rozwiązanie to pozwoli na pełną elektronizację postępowań upadłościowych, niezależnie od tego, czy mamy do czynienia m.in. z postępowaniem w przedmiocie stwierdzenia wykonania, zmiany, uchylecia odpowiednio planu spłaty lub układu, jak również skargi kasacyjnej, postępowania o ustanowienie pełnomocnika z urzędu i/lub zwolnienia z kosztów sądowych prowadzonych przed złożeniem głównego wniosku.</p> <p>Z kolei zmiana dokonywana w ust. 1e przepisu ma na celu doprecyzowanie, że oryginał dokumentów składa się do właściwego organu postępowania. Obecnie oryginały dokumentów są składane w sądzie upadłościowym nie zależnie od tego, czy dany etap postępowania upadłościowego jest prowadzony przez sąd czy też przez doradcę restrukturyzacyjnego. Innymi słowy przedmiotowa zmiana ma na celu optymalizację postępowania upadłościowego.</p>
44.	Art. 3 pkt 15 projektu	<p>w art. 216aa:</p> <p>a) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:</p> <p>„1a. Jeżeli pisma procesowe oraz dokumenty są wnoszone przez adwokata, radcę prawnego, rzecznika patentowego, doradcę restrukturyzacyjnego albo Prokuratorię Generalną Rzeczypospolitej Polskiej przepisu art. 216aa ust. 1 nie stosuje się.”;</p> <p>b) uchyla się ust. 5;</p>	<p>Zmiana ma na celu wyeliminowanie pojawiających się w praktyce rozbieżności, czy profesjonalny pełnomocnik może w imieniu mocodawcy, który jest tzw. „wykluczony cyfrowo” złożyć pismo procesowe i dokumenty z pominięciem systemu teleinformatycznego obsługującego postępowanie sądowe. Konsekwencją złożenia dokumentacji papierowej jest to, że treść tych dokumentów musi zostać wprowadzona do systemu teleinformatycznego obsługującego postępowanie sądowe przez pracowników organów postępowania. W związku z tym przedmiotowa zmiana przyczyni się do zwiększenia sprawności postępowania upadłościowego poprzez zmniejszenie dokumentacji papierowej.</p> <p>Uchylenie przepisu ust. 5 jest podyktowane wyłączeniem stosowania w postępowaniu upadłościowym przepisu art. 130 § 6 k.p.c. W związku z tym derogacja przepisu z art. 216aa ust. 5 jest oparta na tym samym założeniu, co zmiany projektowane w art. 35, art. 229, art. 241, art. 257 ust. 2 oraz art. 376 ust. 1 ustawy.</p>
45.	Art. 3 pkt 16 projektu	<p>w art. 222 ust. 1a otrzymuje brzmienie:</p> <p>„1a. Zażalenia na postanowienia sądu upadłościowego rozpoznaje sąd upadłościowy w innym składzie z wyjątkiem zażeń na postanowienia,</p>	<p>Zmiana w art. 222 ust. 1a Prawa upadłościowego sprowadza się do tego, że zażalenie na wybranie syndyka w oparciu o art. 1571 ust. 3 Prawa upadłościowego rozpoznaje sąd drugiej instancji.</p>

		o których mowa w art. 157 ¹ ust. 5, art. 163 ust. 4, art. 166 ust. 6, art. 172 ust. 1, art. 362 ust. 1, art. 365 ust. 3, art. 366 ust. 3, art. 368, art. 370a ust. 10, art. 370d ust. 1-2, art. 370e ust. 1, art. 370f ust. 3, art. 371 ust. 3, art. 491 ¹ ust. 2, art. 491 ⁵ ust. 2, art. 491 ^{12a} ust. 8, art. 491 ¹⁴ ust. 7, art. 491 ¹⁹ ust. 1-3, art. 491 ²⁰ ust. 1, art. 491 ²¹ ust. 1 i art. 491 ²² ust. 1 i 2, które rozpoznaje sąd drugiej instancji.”	
46.	Art. 3 pkt 17 projektu	w art. 229 ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. W sprawach nieuregulowanych ustawą do postępowania upadłościowego stosuje się odpowiednio przepisy księgi pierwszej części pierwszej Kodeksu postępowania cywilnego, z wyjątkiem art. 89 § 1 ¹ , art. 130 § 6, art. 130 ^{1a} , art. 130 ² , art. 139 ¹ , art. 205 ¹ , art. 205 ² , art. 205 ⁴ -205 ¹² i art. 219 oraz przepisów o zawieszeniu postępowania, o wznowieniu postępowania i o postępowaniu w sprawach gospodarczych, chyba że ustawa stanowi inaczej.”;	Uzasadnienie projektowanej zmiany zawarto w komentarzu do art. 3 pkt 1 projektu.
47.	Art. 3 pkt 18 projektu	w art. 241 otrzymuje brzmienie: „Art. 241. Jeżeli zgłoszenie wierzytelności nie odpowiada warunkom formalnym pisma procesowego lub wymaganiom określonym w art. 239 i art. 240 lub wierzyciel w terminie wyznaczonym przez syndyka nie wpłacił zryczałtowanych kosztów, o których mowa w art. 235 ust. 1, stosuje się odpowiednio przepis art. 130 Kodeksu postępowania cywilnego z wyjątkiem § 6.”	Uzasadnienie projektowanej zmiany zawarto w komentarzu do art. 3 pkt 1 projektu.
48.	Art. 3 pkt 19 projektu	w art. 257 ust. 2 otrzymuje brzmienie: „2. Jeżeli sprzeciw nie odpowiada wymaganiom wskazanym w ust. 1 lub nie uiszczono należnej opłaty, przepis art. 130 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego stosuje się odpowiednio, z wyjątkiem art. 130 § 6. Sędzia-komisarz odrzuca sprzeciw wniesiony po upływie terminu lub z innych przyczyn niedopuszczalny, jak również sprzeciw, którego braków strona nie uzupełniła, lub sprzeciw, od którego strona nie wniosła należnej opłaty w wyznaczonym terminie.”;	Uzasadnienie projektowanej zmiany zawarto w komentarzu do art. 3 pkt 1 projektu.
49.	Art. 3 pkt 20 projektu	w art. 262 po ust. 3 dodaje się ust. 4 w brzmieniu: „4. Przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio do orzeczeń, dotyczących kosztów postępowania sądowego, administracyjnego lub sądownoadministracyjnego podjętego przeciwko syndykowi na podstawie art. 145 ust. 1.”	Projektowana zmiana jest związana ze zmianą dokonywaną w art. 145 Prawa upadłościowego i ma na celu usunięcie wątpliwości, co do tego, czy orzeczenia co do kosztów sądowych postępowania podjętego przeciwko syndykowi na podstawie art. 145 ust. 1, mogą stanowić podstawę do sprostowania listy wierzytelności.

50.	Art. 3 pkt 21 projektu	<p>w art. 376 ust. 1 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„1. Postępowanie w sprawach, o których mowa w art. 373 i art. 374, wszczyna się wyłącznie na wniosek wierzyciela, tymczasowego nadzorca sądowego, zarządcy przymusowego, syndyka, prokuratora, a także Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów oraz Komisji Nadzoru Finansowego. Wygaśnięcie wtoku postępowania funkcji tymczasowego nadzorca, zarządcy przymusowego lub syndyka oraz zaspokojenie wierzytelności wierzyciela będącego wnioskodawcą nie ma wpływu na dalszy bieg postępowania wszczętego na jego wniosek. W sprawach tych stosuje się przepisy o postępowaniu nieprocesowym z wyjątkiem art. 89 § 1¹, art. 130 § 6, art. 130¹, art. 130², art. 219 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego. Przepisy art. 12a, art. 29-30, art. 34, art. 216a-216ab, art. 219 ust. 1a-1c, art. 220 ust. 2-6, art. 221 i art. 228 oraz przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 220 ust. 7 stosuje się odpowiednio.”</p>	<p>Uzasadnienie projektowanej zmiany zawarto w komentarzu do art. 3 pkt 1 projektu.</p>
51.	Art. 3 pkt 22 projektu	<p>w art. 491² ust. 1 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„1. W sprawach nieuregulowanych w niniejszym tytule przepisy o postępowaniu upadłościowym stosuje się odpowiednio, z tym że przepisów art. 21, art. 25, art. 145, art. 151-155, art. 163, art. 164, art. 168, art. 176 ust. 2, art. 200a-200g, art. 244, art. 245, art. 253-264, art. 307 ust. 1, art. 337-339, art. 343 ust. 1a, art. 346 ust. 2 i art. 347-356 oraz art. 358-366 nie stosuje się. Przepisy art. 13, art. 22a, art. 32 ust. 5, art. 36-40 i art. 43 stosuje się odpowiednio jedynie wówczas, gdy wniosek o ogłoszenie upadłości złożył wyłącznie wierzyciel. Przepis art. 361 stosuje się odpowiednio jedynie wówczas, gdy upadłość została ogłoszona wyłącznie na skutek uwzględnienia wniosku wierzyciela.”</p>	<p>Główna zmiana w art. 491² ust. 1 Prawa upadłościowego polega na wykluczeniu stosowania w postępowaniu upadłościowym wobec osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej nowej instytucji prawa upadłościowego tj. uchwały zgromadzenia wierzycieli w przedmiocie zmiany syndyka Za przedmiotowym rozwiązaniem przemawia to, że postępowanie upadłościowe wobec osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej jest skupione na oddłużeniu dłużnika, a nie na jak najwyższym stopniu zaspokojenia roszczeń jego wierzycieli.</p> <p>Ponadto zmiana art. 491² ust. 1 Prawa upadłościowego obejmuje wyłączenie stosowania art. 168 Prawa upadłościowego w postępowaniu upadłościowym wobec osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej. Przepis art. 168 Prawa upadłościowego reguluje sprawozdania syndyka i jego zastępcy. Dotychczasowe brzmienie art. 491² ust. 1 Prawa upadłościowego reguluje niestosowanie tylko art. 168 ust. 1-3 i 5 Prawa upadłościowego W oparciu o wnioskowanie <i>a contrario</i> w praktyce pojawiła się wątpliwość, czy w postępowaniu upadłościowym wobec osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej zastępca syndyka musi składać sprawozdania oraz czy syndyk, zastępca syndyka musi składać sprawozdanie ostateczne, skoro nie musi składać sprawozdań. Przedmiotowa zmiana przesądza, że zastępca syndyka, syndyk nie ma takiego obowiązku. Mając jednak na uwadze konieczność podsumowania przez syndyka przeprowadzonych czynności przy zakończeniu postępowania</p>

			odpowiednią zmianę zaproponowano w art. 491 ¹⁴ ust. 3.
52.	Art. 3 pkt 23 projektu	<p>po art. 491^{11a} dodaje się art. 491^{11b} w brzmieniu: „Art. 491^{11b}. 1. Syndyk przechowuje środki pieniężne wchodzące w skład masy upadłości na:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) rachunku upadłego do którego uzyskał dostęp w związku z pełnieniem funkcji syndyka upadłego albo 2) na należącym do syndyka, wyodrębnionym rachunku bankowym. <p>2. Na rachunku, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, mogą być przechowywane wyłącznie środki wchodzące w skład masy upadłości.</p> <p>3. Rachunek, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, jest prowadzony w sposób umożliwiający w każdym czasie identyfikację masy upadłości, w skład której wchodzi przechowywane na nim środki pieniężne.</p> <p>4. Rachunek, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, nie podlega zajęciu. Syndyk informuje bank o przeznaczeniu rachunku, z podaniem sygnatury postępowania upadłościowego, z którego środki pieniężne będą przechowywane na rachunku bankowym, najpóźniej w dniu dokonania pierwszej wpłaty.</p> <p>5. W razie ogłoszenia upadłości osoby pełniącej funkcję syndyka, środki pieniężne znajdujące się na rachunku, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, nie wchodzi do masy upadłości osoby pełniącej funkcję syndyka.</p> <p>6. W przypadku śmierci osoby pełniącej funkcję syndyka, kwoty zgromadzone na rachunku bankowym, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, nie wchodzi do spadku po osobie pełniącej funkcję syndyka.</p> <p>7. W przypadku zmiany osoby syndyka, środki o których mowa w ust. 1, podlegają przekazaniu nowemu syndykowi.</p> <p>8. Przepisy ust. 4 - 7 stosuje się odpowiednio w przypadku wyznaczenia syndyka będącego spółką handlową.”;</p>	<p>Zmiana zaproponowana w art. 491^{11b} ma na celu zwiększenie transparentności i bezpieczeństwa środków finansów powierzanych doradcom restrukturyzacyjnym w ramach postępowań upadłościowych osób nieprowadzących działalności gospodarczej. W przypadku tego typu postępowań w praktyce pojawia się problem obsługi wpływów i wydatków masy upadłościowej w sytuacji nieposiadania przez upadłego rachunku bankowego. W takich przypadkach konieczne staje się posługiwanie się przez syndyka swoim własnym rachunkiem, co może wiązać się z trudnościami z ustaleniem wpływów i wydatków w poszczególnych postępowaniach upadłościowych prowadzonych przez tego samego syndyka, trudnościami z nadzorem nad czynnościami wykonywanymi przez syndyka, komplikacjami w przypadku zaistnienia nietypowych przypadków, jak prowadzenie egzekucji z rachunku doradcy restrukturyzacyjnego na podstawie tytułu wykonawczego wystawionego przeciwko doradcy restrukturyzacyjnemu poza zakresem wykonywanego zawodu doradcy lub śmiercią doradcy w czasie pełnienia funkcji syndyka. We wszystkich tych przypadkach pojawia się ryzyko utraty co najmniej części środków pieniężnych powierzonych doradcy restrukturyzacyjnemu, kosztem interesów wierzycieli i samego upadłego. Proponowana regulacja ma na celu oddzielenie środków pieniężnych poszczególnych mas upadłościowych gromadzonych na rachunku doradcy restrukturyzacyjnego od jego prywatnych środków i zapewnienie tym pierwszej ochrony przed ryzykiem ich utraty z przyczyn niezwiązanych z prowadzonymi przez danego doradcę restrukturyzacyjnego postępowaniami.</p>
53.	Art. 3 pkt 24 projektu	<p>w art. 491¹⁴ ust. 3 otrzymuje brzmienie: „3. Do projektu planu spłaty wierzycieli z uzasadnieniem albo informacji, że zachodzą przesłanki, o których mowa w art. 491^{14a} ust. 1 lub art. 491¹⁶ ust. 1 lub 2a, syndyk załącza sprawozdanie z przeprowadzonych czynności, raport z wpływów i wydatków w okresie postępowania upadłościowego oraz raport ze zmian w stanie i składzie masy upadłości w okresie postępowania upadłościowego ze wskazaniem łącznej kwoty uzyskanej z likwidacji masy upadłości.”.</p>	<p>Zmiana przepisu art. 491¹⁴ ust. 3 ma na celu ograniczenie warunków formalnych projektu planu spłaty. Uzasadnieniem proponowanego rozwiązania jest to, że w związku z prowadzonymi aktami postępowania w systemie teleinformatycznym obsługującym postępowanie sądowe, sąd ma dostęp do akt postępowania prowadzonego przez doradcę restrukturyzacyjnego, w tym do informacji objętych dyspozycją art. 491¹⁴ ust. 3. W konsekwencji wymóg dołączania przez doradcę dokumentów, które znajdują się w elektronicznych aktach postępowania jest niecelowy.</p>
		Art. 5. W ustawie z dnia 15 czerwca 2007 r. o licencji doradcy restrukturyzacyjnego (Dz. U. z 2022 r. poz. 1007) wprowadza się następujące zmiany:	
54.	Art. 5 pkt 1	w art. 7 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:	Projekt ustawy uzupełnia treść art. 7 ustawy z dnia 15 czerwca 2007

projektu	<p>„3. W przypadku pozostawienia wniosku o dopuszczenie do egzaminu bez biegu (bez rozpoznania), wydania decyzji odmawiającej dopuszczenia do udziału w egzaminie albo złożenia przez osobę, która wystąpiła o dopuszczenie do egzaminu, nie później niż 14 dni przed terminem egzaminu pisemnego oświadczenia o odstąpieniu od udziału w egzaminie, dwie trzecie uiszczonej opłaty egzaminacyjnej podlega zwrotowi, na pisemny wniosek tej osoby złożony do Ministra Sprawiedliwości, w terminie 30 dni od dnia złożenia tego wniosku.”</p>	<p>r. o licencji doradcy restrukturyzacyjnego (Dz. U. z 2022 r. poz. 1007, dalej u. o l.d.r.) o regulację dotyczącą zwrotu opłaty egzaminacyjnej uiszczanej przez wnoszącego o dopuszczenie do egzaminu dla osób ubiegających się o licencję doradcy restrukturyzacyjnego.</p> <p>Potrzeba uzupełnienia tego przepisu wynika z tego, że część osób, które złożyły wniosek o dopuszczenie do egzaminu dla osób ubiegających się o licencję doradcy restrukturyzacyjnego w ostatniej chwili odstępuje od udziału w tym egzaminie, co wywołuje komplikacje w zakresie jego organizacji. Ponadto Ministerstwo Sprawiedliwości ponosi już wtedy wydatki finansowe w związku z tymi wnioskami (np. koszty korespondencji, zakładania akt, wydrukowania materiałów egzaminacyjnych, wynajęcia sali egzaminacyjnej adekwatnej do liczby zgłoszeń). Wydatki finansowe wiążą się również z czynnościami związanymi z pozostawieniem wniosku o dopuszczenie do egzaminu bez biegu (bez rozpoznania), wydaniem decyzji odmawiającej dopuszczenia do udziału w egzaminie oraz złożeniem pisemnego oświadczenia o odstąpieniu od udziału w egzaminie (z czym wiążą się koszty korespondencji oraz nakład pracy dotyczący badania wniosku i oświadczenia o rezygnacji). Ponieważ poniesione przez Ministerstwo Sprawiedliwości wydatki stają się bezcelowe w następstwie działań wnioskodawców, w ocenie projektodawcy zachodzi potrzeba wprowadzenia przepisu, który będzie motywował do zgłaszania wniosków o dopuszczenie do egzaminu przez osoby zdecydowane, by faktycznie do niego przystąpić, a także do składania ewentualnych oświadczeń o rezygnacji z udziału w egzaminie w terminie 14 dni przed jego przeprowadzeniem.</p> <p>Projekt ustawy przewiduje uzupełnienie art. 7 u.l.d.r. poprzez dodanie w tym przepisie ustępu trzeciego. Przepis ten będzie przewidywał, że w przypadku pozostawienia wniosku o dopuszczenie do egzaminu bez biegu (bez rozpoznania), wydania decyzji odmawiającej dopuszczenia do udziału w egzaminie albo złożenia przez osobę ubiegającą się o licencję doradcy restrukturyzacyjnego nie później niż 14 dni przed terminem egzaminu pisemnego oświadczenia o odstąpieniu od udziału w egzaminie, dwie trzecie uiszczonej opłaty egzaminacyjnej podlega zwrotowi, na pisemny wniosek tej osoby złożony do Ministra Sprawiedliwości, w terminie 30 dni od dnia złożenia tego wniosku. Należy w kontekście proponowanej regulacji pamiętać, że stosownie do § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 17</p>
----------	--	--

			<p>grudnia 2015 r. w sprawie egzaminu dla osób ubiegających się o licencję doradcy restrukturyzacyjnego oraz opłaty egzaminacyjnej (Dz. U. poz. 2188) nieobecność zdającego podczas egzaminu oraz stawienie się na egzamin po jego rozpoczęciu, bez względu na przyczynę, uważa się za odstąpienie od udziału w egzaminie. Wejście w życie projektowanych przepisów nie powinno spowodować skutków finansowych dla budżetu państwa w części 15 Sądy powszechne oraz części 37 Sprawiedliwość.</p> <p>Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że analogiczne rozwiązania funkcjonują już obecnie w polskim porządku prawnym. Przewidują je mianowicie takie przepisy jak art. 33⁴ ust. 1a i art. 33⁶ ust. 1a ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2022 r. poz. 1166) oraz art. 75d ust. 1a oraz art. 78d ust. 1a ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2022 r. poz. 1184, z późn. zm.), art. 71e § 1a i art. 74b § 1a ustawy z dnia 14 lutego 1991 r. – Prawo o notariacie (Dz. U. z 2022 r. poz. 1799) oraz art. 71 ust. 1 ustawy z dnia 22 marca 2018 r. o komornikach sądowych (Dz. U. z 2022 r. poz. 1168, z późn. zm.). Projektowana zmiana ujednotolica zatem zasady zwrotu opłat egzaminacyjnych w ramach całego systemu prawa polskiego.</p>
55.	Art. 5 pkt 2 projektu	<p>w art. 17:</p> <p>a) w ust. 2 po pkt 7 dodaje się pkt 8 w brzmieniu: „8) informację, czy osoba wpisana na listę wskazała listę sądów, o których mowa w art. 17c wraz ze wskazaniem nazwy sądów.”,</p> <p>b) ust. 3 otrzymuje brzmienie: „3. Osoba posiadająca licencję doradcy restrukturyzacyjnego jest obowiązana zgłaszać zmiany danych objętych wpisem na listę osób posiadających licencję doradcy restrukturyzacyjnego, w terminie 30 dni od daty ich powstania, z uwzględnieniem ust. 3c i 3d.”,</p> <p>c) po ust. 3c dodaje się ust. 3d w brzmieniu: „3d. Osoba posiadająca licencje doradcy restrukturyzacyjnego jest obowiązana niezwłocznie zgłosić zmiany danych, o których mowa w ust. 2 pkt. 8.”,</p> <p>d) po ust. 5 dodaje się ust. 6-8 w brzmieniu: „6. Osoba posiadająca licencję doradcy restrukturyzacyjnego za pośrednictwem systemu teleinformatycznego obsługującego postępowanie sądowe w oświadczeniu wskazuje nie więcej niż trzy sądy upadłościowe w których będzie pełnił funkcję tymczasowego nadzorcy sądowego, zarządcy przymusowego, syndyka albo organu, do którego przepisy o syndyku stosuje się odpowiednio lub wskazuje nie więcej niż trzy sądy restrukturyzacyjne w których będzie pełnił funkcję nadzorcy, zarządcy albo organu, do którego przepisy o nadzorcy sądowym albo</p>	<p>Zmiany w art. 17 są konsekwencją wprowadzenia instytucji sądowej listy doradców restrukturyzacyjnych. W związku z tym wpis na listę osób posiadających <i>licencję doradcy restrukturyzacyjnego</i> będzie również obejmował informację, czy osoba wpisana na listę wskazała listę sądów, w których chce pełnić funkcję pozasądowych organów postępowania wraz ze wskazaniem nazwy sądów (art. 17 ust. 2 pkt 8 u.l.d.r.).</p> <p>Przy czym z uwagi na poprawność funkcjonowania systemu wyboru syndyka, czy też powołania nadzorcy sądowego, zarządcy istotne jest, aby przedmiotowe zmiany były zgłaszane niezwłocznie (art. 17 ust. 3 i 3d u.l.d.r.).</p> <p>Na mocy art. 17 ust. 6 u.l.d.r. osoba posiadająca licencję doradcy restrukturyzacyjnego, która ma wolę pełnienia funkcji organów pozasądowych w postępowaniu upadłościowym lub restrukturyzacyjnym musi za pośrednictwem systemu teleinformatycznego obsługującego postępowanie sądowe złożyć oświadczenie, w którym w szczególności wskazuje sądy upadłościowe w których chciałaby pełnić funkcję tymczasowego nadzorcy sądowego, zarządcy przymusowego, syndyka albo organu, do którego przepisy o syndyku stosuje się odpowiednio lub wskazuje sądy restrukturyzacyjne, w których chciałaby pełnić funkcję nadzorcy sądowego, zarządcy albo organu, do którego przepisy o</p>

		<p>zarządcy stosuje się odpowiednio.</p> <p>7. Spółka handlowa, której wspólnicy ponoszą odpowiedzialność za zobowiązania spółki bez ograniczenia całym swoim majątkiem albo członkowie zarządu reprezentujący spółkę posiadają licencję doradcy restrukturyzacyjnego za pośrednictwem systemu teleinformatycznego obsługującego postępowanie sądowe w oświadczeniu wskazuje nie więcej niż trzy sądy upadłościowe, w których będzie pełnić funkcję tymczasowego nadzorcy sądowego, zarządcy przymusowego, syndyka albo organu, do którego przepisy o syndyku stosuje się odpowiednio lub wskazuje nie więcej niż trzy sądy restrukturyzacyjne, w których będzie pełnić funkcję nadzorcy, zarządcy albo organu, do którego przepisy o nadzorcy sądowym albo zarządcy stosuje się odpowiednio.</p> <p>8. Osoba fizyczna posiadająca licencję doradcy restrukturyzacyjnego może pozostawać wspólnikiem spółki handlowej, której wspólnicy ponoszą odpowiedzialność za zobowiązania spółki bez ograniczenia całym swoim majątkiem albo członkiem zarządu reprezentującym spółkę w nie więcej niż jednej spółce pełniącej funkcję tymczasowego nadzorcy sądowego, zarządcy przymusowego, syndyka albo organu, do którego przepisy o syndyku stosuje się odpowiednio.”;</p>	<p>nadzorcy sądowym albo zarządcy stosuje się odpowiednio (maksymalnie 3 sądu upadłościowe lub restrukturyzacyjne).</p> <p>Przewiduje się, że spółki handlowe, których wspólnicy ponoszą odpowiedzialność za zobowiązania spółki bez ograniczenia całym swoim majątkiem albo członkowie zarządu reprezentujący spółkę posiadają licencję doradcy restrukturyzacyjnego będą wskazywały w oświadczeniu za pośrednictwem systemu teleinformatycznego obsługującego postępowanie sądowe nie więcej niż trzy sądy upadłościowe, w których będą pełnić funkcję tymczasowego nadzorcy sądowego, zarządcy przymusowego, syndyka albo organu, do którego przepisy o syndyku stosuje się odpowiednio lub nie więcej niż trzy sądy restrukturyzacyjne, w których będzie pełnić funkcję nadzorcy, zarządcy albo organu, do którego przepisy o nadzorcy sądowym albo zarządcy stosuje się odpowiednio (projektowany art. 17 ust. 7 u.l.d.r.).</p> <p>Osoba fizyczna posiadająca licencję doradcy restrukturyzacyjnego będzie mogła pozostawać wspólnikiem spółki handlowej, której wspólnicy ponoszą odpowiedzialność za zobowiązania spółki bez ograniczenia całym swoim majątkiem albo członkiem zarządu reprezentującym spółkę w nie więcej niż jednej spółce pełniącej funkcję tymczasowego nadzorcy sądowego, zarządcy przymusowego, syndyka albo organu, do którego przepisy o syndyku stosuje się odpowiednio (projektowany art. 17 ust. 7 u.l.d.r.8.).</p>
56.	Art. 5 pkt 3 projektu	<p>po art. 17b dodaje się art. 17c w brzmieniu:</p> <p>„Art. 17c. 1. Na podstawie informacji, o których mowa w art. 17 ust. 6 i 7 w systemie teleinformatycznym obsługującym postępowanie sądowe przy każdym sądzie upadłościowym i sądzie restrukturyzacyjnym tworzy się sądowe listy doradców restrukturyzacyjnych.</p> <p>2. Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, sposób tworzenia i aktualizacji sądowych list doradców restrukturyzacyjnych oraz zakres informacji wskazywanych przez osobę posiadającą licencję doradcy restrukturyzacyjnego oraz spółkę handlowej o której mowa w art. 17 ust. 7 w oświadczeniu, o którym mowa w art. 17 ust. 6 i 7.”.</p>	<p>Przepis ten stanowi podstawę normatywną do tworzenia przy każdym sądzie upadłościowym i sądzie restrukturyzacyjnym sądowych list doradców restrukturyzacyjnych, w oparciu o które będą wyznaczani syndycy, czy też powoływani nadzorcy sądowi albo zarządcy. Listy będą tworzone w oparciu o oświadczenia osób posiadających licencję doradcy restrukturyzacyjnego, w sposób automatyczny w systemie teleinformatycznym obsługującym postępowanie sądowe. Przy czym z uwagi na to, że proces tworzenia i aktualizacji sądowych list doradców restrukturyzacyjnych będzie obejmował czynności o charakterze technicznym Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, sposób tworzenia i aktualizacji sądowych list doradców restrukturyzacyjnych oraz zakres informacji wskazywanych przez osobę posiadającą licencję.</p>

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia

w sprawie sądowych list doradców restrukturyzacyjnych

Na podstawie art. 17c ust. 3 ustawy z dnia 15 czerwca 2007 r. o licencji doradcy restrukturyzacyjnego (Dz. U. z 2022 r. poz. 1007), zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa sposób tworzenia sądowych list doradców restrukturyzacyjnych, kategorie spraw, które mogą zostać wskazane za pośrednictwem systemu teleinformatycznego obsługującego postępowanie sądowe w oświadczeniach, o których mowa w art. 17 ust. 6 i 7 ustawy z dnia 15 czerwca 2007 r. o licencji doradcy restrukturyzacyjnego (Dz. U. z 2022 r. poz. 1007) oraz sposób ustalenia pierwszeństwa w danej kategorii spraw w przypadku wskazania przez doradcę restrukturyzacyjnego lub spółkę więcej niż jednej kategorii spraw w jednym sądzie, uwzględniając zasady sprawności, racjonalności, ekonomicznego i szybkiego działania oraz potrzebę zapewnienia rzetelnego wykonywania zadań powierzanych doradcom restrukturyzacyjnym w postępowaniu upadłościowym lub restrukturyzacyjnym, potrzebę zapewnienia równomiernego i obiektywnego obciążenia doradców restrukturyzacyjnych w postępowaniach upadłościowych i restrukturyzacyjnych, a także zapewnienia zbliżonego prawdopodobieństwa wyznaczenia na funkcję w takich postępowaniach oraz wykorzystania rozwiązań informatycznych do przydziału spraw według listy.

Rozdział 1

Tworzenie sądowych list doradców restrukturyzacyjnych

§ 2. Sądowe listy doradców restrukturyzacyjnych są tworzone w systemie teleinformatycznym obsługującym postępowanie sądowe w sposób automatyczny, na podstawie informacji zawartych w oświadczeniach, o których mowa w art. 17 ust. 6 i 7 ustawy z dnia 15 czerwca 2007 r. o licencji doradcy restrukturyzacyjnego.

§ 3. Sądowa lista doradców restrukturyzacyjnych zawiera:

- 1) nazwę sądu, dla którego jest prowadzona;
- 2) kategorie spraw, w których osoba posiadająca licencję doradcy restrukturyzacyjnego może zostać wyznaczana na funkcje pozasądowych organów postępowania upadłościowego oraz restrukturyzacyjnego;
- 3) imię i nazwisko oraz numer licencji doradcy restrukturyzacyjnego w danej kategorii spraw;
- 4) nazwę i numer w Krajowym Rejestrze Sądowym spółki handlowej w danej kategorii spraw.

Rozdział 2

Kategorie spraw

§ 4. W oświadczeniach, o których mowa w art. 17 ust. 6 i 7 ustawy z dnia 15 czerwca 2007 r. o licencji doradcy restrukturyzacyjnego, można wskazać następujące kategorie spraw:

- 1) postępowania upadłościowe przedsiębiorców, w których pełnienie funkcji syndyka nie wymaga tytułu kwalifikowanego doradcy restrukturyzacyjnego;
- 2) postępowania upadłościowe przedsiębiorców, w których pełnienie funkcji syndyka wymaga tytułu kwalifikowanego doradcy restrukturyzacyjnego;
- 3) postępowania upadłościowe osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej;
- 4) postępowania restrukturyzacyjne, z wyłączeniem postępowania o zatwierdzenie układu, w których pełnienie funkcji nadzorcy sądowego lub zarządcy wymaga tytułu kwalifikowanego doradcy restrukturyzacyjnego;
- 5) postępowania restrukturyzacyjne, z wyłączeniem postępowania o zatwierdzenie układu, w których pełnienie funkcji nadzorcy sądowego lub zarządcy nie wymaga tytułu kwalifikowanego doradcy restrukturyzacyjnego;
- 6) postępowania o ogłoszenie upadłości, w których dokonuje się zabezpieczenia majątku przez ustanowienie tymczasowego nadzorcy sądowego lub zarządcy przymusowego;
- 7) postępowania restrukturyzacyjne, w których dokonuje się zabezpieczenia majątku przez ustanowienie tymczasowego nadzorcy sądowego.

Rozdział 3

Sposób ustalania pierwszeństwa w danej kategorii spraw w przypadku wskazania przez doradcę restrukturyzacyjnego lub spółkę więcej niż jednej kategorii spraw w jednym sądzie

§ 5. Ilekroć w niniejszym rozdziale jest mowa o:

- 1) aktywnym doradcą restrukturyzacyjnym – rozumie się przez to osobę lub spółkę, która może pełnić funkcje pozasądowych organów postępowania upadłościowego lub restrukturyzacyjnego;
- 2) nieaktywnym doradcą restrukturyzacyjnym – rozumie się przez to osobę lub spółkę, która nie może pełnić funkcji pozasądowych organów postępowania upadłościowego lub restrukturyzacyjnego ze względu na pierwszeństwo w danej kategorii spraw innych podmiotów albo ze względu na zawieszenie licencji doradcy restrukturyzacyjnego;
- 3) kolejce aktywnych doradców restrukturyzacyjnych – rozumie się przez to rząd doradców restrukturyzacyjnych i spółek oczekujących na wyznaczenie do pełnienia funkcji pozasądowych organów postępowania upadłościowego lub restrukturyzacyjnego w danej kategorii.

§ 6. 1. W chwili wyznaczenia doradcy restrukturyzacyjnego lub spółki na funkcję pozasądowego organu postępowania upadłościowego lub restrukturyzacyjnego w kategorii z § 4 pkt 2 i 4 pierwszeństwo, które doradcy restrukturyzacyjnemu przysługiwało wygasa także dla kategorii z § 4 pkt 1, 3 i 5.

2. Doradca restrukturyzacyjny staje się automatycznie aktywny po wygaśnięciu pierwszeństwa doradcy restrukturyzacyjnego bezpośrednio poprzedzającego tego doradcę restrukturyzacyjnego na liście sądowej w danej kategorii.

3. W chwili wygaśnięcia pierwszeństwa doradcy restrukturyzacyjnemu, który został wyznaczony na funkcję pozasądowego organu postępowania upadłościowego lub restrukturyzacyjnego, pierwszeństwo uzyskuje doradca restrukturyzacyjny o niższym pierwszeństwie w danej kategorii.

§ 7. 1. Kolejka aktywnych doradców restrukturyzacyjnych jest tworzona w sposób automatyczny w oparciu o oświadczenia, o których mowa w art. 17 ust. 6 i 7 ustawy z dnia 15 czerwca 2007 r. o licencji doradcy restrukturyzacyjnego.

2. O pierwszeństwie doradców restrukturyzacyjnych w kolejce aktywnych doradców restrukturyzacyjnych rozstrzyga chwila złożenia w systemie teleinformatycznym obsługującym

postępowanie sądowe, oświadczeń, o których mowa w art. 17 ust. 6 i 7 ustawy z dnia 15 czerwca 2007 r. o licencji doradcy restrukturyzacyjnego.

§ 8. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem

MINISTER SPRAWIEDLIWOŚCI